

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author of All You Need Is Love

MARIE FORCE

*I Want to
Hold Your
Hand*

A
GREEN MOUNTAIN
ROMANCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Green Mountain Romance serisi için övgüler

"*All You Need is Love* mükemmel bir romantizm romanı ve gerçekten de çok başarılı!"

-RT Book Reviews (4 yıldız)

"Kendinizi birkaç saatliğine kaptıracağınız iç açıcı, iyi hissettiren bir hikâye arıyorsanız, bu kitaba bir göz atmalısınız!"

-*Night Owl Reviews* (Top Pick)

***New York Times* çoksatanı McCarthy's of Gansett Island serisi için övgüler**

"Marie Force, Gansett Adası'nın McCarthy'leri ile sizi gerçek aşkın ve sonsuza dek mutlu olmanın gücüne inandırıyor. Tekrar ve tekrar."

-Carly Phillips, *New York Times* çok satan yazarı

"Bu çok seksi bir hikâye. Evan ve Grace ile takıldığınızda siz de Gansett Adası'nda kalmak isteyeceksiniz!"

-*USA Today*

"Bu da çok güzel yazılmış bir aşk hikâyesi. Sizi içine çekiyor ve okumayı bitirdikten sonra da sizinle kalıyor."

-*Guilty Pleasures Kitap Yorumları*

"[Force] hızla en sevdiğim romantik dizi yazarlarından biri haline geliyor."

-Lisa's Reads

"Her zaman olduğu gibi Force'un kaleminden harika bir eğlence çıkıyor. Force, *Aşk Mevsimi* ve tüm Gansett Adası serisiyle tam on ikiden vuruyor."

-*Ravishing Romances*

"Bayan Force sizi adasına ve adada yaşayan tüm ilginç ve tatlı karakterlere aşık etme yeteneğine sahip. . . [Harika bir seri!]"

-Joyfully Reviewed

OceanofPDF.com

Marie Force tarafından yazılan başlıklar

İHTİYACIN OLAN TEK ŞEY SEVGI
ELİNİ TUTMAK İSTİYORUM.

OceanofPDF.com

Tt'yi İSTİYORUM.' TUT YOHJJAÍD

Marie Force

BERKLEYSENSATIN, NEWYORK

OceanofPDF.com

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group
(USA) LLC tarafından
yayınlanmıştır
375 Hudson Street, New York, New York 10014

ABD - Kanada - İngiltere - İrlanda - Avustralya - Yeni Zelanda - Hindistan - Güney Afrika - Çin

penguin.com

Bir Penguin Random House Şirketi

ELİNİ TUTMAK İSTİYORUM

Bir Berkley Sensation Kitabı / HTJB, Inc. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Telif Hakkı © 2014 HTJB, Inc.

Marie Force'un *I Saw Her Standing There* adlı kitabından alıntıdır telif hakkı © 2014 HTJB, Inc. tarafından alınmıştır. Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Berkley Sensation Books, The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır.
BERKLEY SENSATION® Penguin Group (USA) LLC'nin tescilli ticari markasıdır. "B"
tasarımı Penguin Group (USA) LLC'nin ticari markasıdır.

Bilgi için, adres: The Berkley Publishing Group, Penguin
Group (USA) LLC'nin bir bölümü,
375 Hudson Street, New York, New York 10014. e-

Kitap ISBN: 978-1-101-63775-3

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

Berkley Sensation kitlese pazar baskısı / Haziran 2014

Kapak fotoğrafları Shutterstock.
Kapak tasarımı George Long
tarafından yapılmıştır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Sürüm_1.0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Marie Force Başlıkları](#)

[için Övgüler Marie](#)

[Force Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı İthafı](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)

[BÖLÜM 27](#)

[BÖLÜM 28 SONSÖZ](#)

[*Teşekkür*](#)

[Onu Orada Dururken Gördüm'den alıntı](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

*Dünyanın dört bir yanında ülkemize hizmet eden üniformalı
tüm kadın ve erkeklere - ve evlerinde bizi seven ve
onları özliyorum.*

*Ve memleketimin "Nolan ", çok sevilen ve çok özlenen John Gomes
için.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

*Yazın kasabaya yeni bir çocuk taşındı. Adı Caleb Guthrie.
Hunter ve Will ondan hoşlanıyor ama ben henüz karar
vermedim.*

-On iki yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

Hannah Abbott Guthrie her ayın ikinci Perşembe gününü iple çekerdi, lise arkadaşlarıyla St. ögle yemeği ve en sevdikleri spa merkezinde bir öğleden sonra. Bu gelenek Hannah'nın neredeyse yedi yıl önce kocası Caleb'i Irak'ta kaybetmesinin ardından başlamıştı. İlk korkunç keder dalgası geçip Caleb'siz hayatın yeni gerçekliğine döndükten sonra da her hafta kızlarla buluşmaya devam etmişti.

Ailesi gibi arkadaşları da yüzde bin onun yanındaydı ve Hannah "her şeyden kaçış" günlerini tutkuyla seviyordu. Bu kez, arkadaşı Becky'nin geceyi St. Johnsbury'de geçirme davetini kabul etme olasılığını bile düşünüyordu, böylece rahatlatıcı bir öğleden sonra eve arabayla dönmek zorunda kalmayacaktı.

Kardeşi Hunter şehre döndüğünde Caleb'in yaşlı köpeği Homer'ı kontrol etmek için gelmeye gönüllü olmuştu, böylece bütün günü ve geceyi yalnız geçirmek zorunda kalmayacaktı. Homer'ın üstü örtülüyken bile bu davete kulak asmıyordu. Caleb öldüğünden beri uyumakta çok zorlanıyordu ve eğer saatlerce ayakta kalacaksa, kendi evinin mahremiyetinde takılmayı tercih ediyordu.

Hannah kalmaya karar vermesi ihtimaline karşı hazırladığı gece çantasını aldı, Homer'ı kucakladı ve Hunter Amca'nın daha sonra onu görmeye geleceğini haber verdi. Caleb'dan miras kalan devasa Viktorya dönemine ait evin kapısını kilitledi. Ev bir kişi için çok büyüktü ama Caleb büyükannesinden kalan bu evi çok sevmiştir ve Hannah onu asla satmayacaktı.

Eskiyen SUV'sinin kilidini açtı ve sürücü koltuğuna oturmadan önce çantasını arkaya koydu. Gün serin ama güneşliydi, kışın birkaç saat güneyde olduğundan çok daha uzun sürdüğü kuzey Vermont'ta erken bir bahar günüydü. Hannah kışın sürmesine hürmeten, her an çıkarmaya hazır olduğu yeni bahar ceketini yerine ağır bir palto giymeyi tercih etmişti.

Anahtar kontaklayken çevirdi ve hiçbir yere gitmeye işaret etmeyen bir klik sesi duydu. "Hadi ama," diye fısıldadı. "Bugün olmaz. Bunu yarın hiçbir yerde olmadığım zaman yap." Anahtarı tekrar çevirdi ve bitmiş bir akü olduğunu anladığı aynı *klik, klik, klik* sesini aldı. "Şaka yapıyor olmalısın!"

Bugün herkesin nerede olduğunu hatırlamaya çalışırken başını direksiyona yasladı. Babası ve Hunter Montpelier'deki bir iş konferansına gitmişlerdi. Will New York'ta kız arkadaşına yardım ediyordu,

Cameron, Vermont'a taşınmak için evini toparlıyordu. Colton dağda ailenin şekerleme tesisinde çalışıyordu, Wade arabalar hakkında onun kadar çok şey biliyordu, Lucas ve Landon gönüllü itfaiyede yirmi dört saatlik bir vardiyada çalışıyordu ve Max Burlington'da okuldaydı.

Kız kardeşleri Ella ve Charley de bu durumda en az Hannah ve Wade kadar işe yarıyorlardı. Annesi bu sabah Hannah'nın büyükbabasını yıllık muayenesine götürmüştü. Geriye arayabileceği tek bir kişi kalmıştı ve şansına bakın ki o da aramak isteyeceği son kişiydi.

"Nolan'ı ararsam çok umutlanacak ve ben bunu ona yapamam," dedi kendi kendine ve soğuk havaya karşı akıl yürüterek. Geçenlerde onunla Grange'de dans etmesi ve sonra da kendisini eve bırakmasına izin vermesi yeterliydi. Bu, Caleb'in ölümünden bu yana geçen onca yıl boyunca herhangi bir erkekle yaptığından daha fazlaydı.

Ama Nolan sıradan bir adam değildi. Ona karşı olan hisleri konusunda pek ihtiyatlı davranmamış, onu bir başkasına sormak için hiçbir fırsatı kaçırmamıştı.

Hepsi de mümkün olan her fırsatta Nolan'ın düşünceli duygularını ona aktarmayı *seven* aile üyeleri.

"Aptallık ediyorsun. Ya Nolan'ı arayıp planlarına devam edersin ya da kızlarla geçireceğin günü kaçıırırsın. Bunlar senin seçimin." Yedi yıla yakın bir süredir yalnız yaşadıktan sonra aptalca hissetmediği tek şey kendi kendine konuşmaktı. Kendi kendine ne kadar sık konuştuğunu bilselerdi, muhtemelen onu hapse atarlardı.

Acil durumlar için arabada tuttuğu cep telefonuna uzandı ve arama yaptı, kasabada işlettiği istasyonda telefona cevap vermesini beklerken nefesini tuttu.

"Nolan'ın."

Adamın derin sesini duyunca karnını bir sinir dalgası doldurdu. "Alo?"

"Özür dilerim. Hey, Nolan, ben Hannah."

"Hannah." Tek kelimeyle birlikte umut, şaşkınlık ve tereddüt geldi. Sadece adını söyleyerek bu kadar çok şey ifade edebilmesi, ondan uzak durmasının birçok nedeninden biriydi. Ona karşı olan hisleri kötü saklanmış bir sırdı ve onun yanında olmak onu geriyordu. Onu hayatı boyunca tanımişti, bu yüzden sinirler aptalcaydı, gerçekten, ama her zaman vardı. Adamla göz göze geldiğinde. "Neler oluyor?"

"Şey, arabam çalışmıyor ve bir kez olsun gidecek bir yerim var." "Ne yapıyor bu?"

"Tıklama."

"Akü gibi görünüyor. Hemen geliyorum."

"Oh um, zamanın var mı?"

"Tabii ki biliyorum," dedi sanki bu hayatında duyduğu en aptalca soruymuş gibi. "Bu benim işim. Birazdan orada olacağım."

"Teşekkürler, Nolan." Telefonu çantasına koydu ve beklemeye başladı. endişeli ve tedirgin. Onun üzerinde böyle bir etkisi vardı ve henüz o noktaya gelmemişti bile. Son altı hafta boyunca, onunla dans ettiği ve sonra onu eve bırakmasına izin verdiği geceyi düşünmemeye çalışmıştı. Ona nasıl iyi geceler öpücüğü verdiğini ya da onu öpmekten ne kadar hoşlandığını düşünmemeye çalışmıştı.

Verandanın önünde o anı yeniden yaşarken parmakları dudaklarına gitti. Onunla kapıya kadar yürümekte ısrar etmişti. "İyi vakit geçirdim Bu gece," demişti. "Benimle dans ettiğin için teşekkürler."

"Korkunç bir angarya oldu." Nüktedanlığının, içinde kabaran sinirleri gizlediğini umuyordu.

"Eminim öyledir," dedi iyi huylu bir kahkaha atarak. "İki sol ayağımla tanınırım."

"Çok iyi dans ediyorsun."

"Öyle miyim?" diye sordu, sesi şaşırılmış gibiydi. "Çok."

"Huh. Her zaman bu işte berbat olduğumu düşünmüşümdür." "Berbat değilsin."

Kelimeler, beklentiyle ağırlaşan aralarında havada asılı kalmıştı.

"Hannah ..." Her gün elleriyle yaptığı ağır işlere rağmen yüzündeki parmakları yumuşacıktı.

Verandanın ışığıyla aydınlanan yakışıklı yüzünde gördüğü özlem karşısında nefessiz kalmış ve nutku tutulmuştu. Sonra adamın dudakları onunkilerin üzerindeydi, nazik ve iddiasız ama çok daha tutkulu bir öpücükten daha az sarsıcı değildi. Hannah hiç istemediği halde ondan uzaklaşarak her şeyi mahvetmişti. Bunu neden yaptığı altı hafta sonra hâlâ cevaplayamadığı bir soruydu.

Ertesi gün onu aramıştı, ama korkak olduğu için aramayı sesli mesaja bırakmış ve bir daha onu görmemiş ya da onunla konuşmamıştı - ta ki bugüne kadar.

Yine de, sözleri ezbere bilene kadar onun tatlı mesajını tekrar tekrar dinlemişti.

Selam Hannah, benim, Nolan. Dün gece güzel vakit geçirdiğimi söylemek istedim. Stowe'da yeni bir Meksika restoranı var. kontrol etmek istiyorum. Meksika yemeklerini sevdiğini hatırlıyorum, eğer bir ara gitmek istersen, numaram sende var. Ara beni, tamam mı?

Telefona geri dönmemiş ya da öpüşmeden kimseye bahsetmemişti. Ne annesine, ne kız kardeşlerine, ne de özellikle basit bir öpücükten çok fazla şey çıkaracak olan meraklı erkek kardeşleri ve babasına. Ama hiç de basit değildi. Dul kaldığından beri aldığı ilk öpücüktü ve Caleb'in anısına bir şekilde ihanet ettiği duygusundan kaçamıyordu.

Elbette bunun saçma olduğunu biliyordu. Caleb, sevdikleri evde bunca yıl sonra hâlâ yalnız olduğu için ona çok kızacaktı. Kocası her şeyi halleden bir adamdı.

hayatın onu bulmasını bekliyordu. Ülkesine hizmet etme arzusu da dahil olmak üzere hayallerinin peşinden büyük bir şevk ve tutkuyla gitmişti.

Bir günlüğüne hayata dönse ve onu neredeyse yedi yıldır olduğu yerde sıkışıp kalmış bulsa, Vermont'un bir ucundan diğer ucuna kadar kışına tekme basardı. Hannah, Nolan'ı öptüğü için hissettiği suçluluk duygusuna sahip çıkması ve bunu Caleb'in anısına ihanet olarak göstermemesi gerektiğini biliyordu. Kocasının onu bir erkeğin bir kadını sevebileceği kadar çok sevdiğini ve onun için en iyisinden başka bir şey istemediğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

Hayır, suçluluk duygusu sadece ona aitti ve en azından bunu kabullenebilirdi. Nolan'ı öpmesinin Caleb'la hiçbir ilgisi yoktu. Caleb onun Nolan'la, saygı duyduğu ve yakın arkadaşı olarak gördüğü bir adamla görüşmesini gönülden onaylardı. En azından onaylayacağını umuyordu. Emin olmasının hiçbir yolu yoktu.

Peki takıldığı şey neydi? Hannah bilmeyi diliyordu ama her seferinde aynı bahaneye geri dönüyordu. Başka bir adamla hayatına devam etmeye hazır değildi ve Nolan'ın ondan istediği şeylere hazır değilken ona yol göstermenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

Pencerenin çalınması Hannah'yı o kadar korkuttu ki yerinden sıçradı. Titreyen elleriyle kapıyı açtı.

"Sizi korkuttuğum için üzgünüm. Kamyonu duyduğunuzu sandım."

Hannah, tüm bu olanlar hakkında düşüncelere dalmış olduğuna inanamıyordu.

Bu mükemmel derecede hoş ve tamamen seksi adamla neden bir ilişki yaşayamayacağına dair hiçbir şey duymamıştı. Şu anda kaldırımına park etmiş olan devasa çekicinin gelişini nasıl fark etmemişti? Arabadan dışarı çıktı. "Ben ... um ..."

"Bir milyon mil uzakta mı?" diye sordu yüzünün sol tarafındaki derin gamzeyi ortaya çıkaran sevimli bir sırıtışla. Koyu renk saçları, onu otuz beş yaşından biraz daha yaşlı gösteren gümüş çizgilerle doluydu. Ama onu her zaman olduğu gibi altüst eden şey, adamın yoğun kahverengi gözleri ve ona her yaklaştığında yüz hatlarının tam bir envanterini çıkarıyor gibi görünmeleriydi.

Adam ona şu anda baktığı gibi baktığında kendini tüm savunmalarından sıyrılmış hissediyordu. Hannah boğazını temizledi. "Sanırım öyleydin."

"Aklında çok şey mi var?"

Elleriyle bir şeyler yapmak için çaresizce onları ceketinin ceplerine soktu. "Her zamankinden fazla değil."

Uzun bir süre ona baktı ve tam ona arabası üzerinde çalışmak için burada olduğunu ve gözlerinde gördüğü ham ve muhtaç arzuyla onu ateşe vermediğini hatırlatmak üzereyken, "Seni aramaya çalıştım," dedi.

"Biliyorum."

"O gece haddimi aştıysam özür dilerim. Tekrar tekrar düşündüm ve bana verdiğin ilk fırsattan bu kadar faydalandığıma inanamıyorum-"

"Nolan! Dur. Böyle söyleme. Benden faydalanmadın. Yaptığını düşünmene katlanamıyorum." İsteddiği son şey bu garip konuşmayı yapmak olsa da, yapmadığı halde yanlış bir şey yaptığını düşünmesine izin veremezdi. "Yapmadın."

Başını sallayarak onun sözlerini reddetti. "Bundan faydalandım. Seni çok uzun süre bekledim, Hannah. Ne kadar uzun olduğunu tahmin bile edemezsin. Elime geçen ilk fırsatta da seni rahat bırakamadım."

Adamın sesindeki kendinden iğrenme hali karşısında şok olmuş ve daha da tedirgin olmuştu, ne diyeceğini bilemiyordu. Ne kadar beklemişti? Yedi yıldan fazla mı? Eğer öyleyse, bu onun için yeni bir şeydi. Kocaman olmasına rağmen ona çekilmişti.

olmama arzusuyla elini onun koluna koydu.

Önce kızın eline, sonra da gözlerine baktı.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Benim hatamdı. Seni öpmeyi bırakmak istemediğim için senden o şekilde uzaklaşmamalıydım. Ben istemiyorum. Yapmak istediğim son şey buyken neden geri çekildiğimi biliyorum."

Nolan biraz daha dik durdu. "Hannah ..."

"Kafam çok karışık."

"Ne konuda?"

"Nasıl olur da bir an seni öpmek isterken bir sonraki an kendimi buna hazır hissetmem? Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim."

Sanki kontrolü elinde tutmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Belki bunu birlikte çözebiliriz."

Ona bakmaya cesaret etti ve kalbi göğsünde onu nefessiz bırakan komik bir dans yaptı. Bu iyi değildi. Bu hiç de bugün için planlamıştı. "Nasıl yani?"

"Benimle biraz zaman geçir. İstedığın her şeyi yapabiliriz. Baskı yok, öpüşmek yok, sen istemedikçe hiçbir şey yok. Eğer seninle birlikte olursam tamamen mutlu olurum."

elini tutmak için, Hannah."

Adamın ısrarla söylediği sözler ve arkasındaki nezaket karşısında sinirlenen kadın dudaklarını yaladı ve adamın dilinin hareketlerine nasıl odaklandığını fark etmemeye çalıştı. "Neden ben?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi sert bir kahkaha atarak, "ama senin olmadığın bir zamanı hatırlayamıyorum."

"Bekle, yani diyorsun ki-"

"Bunu söylediğimi unut. Geçmişin bir önemi yok. Sahip olduğumuz tek şey şu an ve arada sırada birlikte yemek yemekten başka bir şey yapmasak bile seninle birlikte olmak istiyorum. Bu mümkün mü?"

"I . . . Um, arabam. Gitmem gereken bir yer var."

Dudakları, neden olduğu için pişman olduğu bir hoşnutsuzlukla düzleşti ama sorusuna cevap veremedi. Düşünmek için biraz zaman olmadan olmazdı.

nasıl hissettiğini. Vücudunda spontane bir kemik yoktu. Artık yoktu. Caleb öldüğünden ve gençliğini, canlılığını, umutlarını ve hayallerini de beraberinde götürdüğünden beri.

"Kaputu aç."

Kaba ve işveli ses tonu, kendisiyle zaman geçirmesini istediğinde sesinin aldığı yalvaran tonla keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Hannah arabaya geri dönüp dediğini yaptı, kapıyı açamadan parmakları kaputun mandalından kayd. Sürücü tarafındaki kapıyı açık bıraktı, böylece başka bir şey yapmasını isterse onu duyabilecekti.

Nolan kapüşonu kaldırdı, bu da ona bir anlığına düşüncelerini toplamak için yoğun bakışlar attı. Onunla zaman geçirmek istiyordu. Hazır olmadığı şeyler için ona baskı yapmaya hiç niyeti yoktu. Tatlı, yakışıklı, nazik ve çalışkandı; bir erkekte sevdiği ve hayranlık duyduğu her şey onda mevcuttu. Bu son düşünce onu derinden sarsmıştı. En son ne zaman seksle ilgili bir şey düşünmüştü?

"Akü kesinlikle bitmiş, ki bu çok garip. Akü nispeten yeni. Bir yıl kadar önce değiştirdik. En son farlarınızı açık mı bıraktınız? gece?"

"Hayır."

"Hmm."

"Tamir edebilir misin yoksa planlarımı iptal mi edeyim?"

Yükseltilmiş kaputun altından fırladı. "Ne kadar uzağa gidiyorsun?"

"Sadece St. Johnsbury'ye."

"Tamir edebilirim ama arabayı garaj yolunun sonuna kadar itmeme gerekiyor ki kamyonetimle atlayabileyim. Vitesi boşa alabilir misin?"

"Elbette. Sana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, hayır. Sıkı otur ve direksiyonu sabit tut ve ben söylediğimde frene bas, tamam mı?"

"Tamam."

Kapüşonunu indirdi ama mandallamadı, paltosunu çıkardı ve nihayet kardan arınmış olan çimlerin üzerine fırlattı. Göğüs cebinin üzerinde kırmızı bir isim yaması dikili gri bir iş gömleği giymişti. Arabayı hareket ettirmek için harcadığı çabadan dolayı pazuları şişmişti ama araba caddeye doğru sürünmeye başladı ve ilerledikçe hızlandı.

"Tamam, dur."

Hannah ivmeyi yavaşlatmak için frene bastı.

Birkaç dakika içinde kızın arabasını akü kablolarıyla kamyonuna bağlamıştı. Çalışırken onu izledi, saçlarının alnına nasıl döküldüğüne ve gömleğinin geniş göğsünü nasıl gerdiğine dikkat etti. Grange'de onunla dans edene kadar adamın ne kadar kaslı olduğunu hiç fark etmiş miydi?

Doğrusu, başa çıkamayacağı bir şey görme korkusuyla kendine asla çok yakından bakma izni vermemişti. Ama şimdi baktı ve gördüklerinden hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı ve kendi arkadaşlığından bıkmıştı. Bu, uzun, soğuk ve yalnız geçen kış boyunca kendine itiraf ettiği bir şeydi.

Ebeveynleri, büyükbabası, dokuz kardeşi ve yakınlarda yaşayan çok sayıda teyzesi, amcası ve kuzeniyle çevresinde her zaman bir şeyler oluyordu.

Ama günün sonunda Hannah bir zamanlar mutlu bir evlilik yaşadığı büyük evde yalnızdı. Otuz beş yaşındaydı ve Caleb'in ölümünün yedinci yıldönümü yaklaşırken hayatının beşte birinde, yani evliliğinden daha uzun süredir dul kalmıştı.

Muhtemelen yeniden yaşamaya başlamanın zamanı gelmişti. "Şimdi dene," dedi.

Hannah anahtarı çevirdi ve motorun dönerken çıkardığı hoş sesi duydu. "Çok teşekkür ederim."

"Sorun değil." Aktarma kablolarını çıkardı ve eğilip yerden ceketini almadan önce kaputun düşmesine izin verdi.

Hannah onun her hareketini izliyor, lacivert iş kıyafetine dikkat ediyordu. Pantolon, adam eğilirken gergin arka tarafına doğru uzanıyordu. Bu görüntü teninin farkındalıkla karıncalanmasına neden oldu - çok uzun zamandır deneyimlemediği türden bir farkındalık, onu hâlâ korkutabilecek güce sahip bir farkındalık. Pencereyi açtı.

Kamyona doğru giderken kapının önünde durakladı. "Dikkatli sür ve başka bir sorun yaşarsan beni ara."

"Göndereceğim. Faturayı bana gönder."

"Saçmalama. Fatura falan yok, Hannah."

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Sanki "Sorun değil" dışında söylemek istediği başka bir şey varmış gibi durakladı.

Hannah ona seslendiğinde uzaklaşmaya başlamıştı. "Nolan." Arkasını döndüğünde kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Kelimeleri söylemek için kendini zorladı. "Birlikte biraz zaman geçirmek istiyorum. Dediğin gibi. Eğer sorun olmazsa."

Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, bu onun söylemesini beklediği son şeydi. "Öyle mi? Gerçekten mi?"

Hannah başını salladı. "Seni arayacağım." "Bekliyor olacağım."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

Tamam, karar verdim. Caleb Guthrie bir zorba. Her gün oyun alanında saç örgülerimi çekiyor ve sonra kaçıyor. O bunu yaptığında bütün çocuklar gülüyor. Ben sadece onu yumruklamak istiyorum.

-On iki yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

N sanki bilinen evrendeki -en azından onun bilinen evrenindeki- en önemli şey henüz gerçekleşmemiş gibi gününe devam etti.

Hannah Guthrie'nin garaj yolunda meydana geldi. Garaja dönüp arabalarla ilgilenmeye başlarken, *bitmiş piller için Tanrı'ya şükürler olsun*, diye düşündü

müşteriler o sabah tamir için bırakmışlardı.

Yağ değiştirme, triger kayışını değiştirme ve müşterilerden gelen telefonlara bakma gibi ezbere işlerle uğraşırken bir yandan da Hannah'yı ve daha önce ona verdiği umudu düşünmemeye çalışıyordu. Dans ettikleri ve öpüştükleri geceden beri, çok hızlı hareket ettiği için kendini en az bin kez azarlamıştı ve sonra Hannah'nın onu öpmekten *hoşlandığını* ve durmak istemediğini duyunca

Lanet olsun, bunu bilerek nasıl hareket edecekti? Ve onunla birlikte gelen ezici suçluluk duygusuyla nasıl başa çıkacaktı?

Hannah'ya karşı ne hissediyordu? Bu suçluluk duygusunu hep yanında taşıdı.

Caleb Guthrie, Nolan'ın sahip olduğu en iyi arkadaşlardan biriydi ve onun kaybının acısı, Caleb'in asi arkadaş kabilesinin hala bunca yıl sonra bile yanlarında taşındılar. Caleb, etrafında güneş gibi

gezegenlerin yörüngesinde. O onların korkusuz lideriydi ve onsuz pek çok açıdan kaybolmuşlardı.

Subay babasıyla birlikte asker çocuğu hayatı yaşadıktan sonra Caleb, yedinci sınıfın başında babası ailesinin baskısına boyun eğip albaylıktan emekli olunca Vermont'a geldi. Vermont'un küçük Butler kasabasındaki çocuklar, her yerde arkadaşları olan Caleb'e ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

dünyanın her yerinde. Caleb onlara "Sultanlar" diyordu. Arkadaş grubuna babasının en sevdiği şarkı olan Dire Straits'in "Sultans of Swing" şarkısının adını vermişti ve yaşadığı her yerde Sultanları topluyordu.

Caleb'in Sultanlarından biri olmak, hiçbirinin hafife almadığı yüksek bir onurdu. Bu, tamamen Caleb tarafından uydurulan ve Sultanlarını dikkatle seçip belirleyen aptalca bir kabul törenini içeriyordu. Yakın çevreye girdiğinde, Nolan daha önce hiç sahip olmadığı bir arkadaş bulmuştu - komik ve küstah ve şakacı ve ciddi ve cüretkâr, zeki ama mizahı ve hayata yaklaşımı çarpık.

Nolan'ı hafifletmiş, ona hayatta işten daha fazlası olduğunu öğretmiş ve onu Rocky Dağları'nda kayak yapmaktan Meksika'da bahar tatiline ve New Orleans'ta Sultanların Creole patronlarına taptıkları Mardi Gras yıllarına kadar uzanan insanlara, fikirlere ve maceralara maruz bırakmıştı.

Caleb ile hayat tamamen eğlenceden ibaretti. Onsuz hayat ise başka hiç kimsenin dolduramayacağı kocaman bir boşluktu. Nolan, Caleb'in ölümünün Hannah'nın hayatında bıraktığı boşluğu tahmin bile edemezdi. İkisi birlikte harikaydılar, gerçekten, derinden aşıklardı ve birbirlerine olduğu kadar arkadaşlarına ve ailelerine de bağlıydılar. Sultan partileri her Evlerindeki İşçi Bayramı hafta sonu efsaneviydi ve Caleb'in kaybının acısına rağmen Hannah ve Sultanlar, onun daha azını beklemeyeceğini bildikleri için geleneği onsuz sürdürdüler.

Ama lanet olsun ki zordu. Önlerinde koca bir hayat olan genç, hayat dolu adamların yirmi sekiz yaşında ölmemesi gerekiyordu. Arkalarında bıraktıkları insanlara, onlar olmadan hayatlarına nasıl devam edeceklerine dair bir fikir vermeden ölmemeleri gerekiyordu.

Nolan, Caleb'in Hannah'ya olan sevgisini onaylayacağını düşünmekten hoşlanıyordu. Buna *inanmayı* seçti çünkü Caleb'in onaylamama ihtimali dayanılmazdı. Nolan Hannah'yı hep bir çocuk olarak sevmişti. Caleb'in ölümünden yaklaşık iki yıl sonrasına kadar ona karşı dostça duygular beslemekten başka bir şey yapmamıştı.

İşte o zaman onun için her şey değişti. Sultanlar'la geçirdiği bir İşçi Bayramı hafta sonunda, asi çocukları yemek ve birayla beslerken her şey yolundaymış gibi davranmasını izlerken, Nolan ona karşı arkadaşlıktan öte bir şeyler hissettiğini fark etmişti. *O kadar insan arasında neden o olmak zorundaydı?* Beş yıl boyunca neredeyse her gün kendine bu soruyu sormuştu.

Tam olarak söyleyemiyordu ama kadın onu derinden etkilemişti, hem de diğer kadınlardan çok daha derinden.

Bir şeyleri düzeltti. Yaptığı şey buydu. Onun için bir şeyleri düzeltmek istiyordu. Caleb hayattayken olduğu gibi, hayat altından halıyı çekip onu sersemletmeden önce olduğu gibi onu tekrar gülümsetmek istiyordu. Onun için parçaları tekrar bir araya getirmek istiyordu.

Asla düzeltilemeyecek olanı düzeltmek.

Abbott ailesi Nolan'ın Hannah'ya olan hislerinin bir hayat arkadaşının ötesine geçtiğini anlamıştı ama diğer Sultanlar bunu bilmiyordu. Caleb'in kabilesine tamamen kabul edilmiş olan Hannah'nın kardeşleri Hunter ve Will hariç. Ama Nolan onların diğerlerine söylediğini sanmıyordu. Neden yapsınlar ki? Nolan'ın ona karşı hissettiklerinden hiçbir şey çıkmamıştı.

Grange'deki son cumartesi gecesine kadar. Ta ki bugün onunla biraz zaman geçirmek istediğini söyleyene kadar. Ne kadar beklemek zorunda kalacaktı

ondan haber almak için? St. Johnsbury'ye giderken paniğe kapılıp aceleci davranışına mı karar verecekti?

Chevy sedanın kaputuna yaslanan Nolan derin bir nefes aldı ve ne kadar zamandır V-8'e bakıp Hannah Guthrie'den ve onun o sabah nasıl görüldüğünden başka bir şey düşünmediğini anlamaya çalıştı -güzel, kızarmış, utanmış ve konuşmaları yüzünden mahvolmuş.

Ondan haber beklemek onu gerçekten öldürebilirdi. Eski model arabanın bujilerini ve filtrelerini değiştirmekle meşgulken, kesinlikle konsantrasyonunu öldürüyor, diye düşündü.

Garaj telefonu her çaldığında kalbi bir anlığına duruyordu, bu çok saçmaydı. Onu arayacağını söylemişti. *Bugün* arayacağını söylememişti. Ama neden aküsündeki sorundan sonra sağ salim vardığını haber vermek için aramasını istememişti?

Ellerindeki yağlı kırmızı yağlı bir bezle sildi ve hayal kırıklığı içinde bir kenara fırlattı. Bir insanın kendini delirtmesi mümkün müydü? Eğer öyleyse, o

yoluna devam ediyordu. Üretkenliği olumlu yönde etkilendiği için öğle yemeği için erken mola vermeye karar verdi.

Telefon çaldığında lokantada yiyecek bir şeyler almak için kapıdan çıkmak üzereydi. Normal şartlar altında, sesli mesajın aramayı cevaplamasına izin verirdi, ama bu konuda normal bir şey yoktu Hannah Guthrie'nin arayabileceği koşullar. O da içeri koşup telefonu aldı.

"Nolan'ın."

"Hey, benim. Hannah."

Hadi ama. Yok artık. Doğruca hayal dünyasına mı dalmıştı? Onun aramasını o kadar çok istemişti ki, bunu kendi iradesiyle mi gerçekleştirmişti?

"Nolan? Orada mısın?"

Gerçekten oydu. "Ah evet, üzgünüm. Geldim işte. Arabada her şey yolunda mı?"

"Ben de bu yüzden aradım. Buraya gelip gelmediğim konusunda endişeleneceğini düşündüm ve geldim, bu yüzden sana söylemek istedim."

Bu onun hayal gücü müydü yoksa kız saçmalıyor muydu? Sesi gergin miydi? Tanıdığı ve sevdiği sakın, soğukkanlı Hannah'nın sesi hiç

Sinirliydi. Duygularını her zaman mükemmel bir şekilde kontrol ederdi, yaşadıklarının ışığında onun hakkında büyük hayranlık duyduğu bir şeydi. "Bunu bilmek güzel. Sana daha fazla sorun çıkarmayacağını umuyordum."

"Olmadı."

Nolan bundan sonra ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Beyni, her biri reddedilen olasılıklarla dönüyordu.

"Ben de sana söylemek istedim. . ."

Beklentisi kalbiyle eş zamanlı olarak içinden geçerken kalbi hızla çarpıyordu. "Ne var, Hannah? Bana ne söylemek istiyordun?"

"Bu sabah seni gördüğümünden beri enchiladas'ı düşünmeden edemiyorum."

Bu onun söylemesini beklediği son şey olduğu için güldü. "Bu doğru mu?"

"Aslında ağzımın suyu akıyor. Düşünüyordum da, belki daha sonra Stowe'daki şu yere bakabiliriz? Eğer meşgul değilsen. Son dakika olduğunu biliyorum-"

"Meşgul değilim." Öyleydi ama bundan kurtulabilirdi. Yarış ekibi onsuz da buluşabilirdi. "Ne zaman döneceksin?"

"Altı buçuk civarı."

"Yedi kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa hoş geliyor. Görüşürüz o zaman?"

"Orada olacağım. Her yerde salyalarını akıtmana izin veremem. İnsanlar ne der?"

Gülüşi onu gülümsetti. "Yakında görüşürüz."

Nolan telefonu bıraktı ve yüksek sesle "*Evet!*" dedi.

- - -

"Gördün mü?" Hannah telefonu kapatırken Becky "Gördün mü?" dedi.

"O kadar zor muydu?" "Dayanılmazdı. Sesim tam bir aptal gibi çıkıyordu."

"Yapmadın! Muhtemelen senden haber aldıktan sonra garajın etrafında sevinçten dans ediyordur."

"Sessiz ol. O değil. Sana bunların hiçbirini anlatmamalıydım."

"Evet, yapmalıydın ve bana söyledin çünkü seni bu konuda bir şeyler yapmaya zorlamamı istedin."

"Sana bu yüzden söylemedim!"

"Evet, Hannah," dedi Becky nazikçe, "öyle. Nolan'a karşı hissettiklerin konusunda harekete geçmek için izne ihtiyacın vardı. Sırrını açtığın kişi olduğum ve o aramayı yapman için gereken itici gücü sana ben sağladığım için mutluyum. Tam zamanı, değil mi?"

"Sanırım. Sadece hala hissediyorum. Bilmiyorum. Çok saçma ama Caleb'a karşı sadakatsiz hissediyorum."

"Tatlım, Caleb seni çok severdi. Senin mutlu olmanı isterdi. Bunu biliyorsun."

"Tabii ki istiyorum ama başka biriyle devam etmeyi düşünmek zor. Hayatıma onsuz devam etmeyi hiç istemedim."

"Başka seçeneğin yok. Sen daha yaşayacak çok hayatı ve verecek çok sevgisi olan genç, güzel, canlı bir kadınsın. Neler yaşadığını anlamaya bile başlayamıyorum ve sen her şeyi büyük bir zarafet ve asaletle ele aldın."

"Her zaman değil," dedi Hannah gülerek, işleri biraz hafifletmeye çalışarak. Şehrin hiçbir zaman iyi bir şey yaşanmayan hüzünlü tarafına pek fazla gitmesine izin vermiyordu ama arada bir . . .

"Eminim pek çok zor an yaşadınız ve hayatınızın geri kalanında da yaşamaya devam edebilirsiniz. Ama bu aynı zamanda başka şeyler de var, örneğin size kedinin miyavlamasıymışsınız gibi bakan harika, seksi bir adam."

"Yok."

"Evet, öyle. İstediginize sorun."

Biri ona bunu her söylediğinde Hannah kendini gergin ve dengesiz hissediyordu. Nolan'ı çok uzun zamandır tanıyordu; Caleb'ı tanıdığından bile daha uzun süredir. Kocasının en yakın arkadaşlarından biriydi ve düğünlerinde sağdıç olarak görev yapmıştı. "Hiç düşündün mü, belki de Nolan

Yakın mı?"

"Nasıl yani?"

"O ve Caleb çok iyi arkadaşlardı. Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. O hep oradaydı, biliyor musun? Bu nasıl birdenbire romantikleşir?"

"Sen ve Caleb için olduğu gibi, hatırladın mı?"

Sanki Caleb'ın onu taş ocağında öptüğü ve aralarındaki her şeyi sonsuza dek değiştirdiği geceyi unutacakmış gibi. Becky'nin iyi bir noktaya değindiğini kabul etmek zorundaydı.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi

Becky. "Neymiş o?"

"Nolan'la akşam yemeği yemeni ve bunu gerçekten olmadan önce kafanda büyük bir mesele haline getirmemeni istiyorum. Sadece akşam yemeği. Ne eksik ne fazla."

"Sizin ve diğer herkesin söylediklerine inanacak olursam, onun için bundan çok daha fazlası var."

"Ne olmuş yani? Bu onun meselesi, senin değil. Bunu üstlenme. Yemeğe git. Yemek ye. Onun arkadaşlığının tadını çıkar ve rahatla. Bunu yapabilir misin?"

"Sanırım öyle. Muhtemelen onunla yeni tanıştığım biriyle olduğumdan daha kolay rahatlayabilirim."

"Bunu yapabileceğini biliyorum. Git ve harika vakit geçir. Biraz eğlence ve mutluluğu çoktan hak ettin, Hannah."

Hannah uzun süredir birlikte olduğu arkadaşına sarıldı. "Moral konuşması için ve yatıya kalma konusunda beni rahat bıraktığın için teşekkürler."

"Bana Nolan'ın sana çıkma teklif ettiğini söylediğinde, gerekirse seni buradan kovmaya hazırdım."

Hannah, Becky'nin vurgulu sözleri karşısında gülümsedi. Bazen hayatına devam etmesine kendisinden çok hayatındaki insanların ihtiyacı varmış gibi hissediyordu. Son birkaç aya kadar, Becky'yle olan ilişkisinde gayet iyiydi.

Eski ve büyük evinde tek başına takırdamak ve geçmişte yaşamak için şimdiki zamandan daha fazla zaman harcamak.

Ancak son kış mevsiminin bir noktasında kendini endişeli ve yalnız hissetmeye başlamıştı ve belki de kederiyle baş başa kaldığında dünyada neler olup bittiğine bir göz atmak için kendi kendine kurduğu kozadan çıkmaya hazırdı.

Kahkahalar ve pedikürlerle geçen iki saatin ardından eve doğru yola koyulmuştu, aklında Nolan'la geçirmeyi kabul ettiği akşamla ilgili düşünceler dönüp duruyordu. Garip mi yoksa kolay mı olacaktı? Onu tekrar öpmeye mi çalışacaktı yoksa mesafesini koruyacak mıydı? Hangisini tercih ederdi? Kesin bir şey söyleyemiyordu.

Nolan'ın gelmesine yirmi dakika kala garaj yoluna girdiğinde sinirleri iyice gerilmişti. Ana caddede bir kaza Kasabaya giden yol, yolculuğa yarım saat eklemişti. Evin içinde, koridordaki telefonu kullanarak Hunter'ın ofisindeki sesli mesaja bir mesaj bıraktı ve eve gelmeye karar verdiğini ve Homer'ın görevinin sona erdiğini bildirdi.

"Hey, Ev Çocuğu," dedi, Caleb'in köpeğine yavruyken taktığı lakabı kullanarak, rengârenk köpek Caleb'e ait olduğuna karar verdikten sonra. Kimse köpeğin cinsinden emin değildi ama Alman çoban köpeğinden Labrador'a ve Beagle'a kadar uzanan bir yelpazede spekülasyonlar yapılıyordu. "Neredesin dostum?" Hannah, Homer'la zamanlarının çoğunu geçirdikleri oturma odasını ve kendisinin çalıştığı, Homer'ın da yerde yattığı stüdyoyu kontrol etti ama Homer'dan hiçbir iz göremedi.

On altı yaşında olduğu için artık merdivenleri tek başına çıkamıyordu, bu yüzden birinci katta bir yerde olmalıydı. Mutfağa girdi ve kısa bir süre durdu.

Onu yere yığılmış, gözleri açık ve ona odaklanmış, sıkıntısı açıkça belli olurken bulduğunda.

Hannah onun yanında yere düştü. "Hey, dostum. Burada ne yapıyorsun?" Adamın yüzünü ve sırtını okşadı.

Nefes alışının temposu ve başını yerden kaldıramıyor gibi görünmesi. Her zaman yaptığı gibi pençesini ona doğru uzatmaya çalıştı ama gücünü toplayamadı. Gözleri yaşlarla doldu. "Hayır, Homie. Henüz değil.

Lütfen henüz değil." Onun yanına yere uzandı ve ağlarken onu okşadı.

Hannah kalkıp yerel veteriner Myles Johansen'i araması gerektiğini biliyordu. Bir süredir Homer'ı kontrol etmek için ev ziyaretleri yapıyordu ve ona ne zaman ihtiyacı olursa aramasını söylemişti. Bir şekilde, eğer kalkıp ararsa bu sefer farklı olacağını biliyordu.

"Homie, bugün seni bıraktığım için özür dilerim. Uzun zamandır kendini iyi hissetmediğini biliyorum, ama burada kaldın çünkü Beni yalnız bırak. Söz veriyorum, iyi olacağım. Birini aramadan önce . . . Sadece sen ve ben varken. Babamı gördüğünde, onu sevdiğimi ve özlediğimi söyle, tamam mı? Ona iyi bakacaksın, değil mi? Seni gördüğüne çok sevinecek."

Bir dakika daha, dedi kendi kendine, Homer'a sarılırken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Bir dakika daha ve sonra Myles'ı aramak için kalkacaktı.

"Hannah?" Nolan'ın sesi birinci katta yankılandı. "Evde misin?"

Ne kadar zamandır Homer'ın yanında yatıyordu? Gözlerini koluyla sildi, düzeltilemez olanı düzeltmeye çalıştı. "Buraya."

"Kapıyı açmadın, umarım içeri girmemde bir sakınca yoktur-" Nolan onu Homer'la birlikte yerde görünce mutfağın kapısında durdu. "Tanrım, Hannah, ne oldu? Neyin var?"

Hafifçe sağa kaydı, böylece Homer'ın yere uzandığını, nefes alış verişinin sık ve güçsüz olduğunu görebildi.

"Olamaz. Ne yapabilirim ki?"

"Benim için Myles'ı arayabilir misin?"

"Tabii ki. Başka kimse var mı?"

"Hunter. Aileme söyleyecek. Ve Guthry'lere. Burada olmalılar." "Evet, evet, onları arayacağım. Sen Homer'la kal."

Hannah aramaları yapan, sözleri söyleyen kişinin kendisi olması gerekmediğini bildiği için rahat bir nefes aldı. "Sorun yok dostum," diye fısıldadı Homer'a. "Her şey yolunda. Hazırsan gidebilirsin. I Yorgun olduğunu ve en iyi arkadaşın olmadan uzun bir süre yaşamak zorunda kaldığını anlıyorum. Bu senin için çok zor oldu ama bana çok iyi baktın. Babam bana bu kadar iyi baktığın için seninle gurur duyardı."

Homer'ı üzmemek için hıçkırıklarını susturmaya çalıştı. Bu onunla ilgili değildi. Onunla ilgiliydi ve ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyordu.

Nolan mutfaka döndü ve Hannah'nın yanına çömeldi. "Myles yolda, Hunter'a da bir mesaj bıraktım. Hunter'a ulaşamayınca anneni de aradım. Umarım sorun olmaz."

Hannah başını salladı, sorumluluğu üstlendiği için ona minnettardı.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu, bir elini omzuna koyarak. Sesinin duygu yüklü olduğunu fark etti. O da Caleb'i sevmiştı ve şu anda önemli olan da buydu.

"Bu yardımcı olur. Teşekkür ederim." Hannah ona doğru eğildi, Homer'ın ipeksi kulaklarını ve tüylerini okşamaya devam ederken başını onun göğsüne yasladı. Köpeğin gözleri artık kapalıydı, nefes alıp vermesi daha da sığlaşmıştı, tabii bu mümkünse.

Nolan onun yanına oturdu, kız ona yaslanırken kolunu onun etrafında tuttu, onun varlığı ve gücü için minnettardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Başardım. Sonunda Caleb Guthrie'nin suratına bir yumruk attım. Şok olmuştu ve burnundan akan kanla bana bakıyordu. Okul beni alması için annemi aradı ve bütün gece odamda kalmak zorunda kaldım. Buna çooooook değdi.

-On üç yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

Myles kısa bir süre sonra geldi ve ön kapıdan içeri girdi. Nolan ona onları nerede bulacağını söylemiş olmalı, çünkü mutfakta belirdi ve Homer'ın yanında yere diz çöktü. "Ne zamandır böyle?"

"Bilmiyorum." Hannah, Myles'in ses tonundaki gerginliği duyunca oluşan yeni gözyaşlarını sildi. "Bu sabah iyiydi -ya da bugünlerde olduğu kadar iyiydi. Etrafta dolaşıyor, yemek yiyor ve her şeyi yapıyordu. Birkaç saat dışarıda kaldıktan sonra eve geldim ve onu burada buldum."

Sarışın, mavi gözlü ve yakışıklı olan Myles bir keresinde Hannah'yı yemeğe davet etmiş ama o reddetmişti. Reddetmesine rağmen, Homer yaşlılığa doğru kayarken onun için büyük bir teselli kaynağı olmuştu. Bir

Kulağında stetoskop, Myles Homer'ın göğsünü dinledi. "Kalp atış hızı son derece düşük." Myles, bakışlarına yansıyan üzüntüyle Hannah'ya baktı. "Bekleyip görebiliriz ya da ona yardım edebiliriz. Bu size kalmış."

"Acı çekiyor mu?"

"Hiç
sanmıyorum."

"Ne yapmalıyım?" Hannah sordu.

"Bunu sana söyleyemem, Hannah," dedi Myles nazikçe.

"Onu daha rahat ettirebilir miyiz?" Nolan sordu. "Bunu yapabiliriz."

Hannah'nın onayıyla iki adam birlikte çalışarak Homer'ı oturma odasındaki kanepeye, Caleb'la yaşamaya başladığı gün kendisinin olduğunu iddia ettiği yere yavaşça taşıdılar.

Hareket ve faaliyetten etkilenen Homer kısa bir süreliğine uyandı ve tekrar uyumadan önce kanepeye düştüğünde iç çekti.

Hannah onun başını bacağına yaslayarak oturdu, orada olduğunu bilsin diye onu okşadı ve sevdi. Onu düşündüğünde gözyaşları yüzünden serbestçe akıyordu.

Caleb'in Homer'ı ne kadar çok sevdiğini, ikisinin birbiriyle ne kadar uyumlu olduğunu, Homer'ın Caleb evdeyken onu bir gölge gibi takip ettiğini ve evde olmadığı zamanlarda da kapıda dönmesini beklediğini hatırlıyordu. Caleb'ın tayini Homer için de en az onun kadar zor olmuştu.

Nolan kanepede onun yanına oturdu ve boştaki elini tuttu.

Myles, yanan ve odayı soğuk bırakan ateşin yanındaki koltuğa oturdu.

"Ateşi yakabilir misin, Nolan? Homer'ın üşümesini istemiyorum."

"Memnuniyetle."

Nolan çok geçmeden ateşi yakarak odayı ısıttı ve Homer'ın üzerine sıcaklık bir ışık saçtı.

"Ona yardım edeyim mi Myles?" Hannah uzun bir sessizlik döneminden sonra sordu.

Homer'ın kalbini tekrar kontrol etmek için ayağa kalktı. "İhtiyacınız olacağını sanmıyorum." Bu haber gözyaşlarının yeniden akmasına neden oldu.

Nolan kolunu ona doladı ve Homer'ın göğsünün yavaşça inip kalkmasına odaklanırken sessiz bir teselli sundu.

Caleb ve Homer'la birlikte geçirdikleri, Caleb'ın subaylığa terfi ettiği yıllara ve Vermont'taki evlerinde geçirdikleri izin zamanlarına dair pek çok anı gözlerinin önüne geldi. Caleb her göreve çıktığında, Hannah ve Homer ailesiyle birlikte olmak için eve geliyorlardı. Hannah ve Homer birbirlerine destek olmuş ve uzun yoklukları birbirlerine destek olarak atlatmışlardı.

Caleb'i kaybettikleri gün, Vermont'taki evlerinde sıradan bir gün geçiriyorlardı, ta ki ordu papazı, hepsi de A sınıfı üniforma giyen iki subayla birlikte ortaya çıkıp dünyasını altüst edene kadar. Homer bir şekilde bunu biliyordu. Anlamış ve onunla birlikte yas tutmuştu.

Ön kapı çarparak açıldı ve Hannah'yı anılarından uyandırdı. Hunter oturma odasına geldi, telaşlı ve biraz dağılmış görünüyordu, bu onun sakin, soğukkanlı ve akli başında ikizine hiç uymuyordu. "Nolan'ın mesajını alır almaz geldim. O ..."

"Hayır, ama yakında," dedi Hannah, bastırın üzüntüsüne rağmen artık boyun eğmişti. Homer'ı kaybetmek Caleb'in arkadaşları ve ailesi için olduğu kadar onun için de bir dönemin sonu anlamına geliyordu. "Gel de gör onu." Hunter'a elini uzattı, o da Homer'ın yanında yere diz çökerken elini Hunter'ın elinin etrafına sardı.

Homer'ın tatlı yüzünü öpmek için eğildiğinde Hunter'ın gözleri yaşlarla doldu. Sonra Hannah'ya uzandı ve ona sıkıca sarıldı. "İyi misin?"

"Daha iyiydim ama bunun olacağını biliyorduk."

"Yine de ..."

İkizi onu herkesten daha iyi tanıyordu, bu yüzden Homer'ın kaybının onu ne kadar etkileyeceğini anlamıştı. "Yine de," dedi Hunter'ı rahatlatmak için gülümsemeye zorlayarak. Hunter onun için durmadan endişeleniyordu.

Kısa bir süre sonra anne ve babaları, ardından da Hannah'nın erkek kardeşi Will ve New York'tan yeni dönen kız arkadaşı Cameron geldi.

"Duyar duymaz geldik." Will, Homer'ı öpmek ve sevmek için eğilmeden önce Hannah'ya sarıldı ve onu öptü. "O nasıl?"

"Pek iyi değil."

Annesi mutfığa koyduğu yiyecekleri getirmişti. Diğerleri de orada dolaşıyordu ama Hannah Homer'ın yanından hiç ayrılmadı, Nolan da Hannah'nın yanından hiç ayrılmadı.

"Bu akşamki planlarımız bozulduğu için üzgünüm," dedi Hannah. "Bu daha önemli."

Sadece onu çok yakından izlediği için Homer'ın Göğsü tamamen hareket etmeyi bırakmadan önce son bir derin nefes. Ona sarılmak için eğildi ve kulağına fısıldadı, "Seni seviyorum, Homer. Babama mesajımı iletmeyi unutma. Siz ikiniz birlikte eğlenin. Bir gün ikinizi de tekrar göreceğim."

Homer için, Caleb için ve kaybettiği her şey için hıçkırarak hıçkırarak ağlarken Nolan'ın eli sırtında sıcacık duruyor, omuzlarını ovuyordu. Homer'a, kürkü gözyaşlarından ıslanana kadar sarıldı.

Hunter gözyaşları arasında, "Bırak Myles alsın onu, Han," dedi.

"Battaniyesine ihtiyacı var."

"Nerede o?" Will sordu.

"Yukarıda, odamda, yatağın üzerinde." Will merdivenlere yöneldi.

"Ben bakarım."

Kardeşi bir dakika sonra Caleb'in annesinin Homer yavruyken onun için yaptığı hırpalanmış yorganla döndü. Homer'ı sevgili battaniyesine sarmak için hep birlikte çalışırken, çok daha küçük Homer'ın "battaniyesini" odadan odaya sürüklediğini düşünmek Hannah'yı tekrar ağlattı.

Ön kapı çalınınca Amelia ve Bob Guthrie eve girdiler.

"Olamaz." Odaya koşup Homer'ı battaniyeye sarılmış halde gördüklerinde Amelia'nın gözleri yaşlarla parlıyordu. "Çok geç kaldık."

"Sadece birkaç dakika." Hannah kayınvalidesini kucaklayarak selamlamak için ayağa kalktı. "Myles onu almadan önce neden onunla biraz vakit geçirmiyorsun?"

"Buna minnettar oluruz," dedi Bob huysuzca.

Mutfakta ailesine katıldıklarında Hannah, Nolan'ın elini sırtında hissetti. Herkes ona sarıldı ve Hannah her kucaklaşmada otomatik pilota ilerledi. Homer'ın öldüğünü biliyordu ama acısı bir türlü dinmiyordu. uyuşukluğa nüfuz etti. Caleb'in öldüğü günü fazlasıyla anımsatıyordu; kimsenin yapabileceği bir şey yokken etrafı onun için bir şeyler yapmak isteyen sevdikleriyle çevriliydi. Uyuşukluk geçip acı bastırıldığında nasıl hissettiğini çok iyi hatırlıyordu.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı

Cameron. "Teşekkür ederim. Geri dönmene sevindim."

Cameron'ın sulu gülümsemesi güven vericiydi. Hannah onu çok seviyordu ve burada olması Hannah'nın moralini kesinlikle yükseltiyordu.

Daha sonra anne ve babasına sarıldı.

Babası onu alnından öperken akmayan gözyaşları gözlerinde yüzüyordu. "Çok üzgünüm bebeğim," dedi Lincoln. "Homer iyi bir çocuktu."

"Evet, öyleydi. Caleb onu tekrar gördüğüne sevinecek."

Will odadan çıktı ve Cameron da onun peşinden gitti.

"Herkes gelmek istedi," dedi Hannah'nın annesi Molly, "ama onlara evin dolu olduğunu söyledim. Hepsi seni düşünüyor."

"Biliyorum." Hannah'nın diğer yedi kardeşinin Homer'ı kaybettikleri için üzgün olduklarından pek şüphesi yoktu. "Araya girdiğin için teşekkürler."

"Senin için ne yapabiliriz?" Molly bir eliyle Hannah'nın saçlarını düzelterek sordu.

Hannah başını salladı. "Özel bir şey yok. Burada olmanız çok yardımcı oluyor." "Sultanlara söylemeliyiz," dedi Hunter, daha önce aklından geçen bir düşünceyi yineleyerek eve gelip Homer'ı bu kadar kötü durumda bulduğu andan beri Hannah'nın aklındaydı. "Bilmek isteyeceklerdir."

"Onları arar mısın?" Hannah söyledi. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Ben hallederim." Hunter'ın gözlerinin kenarları kırmızıydı, çenesi Hannah'ya Caleb'in ölümünden sonraki aylarda ikizinin onun için kendini toparlamaya çalışıp kendi kederini gömdüğü zamanları hatırlattı.

Hannah ailesine, "Kalmak zorunda değilsiniz," dedi. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Nolan da burada." Ona baktı ve son birkaç saattir sessiz, istikrarlı varlığı kadar başını sallamasıyla da rahatladı. Ona yaslanma düşüncesi, onun kendisine yaslanmasını istediği düşüncesi, içinden gergin bir enerji dalgası geçirdi.

Diğerleri spekülatif bir şekilde ona bakınca Hannah, "Bu gece için planlarımız vardı," diye ekledi. Ailesinin bu önemli haberi onlardan beklediğinden çok daha büyük bir nezaketle karşılaşmasını izlemek de moralini bir nebze olsun düzeltmeye yardımcı oldu. Neredeyse binlerce soru sorma ihtiyacıyla yanıp tutuştuklarını, ama bunu akıllıca sınırladıklarını görebiliyordu. Şu anda bir Abbott sorgulamasıyla uğraşacak durumda değildi ve bunu onlar da biliyordu.

Ancak kaçınılmaz olanı ertelemekten başka bir şey yapmadığını da biliyordu. Homer'ın yasını tutmak için yeterli zamanı bulduktan sonra sorguya çekilecekti.

Myles Homer'ın cesedini toplarken ailesi burada kaldı. Caleb'in ailesiyle gözyaşları içinde vakit geçirirken de kaldılar. Ve Hannah'nın iyi olduğundan emin olana kadar kaldılar. Onları gitmeye ikna etmesi biraz zaman aldı ama sonunda Hannah'nın iyi olacağına ikna etmeyi başardı.

Nolan'la yalnız kaldığında ona döndü, ne yapacağından emin değildi. söylemesi gerektiğini düşündü. Adamın onun düşüncelerini toparlamasını beklemesini ve sessizliği hemen doldurma ihtiyacı hissetmemesini takdir

etti.

Onun iyiliği için gülümsemeye zorladı. "Ne ilk buluşmaydı ama, ha?"

"Rekorlar kitabına girecek bir şey," dedi Hannah'nın elini bir kez daha tutarken. Ona dokunmaktan kendini alamıyor gibiydi ve Hannah onun tarafından dokunulmaktan hoşlandığını inkâr edemezdi. "Ama bu gece burada seninle birlikte olabildiğim için mutluyum."

"Ben de öyle. Bir dakika oturabilir misin?"

"Ne kadar istersen." Yanına oturmadan önce ateşe bir kütük eklemek için elini bıraktı ve tekrar ona uzandı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra.

"Bu benim için pek çok acı hatırayı canlandırıyor, bu yüzden nasıl hissettiğinizi ancak tahmin edebilirim."

"Kendimi çok kötü hissediyorum ama Homer'ın köprüyü geçtiğini ve Caleb'i kendisini beklerken bulduğunu hayal etmek bana yardımcı oluyor. Homer'ın Caleb için eskiden olduğu gibi koştuğunu, ikisinin de genç ve güçlü olduğunu ve yeniden birlikte olmaktan heyecan duyduklarını hayal edebiliyorum." Yeni gözyaşlarını sildi. "Birbirlerini gördükleri için çok mutlu olmalılar."

"Evet," dedi Nolan huysuzca, boştaki eliyle yüzünü hızla fırçalayarak. "Bahse girerim müthiş bir buluşma yaşıyorlardır."

"Bunu düşünmek rahatlatıyor, biliyor musun?"

Başını salladı.

"Caleb'in göğsünü okşadığını ve Homer'ın onun kollarına atladığını hatırlıyor musun?" Hannah sordu.

"Hatırlıyorum. Homer'ın bunu Caleb dışında kimse için yapmadığını da hatırlıyorum, hepimiz onu bizim için yapması için ne kadar uğraşırsak uğraşalım."

"Çünkü Caleb onu yakalayabilecek kadar güvendiği tek kişiydi."

Uzun bir süre sessizce oturdular, ateşi izlediler, kendi düşüncelerinde ve anılarında kayboldular. Onun yanında olması güzeldi, diye düşündü. Caleb ve Homer'ı seven ve onların kaybını en az kendisi kadar derinden hisseden biriyle acısını paylaşmak.

"Homer için bir şeyler yapmalıyız," dedi Nolan.

"Ne gibi?"

"Caleb'in yapacağı şeyi yapmalıyız - onun ısrar edeceği tüm zil ve ısıklarla dolu tam bir cenaze töreni."

Hannah saatlerdir ilk kez Caleb'in sevgili arkadaşını nasıl uğurladığını hayal ederek gerçekten gülümsedi. "Kesinlikle haklısın. Çok büyük, müthiş ve abartılı olmalı."

"Tamamen ve tamamen abartılı."

"Sultanlara ihtiyacımız var."

"Onlar olmadan zirveye çıkamazdık."

Hannah yüzünü ona dönecek şekilde döndü. "Bu gerçekten harika bir fikir, Nolan. Ve sen de haklısın. Caleb olsa tam da böyle yapardı."

"Bunu düşünecektin. Eninde sonunda." "Ne zaman yapmalıyız?"

"Çocukları buraya getirmek için onlara haber vermemiz gerekiyor. Önümüzdeki hafta sonu?"

"Bu bana uyar. Buna bayıldım. Bunu önererek Homer ve Caleb'i onurlandırdığınız için çok teşekkür ederim."

Nolan onun övgülerine omuz silkti. "Biraz dinlenebilmen için gitmemi ister misin?"

"Hayır." Başını onun omzuna yasladı. "Yarın çalışman gerektiğini biliyorum ama biraz daha kalmanın sakıncası yoksa ..."

Nolan kolunu ona doladı ve başının üstünü öptü. "Benim için fark etmez."

- - -

Will, Hannah'nın evinden kasabanın dışındaki kulübesine giderken tek kelime etmemişti. Kulübe artık onların eviydi, diye hatırlıyordu Cameron, Vermont'a taşınmalarının heyecanı Butler'a vardıklarında karşılaştıkları haberle azalmıştı.

Cameron, Will'in kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şeyler söyleyebilmeyi diledi ama Will bu konuda konuşmaya hazır olana kadar beklemeye karar verdi. Onu Hannah'nın çamur odasında bulduğunda yüzünde beliren acı ve keder dolu ifadeyi hatırlayınca kalbi onun için parçalandı.

Vardıklarında kulübe soğuk ve karanlıktı. Ve köpekleri bir geceyi daha ailesinin evinde geçirdiği için alışılmadık derecede sessizdi.

Cameron biraz sohbet başlatmak umuduyla, "Çocukların burada olmaması tuhaf," dedi.

Ateşi yakmak için ocağın önüne çömeldi. "Biliyorum. Burada olmadıkları zaman nefret ediyorum. Buranın hayatını mahvediyorlar."

Cameron yatak odasına gitti ve içinde pijamalarının bulunduğu bavulu buldu. Will'in ona aldığı flanel geyik pijama pantolonunu ve UVM sweatshirt'lerinden birini giydi ve oturma odasında ona katıldı.

Düşüncelere dalmış ve sıcak odadan kilometrelerce uzaktaki ateşe bakıyordu.

Onu acı içinde görmeye dayanamayıp yanına gitti ve kollarını arkadan ona doladı. "Senin için ne yapabilirim?"

Will derin bir nefes verdi ve kızın göğsüne koyduğu elini kendi eliyle kapattı. "Senin burada olman her şeyi daha iyi yapıyor."

"Homer için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Yaşlandığımı bilsem de ölebileceğine inanmayı reddettim."

"Biliyorum."

"Her şeyi geri getiriyor. Caleb'la olanları." "Bunu ben de biliyorum."

"Hannah, Caleb'in Homer'ı gördüğüne sevinmesi gerektiğini söylediğinde. . ." Başını iki yana salladı. "Bu beni öldürdü."

"Buraya gel," dedi ve onu kucağına dönmeye teşvik etti.

Adam kadının istediğini yaptı, kollarıyla onu sardı. "Özür dilerim," dedi, sesi saçları tarafından boğuklaştırılmıştı. "Resmi olarak birlikte yaşadığımız ilk geceyi böyle geçirmeyi beklemiyordum."

"Lütfen üzgün olduğum için özür dileme Will. Homer'la sadece birkaç kez karşılaştım ve Caleb'ı hiç tanıımıyordum ama Hannah için çok üzüldüm. Senin nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim."

Cameron onun saçlarını ve sırtını okşarken uzun süre ona sarıldı ve kendisini daha iyi hissetmesi için söyleyebileceği ya da yapabileceği bir şey olmasını diledi.

"Burada kalmana çok sevindim," diyerek uzun sessizliği bozdu.

"Ben de öyle."

Yüzünü görebilmek için geri çekildi ve onu usulca öptü.

Onun yanağını okşarken, taşınmak için hayatını toplarken ayrı kaldığı haftalar boyunca özlemini çektiği yüze baktı.

"Hannah ve Nolan'ın bu gece için planları olması ne anlama geliyor sence?" diye sordu.

"Sanırım bu, Grange'de dans ettiklerinden beri işlerin biraz ilerlediği anlamına geliyor."

"Tanrım, bu harika olurdu. Bu gece için planları olduğunu söylediğinde inanamadım."

"Bu konuda dilinizi ısırđığınız için sizinle ve ailenizin geri kalanıyla gurur duydum."

"Kolay olmadı," dedi ilk kez gülümseyerek.

"Bahse girerim Hannah ortalık biraz yatışır yatışmaz bunu yapacağını biliyordur." "Kesinlikle." Onu tekrar öpmek için eğildi, bu sefer biraz daha dikkatle.

"Seni bilmem ama ben tamamen bitmiş durumdayım. Yatmaya ne dersin?"

Will Abbott ile herhangi bir yatay yüzeye vurma düşüncesi kalbini sevinçten hoplatırken Cameron, "Bana uyar," dedi.

Dişlerini fırçalamak için banyoda birlikte durdular ve sonra Cameron yatağı koştı, dişleri takırdarken kuştüyü yorganı çenesine kadar çekti. Adam banyodan çıplak çıktığında buna inanamadı.

"Ciddi misin sen? Ben donuyorum ve sen *çıplak* mısın?" "Beni ısıtman için sana güveniyorum."

"Büyük hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Asla." Ona doğru kıvrıldı, büyük, güçlü, sıcak ve katı. "Kalmak için burada olduğuna ve her gece seninle uyuyabildiğime hâlâ inanamıyorum. Kendimi evrendeki en şanslı adam gibi hissediyorum."

"Ben de kendimi şanslı hissediyorum."

"Yine de çok fazla kıyafet giyiyorsun." Adamın eli sweatshirt'ün altına doğru ilerledi ve serin eli çok daha sıcak olan karnına dokunduğunda kız irkildi.

"Bu gece beni çıplak bırakmanızın imkanı yok bayım. Çok üşüyorum."

"Seni ısıtacağım. Söz veriyorum."

"Hayır!" Cameron, adamın diğer dondurucu eli sırtına indiğinde çığlık attı.

Kızın tepkisine güldü ve kollarını ona dolayarak sarıldı. ona yaklaştı. Artık onu kıyafetlerini çıkarması için ikna etmesini bekleyecek kadar iyi tanıyordu, bu konuda son derece iyiydi ama o bunu denemedi. Aksine, sıkı sıkı tutundu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Caleb öldüğünde hissettiğim gibi hissediyorum, ki bu çok saçma çünkü Saçma geliyor."

"Saçma değil."

"Umarım bu durum Hannah'yı, tam da biraz ileriye doğru adım atıyor gibi görüldüğü bir anda, geriye götürmez."

"Bu durum ona birkaç zor an yaşatabilir ama hepimiz onun yanında olacağız ve bunu atlatmasını sağlayacağız."

Will, "Her zaman onu düşünüyorum," dedi. "Caleb. . . O ..." Will derin ve titrek bir nefes verdi. "Şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. biliniyor."

Sevdiği kayınbiraderi hakkında konuşmaya ihtiyacı varmış gibi görüldüğü için Cameron, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Onu tanımayan insanlara onu tarif etmek ve hakkını vermek çok zor. Ama zeki, güçlü, korkusuz ve muhtemelen biraz da deliydi. Gürültücü ve iğrenç olabilirdi ve sarhoş olmayı severdi, sarhoş derken *kafayı* bulmayı kastediyorum."

"Hannah bu konuda ne düşünüyor?"

"Kavga ettiklerini duyduğum tek konu buydu. O büyüye kadar ondan çocuk yapmayacağını söylerdi."

Cameron onun dudaklarının boynuna karşı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyordu.

"Keşke onu hokey oynarken görebilseydiniz. Buzun üzerinde çılgın bir adamdı ve ceza sahasında çok zaman geçirdi."

Cameron çizdiği tablo karşısında kıkırdadı.

"Aynı zamanda acayip zekiydi. Mükemmel bir 4.0 not ortalamasıyla mezun oldu. Bunu kim yapar ki?"

"Ben değilim, orası kesin. Hangi dalda uzmanlaştı?"

"Amerikan tarihi. Muhtemelen profesyonel hokey oynayabilirdi ama o bunun yerine orduyu seçti. Bunun yerine hokeyi seçseydi nelerin farklı olabileceğini çok düşünüyorum."

"Sence neden orduyu seçti?"

"Babası orduda subaydı ve Caleb'in, babası emekli olup o ortaokuldayken buraya taşınana kadar büyüdüğünde bildiği tek şey buydu. Ordu

hayatı onun üzerinde büyük bir etki bıraktı. Caleb öldüğünden beri Albay Guthrie hiç eskisi gibi olmadı. Kendini suçluyor."

"Bu çok üzücü."

"Her şey tamamen berbat. Hayatın devam etmesi ve zamanın geçip gitmesi ve artık her gün, bütün gün bunu düşünmemeniz çok garip. Sonra Homer ölüyor ve sanki her şey yeni olmuş gibi."

"Bu bir hatırlatma."

"Evet."

"Ne olursa olsun, ölümünden yedi yıl sonra bu kadar çok insanın hala tutkuyla anısına bağlı olduğuna göre Caleb gerçekten harika bir insan olmalı."

"Hepimiz, onu seven herkes, onun anısına her zaman tutkuyla bağlı kalacağız. Ondan bize kalan tek şey bu, anlıyor musunuz?"

Onun sözlerinden ve arkasındaki duygulardan etkilenen Cameron başını salladı, göğsünü öptü ve tanıdık kokusunu içine çekti.

ve bu kadar derinden seven bir adam tarafından sevildiği için son derece minnettar. "Hannah'nın gerçekten başka biriyle hayatına devam edip edemeyeceği konusunda endişeliyim.

ya da belki de onun için öyleydi."

"Umarım durum böyle değildir. O çok genç, muhteşem ve harika biri. Nolan ya da başka biriyle mutlu olduğunu görmeyi çok isterim."

"Ben de öyle." Dudaklarına erişebilmek için yana kaydı ve onu öptü.

"Onun da bizim kadar mutlu olmasını istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum."

Onun boynuna sokuldu. "Kendini daha sıcak hissediyor musun?" "Biraz," dedi gülümseyerek.

"Eminim seni bu büyük hantal kazaktan daha sıcak tutabilirim." O konuşurken, eşofman üstünü hafifçe yukarı kaldırıp kızın başından geçirdi ve kız onun tenini kendi teninin yanında hissetmek için can attığından, ona izin verdi.

Adamın göğüs kıllarının göğüslerine değmesi onu hiçbir zaman heyecanlandırmamıştı ve bu sefer de durum farklı değildi. Kaybettiği arkadaşısı hakkında bu kadar güzel konuştuğunu duyduktan sonra Cameron onu daha önce sevdiğinden daha çok sevdi. Kollarını onun boynuna doladı ve bacağına kalçasına doladı.

"Yaşadıklarımızdan sonra seni kaybetmeyi asla atlatamam," diye fısıldadı dudaklarına.

"Ben de yapmazdım." Onu bulmak için bu kadar bekledikten sonra onu kaybetme düşüncesi bile kalbine korku saldı, ürpermesine neden oldu ama üşüdüğü için değil.

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Artık her zaman birlikte olmamızı seviyorum."

"Hiçbir şey beni daha mutlu edemezdi."

"Ben de." Genelde ön hazırlıklarla ilgilenirdi ama bu gece ikisinin de acil bir bağlantıya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Cameron onun içine girdiğinde rahatlama ve tamamlanma ile iç çekti ve ona yavaş, tatlı, seksi bir aşk yaşatırken, bir yandan da altın sarısı kahverengi gözlerinde ona duyduğu aşkla ona bakıyordu. Adam hiç başını çevirmedi, kız da çevirmedi. Bu, şimdiye kadar biriyle paylaştığı en samimi andı.

Ona doğru eğildi. "*Will* ..."

"Evet, tatlım, benim için gel." Nefes alış verişi hızlandı, kalçalarının hareketiyle eşleşti.

Birlikte zirveye ulaştıklarında Cameron ona sarıldı.

Başı omzuna düştü ve Cameron parmaklarını onun saçlarında gezdirirken bir yandan da dalgalı artçı sarsıntıları emdi. Hayatındaki en önemli kişiye sıkıca sarıldı ve onu sonsuza kadar yakınında tutmak istedi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Caleb'ı sürekli evimize davet ettikleri için Hunter ve Will'den memnun değilim. Ondan hoşlanmadığımı biliyorlar ama her Ne zaman arkamı dönsem o orada oluyor. Bana garip garip bakıyor. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum, ama bu kolay değil.

-On dört yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

Nolan yavaşça uyandı ve Hannah'nın kokusunu içine çekene kadar nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Onun yumuşak saçları çenesine değiyordu ve eli göğsünde sıcacıktı. Oturma odasında, bir yığın yastığa yaslanmış halde uyuyakalmışlardı. Ateş uzun zaman önce sönmüş, odayı soğuk ve karanlık bırakmıştı.

Onu gerçek bir yatakta uyumaya bırakması gerektiğini bilse de, geçirdiği zor geceden sonra onu rahatsız etmeyi kendine yediremedi. Acı verici bir kaybı daha kabullenmek zorunda kaldığı için kalbi kırılmıştı. Kollarını onun etrafında tutmak ve onu bir daha incinmekten korumak istedi.

Beş yıl önceki o İşçi Bayramı hafta sonundan beri, ona karşı hisleri her geçen gün daha da güçleniyor gibiydi. Onunla birlikte olma, onunla konuşma, ona dokunma ve onu koruma ihtiyacı çok büyüktü.

Bir solukla uyandı ve adam anında alarma geçti ve çırpındığında onu tutuşunu serbest bıraktı.

"Benim, Hannah. Nolan. Uyuyakalmışsınız." Ona dokunmaktan neredeyse korkuyordu ama saçlarını okşayarak rahatlatmaya çalıştı. "İyi misin?"

"Mmm. Rüya görüyordum." Titreyerek, muhtemelen kullanışlı olduğu için başını onun göğsüne yasladı.

Nolan ne yapması gerektiğinden emin değildi. Kalmak mı? Gitmek mi? Teselli mi etmeliydi? Hiçbir şey söylememeli miydi? Birkaç dakika süren yoğun bir iç tartışmadan sonra, sorduğu sorular arasında en zararsız olanında karar kıldı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ama titremesi devam ederken bile ona karşı rahatlamış göründüğünü fark etti. "Seninle rüyam hakkında konuşmak adil olmaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Caleb'le ilgiliydi."

"Benimle Caleb hakkında konuşabilirsin, Hannah. Bunu biliyorsun."

"Sana karşı adil olmak istiyorum. Biliyorum. Bir süredir biliyorum ki sen . . . Beni önemsiyorsun."

Ona dokunma ihtiyacına karşı koyamadığı için, her şeyden çok rahatlatmayı umarak elini kolunda aşağı yukarı kaydırды. "Ben Seni önemsiyordum ve Caleb'i

önemsiyordum." "O da seni önemsiyordu."

"Onu her zaman özlüyorum."

Vücudunu titreten derin bir nefes verdi. "Rüyamda Homer'ı tekrar gördüğünü gördüm. Caleb onu bekliyordu ve Homer her zaman yaptığı gibi ona doğru koşuyordu."

"Caleb'in kollarına mı atladı?"

Başını salladı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi. Homer, Caleb görevden eve döndüğünde çıkardığı sesleri çıkarıyordu. Biz buna onun neşeli sesi diyorduk. Birbirlerini gördükleri için çok mutluydular."

Nolan onun gözyaşlarının gömleğinden ılık ılık sızdığını fark edince yüzünü sildi. Boğazına yerleşen kocaman yumru konuşmasını zorlaştırsa da boğazını temizledi ve onun için çaba sarf etti. "Onların yeniden bir araya gelişini görebildiğine sevindim."

"Ben de öyleyim, ama

..." "Ne hariç?"

"İlk defa kendimi onlara ait hissetmiyordum. Dışarıdan bakıyordum."

"Şu anda onlara ait değilsin çünkü burada yapman gereken daha çok şey var." Bu sözlerin nereden geldiğini Nolan söyleyemezdi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Önünde çok uzun bir hayat var, onlara katılmadan önce yapman gereken çok şey var."

"Bütün saçmalıklarımı senin üzerine yıktığım için özür dilerim." "Yaptığın bu değil, Hannah."

"Elbette öyle ve ilk randevumuzu bu kadar muhteşem bir şekilde mahvetmeme izin verdiğin için çok iyi bir sporcusun."

"Buna yıkım mı diyorsun? Seninle kollarımda uyuyacağım. Ben buna mükemmellik derim."

"Nolan. . ."

"Çok mu fazla? Özür dilerim." Üzgün olduğunu söyledi ama gerçekten üzgün değildi. Gerçeği söylemişti. "Gitmemi ister misin?"

"Hayır."

"Kamyonetim tüm mahallenin görebileceği şekilde dışarıda. Burada olduğumu kimin bildiği umurumda değil ama dedikodu konusu olmanızı istemem."

"O zaman neden garaja koymuyorsun?"

Kalmasını istediği için heyecanlanan adam, "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim." Garaj kapısını açma işini halletmek için ayağa kalktı ve geri döndüğünde onunla çamurlukta buluştu. Oturma odasına döndüler ve adam kanepede ona katılmadan önce ateşi yaktı.

"Bu sefer uzanalım ve bu işi doğru düzgün yapalım." Yün bir battaniye çıkarıp üzerlerine örttü.

Kız göğsüne yaslanmışken, Nolan kızın yakınlığının kendisine neler yaptığını saklamakta zorlanıyordu.

Yerleştiklerinde usulca, "Bu çok güzel," dedi.

"Çok güzel." Sesi gergin ve boğuk çıkmıştı ve onun da duyup duymadığını merak etti.

"İyi misin?"

"Harikayım."

"Sesin komik geliyor."

Gergin bir kahkaha attı. Onu ne kadar çok istediğini gerçekten bilmiyor muydu? Sadece fiziksel olarak değil, her ne kadar şu anda öncelikli ihtiyacı bu olsa da, mümkün olan diğer her şekilde de.

"Bu kadar komik olan

ne?" "Sensin."

"Neden komik olayım ki? Burada uzanmış kendi işime bakıyorum."

"Doğru. Tek yaptığın bu."

"Başka ne yapıyorum ki?" diye sordu, sesi gerçekten şaşkıncı.

"Her yerde senin olduğunu bildiğim kokunla duyularımı dolduruyorsun. İpeksi yumuşaklıktaki saçlarınla yüzümü gıcıklıyorsun. Diğer şeylerin yanı sıra boynumdaki nefesin tüylerimi diken diken ediyor."

Adamın dehşete düşmesine neden olacak şekilde, kadın adamın kucğından çekilmeye başladı. "Dur, gitme. Bunların hiçbirinin kötü olduğunu söylemedim."

Kaçmaya çalışmaktan vazgeçti ama kalbini kıran bir dehşetle başını öne eğdi. "Sana tamamen haksızlık ediyorum."

"Nasıl anladın?"

"Bu gece berbat durumdayım ve sen sadece bana katlanmak için nazik davranıyorsun. Buna hakkım yok-"

Parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Dur. Benimleyken istediğın her şeyi yapmaya ya da söylemeye hakkın var. Yanlış yapabileceğın hiçbir şey yok. En azından benimleyken."

Yüzünü incelerken onu daha da sertleştiren bir hareketle alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı. "Hiçbir şey mi?"

"Hiçbir şey." Ne yapacağını görmek için beklerken kalbi yavaşladı. Gözleri hafifçe ağzına kayınca durdu.

tamamen nefes alıyordu. Sonra öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerine koydu, sadece bu kadar, başka bir şey değil, ama başka herhangi bir kadınla tam anlamıyla seks yapmaktan daha güçlü bir yumruk attı.

"Bana yardım et Nolan," dedi gözlerinden yeni yaşlar dökölürken. "Bunu nasıl yapacağımı hatırlamıyorum."

Ellerini kızın yüzüne koyarak başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi.

"Gayet iyi gidiyorsun. İyiden çok daha iyi." Onu kendisine doğru yönlendirdi, eğilimi yutmakken yavaş hareket etmeye özen gösterdi. Dudaklarının onunkilerin üzerinde kayması, şimdiye kadar bildiğı cennete en yakın şeydi.

Ellerini kızın yüzünde tutarak, onun vermek istediğinden daha fazlasını istemeyeceğini bilmesini sağladı.

Öpüşmeyi kesmeden ona karşı gevşedi, ağzı açık bir davetle onunkinin üzerinde açıldı. Onun bir sonraki hamleyi yapmasını beklemek için tüm iradesini toplaması gerekti. İstedigi son şey, vermesi gerekenden fazlasını alarak onu korkutmaktı. Tam kızın gidebileceğı kadar ileri gittiğinden emin olduğı anda, dilinin alt dudağının üzerinden kaydığını hissetti. İçinden gelen iniltiye engel olamadı.

Geri çekildi ve onun yüzünü inceledi. "Bu iyi miydi?"

"Hannah . . . Tanrım, bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." Kalbi o kadar sert atıyordu ki göğsünün içinde patlayabileceğini düşündü.

"Sana ne yapabilirim?"

"Ne yapmıyorsun? Odaya giriyorsun ve ben seni istiyorum. Konuşuyorsun ve ben seni istiyorum. Ağlıyorsun ve ben de ağlamak istiyorum, çünkü acı çekiyorsun. Seni ağlarken görmeye dayanamıyorum."

"Özür dilerim. Ben sadece-"

Kadının söyleyeceği her şeyi onu tekrar öperek durdurdu.

"Hissettiklerin için benden asla özür dileme."

Yine alt dudağıyla ve dişleriyle o şeyi yaptı ve adam merhamet için yalvarmak istedi. "Neden ben, Nolan?"

"Bilmiyorum," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Bunu kendime defalarca sordum. Kendimi çok suçlu hissettim. Caleb benim arkadaşımı, biliyor musun? Sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biriydi ve onun hakkında böyle düşünüyor olmak

. . ."

"Karısı hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çılgılık atarak benden kaçmandan korktuğum için paylaşmaya cesaret edemediğim o kadar çok şey var ki."

Bunun üzerine gülümsedi ve dudaklarının küçük hareketi tüm yüzünü aydınlattı. "Beni hafife alıyorsun."

"Bunu yapacak kadar aptal değilim."

Tekrar onun ağzına odaklandı. "Seni öpmeyi seviyorum." "Bu iyi oldu, çünkü ben de seni öpmeyi *seviyorum*."

"Caleb beni önemseydiğin için kendini suçlu hissetmeni istemezdi."

"Sizce de öyle değil mi? O büyük av bıçağıyla karnımı deştğini hayal ediyorum."

"Kes şunu," dedi gülerek.

Nolan onun kahkahalarını gözyaşlarına tercih etti. "O seni seviyordu."

"Sana bakmış olsaydım içimi deşerdi."

"Belki . . . Ama o zaman böyle hissetmiyordun." Onun gözlerine bakmaya cesaret etti. "Öyle mi hissediyordun?"

Nolan başını salladı. "Birkaç yıl sonrasına kadar değil." "Ne değişti?"

"Tam olarak bilmiyorum. Hatırladığım kadarıyla Sultanlar'dan biriydi. Hafta sonları buradaydınız ve her zaman yaptığınız gibi bizimle ilgilenmek için koşturuyordunuz ve bize hâlâ katlanmanızın ne kadar harika olduğunu düşündüm."

"Kulağa ne kadar tuhaf gelse de o hafta sonları kendimi ona bağlı hissetmemi sağlıyor. Zor olsa da her zaman yaptığımız şeyi yapmak rahatlatıcıydı."

"Onu her şeyin ortasında görmemek her zaman çok garip. Onu düşündüğümde, ki her gün düşünüyorum, onu güneş, bizleri de onun etrafında dönen gezegenler ve hayal ettiği maceralar olarak hayal ediyorum."

"Bu çok yerinde ve çok hoş bir tanımlama."

Nolan sorması gerektiğini biliyordu ama yine de tereddüt etti. "Bu Sen ve ben... İkimizin de onun için hissettiklerinin ışığında bu çok mu garip?"

Soruyu düşünmek için bir an bekledi ve bu sırada ciğerlerine hava almak için mücadele etti. Ya bu onun için çok tuhafsa? Ya geleceği mümkün kılmak için geçmişe çok yakınsa?

"Bence Caleb'i tanımayan biriyle birlikte olmak daha garip olabilir. En azından anlıyorsun. Sen de oradaydın. Her şey için." Nolan onun ne demek istediğini anlayarak başını salladı.

Çenesini, göğsüne yasladığı ellerinin üzerine dayadı. "Yani ..."
"Yani."

"Bunu yapacak mıyız?"

"*Bunu* tanımla."

Hannah kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten yapmak zorunda mıyım?"

Nolan onun şakacı yönüne de bayıldığını fark etti. "Evet."

"Randevu. Ve diğer şeyler ..."

"Ve eşyalar? Ne eşyası?"

Yüzü kıpkırmızı oldu, bu kesinlikle çok sevimliydi. "*Nolan.*" "*Hannah.*"

"Bana söyletme."

"Tamam, sormayacağım." Hannah'nın sıcak kahverengi gözlerine bakarken, ona bir şey daha sorması gerektiğini biliyordu; kalbinin çarpmasına ve ağzının kurumasına neden olan tek bir şey. "Buna hazır mısın, Hannah? Eğer değilsen, sorun değil. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Sanırım hazır olabilirim." Bakışlarını tekrar onunkilerle buluşturmadan önce yere baktı. "Çoğunlukla soran sen olduğun için."

Nolan onun sözlerinin uyandırdığı duygu seline karşı gözlerini kapattı. Bu gerçekten oluyor muydu yoksa uyandığında kendisinin de rüya gördüğünü mü fark edecekti? Tanrım, öyle olmamasını umuyordu çünkü ona sarılmak tüm rüyalarının aynı anda gerçekleşmesi gibiydi.

Dudaklarını yaladı ve tekrar onun ağzına odaklandı. "Sence bizim için sorun olur mu ..."

"Ne var, Hannah? Bana ne istediğini söyle." "Seni tekrar öpmek istiyorum."

Nolan titrek bir nefes verdi ve elleriyle onun tatlı yüzünü çerçeveledi. "Önce sormana hiç gerek yok." Yavaşça onu kendine doğru çekti ve dikkatle onu izledi. Kızın gözlerini kapattığını ve dudaklarını beklentiyle araladığını bu şekilde gördü.

Dudakları buluştuğunda eli boynuna dolandı, sanki onu orada tutabildiği kadar tutmak istiyordu. Bir kez daha kendine yavaşça gitmesi gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı, böylece o öğrenmeye hazır olmadan önce arzusunun tam boyutunu göstererek onu korkutmayacaktı.

Sonra dudakları ayrıldı ve dili alt dudağına değdi, bir anda tüm sistemini yakıp kavuran bir orman yangını başlattı. Dili onunkiyile birleştiği anda, yavaş gitmeyi ve acele etmemeyi tamamen unuttu. Ağzının tatlılığına daha derinlemesine dalmak için başını eğerken parmakları saçlarının ipeğine kayd.

Daha da yaklaştırmaya çalışarak yer değiştirdi ve sonunda göbeğini adamın ereksiyonuna dayadı. Arzudan gözleri kamaşan adam nefesini tuttu ama öpüşmeyi kesmedi ve onu ne kadar çok istediğini anlamasını umursamamaya karar verdi. Onu daha da yakınına çekti, bir elini saçlarında sıkıca tutarken kolunu ona doladı.

Kız Nolan'ın dudakları karşısında inledi ve Nolan geri çekilmek üzereydi ama kız Nolan'ın saçlarını sıkıca kavrayarak hareket etmesini engelledi. Hayatının en ateşli öpücüğünün ortasında, Nolan aşırı arzudan oracıkta ölmenin mümkün olup olmadığını merak edecek kadar akıllıydı.

- - -

Hannah kendisini delicesine isteyen seksi bir adam tarafından kucaklanıp öpülmenin ne kadar harika bir şey olduğunu unutmuştu. Ve bu delilikti. Başka bir şey olamazdı.

onu nasıl hissettirdiğine dair bir kelime bulamadı. Onu öpme konusunda çekingen davranmaktan utanmadan ona doğru bastırmaya başlamıştı.

Bu düşünce onu geri çekti, yapmak istediği son şey bu olsa da kendini dizginledi.

"Sorun nedir?" diye sordu, sıcaklık ve şefkat dolu gözlerle onu inceleyerek.

"Hiçbir şey."

"Bir şey."

Yüzü sıcaktan kızarmıştı. "Kendimi sana doğru fırlatıyormuşum gibi hissediyorum."

Kahkaha atması onu şaşırttı. "Lütfen, elbette, kendini bana at. Ne zaman istersen."

"Bunu yaparsam hakkımda kötü düşünmezsiniz değil mi?"

"Hannah . . . Güzel Hannah, senin muhteşem, tatlı, güçlü ve cesur olmaktan başka bir şey olduğunu asla düşünmeyeceğim. Çok lanet "Cesursun, nefesimi kesiyorsun."

Hannah başını salladı. "Düşündüğün kadar cesur değilim."

"Evet, öylesin ve benimle yapabileceğin ya da söyleyebileceğin yanlış bir şey yok. Söz veriyorum."

"Bana karşı sabırlı olmanız gerekecek. Bu konuda çok acemiyim."

Ellerini sırtında gezdirerek omuzlarını sıktı. "Bana hiç de paslanmış gibi gelmiyorsun."

Hannah onun kaşlarını sallama şekline güldü. "Çok pürüzsüzsün, bunu biliyor muydun?"

"Sana saçmalık anlatmıyorum, Hannah. Her kelimesinde ciddiylim."

"Biliyorum." Ona baktı, öpücüğünü, şişmiş dudaklarını, yanaklarında daha önce olmayan renk çizgisini seyretti, Saçlarının alnına düşmesi ve gözlerindeki sıcaklık, hepsi ona yönelikti. "Yarın yorgun olacaksın."

"Buna kesinlikle degecek."

Ateşli öpücükler arasında, o gece uzun süre konuştular - her şey ve hiçbir şey hakkında. Nolan'ın kollarında uyuyakaldığını hatırlamıyordu ama ertesi sabah kulağının dibinde atan kalbinin sesi onu uyandırdı. Geceyi Nolan'ın kollarında geçirdiği gerçeğini idrak edecek zamanı bulamadan ön kapı açıldı ve babası ona seslendi.

Hannah aniden doğruldu ve Nolan'ı derin uykusundan uyandırarak dağınık saçlarıyla bir şeyler yapmaya çalıştı.

Anne ve babası oturma odasına girdiler ve onu, Nolan'ı ve battaniyeyi görünce kısa bir süre durdular.

"Oh," dedi annesi. "Çok üzgünüm." Molly elini Lincoln'ün göğsüne koyarak kocasını odadan dışarı çıkardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Caleb yazı Missouri'de büyükannesi ve büyükbabasıyla geçirdi. Bu yıl çok farklı. Belki de sonunda büyüyor! Boyu çok uzadı ve birden kaslanmaya başladı. Bu çok garip! Ondan hala hoşlanmıyorum.

-On beş yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

"S vurdu," diye mırıldandı Nolan, parmaklarını saçlarında gezdirirken. "En azından giyiniktik," dedi Hannah küçük bir gülümsemeyeyle. "İşte bu."

"Gizlice kaçmaktan çekinmeyin. Onlara her şeyin yolunda gittiğini söyleyeceğim. Kendimi onlara açıklama ihtiyacı hissettiğimden değil, ama yine de yapacağım."

"Gizlice kaçmayacağım. Onlarla birlikte yüzleşeceğiz."

Ailesiyle utanç verici bir karşılaşmadan kolay yolu seçmek istememesi Hannah'nın içini titretti.

"Müzikle yüzleşelim mi?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyeyle.

"Eğer mecbur kalırsak."

Hannah mutfağa girdiğinde annesinin kahve yapmak için koşuşturduğunu, babasının ise evde okuduğu gazeteye dalmış gibi davrandığını görünce Nolan'ın elini sırtına koyması sinirlerini yatıştırdı.

"Aranıza daldığım için özür dilerim," dedi Molly.

Hannah'nın hayal gücü müydü yoksa korkusuz annesi ona ya da Nolan'a bakmakta zorlanıyor muydu? Caleb öldüğünden beri tüm ailesi kapıyı bile çalmadan eve gelip gidiyordu. Hiçbir zaman bir şeylere yakalanma konusunda endişelenmelerine gerek kalmamıştı çünkü hiçbir şey olmamıştı. Ta ki dün geceye kadar.

"Sadece seni kontrol etmek istedik," diye ekledi Lincoln, tüm bu olanlardan utanmış gibi görünüyordu. "Homer'dan ve her şeyden sonra..."

"Sorun yok, baba. Konuşuyorduk ve uyuyakalmışız. Skandal bir şey yok." "Kamyonetini dışarıda görmedik, Nolan, yoksa asla İçeri gel," dedi Molly, yüzü utançtan kızarmıştı ve bu onun karakterine o kadar aykırıydı ki Hannah sadece bakabildi.

"Garajda." Durumun garipliğine rağmen Nolan'ın sesi sakindi. "Hakkımızda konuşulmaya hazır olmadan önce tüm kasabanın bizim hakkımızda konuşmasını istemedik."

Parmaklarını sırtına bastırması ve yanındaki istikrarlı varlığı onu rahatlattı. Bir çiftin yarısı olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Onlara resmi bir çift diyecek kadar ileri gittiğinden değil, ama ailesinin önünde onun yanında durması, onun söz konusu olduğu durumlarda savunmasını düşürmek için uzun bir yol kat etti.

"Çok mantıklı," dedi Lincoln huysuzca, bu da Hannah'nın ilk zamanlarında ne kadar gülünç derecede aşırı korumacı olduğunu hatırlattı. çıkmaya başladı. Çıktığı herkesi sanki onu sinemaya götürmek yerine kaçıp onunla evlenmeyi planlıyorlarmış gibi sorguya çekmişti. Sadece Caleb'in gözü korkmamıştı ama o da Lincoln'ün kızıyla çıkmaya başladığında babasını yıllardır tanıyordu. "Kahve hazır mı, Mol?"

"Hemen geliyorum."

Nolan onların kahveyle meşgul olmasından yararlanarak şakağına hafif bir öpücük kondurdu. "İşe gitmem gerekiyor. Seni sonra ararım."

Hannah ona gülümseyerek başını salladı. "Sonra görüşürüz Bay ve Bayan Abbott." "Hoşça kal Nolan," dediler hep bir ağızdan.

Hannah onu çamurluktan geçirdi ve evin kapısını tuttu. Bir gece önce orada bıraktığı çizmelerini giyerken garaj kapısı ona açıldı. "Ailem için tekrar özür dilerim."

"Onlar iyi," dedi. "Kızları acı bir kayıp yaşadıktan bir gün sonra her iyi ebeveynin yapacağı şeyi yapıyorlar."

Hannah, Homer'ı düşününce bir üzüntü duydu. Artık gerçekten ve gerçekten yalnızdı. Devasa ailesi ve sevgi dolu arkadaşları dışında, özellikle de şu anda yakışıklı yüzüne kazınmış endişeyle ona bakan kişi dışında.

"İyi misin?"

"Olacağım. Dün gece bana eşlik etmeniz çok yardımcı oldu. Kaldığınız için minnettarım."

"Korkunç bir zorluktu ama bir şekilde hayatta kaldım."

Gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı.

"Bu çok güzel bir şey," dedi usulca, ona arsız bir şefkatle bakarak. Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve parmağını yanağında gezdirdi, bu hareketin tatlılığından neredeyse bayılacaktı. Sonra dudaklarına odaklandı ve kızın vücudunun ısınmasına neden oldu.

Gece boyunca aralarında geçenleri hatırlıyordu.

Hannah dudaklarını yaladı ve dilinin dudaklarının üzerinde kayışını seyrederken gözleri arzuyla yandı. "Güzel şey nedir?"

"O gülümseme. Onu her gün görmek için her şeyi yaparım." Hannah'nın dudaklarına öylesine kısa bir öpücük kondurdu ki, öpücük bitmeden önce Hannah onun kendisini öptüğünü fark edecek zamanı bile bulamadı.

Daha fazlası için yalvarmak istedi ama bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Yakında görüşürüz."

Hannah başıyla onayladı ve garaj kapısının açma düğmesine basarak kamyonetini garaj yoluna soktuktan sonra kapıyı kapattı. Ailesiyle yüzleşmek için geri dönmekten önce Hannah bir dizi derin nefes aldı ve yüzünün hissettiği kadar kızarmamış olmasını umdu. Soğuk ellerini yüzüne bastırdı ama bu ne kalbinin çarpıntısını ne de ağzındaki kuruluğu geçirdi.

Mutfığa geri döndüğünde babası komik bir hızla masadan kalktı. "İşe gitmem gerekiyor." Karısını öptü, o da gülümseyerek kolunu okşadı. "George ve Ringo Muhtemelen beni beklerken Rover'ı parçalıyordur." Hannah'yı öptü. "Senin için yapabileceğim bir şey olursa haber ver, tatlım. Herhangi bir şey."

Hannah ona doğru eğildi ve hayatı boyunca kullandığı tıraş losyonunun tanıdık ve rahatlatıcı kokusunu içine çekti. "Teşekkürler baba." Hannah'nın, babasının onu bir dakika daha acı çekmekten kurtarmak için ruhunu şeytana satacağından hiç şüphesi yoktu.

ve onu bunun için seviyordu. Ama aynı zamanda onun Nolan'la geçirdiği gecenin ayrıntılarını duymak istemediğini de biliyordu.

Annesi ise elinde dumanı tüten bir fincan kahve ile masaya oturdu ve konuşmaya başladı.

Babası gitti ve Hannah annesiyle yüzleşmek için döndü.

Molly sessiz bir sorgulamayla kaşlarını kaldırdı. "Ee?"

"Yani." Kimse Hannah'nın onun işini kolaylaştırması gerektiğini söylememişti. "Sohbet edecek havada değil misin?" Molly sordu.

Hannah çok ihtiyacı olan kahveyi doldurmak için acele etmedi. Kremayı ve biraz şekeri karıştırmak için dikkatle hareket etti. "Pek sayılmaz."

"Hannah . . ."

"*Anne* . . ."

Molly kızgınlığını belli eden bir nefes verdi. "Sen her zaman kırılması en zor cevizim oldun."

"On kişilik bir sürüde, bir kız öne çıkmak için elinden geleni yapmalıdır."

"Zavallı yaşlı annenize işkence etme kararınıza rağmen, bu sabah sizi gülümserken gördüğüme sevindiğimi söylemeliyim. Homer'ın ölümünün senin için bir gerileme olacağından endişeleniyorduk."

"Bunun olmasına izin vermemeye çalışıyorum." Hannah fincanına bakarken bir gece önce gördüğü rüya kalbini sızlatacak bir netlikle yeniden canlandı.

"Ne oldu tatlım?" Molly sordu. "Umarım burnumu sokmak istemediğimi biliyordur, ama elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum." Hannah tam bir dakika boyunca düşündü, rüyadan uyandığından beri onu rahatsız eden işkence dolu düşünceleri gerçekten dile getirip getiremeyeceğine karar vermeye çalıştı. "Dün gece," diye başladı duraksayarak, hâlâ

"Uzun zamandır ilk kez Caleb'ı rüyamda gördüm." "Ah tatlım. Bu Nolan buradayken mi oldu?"

Hannah başını salladı. "Yine de bu konuda harikaydı." "Yalnız olmadığına sevindim."

"Rüyamda . . . Homer Caleb'e doğru koşuyordu." Sonunda annesine baktı. "Eskiden yaptığı gibi."

Molly gülümserken gözleri parlıyordu. "Kollarına mı atlıyorsun?" "Evet. Birbirlerini gördükleri için çok mutluydular."

"Tabii ki öyleydiler." Molly neşeli bir ses tonunu zorlarken

gözyaşlarını sildi. "Onlar çok iyi arkadaşlardı."

"Caleb çok iyi görünüyordu. Gülümsüyor, kahkaha atıyor ve kollarını Homer'a uzatıyordu. Saçları uzundu, üniversitedeki gibi ve çok ... canlı ve çok ... görünüyordu."

Molly'nin sıcak eli onunkini sardı. "Ne olmuş yani?"

"Çok güzeldi," dedi Hannah iç çekerek. "O çok güzeldi. Bunu söylediğimde nefret ederdi. Kendisini korkak gibi hissettirdiğini söylerdi." Molly'nin çınlayan kahkahası Hannah'yı gülümsetti. "Özür dilerim, o kelimedenden nefret ettiğini biliyorum."

"Caleb nefret ettiğim pek çok kelimeyi severdi."

"Öyle yaptı." Kocasının renkli kelime dağarcığı, kullandığı dil zaman zaman onu utandırır da, onun hakkında en çok özlediği şeylerden biriydi. Söylemeyeceği hiçbir şey yoktu ve *filtre* kelimesi onun sözlüğünde yoktu.

Molly kıkırdamaya ve gözlerini ovuşturmaya devam etti. "Bunu söylediğini çok iyi duyabiliyorum."

"Bunu hep söylerdi çünkü ona sık sık ne kadar güzel olduğunu söylerdim."

"Onu tüm kalbin ve ruhunla sevdiğinden asla şüphe duymadı, Hannah. Tek bir şüphe bile."

"Biliyorum. Onu rüyamda gördüğümde, ona koşmayı çok istedim ama yapamadım. Uyuyor olsam da sadece bakabileceğimi ama dokunamayacağımı biliyordum. Ve sonra Nolan'la birlikte uyandığımda . . ." Hannah zorlukla yutkundu çünkü bu kısım onu parçalamıştı. "Bir seçim yapmak zorunda kalsam her zaman Caleb'ı seçeceğimi fark ettim ki bu Nolan'a haksızlık olurdu. Her zaman Caleb'ı ona tercih edeceğimi bile bile onunla nasıl bir ilişkiye başlayabilirim?"

"Asla böyle bir seçim yapmak zorunda kalmayacaksın tatlım. Hayat, kader, Tanrı ya da inanmak istediğin her neyse, bunu senin için çoktan yaptı. Caleb senin geçmişindi ve belki de Nolan senin geleceğin, ama birini diğerine tercih etmek zorunda değilsin. Caleb'i her zaman seveceksin ve birlikte olacağın her erkek Caleb'in senin güzel kahverengi gözlerin, sanatın ya da büyük ailen kadar senin bir parçan olduğunu anlamak zorunda kalacak."

"Ya bir sonraki hayatta ikisi de cennetin kapısında karşımda dururlarsa ve ben Caleb'e koşarsam?"

"Nolan'la otuz ya da kırk yıl birlikte olsaydınız, Caleb'e koşmayabilirdiniz. Bunu hiç düşündün mü?"

Bir gün aşık olabileceği hiç aklına gelmemişti. Caleb'ı sevdiğinden daha çok seviyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Ama eğer annesi haklıysa, bu sadece mümkün değil, muhtemeldi de. Caleb'la on iki yıl boyunca paylaştıklarından daha derin bir bağ kurabilirdi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Caleb yüzünden hâlâ bu kadar berbat durumdayken Nolan'la bir şeyler başlatmamam gerektiğini."

"Sen berbat durumda değilsin, Hannah. Sen tanıdığım en güçlü, en cesur, en dirençli insansın ve seninle daha fazla gurur duyamazdım.

Caleb'i kaybettiğimizden bu yana geçen yıllar boyunca kendini nasıl idare ettin?"

Annesinin sertçe söylediği sözler Hannah'nın gözlerini yaşarttı. "Mutlu olmaya hakkın var ve eğer Nolan seni mutlu ediyorsa, onunla vakit geçir. Kendinize yeniden başlamak için izin verin."

"İstiyorum. Gerçekten istiyorum, özellikle de o olduğu için ve Caleb'i çok sevdiği için. Anlıyor, biliyor musun?"

Molly başıyla onayladı. "Senden ilk hoşlandığında, Caleb ile arkadaşlığının artı mı yoksa eksi mi olacağına karar verememiştim. Bunu yaşamış ve ne kaybettiğini anlayan biriyle ilerlemenin sana nasıl yardımcı olacağını görebiliyorum."

"Doğru. Ama . . . Sık sık tek başıma kalmanın daha kolay ve daha az riskli olup olmayacağını merak ediyorum."

"Hem bunlar olur hem de çok yalnız olurdum."

Hannah yalnızlığa tanıklık edebilirdi. Yıllarca kendi arkadaşlığından memnun kaldıktan sonra, son zamanlarda kendisi için koyduğu sınırlardan biraz rahatsız olmaya başlamıştı. Uzun ve soğuk kış sona erip bahar her yerde çiçek açmaya başladığında, kozanın dışına çıkıp yeniden başlamanın zamanının gelip gelmediğini merak etti.

Nolan'la geçirdiği gece, paylaştıkları ateşli öpücükler. zar zor saklayabildiği arzu, onda uzun zamandır ulaşamadığı pirinç yüzüğe uzanma isteği uyandırdı.

"Neden yanakların birden kıpkırmızı oldu?"

Annesinin hiç bitmeyen sezgilerine lanet olsun. "Sebebi yok."

"Bu bana bir neden gibi görünmüyor. Birine söylemek istediğini biliyorsun. Neden ben değil?"

Hannah annesinin utanmazca bilgi edinme çabasına güldü. "İyi! Onu öptüm. Hem de çok. İşte! Mutlu musun?"

"Öyle misin? Asıl önemli olan soru bu."

"İlgimi çekti."

"Henüz mutlu değiliz. Ama mükemmel bir başlangıç."

- - -

Duş almak ve üstünü değiştirmek için evde kısa bir mola verdikten sonra Nolan

Altı arabanın sahipleri tarafından çoktan teslim edildiği garaj.

Uykusuzluktan gözleri şişmişti ve sabahın ikinci kahvesini yudumlarken en kolay iş olan Dodge SUV'un yağ değişimi ve filtresi ile işe başladı.

Yarım saat sürmesi gereken işin bir saat sonrasında Nolan sersemlemiş bir halde gözlerini motordan ayırmadan Hannah'yla geçirdiği o muhteşem geceyi yeniden yaşadı. Ona sarılmanın, onu öpmenin ve kollarında onunla uyumanın nasıl bir his olduğunu düşünmek, izlemeyi asla bırakmak istemediği bir film gibi aklından geçti.

Uzun zamandır onunla böyle bir zaman geçirmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünmüştü ama gerçek, hayalden çok daha iyiydi. Ve eğer onu düşünmeye devam ederse, yapacak daha iyi işleri varken bu gece saat onda hâlâ burada olacaktı.

Yağ değişimini bitirdi, lastikleri döndürdü ve karmaşık bir şanzıman sorunuyla uğraştı; tüm bunlar, sözde asistanı Skeeter'ın kedinin eve sürüklediği bir şey gibi görünerek içeri girdiği öğleden önce oldu. Bu düşünce Nolan'ı bıyık altından güldürdü çünkü her zaman Eklektik Skeeter, Butler'da ölü kedisini annesinin dondurucusuna koyup on yıl boyunca unutulmasıyla tanınıyordu.

"Günaydın," diye homurdandı Skeeter. İnce beyaz saçları diken diken olmuş, ona elektrikle boğuşmuş ve karşılaşmanın kötü tarafından çıkmış görüntüsü veriyordu. Sadece 1.80 boyunda, ince yapılı, kompakt bir vücudu ve kaçak içki sevdası yüzünden kırık kan damarlarıyla dolu bir yüzü vardı.

"İyi günler." Nolan, Skeeter'a günün erken saatlerinde gelip kaportaya ihtiyacı olan iki arabayla ilgileneceğine dair söz verdiğini hatırlatmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Kimse Skeeter'ın yaptığı gibi kaporta yapamazdı.

Nolan'ın onun gevşekliğini tolere etmesinin sebepleri. Ortaya çıkmaya karar verdiğinde yani. "Dude'a yavrular konusunda yardım etmem gerekiyordu."

Skeeter'ın gevşekliğinin en iyi yanı, her zaman çok çeşitli bahanelerle gelmesiydi. "Hangi yavru köpekler?"

"Dişisi Maisy birkaç hafta önce yavruladı. Yavrular durmadan bağırıp çağırarak zavallı Dude'u çıldırtıyorlar."

"Maisy'nin cinsi neydi?"

Skeeter bir kahkaha attı. "Kim bilir?"

"Beni yavru köpekleri görmeye götür." Ne söylediğini düşünmeye vakit bulamadan kelimeler ağzından çıkmıştı.

"Şu anda

mı?" "Evet.

Şimdi."

"İş bitmezse beni suçlamadığın sürece sorun yok."

"Skeeter, ne zaman işini yapmadığın için seni suçladım ki?"

"Kahretsin," dedi Skeeter alçak sesle kıkırdayarak, çiğnediği tütünü park yerine tükürürken. "Beni ne zaman suçlayacaksın?"

Nolan kıkırdayarak ellerindeki yağı sildi, ana garaj kapısını kapattı, ofis telefonunu telesekretere verdi ve kapıyı kilitleti. Otoparka çıktığında Skeeter'ın kamyonetinin yolcu koltuğunda oturduğunu görünce hiç şaşırmadı. Çok cimriydi.

benzine geldi, Nolan'ın arada bir verdiği bedava benzini istifledi.

Nolan arabayla kasabanın içinden geçti, tek şeritli kapalı köprüden geçti ve Hannah ile kardeşlerinin büyüdüğü Hells Peak Yolu'ndaki büyük kırmızı ahırın yanından geçti. Ahırın görüntüsü, ailesinin o sabah onları kanepede birlikte uyurken yakaladığı anıyı canlandırdı. *Çok utanç vericiydi.* Nolan, Bay ve Bayan Abbott'ın kendisi hakkında kötü düşünmemelerini umuyordu, çünkü bu gerçekten berbat olurdu. Onları her zaman sevmişti ve aileleri çocukluğunun fırtınasında ona bir soluk aldırılmıştı. Onların saygısını kaybetmekten nefret ederdi.

"Yavru köpeklerden ne istiyorsun ki?" Nolan, Skeeter'ın sözde kız arkadaşı Gertrude "Dude" Danforth'un evine giden yoldaki virajları dönerken Skeeter sordu.

"Bir arkadaşım yakın zamanda yaşlı bir köpeğini kaybetti ve bir noktada yavru bir köpek almak isteyebilir."

"Bir arkadaş, ha? Bu sözde *arkadaşın* Hannah Guthrie ile herhangi bir akrabalığı var mı?"

Bu soru Nolan'da kıpırdanma isteği uyandırmadıysa ne olaydı? Dürtüsüne direndi ve soruya cevap olarak omuz silkti. "Belki."

"Dün yaşı Homer'ı kaybettiğini duydum."

"Evet."

"Caleb'in köpeğiydi, değil mi?" "Uh-huh."

"Bu Hannah için zor olacak." "Uh-huh."

"O kızdan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Nolan sert bir kahkaha attı. *Çok tatlı*. Bu en hafif deyimiydi. "Onun gibi bir şey."

Skeeter cevap olarak homurdandı ama konuyu daha fazla uzatmadı. Nolan, Dude'un evine giden uzun toprak yola girdiğinde bunun için minnettardı. Posta kutusunu tutan paslı vagon tekerleği, Butler'ın bu ücra köşesinde birilerinin yaşadığının tek göstergesiydi ve Nolan Dude'un arazisinde hangi yaratıkların devriye gezdiğini asla bilemeyeceği için arabayı yavaş sürüyordu.

Kasabadaki insanlar, Dude onları alıp ailenin bir parçası yapana kadar vahşi bir şekilde dolaşan çakallardan evcilleştirilmiş bir rakuna kadar uzanan eklektik "evcil hayvan" koleksiyonu nedeniyle ona Pamuk Prenses diyorlardı. Bazıları Geyik Fred'in vahşi bir hayvandan medeni bir insana dönüşmesinden Dude'un sorumlu olduğuna inanıyordu.

Pamuk Prenses lakabı, boyu bir metreyi aşan ve en az iki metre eninde olan Dude'u gördüğünüzde özellikle komik geliyordu. Nolan onu kot tulum, flanel gömlek, boktan botlar ve kocaman bir hasır şapkadan başka bir şey giyerken hiç görmemişti. Şapkasız gezmediği için insanlar şapkayla uyuyup uyumadığı konusunda spekülasyonlar yapıyordu.

Nolan bunun doğru olup olmadığını Skeeter'a soracaktı ama Skeeter'ın Dude'la yattığı fikri düşünmek istemediği için merakını kendine sakladı. Kamyonu, Dude'un ziyaretçilerinden habersiz yem serptiği tavuk kümesinin yanında durdurdu.

Skeeter kamyonundan indi ve havlayarak onu selamladı.

Arkasını döndü ve sıcak, müstehcen bir gülümsemeyle onu bel hizasındaki tel örgünün önünde karşıladı. "Bu kadar çabuk mu döndün, sevgilim?"

Aman Tanrım. Nolan'ın midesi bulandı ve gözleri darmadağınık avluda gezinerek Dude'un Skeeter'ın istekli dudaklarına kondurduğu öpücükten başka bakacak bir şey aradı. *Tanrım, merhamet et*. Dudaklarına ulaşmak için bile başını eğmek zorunda kalmıştı. *Bakmayı kes!*

"Nolan yavruları görmek istiyor," diye açıkladı Skeeter.

Ha

va. Skeeter'ın omzunun üzerinden Nolan'a baktı. "Bu doğru mu?"

Nolan başını salladı.

"Senin için

mi?" "Bir

arkadaşım

için."

"Birinden vazgeçmeyi düşünmeden önce kim olduğunu bilmem
gerekiyor." "Hannah Guthrie."

"Ah," dedi Dude, yüzü yine yumuşamıştı. "Tabii ki. Gel de bir
Bakın." Kümesten çıktı ve onları avludan geçirerek, çatısı sarkmış ve paslı
eski çiftlik aletleri dışarı atılmış bir ahıra götürdü. En solda, çok daha iyi
günler görmüş bir traktör vardı.

Maisy ve yavruları yün battaniyelerle kaplı bir ahırın içindeydi. Yavrular
Yeni anne, yavruları üzerine tırmanırken yan yatıyordu, bazıları beslenmek
için uzattığı memelerine yapışırken diğerleri kardeşleriyle boğuşuyordu.
Maisy ziyaretçileri kontrol etmek için başını kaldırdı, Dude'u gördü ve
tekrar rahatladı.

Nolan minik, enerjik yavru köpeklere sevinçle gülümsedi. Onlar vardı
Kahverengi, siyah ve beyaz lekeler, cinslerini ilk bakışta belirlemek
imkansız. "Soyları hakkında bir fikriniz var mı?" Nolan sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Dude. "Maisy aşk hayatı konusunda çok özeldir,
bu yüzden ben
babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Onun ne olduğunu da
sadece Tanrı bilir. Benim tahminim kısmen beagle, kısmen çoban köpeği,
kısmen Doberman, ama dürüst olmak gerekirse en ufak bir fikrim yok.
Yine de tatlı bir kız. Harika bir mizacı var. O da bir aşık.
Çok rahat."

Ahırdaki çılgınca hareketliliğin büyüüne kapılan Nolan, yavrulardan
birinin mücadelenin bir kenarında durduğunu ve kardeşleri devam ederken
her şeyi izlediğini fark etti. "Bu adamın nesi var?"

"O biraz soğuk biri. Kendisi her şeyin üstünde kalırken diğerlerinin
pislik gibi davranmasını izlemeyi seviyor."

Bu tanım Nolan'a Hannah'nın kardeşleriyle olan ilişkisini hatırlattı.
Diğer dokuz Abbott'tan daha sessizdi, içine kapanıktı, ilgi odağı olmaktansa
gözlem yapmayı tercih ederdi. "Onun için konuşuldu mu?"

"Henüz değil."

Nolan, diğerlerinden biri ona yaklaşıp oynamak isterken yavru köpeği

izledi. Davetsiz misafirin burnuna sokuldu ve nazik bir hareketle onu yoluna gönderdi.

Nolan'ı gülümseten bir dürtme. "Bence Hannah ona bayılırdı." Bu konuda haklı olduğunu umuyordu. Doğrusu, Homer'ı kaybettikten bu kadar kısa bir süre sonra yavru köpeği hoş karşılayıp karşılamayacağını bilmesine imkân yoktu.

Dude, "Onu onun için saklayacağım," dedi. "Onlara yuva bulmaya başlamadan önce annemle bir hafta kadar daha geçirmeleri gerekiyor."

"Onu ne zaman alabileceğimi bana bildirecek misin?"

"Yapacağım." Elini Nolan'ın koluna koydu. "Onun için yaptığın çok tatlı bir şey. Ne zaman değerli kürklü bebeklerimden birini kaybetsem, hemen bir tane daha alırım. Yeni bir arkadaşına iyi bir yuva vererek kaybettiğimin anısını onurlandırdığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Hannah'nız da böyle düşünecektir."

Hannah'nın "onun" Hannah'sı olarak anıldığını duyan Nolan'ın kalbi, Hannah'nın "onun" diye anılmasına ne diyeceğini merak ederken bile mutlu bir şekilde çarptı. Onu çok uzun zamandır istiyordu ve dün gecedan sonra her zamankinden daha çok istiyordu. Bu işin fiziksel kısmı bile değildi, ki bu inanılmazdı. O kadındı. Sadece onu. Onun yanında olmak onu sakinleştiriyor ve başka hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin yapamayacağı bir şekilde tamamlıyordu. Hayatının bu gerçeğini bir süre önce, ya o ya da hiç kimse olacağını anlamaya başladığında kabul etmişti.

Skeeter, Nolan'ı düşüncelere dalmaktan alıkoyarak, "İşimize dönmeliyiz," dedi.

Skeeter'ın işe koyulmalarını öneren kişi olması fikri, patiler, kuyruklar ve keskin küçük dişler arasında birbirlerinin üzerinde takla atan yavru köpeklerin maskaralıkları kadar komikti. Nolan köşedeki küçük adama son bir kez bakarak, "Bunun için teşekkürler, ahbap," dedi.

"Benim için bir zevk. Hannah'yı çok seviyorum ve umarım ona hak ettiği mutluluğu getirir."

Nolan da öyle umuyordu çünkü onun mutluluğu bir anda Nolan'ın en önemli önceliği haline gelmişti.

BÖLÜM 6

Bu gece inanılmaz bir şey oldu. Bir grup arkadaş taş ocağındaydık. Ateş yakmıştık ve bazı çocuklar içip iğrençleşiyorlardı. Ben suya doğru yürüdüm ve Caleb da beni takip etti. Beni öptü. Yani beni gerçekten öptü. On iki yaşımızdan beri bana aşık olduğunu ve bu yüzden saçımı çektiğini söyledi. Ben çok Kafam karıştı! İyi bir öpücüktü. Gerçekten iyi bir öpücüktü. Karşılaştıracak bir şeyim olduğundan değil.

-On altı yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

TKasabaya dönüş yolculuğu sessizdi ve Nolan, Hannah'nın bu gece yine kendisine eşlik etmesini hoş karşılayıp karşılamayacağını düşünürken sessizliği takdir etti.

Nasıl ilerleyeceği konusunda hiç bu kadar kararsız kalmamıştı ama hiçbir şey daha önemli ya da daha tehlikelerle dolu olmamıştı. Son yedi yılda yaşadıklarından sonra başka biriyle ilerlemek konusunda tereddütlüydü. Caleb'in yakın arkadaşı olarak bu tereddüdü çoğu erkekten daha iyi anlıyordu.

Ama birlikte geçirdikleri geceden sonra Nolan, kız ondan uzaklaşırsa bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Onun tatlılığının bir tadı onu tamamen bağımlı ve daha fazlası için sabırsızdı. O daha fazlası için hazır olana kadar bu sabırsızlığı dizginlemek zorundaydı. Bu kadarını kesinlikle biliyordu.

"Görünüşe göre kayınpeder sizi bekliyor," dedi Skeeter. "Ha?"

"Bak."

Lincoln Abbott'ın Range Rover'ı garajın dışında duruyordu. "Kahretsin."

"Ne yaptın?" "Hiçbir

şey."

"Henüz mi?"

"Kapa çeneni Skeeter ve Bayan Morrison'ın göçüklerini onarmakla meşgul ol, olur mu?"

Kendi kendine kıs kıs gülüyordu -çünkü bu durumu komik bulan tek kişi oydu- Skeeter kamyonundan indi. "Elbette, patron. İyi şanslar. Bir eküriye ihtiyacın olursa haber ver. Arkandayım."

"Kapa çeneni ve git buradan.

Uzaklara." "Gidiyorum, gidiyorum."

Nolan park alanını geçerken, nasıl bir yol izlediğini anlamaya başladı. idam mangasıyla yüzleşmeye giden biri gibi hissedebilirdi. Lincoln Abbott'un en büyük üç çocuğunun yanı sıra merhum damadıyla da on yıllardır yakın arkadaş olmasına rağmen Nolan, adama hiçbir zaman sevgili büyük kızıyla romantik bir şekilde ilgilenen biri olarak yaklaşmamıştı.

"Bay Abbott," dedi Nolan, paniği sesinden uzak tutmaya çalışarak. "Bay Roberts."

Oh Tanrım. Bu da neydi böyle?

"Rover'da her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Bu yüzden burada değilim ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Gir içeri."

"Efendim?"

Lincoln gözlerini devirdi. "Arabaya bin."

"Beni bir yere götürüp vurmayı planlamıyorsun, değil mi?" "Bunu yapmak için bir nedenim var mı?"

Nolan zorlukla yutkundu. "Hayır. Efendim." *En azından henüz değil . . .* Nolan bu düşüncüyü akıllıca kendine sakladı.

"Bin o zaman. Seni öldürmeyeceğim. Bu sefer olmaz."

"Bildiğim iyi oldu." Nolan deri ve pahalı kolonya kokan cipine bindi. Hannah'nın babası hayattaki güzel şeylerin hayranıydı, en üst düzeyde bir İngiliz hayranıydı ve sıkı bir Beatles hayranıydı. Nolan müzik setinde "Let It Be"nin çaldığını duyunca hiç şaşırmadı. Keşke o da Bay Abbott'u şarkının tavsiyesine uyması için cesaretlendirdi, ama

Hannah'nın babasına asla böyle bir şey söylemezdi, özellikle de o anki ruh halindeyken.

Lincoln gaza bastı ve garajın otoparkından çıkarken çakıl taşları havada uçuştı.

Nolan, çalıştığı bölümün açık kapısının önünden geçerken Skeeter'ın şaşkın bakışlarını yakaladı. Umarım Skeeter garajda kaleyi korurdu, burada verimli bir şey olmayacak gibi görünüyordu.

ya da gerekirse fidye gönderin. "Ne kokusu alıyorum?" Nolan ağzını sulandıran, işe yetişmek için acele ederken kahvaltıyı atladığını hatırlatan bir koku sordu - bu ona çok iyi gelmişti.

"Öğle yemeği."

"Oh." Başka soruları da vardı ama çenesini kapalı tutmanın kendi yararına olacağına karar verdi. Lincoln kayınpederi Elmer Stillman'ın evinin önüne geldiğinde terlemeye başlamıştı.

"Elmer hâlâ koltuk değnekleriyle dolaşıyor, o yüzden bugün öğle yemeği görevi bende. İçeri gelin."

Hannah'nın büyükbabası, Lincoln ve Hannah'nın kardeşleriyle kısa süre önce yaptıkları bir kamp gezisinde bileğini burkmuştu ve Nolan, Elmer'in nasıl olduğunu görmek için uğramak istiyordu. Ama ziyaretin bu şekilde gelişmesini planlamamıştı. Büyükbabası Nolan'ın dün gece onunla kanepede yattığını biliyor muydu? Bilmemesini umuyordu ama Abbott'larla o ailede çok az sır olduğunu bilecek kadar uzun süre birlikte olmuştu.

Lincoln'ü Elmer'in darmadağın evine kadar takip ederken idam mangası hissi geri döndü.

Koltuk değnekleri olmayan Elmer, onları karşılamak için mutfağa doğru topallayarak ilerledi ve Nolan'ı gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi. *Harika.*

"Görüyorum ki Nolan'ı öğle yemeğinde bize katılmaya ikna edebilmişsin," dedi Elmer damadına.

"*İkna* etmek tam olarak doğru kelime değil," dedi Nolan. "Bence *önceden planlanmış kaçırma* bunu tanımlamak için daha iyi bir yol olabilir."

Elmer'in keyifle kıkırdaması mavi gözlerini neşeye parlattı. Kesinlikle şeytanla doluydu ve Nolan onu her zaman sevmişti. Ta ki bu kaçırma olayında Lincoln'le işbirliği yapana kadar.

ikisi bu işte beraberdi. Kanıt A: Elmer açıkça ikisini de bekliyordu.

"*Kaçırma* çok güçlü bir kelime," dedi Elmer. "Endişeli bir baba ve dededen ziyade suçluları çağırtıyor."

Nolan, Elmer'ın yuvarlak mutfak masasına otururken, "Yeterince makul," diye kabul etti. Lincoln, Nolan'ın önceden planladıklarının B Kanıtı olarak kaydettiği üç sandviçi dağıtırken sıcak pastırmayı görünce ağzı sulandı. Hannah'nın büyükbabasına ihtiyatla baktı. "Sen ne bilirsin ki?"

Elmer, çarpık işaret parmağıyla Nolan'ı göstererek, "Dün gece nerede uyuduğunu öğrendim," dedi.

"Tabii ki öyleydin."

Lincoln bir avuç pastırmayı göstererek, "Bu ailenin nasıl çalıştığını en iyi sen bilirsin," dedi.

"Evet, biliyorum, bu yüzden ikinizin beni bir iş gününün ortasında kaçırıp sıcak ampulün altına koymanıza şaşırırmamalıyım."

Diğer iki adam hafif suçlu bakışlar attı.

"İş gününüzü böldüğümüz için özür dileriz," dedi Elmer.

"Hayır, değilsin," dedi Nolan gülererek, Lincoln'ün önüne koyduğu sodaya uzanırken.

"Zor bir adam," dedi Elmer.

"Sanırım siz ikiniz bu saçmalığı daha önce de yaptınız?"

Lincoln duraksayarak, "Çocuklardan birine romantik anlamda nasıl yardımcı olabileceğimize dair bir iki konuşma yapmış olabiliriz," dedi.

Nolan, aklına başka bir düşünce geldiğinde, "Siz bir çift kıtsınız," diye bitirdi sözlerini. "Ailenin çoğunun şehir dışında olduğu bir günde Hannah'nın neredeyse yepyeni aküsünün bozulmasıyla bir ilginiz olamazdı, değil mi?"

Sandviçlerine anında ve yoğun bir ilgi gösterdiler.

"Suçlu küçük çocuklar gibi görünüyorsunuz," dedi Nolan, kendisi ve Hannah adına yaptıkları entrikalardan etkilenmiş bir halde.

"Sana yardım etmek için *bir şeyler* yapmamız gerekiyordu," dedi Lincoln. "Grange'de seninle dans etti ve sonra ... *nada*."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bekle, yani bir şey olduğunu mu söylüyorsun?" Elmer bir şey kaçırmadığından emin olmak için eğilerek sordu.

"Size kesinlikle söylemeyeceğim çocuklar. Kötü davranışlarınızı teşvik etmek istemem."

"Seni tanıyan herkesin küçük kızım için deli olduğunu bildiği bir ortamda, işlerin yolunda gitmesine yardımcı olmak nasıl kötü bir davranış oluyor?" Lincoln sordu.

"'Küçük kızınızın' otuz beş yaşında olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Bunun konuyla ne alakası var?"

Daireler çizerek konuştuklarını fark eden Nolan, iki çöpçatanı rahat bırakmanın zamanı geldiğine karar verdi. "Dinleyin çocuklar, beni tanıyorsunuz. Beni hayatım boyunca tanıdınız."

"Neden burada olduğunu sanıyorsun?" Elmer sordu. "Myles'a Homer'ın durumunun pek de iyi olmadığını ve bir iki ev ziyareti daha yapabileceğini söylemek yerine neden pili ile uğraştığımızı sanıyorsun?"

"Myles'ın bununla ne ilgisi var?" Nolan kafası tamamen karışmış bir halde sordu. "Ah," dedi Lincoln kendini beğenmiş bir tavırla, "genç dostumuzun bu konuda hiçbir fikri yok."

Hannah'nın sevgisi için bir rekabet içindeydi."

"Hannah ve Myles mı?" Yakışıklı veterinerin Hannah'ya ilgi duyduğu düşüncesi Nolan'ın yüreğine korku saldı. "Ne zamandan beri?"

"Ona çıkma teklif ettiğinden beri," dedi Lincoln.

"Aslında onunla çıkmadı." Hannah Myles'la çıkmış olsaydı Nolan'ın bundan haberi olurdu ve bu haber onu öldürürdü.

"Henüz onunla çıkmadı," dedi Elmer. "Ben olsam onu saymazdım. Uzun boylu, sarışın, kaslı. Kadınlar ondan hoşlanıyor gibi görünüyor."

Nolan, Elmer'ın *tutkun* kelimesini kullanmasına anlam vermeye çalışırken, Hannah'nın kendisiyle ilgileniyor olsaydı onu asla önceki gece öptüğü gibi öpmeyeceğini söyleyecek cesarete sahip olmayı diledi.

başka biriyle. Ancak hem bu kozu oynayıp hem de onların mahremiyetini koruyamazdı, bu yüzden kendini beğenmişlikle kendini beğenmişliği bir araya getirmeye karar verdi. "Myles için endişelenmiyorum."

"Akıllı bir adam rakiplerini hafife almaz," dedi Elmer.

"Haklısınız ama ben onu bir rakip olarak görmüyorum. Hannah onunla çıkmak isteseydi çıkardı." Lincoln'e baktı ve normalde sevimli olan gözlerinde çelik olduğunu görünce şaşırdı. "Ne?"

"Bana öyle geliyor ki, kendinize biraz fazla *güvenmek* için nedeniniz var. kızım söz konusu olduğunda. Bu mümkün mü?"

"Şimdi bir dakika bekle-"

"Hey, büyükbaba? Neredesin?" Hannah'nın melodik sesi evin içinde yankılandı ve üç adam donup kaldı.

Hannah'nın babası ve büyükbabasının yüzlerindeki ifadeler, *far ışığındaki geyik* terimine yepyeni bir anlam kazandırdı ve Nolan onların rahatsızlığına gülme isteğini bastırdı.

Hannah mutfağa girdi ve kısa bir süre durdu, keskin bakışlarıyla masadaki manzarayı inceledi ve ağzı özellikle ona yönelmiş gibi görünen bir hoşnutsuzlukla gerildi. Harika. Tam da bir şeye doğru ilerlerken ihtiyacı olan şey buydu.

"Neler oluyor?" Hannah şüpheyile sordu.

"Hiçbir şey, tatlım." Lincoln kızını öpmek için ayağa fırladı. "Sadece öğle yemeği yiyoruz."

"Üçünüz rastgele ilk kez öğle yemeği için bir araya gelmeye mi karar verdiniz? Ve bu sadece bugün mü oluyor?"

"Çok komik bir şeydi," dedi Elmer. "Nolan'la karşılaştık ve fazladan bir sandviçimiz vardı..."

Bakışları Nolan'ın üzerindeydi ve bir açıklama bekliyordu. Lincoln ve Elmer'ı otobüsün altına atmak ona bir yarar sağlamayacaktı ama kadından gelen belli belirsiz incinme ve kafa karışıklığı hissi, tüm hikayeyi ona anlatma isteği uyandırdı. Yapabildiği zaman yapmaya karar verdi. "Beni davet ettiler. Bize katılabilir misin?" Nolan ona elini uzattı ve kız eline uzun uzun bakıp görmezden gelerek masadaki dördüncü sandalyeye kayınca paniklememeye çalıştı.

"Diğer yarısını da al," dedi Elmer. "Bunların hepsini asla yiyemeyeceğim." Sandviçi masanın öbür ucundaki kadına doğru itti. "Nolan, Hannah'ya dolaptan bir 7-Up getir. Onun için her zaman soğuk bir içkim olduğunu bilir."

Hannah büyükbabasına sıcak bir gülümsemeyle, "Teşekkürler büyükbaba," dedi.

Görünüşe göre dokunulmazlığı varmış.

Nolan gazozu aldı, açtı ve önündeki masaya koydu. "Teşekkürler," dedi ona bakmadan.

Bu kesinlikle iyi değildi. İçindeki her şey ona günün ortasında Elmer Stillman'ın masasına nasıl düştüğünü anlatmak için yanıp tutuşuyordu ama babasının bakışlarının sıcaklığı dilini ısırmasına neden olmuştu - kelimenin tam anlamıyla.

"Homer için çok üzgünüm tatlım," dedi Elmer, Hannah'nın elini daha büyük olan eliyle kapatarak. "O iyi bir çocuktü ve uzun bir süre yaşadı. hayat."

"Evet, yaptı."

"Nasılsın?"

"Daha iyi günlerim de oldu ama onun Caleb'le yeniden bir araya geldiğini düşünmek iyi geliyor." "Eminim cennette çok güzel bir oyun oynuyorlardır." "Umarım öyledir." Büyük boy sandviçinden narin bir

ısırık aldı ve bir yudum içti.
soda içti. "Homer için Caleb'in yaptığı gibi bir cenaze töreni düzenlemeye
karar verdim.

yapardım."

"Bu iyi bir fikir," dedi Elmer.

"Bu sabah Myles ile konuştum."

Lincoln ve Elmer anlamlı bir şekilde Nolan'a baktılar. Nolan'ı eğitti Myles'in adının geçmesi göğsünde kalbinin bulunduğu bölgede bir korku hissi yaratsa da yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktu.

"Biz onu gömmeye hazır olana kadar Homer'ı tutabilir," diye devam etti Hannah, öncelikle büyükbabasıyla konuşarak. "Acaba onu gömmek için bana bir kutu ya da başka bir şey yapabilir misiniz?"

"Onur duyarım, tatlım.

Gerçekten." "Teşekkür ederim."

Nolan'ın boğazı, kadının sessiz gücü onu her zaman olduğu gibi etkilediğinde oraya yerleşen yumrunun etrafında kapandı.

Sandviçini ve sodasını bitirirken babası ve büyükbabasıyla Homer'ın cenaze planları hakkında sohbet etti.

Nolan kendi kendine kızın ona hiç bakmamasının önemli olmadığını söylüyordu ama önemliydi. Hem de çok önemliydi. Kız gitmek için ayağa kalktığı anda, adam tam anlamıyla panik modundaydı. Bir gece önce kaydettikleri ilerlemenin, aşırı ilgili babası ve büyükbabası tarafından geri alınabileceği fikri

onun için anlaşılmazdı. "Seninle kasabaya kadar gelebilir miyim, Hannah? İşe dönmem gerek."

Hâlâ ona bakmıyordu. "Tabii. Sanırım."

Vay canına, bu düşündüğünden de kötüydü. Aile toplantısı için onu suçluyordu, sanki anne babasının onları uyurken yakaladığı gün o da babası ve büyükbabasının arkadaşlığını arayacakmış gibi Birlikte mi? Delirmiş miydi? Lincoln'le birlikte kendi kuyusunu kazmadan onunla arasını nasıl düzeltebilirdi?

Masadan kalkarken Lincoln ve Elmer'a "Yemek için teşekkürler," dedi. "Sanırım."

Lincoln ona bir dünya beklentiye ifade eden sivri bir bakış attı. "Bizim için bir zevk."

Zihni ona ne söylemesi gerektiği ve ne söyleyebileceğiyle ilgili düşüncelerle dolup taşan Nolan, Hannah'yı evden çıkarken takip etti ve SUV'unun yolcu koltuğuna oturdu. "Araba nasıl çalışıyor?" diye sordu. kemerlerini bağladılar ve yola

koyuldular. "Tamam."

"Hannah, dinle. Şu anda ne düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yok ama o yemeği ben başlatmadım. Ailen bizi bu sabah birlikte yakaladıktan sonra bugünkü amacımın ailedeki erkeklerden olabildiğince uzak durmak olduğunu bilmelisin." Hayal mi görüyordu yoksa kadının omuzları gerginliğini biraz mı kaybetmişti?

"Oraya nasıl geldin?"

"Şey, muhtemelen bunu babana sormalısın." Kız ona sinirli bir bakış fırlattı. "Ben *sana* soruyorum."

"Bana söyletme."

"Erkek ol, Nolan. Ya bana sadıksındır ya da ona. İkisine birden sahip olamazsın."

Nolan erkekçe olmayan bir inilti çıkardı. "Yapamaz mıyım? Gerçekten mi?" "*Nolan. . .*"

"Tamam! Garaja geldi ve bana arabaya binmemi söyledi. Başka bir seçeneğim varmış gibi hissetmedim. O senin baban ve aramızdaki şeyler ... bilirsin ... iken ailenle işleri berbat edecek bir şey yapmak istemedim."

"Ne? Aramız nasıl?"

Görünüşe göre Hannah işkence becerilerini doğal yollardan edinmişti. "Yeni ve doğru yönde ilerliyor, ya da ben öyle sanıyordum."

Sessizliğiyle onu öldürdü. Ne düşünüyordu? O mu söylediklerine katılmıyor muydu? Ya o katıldıysa? Bu onları nerede bırakırdı?

Uzun zaman önce ona karşı olan hislerinin ya kendi hayatını ya da onun ölümü olacaktı. Şu anda hangi sonucun daha olası olduğunu söyleyemiyordu.

Hannah arabayı istasyona çekti ve önüne bakarken arabayı çalışır durumda tuttu.

Nolan boğazını temizledi ve söyleyebileceği bir şey düşünmeye çalıştı - huzursuz sessizliği bozacak herhangi bir şey. "Sana Meksika'da bir akşam yemeği borçluyum.

Stowe'da bir yer. Bu gece gitmek ister misin?"

"Sana haber vermek zorundayım. Bugün Cameron'la üzerinde çalıştığımız bir proje hakkında görüşmem gerekiyor. Ne zaman geleceğini henüz bilmiyorum. mevcut."

Proje hakkında sorular sormak istedi. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Ama henüz başındayken bırakmaya karar verdi. "Burada işim bitince seni ararım. Bugün dikkatimi dağıtan birkaç şey olduğu için biraz geç olabilir."

"Tamam."

"Hannah?"

"Evet?"

"Bana bakar mısın?"

Onun isteğini yerine getirmek için kendi tatlı zamanını kullandı. Onun bakışlarında gördüğü belirsizlik, kalbine saplanan bir çivi gibiydi.

Ona dokunma isteğine karşı koyamadı. Eli kızın yanağını kavradı ve kız başını eline doğru eğip gözlerini iç çekerek kapattığında içi rahatladı.

Dudaklarını yaladı. "Nolan. . ."

"Hmm?" Dilinin alt dudağının üzerinde kayması onu sertleştirdi.

Gözleri yavaşça açıldı ve onunkilere kilitlendi. "Ben çok özel bir insanım." "Bunu biliyorum."

"Aramızda geçenleri başka biriyle konuşmandan hoşlanmam."

"Asla yapmam. Bana inanıyor musun?"

Kadın başını salladı ve bakışları adamın ağzına kaydı.

Lanet olsun, onu öpme arzusu onu ele geçirirken gözleri ve dudaklarıyla onu yok ediyordu. "Hannah ..."

"Burada olmaz."

"İçeri gel. Sadece bir dakikalığına. Lütfen?"

Elini anahtara götürüp motoru kapatmadan önce, hayatının en uzun anı boyunca bakışlarını onun üzerinde tuttu.

BÖLÜM 7

Tanrım, Caleb Guthrie'ye çok aşığım. Bu nasıl oldu? Bunu yapmak için uzun zamandır bekliyorduk.

Bu hafta sonu bazı üniversiteleri gezeceğiz ve birlikte bir otelde kalacağız. (Ailelerimiz arkadaşlarımızla kaldığımızı sanıyor. Bunu başarmak için bir sürü yalan söyledik...) Çok korkuyorum ama çok da hazırım. İkimiz de UVM ile ilgileniyoruz ama Maine ve New Hampshire'a da bakacağız, Çünkü daha uzaktalar ve bir gece konaklama gerektiriyorlar.

-On yedi yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

Nolan cipten o kadar hızlı çıktı ki, kapıyı açmak için acele ederken neredeyse kendi ayaklarına takılıyordu.

"Hey, patron," diye seslendi Skeeter garajın en solundaki kaporta işlerini yaptığı bölmeden.

"Şimdi olmaz."

"Ama-"

"Şimdi olmaz!"

"Peki, tamam o zaman."

Hannah usulca gülerek onun elinden tuttu ve yarı sürükleyerek binanın en sağındaki ana resepsiyon alanına götürdü. Onu bankonun etrafından dolaştırıp ofisine götürdü ve kapıyı arkalarından kapattı. Onunla yüzleşmek için arkasını döndüğünde, Hannah'nın beklentiyle kendisine baktığını gördü.

Nolan onu kirli garajından daha şık bir yere getirmiş olmayı diliyordu ama umutsuz zamanlar kirli garajları gerektirirdi. Onu kapalı kapıya kadar destekledi ve elleri göğsüne indi. Tek görebildiği onun tatlı, pembe dudaklarıydı ve kendine ağırdan alması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı.

Sonra eli ensesine dolanarak onu kendine doğru çekti ve kısa sürede şimdiye kadar yaşadığı en ateşli, en şehvetli öpücüğe dönüşen öpücüğe öncülük etti. Dili ağzına girdiğinde, her şeyi unuttu. ağırdan alıyordu. Kızın poposunu avuçladı ve onu ayaklarının üzerinden kaldırdı, bacaklarını beline doladığında ve hararetli göbeğini onun zonklayan ereksiyonuna bastırduğunda inledi.

Telefon çaldı ve o duymazdan geldi. Skeeter onu çağırırdı, o da duymazdan geldi. Garajdan büyük bir gürültü geldi ve o bunu duymazdan geldi. Dünyası Hannah'nın dudaklarının tatlı tadına, dilinin onunkine erotik bir şekilde dolanmasına, bacaklarının arasındaki sıcaklığa ve parmaklarının saçlarını çekiştirmesine indirgenmişti.

Şu anda ölüp gidebilirdi ve o da mutlu olurdu. Ama zaten katlandığı onca şeyden sonra bunu ona asla yapmazdı. Nolan uzun bir süre yaşamayı planlıyordu, böylece ikisinin de hayatından geriye kalan her gün onu bu şekilde öpebilecekti.

Kapının hemen dışındaki seslerin gürültüsü onu isteksizce öpüşmeye son vermeye zorladı. Alnını onunkine yasladı, ikisi de zor nefes alıyordu.

"İçeride," dedi Skeeter. "Ne yaptığını bilmiyorum ama senin yerinde olsam şu anda onu rahatsız etmezdim."

"Onu görmek istiyorum," dedi tanıdık bir ses. "Bekleyeceğim."

Nolan, Hannah'nın ikiz kardeşinin dışarıda olduğunu fark edince bir inilti çıkardı. "Bu gün gittikçe daha iyi oluyor."

"Kız kardeşim onunla birlikte mi?" Hunter sordu.

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi Skeeter. "Ben sadece kiralık yardımcıyım." Nolan fırsatını bulduğu anda onu öldürecekti.

Hannah kontrolsüzce kıkırdamaya başladı ve Nolan tam o anda Abbott ailesinin kendisine yönelteceği her türlü hakaretin, Hannah'yı yedi yıldan uzun bir süredir görmediği kadar çok güldürecekse buna degeceğine karar verdi.

"Bundan hoşlanmana sevindim," diye mırıldandı ve fırsatını bulmuşken bir öpücük daha aldı.

"Özür dilerim. Tamamen kontrolden çıktılar."

"Sen söyledin, ben değil." Kadın ayağa kalkana kadar kalçalarını tuttu. Kapıya doğru uzandığında onu durdurdu. "Henüz değil."

"Neden olmasın? Hunter'ı bilirsin. Almak için geldiği şeyi alana kadar hiçbir yere gitmez."

"Peki bu ne? Postumun bir parçası mı?"

"Belki de," dedi nazlı bir sırıtışla ve motorunu yeniden hızlandırdı.

"Bu hoşuna gidiyor mu?"

"Biraz komik. Bunu kabul etmelisin."

"Hayır, kabul etmiyorum."

"Kapıyı açabilir

miyim?" "Henüz değil."

"Nedenini hiç söylemedin."

"Senin için hecelelememe gerek var mı?"

Gözleri adamın üzerinde gezindi ve pantolonunun önündeki şişkinliğe takılınca aniden durdu. "Oh. Oh."

"Yapma bunu. Hiçbir şeye yardımcı olmuyorsun."

"Ne yapıyorum ben?"

"Ona bakıyorsun."

Sanki tekrar gülmemeye çalışıyormuş gibi dudağını dişlerinin arasında yuvarladı.

Kaşlarını sıkıntıyla çattı. "Sakın gülmeye kalkma."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Kadın ona doğru ilerledi ve Nolan kendini korumak için bir adım geri çekildi.

Atılmış kahve fincanları ve bir sonraki milenyumdan önce ulaşmayı umduğu evraklarla kaplı masasına çarptı.

"Hannah, kes şunu. Kardeşin şu kapının diğer tarafında ve eğer onu tanırıyorsa, kulağını kapıya dayamış, konuştuğumuz her şeyi dinliyordur. diyor."

"Gitmeden önce teşekkür etmek istiyorum."

Bunu söylerken ona inanılmaz tatlı bir şekilde bakması onun "durumuna" yardımcı olmadı. Boğazını temizledi. "Ne için?"

"İyi bir sporcu olduğum için, aileme katlandığım için ve kapıya karşı verdiğim öpücük için, ki bu inanılmazdı."

"Oldukça iyiydi, değil mi?"

Başını sallarken gülümsedi ve sonra eğilip dudaklarını yumuşak ve iffetli bir şekilde onunkilere bastırarak onu şaşırttı. "Sonra görüşürüz."

Sanki dünyasını yerinden oynatmamış gibi kapıdan rahatça girdiğinde başı hâlâ dönüyordu. Ve sonra sisin içinden çıkıp Hunter'ın hâlâ dışarıda olduğunu, şu anda kız kardeşiyle konuştuğunu ve Abbott ailesinin işkence gününe katkıda bulunmak için burada olduğunu fark etti. Nolan masanın etrafından dolanıp oturdu, azgın ereksiyonu ile Hannah'nın delicesine aşık olduğu eski arkadaşı arasındaki engel için minnettardı.

aşırı korumacı ikiz.

Eline bir kalem aldı ve gelen faturayla ilgileniyormuş gibi yaptı. Hunter içeri girip kapıyı kapattığında, istasyona benzin sağlayan ve bugünlerde gerçekten ödemesi gereken şirkete hâlâ boş gözlerle bakıyordu. Her zamanki gibi, *GQ* dergisinin bir sayısından fırlamış gibi görünüyordu. Her zamanki gibi *GQ* dergisinden fırlamış gibiydi.

Arkadaş gruplarından, kıvrak üslubu yüzünden kötü muamele görüyordu ama Hunter her şeyi sineye çekiyor ve saçmalıkları görmezden geliyordu. Nolan onun bu yönüne her zaman hayranlık duymuş ve Hunter ile Will Abbott'ı en yakın arkadaşları arasında saymıştı.

Ama eski dostuna bir bakışı, bugünkü ziyaretin sosyal bir ziyaretten başka bir şey olduğunu söylüyordu.

"Senin için ne yapabilirim Hunter?"

Hunter, Nolan'ın ofisindeki ziyaretçi koltuğuna baktı ve akıllıca davranarak oturmaktan kaçındı. Bazı maddeleri en iyi kuru temizlemeciler bile dimi pantolonlardan çıkaramaz. "Nolan'la aranızda neler olduğunu bilmek istiyorum.

Kardeşim."

"Lafı dolandırma."

"İkimiz de neden burada olduğumu biliyorken neden zahmet edelim ki?"

"Bunun neden seni ilgilendirdiğini düşündüğünü anlamaya çalışıyorum."

Beklendiği gibi, Hunter'ın koyu renk gözleri öfkeyle kısıldı. "Bunu bana cidden soruyor musun?"

"Evet, öyleyim. Beni tanırsın Hunter. Onu incitecek bir şey yapacağımı düşünüyor musun? Milyon yıl geçse bile, bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?"

Hunter derin bir nefes verdi. "Ona kasten zarar vereceğini sanmıyorum."

Nolan geri adım atmayı reddederek onun sabit bakışlarını korudu.

"Yarıştan haberi var mı?"

Soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Nolan'ın söylemesini beklediği son şeydi bu. "Bilmiyorum. Bu konu hakkında konuşmadık ama bu onun duymadığı anlamına gelmez."

"Yapmadı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bilseydi, şu anda ofisinde seninle öpüşüyor olmazdı."

"Sevişmiyorduk."

Hunter gözlerini devirdi. "Gerçekçi ol. Onu benden iyi kimse tanıyamaz ve tek yapmam gereken parlak gözlerine, şiş dudaklarına ve pembe gözlerine bakmaktı.

sevişmek için üçle üçü bir araya getirmeye çalışıyor."

Nolan göz kırpmayı kesinlikle reddetti. Hunter'a bu zevki tattırmayacaktı.

"Buna diyecek bir şey yok, ha?"

Nolan omuz silkti. "Onu senden daha iyi tanıyormuş gibi davranmaya cüret edemem."

"Ona yarıştan bahsetmelisin." "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Çünkü seninle fazla ilerlemeden önce tüm gerçekleri bilmesi gerekiyor. Senin sözde hobini bilmesi gerekiyor."

"Bu bir hobiden daha fazlası, Hunter. Bunu biliyorsun." Stok araba takımları eğlence amaçlı bir ligde yarışıyor ve birkaç sponsorun dikkatini çekmişti. Bir sonraki seviyeye ulaşma potansiyelleri vardı ama bunun için takımdaki herkesin kendini adaması gerekiyordu. Nolan hayatındaki her şeye olduğu gibi takıma da bağlıydı ama Hunter'ın endişeleri onu duraksatmıştı.

"Biliyorum ve işte tam da bu yüzden ona söylemelisin. Hayatında yeterince kayıp yaşadı. Sırf eğlence olsun diye saatte iki yüz mil hızla daireler çizen bir adamla çıkacaksa, aldığı riski bilmesi gerekir."

"Bu bir risk değil. Tüm ekibimin güvenlik konusunda ne kadar bilinçli olduğunu biliyorsunuz. Yıllardır bu işi yapıyorum ve ne yaptığımı biliyorum."

"Yıllardır *araba* kullanmıyorsun. Ne kadar iyi olduğunun farkındayım ama o bu konuda hiçbir şey bilmiyor. İstese bile böyle şeylerden daha uzak olamaz, bu yüzden ona söylemelisin."

"Henüz değil."

"Yakında. Bu iş daha fazla uzamadan."

"Benden önce bir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

"Eğer hemen yaparsan, hayır."

"Ona söylemeye hazır olmadığım bir şeyi söylemem için zorlanmam hoşuma gitmiyor."

"Sana zorbalık yapmıyorum, Nolan. Zaten bir ömür boyu acı çekmiş olan kız kardeşime göz kulak oluyorum. Tek yaptığım bu."

"Yeterince adil."

"Ne olursa olsun, ikinizi birlikte seviyorum. Onun için harika olursunuz ama yarış konusunda dürüst olmalısınız. Kendini neyin içine soktuğunu bilmeyi hak ediyor."

"Anlıyorum, ama biraz zamana ihtiyacım var."

"Bir hafta. Ona söylemek için bir haftan var, yoksa ben söylerim."

Ültime onu kızdırmış olsa da arkasındaki mantığa itiraz edemiyordu. Hunter kız kardeşini seviyordu ve onun incindiğini görmek istemiyordu. Nolan da Hannah için aynı şeyleri hissediyordu ve Hunter'ın söyledikleri onu çok korkutsa da mantıklı geliyordu. Hunter'ın çalışmadığı zamanlarda eğlenmek için neler yaptığını öğrendikten sonra Hannah'nın uzun süre yanında kalacağını sanmıyordu.

Demek istediğini anladığından emin olan Hunter gitmek için döndü. "Hunter."

Nolan'la yüzleşmek için geri döndü.

"İkimiz de aynı şeyi istiyoruz, biliyorsun. Onu tekrar mutlu görmek istiyoruz."

Hunter başıyla onayladı ve ofisten çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Hunter gittikten sonra Nolan uzun süre duvara asılı duran iki yıl öncesinin klasik Mustang takvimine baktı. Hunter'ın haklı olduğunu biliyordu ama Hannah'ya yarış takıntısıyla ilgili gerçeği söyleyebileceğini hayal bile edemiyordu. En azından henüz.

- - -

Hunter garajdan çıkarken kendini tuhaf bir şekilde keyifsiz hissediyordu. Günün erken saatlerinde babası ona o sabah Hannah'larda neler olduğunu anlatmıştı. Bir kez olsun

Babası dedikodu yapmıyordu. Hannah için endişeleniyordu ve Hunter'ın Hannah ve Nolan hakkındaki görüşlerini öğrenmek istiyordu.

Geceyi Nolan'la geçirmiş olması Hunter'ı rahatsız etmemiştir. Nolan'ı seviyordu. Hepsi seviyordu. Hiçbir yerde ondan daha dürüst bir adam bulunamazdı. İyi bir arkadaşı, birlikte olmak eğlenceliydi, sonuna kadar sadıktı ve işlevsiz ailesi konusunda her zaman biraz ketum ve kapalı ağızlı olsa da son derece güvenilir. Bununla birlikte, Hannah onun kız kardeşi, ikizi, en yakın sırdaşıydı ve Hunter ona bir an bile acı çektiren herkese - arkadaşı olsun olmasın- zarar verirdi.

Nolan'la konuştuktan sonra Hunter işe dönmeye niyetlenmişti ama onun yerine kendini lokantaya doğru giderken buldu. Cezalandırılmaktan hoşlanmayan biri değildi. Kapıyı iterek açtığı anda hemen Nolan'ı aradı, bakışları Nolan'a takıldı, Nolan masalardan birinde kahve dolduruyor, sonra da yüzünü ona dönüyordu.

Bu yüzün, bu gözlerin, yüksek elmacık kemiklerinin, yay şeklindeki pembe dudakların, uzun atkuyruğu koyu sarı saçların, dolgun göğüslerin etkisi her seferinde midesine bir yumruk gibi iniyordu.

"Hunter," dedi. "Bugün uğrarsın diye umuyordum. Seninle konuşmam gerek."

Ona cevap verebilmek için dilinin çözülmesi bir saniye sürdü. *Onunla* konuşmak mı istiyordu? Ve neden ah, neden Megan Kane onu görmekten mutlu olduğu için aptal kalbi ayağa kalkıp mutluluk dansı yapmak zorundaydı?

bir kez olsun? O anda Hunter kendisinden ve dans eden zavallı kalbinden nefret etse de Megan'ın işaret ettiği kabine oturdu ve ona bir fincan kahve doldurmasını bekledi.

"Ara veriyorum," diye seslendi, kocası Brett'le birlikte buranın sahibi olan kız kardeşi Nina'ya.

Nina, Hunter'a el sallayarak, "Tabii, sorun değil," diye cevap verdi. Megan, Hunter'ın karşısındaki kabine kayd.

Kahvesine krema karıştırmakla meşguldü; her gece rüyalarına giren kremsi tenli ve iri mavi gözlere bakmamak için her şeyi yapıyordu. Kendini nefret dolu hissederken

Kendisinden nefret ettiği şeylerin listesine bilinçaltını da ekledi.

"Bunun doğru olup olmadığını bilmem gerek," dedi Megan, Hunter'ı hemen alarma geçiren aciliyet dolu ses tonuyla.

"Ne doğruysa?"

"Şu kadın, New York'tan gelen ..."

"Cameron?" diye sordu, aniden bunun nereye gittiğinden hoşlanmamıştı. "Peki ya o?"

"Bana gerçekten onun yanına taşınmadığını söyle."

Megan'ın yüzündeki mutlak yıkım onu şaşkına çevirmişti. Bütün bunlar bu kadar saçma olmasaydı, komik olabilirdi. Burada, kardeşi için deli olan bir kadın için deli oluyordu ve o da başka biri için deli oluyordu. Komik, değil mi? Evet, o kadar da değil.

"Megan . . ." Onu her ne kadar kendisi için istese de, kalbini kırmak için içinde bir şeyler yoktu. "Ne söylemem gerekiyor?"

"Yani onun yanına taşınıyor."

"Evet."

Kadının keskin nefesi ve bir anda sel gibi akan gözyaşları onu çaresiz hissettirdi. "Bana gerçeği söylediğin için teşekkür ederim." Stoacı bir ifade takınmaya çalışsa da bunu başaramadı. "Onda ne bulduğunu anlamıyorum. Kesinlikle hiçbir ortak noktaları yok."

Hunter'ın nasıl cevap vereceğine dair hiçbir fikri yoktu. Will'in Cameron'da ne bulduğunu söylemeye cesaret edebilecek miydi, yoksa hiçbir şey söylemese daha mı iyiydi? O karar veremedi, Cameron devam etti.

"Yani, sanırım çirkin falan değil."

Hunter kahvesini yudumlarken boğuldu. Cameron muhteşemdi, komikti, sıcakkanlıydı, sevgi doluydu ve Abbott klanına olduğu kadar işlerine de hayrandı. Küçük kardeşini hiç bu kadar mutlu ya da aşık görmemişti.

"Anlamak istiyorum ama anlayamıyorum. Kasabaya geliyor ve sonra bir bakıyoruz ki adam onu terk etmiş. Babasının tamamen zengin olduğu gerçeğinden başka onun hakkında ne biliyoruz ki? Bir kızda istediği şey bu mu?

Kadın mı?"

Hunter artık sessizliğini koruyamıyordu. "Bunun konuyla hiçbir ilgisi yok Megan. Babasının parasıyla geçinmiyor, bu seni ya da beni ilgilendirmez. Biri birini neden sever ki?"

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Onu *seviyor* mu? *Söylediği* gibi

Bunu sen mi yaptın?"

Hunter bu el bombasını konuşmanın içine attığı için kendini vurmak istedi. "Çok fazla kelimeyle değil, ama hepimiz için onun ... bilirsiniz ... olduğu oldukça açık."

"Ne?" diye sordu fısıltıyı aşmayan bir sesle.

"Aşık. Derinden aşık."

İnleyerek başını ellerinin arasına aldı. "Neden o? Neden ben değil? Neyi yanlış yaptım?"

Kendi yarattığı bir kâbusun ortasında sıkışıp kalmıştı. kaçış planı. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Bazen bazı şeyler olur ve nedenini açıklamak mümkün değildir."

Gözyaşlarına boğulmuş bir yüz ifadesiyle ona baktı. Bildiği kadarıyla, yıllar önce liseden yeni çıktıklarında rastgele bir karşılaşma dışında, Will hiçbir zaman onun sevgisini teşvik etmemiş ya da onu yönlendirmemişti. Ağabeyinin ilgisizliği Megan'ı meşhur meşaleyi bunca yıl taşımaktan alıkoymamıştı. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum."

"Duymak istediğin şey bu olmadığı için üzgünüm."

Omuz silkti. "Sanırım kız gerçekten buraya taşınyorsa ve adam ona aşıkrsa buna alışmam gerekecek."

Bu fikir bir anda aklına geldi ve ağzından döküldü bilgeliğini sorgulamadan önce. "Seni ne daha iyi hissettirir biliyor musun? Başka biriyle çıkarsan." Bildiği kadarıyla, Will'in bir gün kendisi hakkındaki fikrini değiştirebileceğini umduğu onca yıl boyunca başka biriyle çıkmamıştı.

"Bunun ne faydası olacak?"

"Aklını Will'den uzaklaştırabilir ve sana eğlenceli bir şeyler verebilir." "Bilmiyorum. Belki. Bunu düşüneceğim."

Sertçe yutkundu ve kendini vazgeçiremeden devam etti. "Bir ara seni yemeğe götürmekten mutluluk duyarım. Ne zaman istersen. Bana söylersen ne zaman." Aman Tanrım! Sesi daha zavallı çıkabilir miydi?

"Çok nazıksın Hunter, ama bana acımanı istemiyorum. O kadar çaresiz değilim. En azından henüz."

Ağzı bir karış açık ona bakarken, dönmekte olan beyninin kelimeleri oluşturmalarını sağlamaya çalıştı. "Sana acımiyorum," dedi kekeleyerek. "Hiç de öyle değil."

Başını iki yana salladı. "Teklifin için minnettarım, ama Will'in kardeşiyle çıkıp onu aklımdan çıkarmamın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Eminim beni anlıyorsunuzdur."

Biraz fazla iyi anlıyordu. Will için kim olduğu yüzünden onunla asla çıkmayacaktı. Harika. "Elbette." Hunter beş dolarlık bir banknotu

masaya. "Çok iyi anlıyorum ama fikrinizi değiştirirseniz bunu daimi bir teklif olarak kabul edin."

Adam ayağa kalkarken, kadın masadaki beşliği ona doğru itti. "Kahve benden."

Kız hâlâ paraya odaklanmışken, "Sana acımıyorum Megan. Azıcık bile değil." Umutsuzluk içinde hesabı masaya bıraktı, lokantadan çıktı ve caddeyi geçerek mağazanın üstündeki ofisine döndü, bir yandan da kendi canına kıyma zamanının gelmiş olabileceğini düşünüyordu ve başka biriyle çık.

İstiyor gibi görüldüğü tek kişinin kardeşini istemesi dışında. Bazen hayat tam bir kaltaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

*Caleb'den nefret etmek için nasıl bu kadar zaman harcadım?
Bunu yapabilir miydim?!? Aman Tanrım, harikaydı!
Arkadaşlarım bana korkunç olacağını, acıyacağını ve diğer
tüm korkunç şeyleri söylediler, ama doğru adamı seçmiş
olmalıyım çünkü bunların hiçbirisi olmadı. Eğer ikimiz de 102
yaşına kadar yaşarsak, ilk birlikteliğimizi asla
unutmayacağım. Yeni, daha büyük bir kilit alıyorum.
Günlüğümü sakladığım kutu için. Eğer sinir bozucu
kardeşlerimden biri bunu bulursa, hayatım sona erer.*

-On yedi yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

HNolan'dan ve garajdan ayrıldıktan sonra otuz dakika boyunca Annah'nın dudakları karıncalandı. Caleb'in ailesinin evine gitmesi bu kadar sürmüştü.

Butler Dağı'nın diğer tarafında. Duyguları bugün onu çılgınca bir yolculuğa çıkarıyordu: Nolan'la yeni ilişkisinin heyecanı, Homer'ın kaybindan duyduğu umutsuzluk, Caleb'la ilgili rüyasının getirdiği kalıcı acı, Nolan'la kanepede uyurken yakalandığı için duyduğu utanç.

Otuz beş yaşında olması ya da otuz yaşından önce evlenip dul kalmış olması önemli değildi. Önemli olan tek şey, ailesinin onları birlikte olmaya hazır olmadan çok önce keşfetmiş olmasıydı. insanlar keşfedilecek bir şey olduğunu biliyorlardı.

Geriye dönüp baktığında, kamyoneti Butler'ın evinden uzaktaki garajında dursa bile, onun kalmasına izin vermemesi gerektiğini daha iyi bilmesi gerektiği açıktı.

meraklı gözler. Ama onun tarafından kucaklanmak ve öpülmek, kocasını en az onun kadar seven biri tarafından kayıp anında teselli edilmek çok iyi hissettirmişti.

Bu duygusal karmaşanın içine biraz da suçluluk karışmıştı. Evet, Nolan'ı sadece dün gece değil, şimdi de öptüğü için kendini suçlu hissediyordu. Kasabadaki insanların onu tanıdığı saygın dul kadın gibi değil de, kızıışmış bir orospu gibi adamın üzerine atlamıştı.

Saygıdeğer dul. Otuzlu yaşlarının ortasında, dayanılmaz kaybına rağmen aslında hâlâ hayatta olduğunu yeni yeni anlayan bir kadının daha sıkıcı bir görüntüsünü çağrıştıran iki kelime var mıydı? Ya artık saygın bir dul olmak istemiyorsa? O artık *dul* kelimesi ve onun ifade ettiği her şey.

Nolan'ı öpmek yıllardır başına gelen en heyecan verici şeydi ve sonsuza dek sevmeyi planladığı kocasından ayrılmak onu suçlu hissettirse bile bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordu.

Guthry'lerin Cape Cod tarzı düzenli evlerine vardığında, kendi kendine hayatına devam etmeyi ya da başka erkekleri düşünmenin zamanı olmadığını söyledi. Kendisi böyle bir seçeneğe sahip olsa da, Caleb'in anne babası ve kardeşi asla başka biriyle hayatlarına devam edemeyeceklerdi, çünkü onun yerini dolduramazlardı.

Cipi park edip motoru kapatırken aklına korkunç bir düşünce geldi. Yaptığı şey bu muydu? Onun *yerine* mi *geçiyordu*? Bu düşünce gözlerini yaşarttı çünkü Caleb Guthrie'nin yerini kimse dolduramazdı. Türünün tek örneği idi, hayatlarında çok erken ellerinden alınan parlak bir ışıktı. Ama her ne kadar aksini dilese de, o Gitmişti ve geri gelmeyecekti. Nolan'la vakit geçirmek onu yeniden mutlu hissettirecekse yanlış değildi. Caleb da onun için bunu isterdi ya da en azından öyle umuyordu.

Adam savaştan dönmezse ne yapması gerektiğini hiç tartışmamışlardı çünkü adam ona bir şey olabileceği ihtimalini kesinlikle kabul etmiyordu ve bu da onun için sorun değildi. Bu tür bir gerçeklik, neredeyse yedi yıl önce yumuşak, tatlı bir Mayıs gününde aniden ve şiddetli bir şekilde üzerine itilene kadar kesinlikle ilgilenmediği bir şeydi.

Yılın bu zamanı her zaman o günün acısını geri getirirdi. Hor çiçeği her açtığında, unutmayı tercih ettiği bir şeyi hatırlamak zorunda kalıyordu. Ama onu geri getiremediği gibi, aynı zamanda

Yıllarca çektiği acıyı ya da ıstırabı unutmak. Bu düzeyde bir kederi sürdürmek çok yorucuydu.

Her zaman mutlu bir insan olmuş, hayattaki küçük şeylerden memnun kalmıştı.

Caleb'in ölümü neşesini ve onu genç ve canlı hissettiren diğer her şeyi söndürene kadar neşe ona kolayca gelmişti. Nolan'la birlikte olmak onu yeniden neşeli hissettirdi. Nolan ona umutlu hissettiriyordu ki bu da çok uzun zamandır yoksun kaldığı bir başka duyguydu.

Penceresinin çalınması onu ürküttü.

Kayınbiraderi Gavin ona sırtıttı. Taparcasına sevdiği ağabeyini kaybettiğinden beri sırtışı gözlerini eskisi gibi aydınlatmıyordu.

Onu gördüğüne sevinen Hannah kapıyı açtı ve çantasını ve kayınvalidesi için getirdiği eşyayı toplarken Gavin'in kapıyı tutmasına izin verdi.

"Seni yün toplarken yakaladım," dedi Gavin, yanağından öperek. Kardeşi gibi o da uzun boylu ve kaslıydı ve koyu kıvrıkcık saçlarını subay babalarının tercih ettiğinden çok daha uzun kullanıyordu. Çenesi kırışıklarla kaplıydı ve her zaman olduğu gibi Caleb'a olan şaşırtıcı benzerliği onu özlemle dolduruyordu.

"Seni görmek güzel, Gav." Ona sarıldı ve muhtemelen sarılması gerekenden biraz daha uzun süre sarıldı. Birlikte cehenneme gidip gelmişlerdi ve Caleb öldükten sonra yakın arkadaşlıklarını sürdürmek için mücadele ettiler. Ne zaman birlikte olsalar, kimin kayıp olduğunu hatırlıyorlardı. "Uzun zaman oldu."

"Biliyorum. Özür dilerim. İşler çok yoğundu."

"Üzülme. Yoğunluk nedir bilirim."

"Homer için kendimi çok kötü hissediyorum. Dün gece ailem aradığında bu haber beni çok kötü etkiledi."

"Eminim öyledir. Zor bir geceydi." Kocasına o kadar benzeyen yakışıklı yüze baktı ki Caleb'ı kaybettikten sonra uzun süre ona bakmakta zorlanmıştı. "Rüyamda onun Caleb ile yeniden bir araya geldiğini gördüm."

Gavin kollarını kavuşturup yere baktı ama Hannah yanağındaki kasların titrediğini gördü, bu da onun ham duygularını ele veriyordu. "Eminim çok güzel bir buluşmaydı."

"Nolan, Caleb'ın yapacağını yapmamızı ve Homer için büyük bir Sultanlar cenazesi düzenlememizi önerdi."

Başını kaldırdı, yüzüne yayılan gülümseme ağabeyininkine o kadar

benziyordu ki Hannah gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Buna bayıldım.
Tam da yapmamız gereken şey bu."

"Önümüzdeki hafta sonu yapmayı umuyoruz. Sen de gelebilirsin, değil mi?"

"Bunu kaçırmazdım."

"Güzel." "Homer ve onun Caleb ve hepimiz için ne ifade ettiği hakkında birkaç kelime söyleyebilir misin?" demeden önce tereddüt etti.

"Onur duyuyorum. Sorduğun için teşekkürler." Gavin ona tekrar sarıldı. "Her şeyin ışığında ailemi kontrol etmeye geldim. Ama gitmem gerek. işe geri dönmek." Son yıllarda çok başarılı olan bir ağaç kesme şirketinin sahibiydi. Caleb kendisinden sadece on bir ay küçük olan kardeşiyle, annelerinin deyimiyle "İrlandalı ikiziyle" gurur duyardı. İkisi, iki kardeşin olabileceği kadar yakındı ve Caleb'in acısına dayanmak zordu.

"Nasıllar?" Hannah, bakımlı iki katlı tuğla eve endişeyle bakarak sordu.

"Takılıyorum. Tıpkı geri kalanımız gibi. Başka ne yapabiliriz ki?"

Başka ne yapabilirlerdi ki? "Gelecek hafta sonu görüşürüz, Gav."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Orada olacağım."

Büyük kamyonetini garaj yolundan geri geri çıkarıp uzaklaşırken Hannah ona el salladı. İlkbaharın serin havasından derin bir nefes aldı ve Caleb'la çıkmaya başladığı günden beri ailenin bir üyesi gibi muamele gördüğü evin çamurluk kapısına yöneldi. "Merhaba," diye seslendi, o eve girmek her seferinde midesine inen bir yumruk gibi olsa da neşeli bir ses tonu kullanmaya çalışıyordu.

"Buradayım tatlım," diye seslendi Amelia aile odasından. Çoğu gün, Amelia'yı rahat koltuğunda, elinde iğne oyası ya da örgü şişleriyle bulabilirdiniz. Ancak bugün, uzaktaki dağa bakan pencereden dışarı bakıyordu. "Bu ne güzel bir sürpriz." Tombul yanağını Hannah'nın öpücüğüne doğru kaldırdı. "Sen ve Gav aynı öğleden sonra."

Aile odasının duvarları Caleb ve Gavin'in resimleriyle kaplıydı. Caleb'in madalyalarını içeren bir gölge kutusu, onun askeri kariyerine adanmış bir duvarın odak noktasıydı. Onun üniformalı resmi, zayıf yüzündeki sert ifade Hannah'nın duygularını harekete geçirmekten asla geri kalmıyordu.

"İkimiz de aynı dalga boyundayız." Hannah bakışlarını evde olmayan resimden ayırdı. Bu, onu nasıl ve neden kaybettiğinin acı verici bir hatırlatıcısıydı.

Amelia, "Bugün yaşadığım en iyi gün değildi," dedi.

"İçimde öyle bir his vardı." Caleb'in ailesine vermek üzere çantasına koyduğu eşyayı düşündü ama şimdi o kadar da emin değildi.

Her zamanki gibi anlayışlı olan Amelia, "Aklında ne var tatlım?" diye sordu. "Myles Johansen'i görmeye geldim ve bana Homer'ın Yaka. Bunu almak isteyebileceğinizi düşündüm." Çantasından yıpranmış kahverengi deri tasmayı çıkardı.

Amelia tasmayı Hannah'dan alırken gözleri yaşlarla doldu. "Çok tatlısın. Ondan ayrılmak istediğine emin misin?"

"Sende olduğu sürece ondan ayrılmayacağım."

Amelia parmaklarını yaşlandıkça pürüzsüzleşen derinin üzerinde gezdirdi. "Bu doğru. Onu güvende tutacağız ve değerini bileceğiz."

Hannah kendisine ikinci bir anne gibi davranan kadınla gülümsemesini paylaştı. "Homer için büyük bir Sultan cenazesi düzenlemeye karar verdik."

"Ne harika bir fikir! Caleb buna bayılırdı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Önümüzdeki hafta sonu yapacağız. Umarım sen ve Bob da gelebilirsiniz."

"Tabii ki geleceğiz. Herkesi görmek çok güzel olacak."

Sultanlar bir araya geldiğinde herkesi görmek her zaman harikaydı, ancak her zaman eksik birileri de vardı ve bu da gürültülü toplantıları Hannah için özellikle zordu. Ama geleneği sürdürdü çünkü arkadaşları Caleb için çok önemliydi ve bunu yapmamayı hayal bile edemiyordu.

"İyi misin tatlım? Bob ve benim senin için ne kadar endişelendiğimizi biliyorsun." "Homer için üzülüyorum ama onu Caleb ile birlikte düşünmek beni rahatlatıyor, Güreşmek, top peşinde koşmak ve birlikte yapmayı sevdikleri her şeyi yapmak."

Amelia'nın dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. "Bütün gün bunu düşünüp durdum. Caleb arkadaşını gördüğü için ne kadar mutlu olmuştur."

Hannah ayağa kalkarken, "Artık gitmeli ve en azından bugün biraz çalışmalıyım," dedi.

"Bob seni ve Gavin'i kaçırdığı için üzgün olacak. Akşam yemeği için bir şeyler almak üzere markete koştu."

"Ona selamımı söyleyin, yakında ikinizle de görüşeceğim."

Amelia ayağa kalkarak Hannah'ya sarıldı, ikisi de normalde olduğundan daha uzun süre sarıldılar. Amelia kucaklaşmadan geri çekildiğinde gözleri

gözyaşlarıyla dolu. "Çok üzgünüm, Hannah. Bugün berbat haldeyim. Her şeyin kolaylaşacağını düşünüp duruyorum ama hiçbir zaman gerçekten kolaylaşmıyor." Sanki onu rahatsız ediyorlarmış gibi gözyaşlarını silip süpürdü. "Sana söylemek zorunda değilim. Onu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlayan birkaç kişiden birisin."

"Homer'ı kaybetmek bizi biraz geriye götürecektir." Hannah, Caleb'in annesini yeterince teselli edebilmenin bir yolunu bulabilmeyi diledi.

"Ne kadar zaman geçerse geçsin, hiçbir zaman daha iyiye gitmiyor. Keyif aldığım zamanlarda bile kendimi suçlu hissediyorum çünkü Caleb hala yok. O artık eğlenemiyorsa benim herhangi bir şeyden eğlenmeye ne hakkım var?"

Hannah, Nolan'la görüştüğünü öğrendiklerinde Caleb'in anne babası ve erkek kardeşiyle arasındaki yakın ve sıcak bağın ne hale gelebileceğinden korkmaya başladı.

Onaylarlar mıydı? Hayal kırıklığına uğrarlar mıydı? Düşünecekler mi Oğullarından ayrıldığı için onu daha mı az seviyordu? Sanki gerçekten hayatına devam edecekmiş gibi. "Bana aldırmayın." Amelia gülümsemeye zorladı. "Olmana gerek yok benim dertlerimin ağırlığı altında. Kendine ait yeterince derdin var." "Benimle her zaman konuşabilirsin. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum ve sen çok tatlısın. Bob ve ben her zaman deriz ki sen ve Gavin olmasaydınız hayatta kalabilirdik. Kendi kızımızı bile seni sevdiğimizden daha fazla sevemezdik."

Hannah Amelia'ya tekrar sarıldı. "Ben de seni seviyorum."

İçini kemiren korku eve dönüş yolu boyunca Hannah'nın peşini bırakmamış, büyüyüp katlanarak tam teşekküllü bir paniğe ve Nolan'la yaptıklarından duyduğu pişmanlığa dönüşmüştü. İnsanlara zarar verme potansiyeli varsa onunla birlikte olmaya hakkı yoktu.

Çok sevdiği insanlar bir ömür boyu yeterince acı ve ıstırap çekmişlerdi.

Yeniden sevebilir, hatta isterse yeniden evlenebilirdi ama kaybettikleri oğullarının ve kardeşlerinin yerini asla dolduramazlardı. Bu kayıp son yedi yıl boyunca dördünü birleştirmiş ve yaşadıkları büyük acıyla başa çıkarken birbirlerinden güç almışlardı. Hannah zaman zaman zor zamanlarını atlatmak için kendi ailesinden ziyade onlara başvurmuştu ve onların saygısını kaybetme düşüncesi hayal bile edilemezdi.

Homer'ın büyük ve yalnız evdeki yokluğunun farkında olan Hannah ateşi yaktı ve oturma odasındaki kanepeye kıvrıldı. İşle ilgili tüm düşünceler beyni endişeler, korkular ve şüphelerle kontrolden çıkarken terk edildi.

Cameron aradığında, Hannah sesli mesaja yönlendirdi. Her ne kadar

Cameron'ı görmek ve projelerini derinlemesine incelemek istiyordu, bu gece neşeli ya da iyimser olacak hali yoktu.

Nolan kapıyı çalıp ona seslendiğinde, arabası garaj yolunda olduğu için evde olduğunu biliyordu ve gözyaşları sel oldu.

kendini kanepede kalmaya zorlarken yanaklarını sıktı. Yapılacak en doğru şey buydu.

Sonuçta hazır değildi. Yakınından bile geçmedi.

- - -

Nolan uzun süre Hannah'nın kapısının önünde durup ne yapması gerektiğini düşündü. Hannah'nın içeride olduğunu biliyordu ve tek düşünebildiği, daha önce onu öptükten sonra garajdan neşe içinde ayrılmış olduğuydu. O zamandan bu yana geçen saatler içinde ne olmuştu? Homer yüzünden üzgün müydü? Eğer öyleyse, onun yanında olmak ve kederini atlatmasına yardımcı olmak istiyordu.

Yoksa onlar hakkındaki fikrini mi değiştirdi?

Dün gece kapıyı açmış ve cevap vermeyince ona seslenmişti ama o zaman sağlam planları vardı. Bu gece yoktu, bu yüzden onu aramak için içeri girmeyi doğru bulmadı, özellikle de yalnız kalmak istediğine karar verdiyse.

Verandaya oturdu, ayakları aşağıdaki merdivenin üzerindeydi ve elini yeni tıraş olmuş yüzünde gezdirdi, ona gelmeden önce duş almak ve tıraş olmak için aceleyle eve gittiği için şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. Ve bu gece onu görmek için yarış ekibiyle yapacağı bir başka toplantıyı da ekmişti.

Birkaç dakika düşündükten sonra verandadan kalktı ve kamyonetine gitti; kamyonetinde acil durumlar için bir cep telefonu vardı. Bazen çekiyordu ama çoğu zaman çekmiyordu. Telefonu açıp rehberinde Hannah'nın numarasını ararken bir mucize olmasını umdu. Telesekreteri açılmadan önce telefon çaldı da çaldı.

"Selam Hannah, benim Nolan." Sesi daha aptalca çıkabilir miydi? Boğazını temizledi. "Dışarıdayım ve senin için endişeleniyorum. Her neyse, seni sonra tekrar ararım."

Bu saçma mesaj karşısında başını sallayarak rehberinde Hunter'ın iş numarasını buldu. Günün erken saatlerinde yaşadıkları yüzleşmeden sonra Nolan'ın konuşmak isteyeceği son kişi Hunter olsa da, Hannah'nın onu üzecek bir şey olduğunda en çok isteyeceği kişiydi.

"Bu Hunter." Sesi kaba, meşgul ve belki de biraz yıpranmış geliyordu.

"Ben Nolan."

"Oh hey. Numarayı tanıyamadım."

"Bu telefonu hiç kullanmam. Hannah'nın evindeyim. Arabası garaj yolunda ama cevap vermiyor."

"Seni görmek istemediği için cevap vermediği aklına geldi mi?"

Nolan içinden geçen öfke patlamasını bastırdı. "Evet, aklıma geldi, ama onunla son kez birlikte olduğumda beni görmeyi çok istemişti, bilmem anlatabildim mi?"

"Eğer senin için de aynıysa, seni anlamamayı tercih ederim."

"Hunter, onun için endişeleniyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Son zamanlarda daha iyi bir yerdeydi, ya da öyle görünüyordu, ama şimdi Homer ve her şeyle birlikte ... Endişeleniyorum."

"Hemen geliyorum."

"Teşekkürler." Nolan telefonu torpido gözüne geri koydu ve Hunter birkaç dakika sonra gümüş renkli, *kendisi* gibi gösterişli Lincoln Navigator SUV ile geldiğinde kamyonu yaslandı. Hunter Abbott, İtalyan derisi mokasenlerinin tabanlarına kadar şık bir adamdı. O da Podunk kasabası için her zaman biraz fazla iyiydi, hava attığından ya da öyle bir şey yaptığından değil. O sadece diğerlerinin üstünde biriydi.

Nolan kamyonetini itti ve Hunter'ı karşılamak için yanına gitti. "Sen geldiğine göre ben gidiyorum."

"Henüz gitme."

"Neden olmasın?"

Hunter ellerini paltosunun ceplerine soktu ve büyük gri ve mavi Viktoryen'e endişeli bir havayla baktı. "Her ne oluyorsa, senin burada olman yardımcı olabilir."

"Neden?" Nolan kasıtlı olarak Hunter'ı kızdırmaya çalışmıyordu. Dürüst olmak gerekirse Hunter'ın bu akıl yürütmeye nereye varmaya çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu.

Hunter, Hannah'nın büyük, karanlık evine bakmaya devam etti. "Bugün ofisinizden çıktığında, uzun zamandır görmediğim bir şekilde gülümsüyordu." Bakışlarını evden çekti ve Nolan'a baktı. "Onu o şekilde görmek hoşuma gitti."

"Ne şekilde?"

"Mutlu. Neşeli. Genç. Hâlâ genciz, biliyor musun? O kadar çok şey yaşadı ki. Onun tekrar mutlu olmasını istiyorum ve eğer onu mutlu edersen ... Sadece kal, olur mu?"

Sanki bunu duyduktan sonra gidecekmiş gibi. "Evet."

Hunter başıyla onayladı ve merdivenlere doğru yürüdü. Nolan'ın aksine kapıyı çalmadı. Doğrudan içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Nolan kamyonetinin arkasındaki tüneğine geri döndü ve ne kadar sürerse sürsün beklemeye razı oldu. Hiçbir yere gitmiyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

Hunter, Caleb ve ben Vermont Üniversitesi'nde bir daireyi paylaşacağız. Hunter için biraz üzülüyorum. Kendisine "şaperonumuz" diyor. Caleb ve ben sürekli yatakta olmak istiyoruz. Hunter bizimle bir daha asla konuşmayacak.

-On sekiz yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

TKaranlık ev Hunter'ın unutmayı tercih ettiği bir zamanın kasvetli bir hatırlatıcısıydı. Hannah, Hunter'ı aldıktan sonra haftalarca evi karanlık tutmuştu.

Caleb'le ilgili haberleri, sanki ışığın içeri girmesi çok acı verici olacaktı gibi.

Evdeki tek ışığın ateşin parıltısı olduğu oturma odasına adım attı. "Hannah?" Kanepeye kıvrılmış uyuyordu, yüzü adamın içini sızlatan gözyaşlarıyla doluydu. O zamandan beri neler olmuştu? Nolan'ın ofisinden yanaklarında renk ve gözlerinde parıltıyla çıktığını hatırlıyor musunuz? Kanepede onun yanına oturdu ve elini omzuna koydu. "Hannah?"

Gözleri yavaşça açıldı ve onu içine aldı. "Hey. Burada ne yapıyorsun?"

"Nolan aradı. Kapıya cevap vermeyince endişelenmiş."

"Ah." Ağzı gerildi ve sanki acı verici bir şey hatırlıyormuş gibi gözleri kapandı.

"Sorun ne, Han?"

"Hiçbir şey."

"Bana yalan söylemenin bir anlamı olmadığını biliyorsun."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Yoruldum."

Hunter ayakkabılarını tekmeledi ve kanepenin diğer ucuna geçerek ayaklarını sehpanın üzerine koydu.

"Ne yapıyorsun?"

"Rahatlamaya

çalışıyorum."

"Beni uyurken izlemekten daha iyi yapacak işlerin olmalı."

"Yapmam gereken birkaç iş var ama seni burada yalnız bırakmayacağım. Belli ki dışarıda senin için deli olan adamla vakit geçirmeni engelleyen bir şey yüzünden üzgünsün."

Bu haber üzerine gözleri genişledi ve parladı. "Hâlâ burada mı?"

"Hâlâ burada."

"Ama ..." Kanepeye doğru sarktı. "Ona gitmesini söylemelisin."

"Neden, Hannah?" diye sordu nazikçe.

Ateşe bakarak elini bacaklarını örten şönil örtünün üzerinde gezdirdi.

"Çünkü bu ... Onunla ... Böyle bir şey olamaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü."

"Bugün seni ofiste onunla birlikte olduktan sonra gördüm. Seni uzun zamandır görmediğim kadar mutluydun. O zamandan beri ne oldu?"

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlayarak ateşe baktı.

"Konuş benimle, Han. İçini dök. Sorun her neyse, her zaman yaptığımız gibi çözeceğiz."

Yüzünü ona dönerek belli belirsiz gülümsedi. "Sensiz ben ne yapardım?"

"Bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın."

"Tutamayacağın sözler verme." "Hannah . .

."

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladı ve titreyen bir iç çekişle birlikte serbest bıraktı. "Bu öğleden sonra Gavin ve Amelia'yı gördüm."

"Oh."

"Evet."

"Seni üzen bir şey mi söylediler?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Benim için ne kadar harika olduklarını biliyorsun. Ben sadece ... Düşündüm de..."

"Ne hakkında?"

Hannah kucağında birbirine kenetlenmiş olan parmaklarına odaklandı.

"Caleb'in yerini hiçbir şey dolduramaz."

"Nolan'la yapmayı düşündüğün şey bu mu?" diye olabildiğince nazık bir şekilde sordu. Aklından geçenleri daha iyi anladığında kalbi hızla çarptı ve boğazına bir yumru oturdu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ama şimdi aklıma yeniden aşık olabileceğim geliyor. Belki Nolan'a ya da başka birine. Bir noktada. Ama Caleb'in ailesi ve Gavin. Dışarı çıkıp kendilerine başka bir oğul ya da kardeş alamazlar."

"Senin başka biriyle mutlu olmanı asla istemezler. Sizi severler. Senin mutlu olmanı isterler."

"Entelektüel olarak bunu biliyorum. Ama duygusal olarak . . . Dördümüz talihsiz bir bağı paylaşıyoruz ve bu bağ yıllar boyunca benim için muazzam bir teselli kaynağı oldu, sanırım onlar için de öyle. Onları incitecek bir şey yaparsam ya da zaten çektiklerinden daha fazla acı çekmelerine neden olursam bu beni öldürür."

Hunter ayaklarını yere indirdi ve kız kardeşine doğru uzandı. "Buraya gel."

Onun yanına kıvrıldı, başı onun göğsüne yaslandı.

Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Sen benim kahramanımsın, sen Bunu biliyor musun?" Kadın başını sallayıp itiraz etmeye başlayınca, "Kapa çeneni ve beni dinle," dedi.

Boğuk kahkahasını kısa bir süre sonra burnunu çekmesi izledi.

"Tüm bu olanlar boyunca inanılmaz derecede güçlüydün." "Her zaman değil."

"Çoğunlukla. Hepimiz seni çok takdir ediyoruz. Ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsin ve hiçbirimiz -Caleb'in ailesi de dahil- seni yeniden mutlu ve gülümserken görmekten daha çok istediğimiz bir şey yok. Caleb da bunu isterdi. Onu herkesi tanıdığım kadar iyi tanıyorum ve hiç tereddüt etmeden söyleyebilirim ki senin mutluluğun onun hayatındaki en önemli şeydi."

"Onu çok özlüyorum," diye fısıldadı. "Her zaman."

"Biliyorum tatlım. Hepimiz özlüyoruz."

"Nolan'ı inciteceğimden korkuyorum."

"O büyük bir çocuk ve neye bulaştığını çoğu erkekten daha iyi biliyor. O da oradaydı. O da Caleb'i seviyordu ve ne kaybettiğinin acı bir şekilde farkında." Hunter durakladı ve ekledi: "Bence ona hiç şans vermezsen daha çok incinir."

Titrek, derin bir nefes verdi. "Onunla birlikte olursam insanlar ne der?"

"Ne dedikleri kimin umurunda?"

Adamın sertliği onu güldürse de, "Evet," dedi. "Hannah Guthrie'nin böyle iyi bir adama sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söyleyecekler.

onunla ilgileniyor. Bu kasabada insanlar onu çok seviyor. Aileniz onun dünyasını düşünüyor. Caleb'in ailesi onu çok seviyor. İnsanlar onun hakkında ne diyor biliyor musun?"

"Birkaç şey duydum."

"O zaman biliyorsun ki, işinde çok dürüst olmasıyla ünlüdür. müşterilerle ilişkiler. Arabanızı fren için getirdiğinizde ve fren ihtiyacı yoksa, bunu sadece kolay para kazanabileceği için yapmaz. Sizi arar ve şöyle der: 'Bu arabanın frenlere ihtiyacı yok. Bu konuda endişelenmenize gerek kalmadan önce bir yıl kadar daha zamanınız var.'"

"Ona benziyor."

"O böyle biri ve kız kardeşim için yeterince iyi olabileceğine karar vermemin birçok nedeninden biri de bu."

Hannah onun umduğu gibi güldü. "Yeterince iyi *olabilir* mi?" "Yine de sana layık olduğunu kanıtlaması gerekecek, bu da sana bağlı. karar verin, ama hayatınızdaki diğer tüm erkekler gibi ben de onu yakından izliyor olacağım."

"Başka türlüünü istemezdim." "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, ama hâlâ korkuyorum." "Neyden korkuyorsun?"

"Onu incitmekten, ona aşık olmaktan, Caleb'in gitmesine gerçekten izin vermekten. Savunmamı düşüreceğimden ve Caleb'a olduğu gibi ona da bir şey olacağından endişeleniyorum. Bunu tekrar yaşayabilir miyim bilmiyorum. İlk seferinde hayatta kaldığım için şanslıydım."

Nolan'ın henüz Hannah'yla paylaşmadığı "hobisini" düşünen Hunter, onun omzundaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Hiçbir zaman risk olmadığını söylemedim ama sanırım riskin potansiyel getirisine değip değmeyeceğine karar vermelisin. Bugün erken saatlerde gördüklerime bakılırsa, riske değer gibi görünüyor."

Kadın uzun bir süre sessiz kaldı ve adam onun ne düşündüğünü merak etti ama sormadı.

"Gerçekten dışarıda mı bekliyor?"

"Gerçekten öyle. Senin için endişeleniyor."

Hannah başını onun göğsünden kaldırdı ve eğilip yanağından öptü. "Bunun için ve daha milyonlarca şey için teşekkür ederim."

Onun gözyaşlarıyla dolu yüzünü görünce kalbi kırılrsa da gülümsemeye zorladı. Çok sık gözyaşı dökmezdi ve onun bir dakika daha acı ya da keder çekmemesi için her şeyini verirdi. "Yaşlı ve bilge ikiz kardeşler bunun içindir."

Gözlerini devirerek kahkahalarla güldü. "Üzerimde geçirdiğin o üç dakikayı hiç unutmuyorsun, değil mi?"

"Hayır, ve asla yapmayacağım."

"En çok seni seviyorum," diye fısıldadı, çocukken kardeşleri onları çılgına çevirdiğinde birbirlerine sığındıkları gibi. Bu sözleri yıllardır söylememişlerdi.

Avazı çıktığı kadar bağırmamak için gözlerini hızla kırıştırdı. "Seni de çok seviyorum, Hannah Banana. Gidip zavallı Nolan'ı soğuktan kurtarmama ne dersin?"

Onun kendisine taktığı çocukluk lakabına gülümseyerek başını salladı.

"Seni yarın ararım." Yanağına bir öpücük kondurdu ve ayaklarını ayakkabılarının içine soktu.

"Hunter?"

"Öyle mi?"

"Bugünlerde kendi tavsiyelerine kulak vermelisin."

Megan'ın paramparça olmuş yüzünün görüntüsü zihninde dans ederken, kibirli bir sırtışıyla yorumdan sıyrıldı. "Almaktansa vermeyi tercih ederim." Ön kapıdan çıkıp Nolan'ı bıraktığı yerde, kamyonetine yaslanmış halde bulduğunda gülümsemesi yüzünde kaldı.

"Her şey yolunda mı?" Hunter yaklaşırken Nolan doğruldu ve sordu.

"Olacak. Zaman ve sabırla."

"İkisinden de bolca var, onunla paylaşmaktan mutluluk duyarım."

"Ona yarıştan bahsetmelisin. Bu gece değil ama yakında."

"Biliyorum."

Hunter başını salladı, kız kardeşinin emin ellerde olduğundan emindi. "Ona iyi bakacağım."

"Bunu zaten bilmiyor olsaydım, bu konuşmayı yapıyor olmazdık ve kesinlikle seni oraya onun yanına göndermezdim."

Nolan biraz daha dik durdu. "Oh. Yani Eğer ben Biliyorsun..."

Hunter güldü. "Evet, seni kekeme aptal. Sorun yok. Seni bekliyor."

- - -

Nolan aniden terleyen avuçlarını kot pantolonuna sildi ve Hunter'ın onu izlediğine dikkat ederek kaldırıma çıktı. Kapıyı hafifçe çaldı ve açtı.
"Hannah?"

"Burada."

Kadının sesini takip ederken kalbi küt küt atmaya başladı ve ağzı kurudu. rahat oturma odasında. Hayatı daha az karmaşık olan, cehenneme gidip gelmemiş, başka bir adamı tüm kalbi ve ruhuyla sevmemiş birine aşık olmak daha kolay olurdu, biliyordu. Daha kolay olurdu ama Hannah gibisi yoktu ve onunla birlikte olmak duygusal bir mayın tarlasında gezinmek anlamına geliyorsa, kıyafetlerini giyip savaşmaya tamamen hazırdı.

Ah, diye düşündü, *kötü bir benzetme. Korkunç bir benzetme.* Caleb, süpürme ekipleri tarafından güvenli kabul edilen bir bölgede mayına basarak ölmüştü. Birkaç Iraklı çocukla futbol oynarken üssün bitişiğindeki bir sahada topun peşinden koşmuştu.

Nolan sık sık yerel çocuklarla arkadaş olmanın, onlarla oyun kurmanın, topun peşinden koşan kişi olmanın Caleb'a ne kadar benzediğini düşünürdü. Ölümünün tesadüfi koşulları, sonrasında başa çıkmayı çok daha zor hale getirmişti. Artık aktif savaş bölgesinde olmayan bir bölgede nadir bir boş zaman anı yerine savaşın sıcaklığında gerçekleşmiş olsaydı, hepsi için daha kolay olurdu. Orada güvende olduğunu düşünmüşlerdi.

"Nolan? İyi misin?"

Hannah'nın sesi onu şimdiki zamana geri götürdü ve oturma odasının kapısında durup kanepede ona baktığını fark etti. "Özür dilerim. Düşünüyordum da ..."

"Ne hakkında?"

"Aslında Caleb'ı düşünüyordum."

Yanındaki koltuk minderine vurarak onu yanına davet etti.

Paltosunu çıkarıp antika bir koltuğun arkasına koydu ve onun yanına oturdu.

"Peki ya Caleb?"

"Söylememeyi tercih ederim çünkü hakkında konuşmak istemeyeceğin bir şey." "Ah . . . kötü şeyler."

Başını
salladı.

"Özür
dilerim."

Beklenmedik özür onu hazırlıksız yakaladı. "Ne için?"

"Kapıya ya da telefona daha önce cevap vermediğim için. Seni endişelendirdiğim için." "Üzülme. Yapmanız gereken her şeyi yaptığınız için asla üzülmeyin. I

Anla, Hannah. İnan bana. Anladım."

Onun eline uzandı ve parmaklarını onunkilerin etrafında doladı.

"İstediyini biliyorum ve bu yardımcı oluyor. Çok yardımcı oluyor."

"Aç mısın?"

"Birazcık sanırım."

"Pizza yemek ister
misin?"

"Kulağa çok hoş geliyor."

"Arayacağım. Üzerinde ne olmasını
istersin?" "Her şeyi."

"Hemen geliyorum." Mutfaktaki telefonu kullanmak için ayağa kalktı ve ona bir kadeh şarap, kendisine de bir birayla döndü. "Ben kendime yardım ettim. Umarım sorun olmaz."

"Sizin için bira aldım," dedi utangaç bir gülümsemeyle ve onu duygulandırdı. "Onur duydum."

"Ben de öyle. Benimle zaman geçirmek istemenden, tüm sorunlarıma katlanmaya istekli olmandan, beni önemsiyor görünmenden onur duyuyorum-"

"Sadece umursuyor gibi mi *görünüyorum*?" diye sordu hakarete uğramış *gibi* yaparak. "Bırakın da

Kayıtları düzeltmek için. Çok önemsiyorum. Son derece. İnanılmaz derecede." İpeksi siyah saçlarından uzun bir tutamın ucunu parmağının etrafında kıvrıdı. "Son derece. Kocaman. Son derece. Son derece." Artık usulca kıkırdamaya başlamıştı ve bu onun çok hoşuna gidiyordu.

"İşin bitti mi?"

"Pek sayılmaz. Elinin altında bir eşanlamlılar sözlüğü var mı?"

"Yukarıda bir tane olabilir." Onu öpmek için eğilmeden önceki saniyede dudaklarına odaklandı.

Dudaklarına fısıldayarak, "Son derece. Son derece." "Kelimelerle

aranın bu kadar iyi olduğunu hiç bilmiyordum."

"Ben de öyle. Anlaşılan tek ihtiyacım olan doğru ilhammış." Elindeki birayı masaya bıraktı ve bir kolunu ona doladı.

Yakın. "Genelde ellerimi iyi kullandığım söylenir."

Kaşlarını kaldırarak, adamın kanını arzuyla kaynatan arsız bir ifade takındı. "Bu doğru mu?"

"Uh-huh. Bir karbüratörü söküp yıldırım hızıyla yeniden monte edebilirim. Bir ara sana gösterebilirim." Kaşlarını salladı. "Bir de beni lastik döndürürken görmelisin."

Sessiz bir kakhahayla sarsıldı. "Söyleyeceğini düşündüğüm şey hiç de bu değildi."

"Hannah! O melek yüzünün altında kirli bir zihin keşfettiğim için şok oldum." Omzu adamın göğsüne çarptı. "Bana tuzak kurdun."

"Daha önce seni üzen şeyin ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Gülümsemesi solduğunda, şakacı şakalaşmalarının ortasına ciddi bir soru attığı için kendini vurmak istedi.

"İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

"İstemediğimden değil. Daha çok rahatlamayı ve üzücü şeyleri işin içine katmadan akşamımızın tadını çıkarmayı tercih ediyorum."

"Sorun değil." Duraksadıktan sonra ekledi: "Üzücü şeylere de katıldığımı bildiğin sürece sorun yok."

Elini göğsünün üzerine koydu. "Biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Senin bilebileceğinden çok daha fazlası."

Ona dokunduğunda kalbinin çılgınca atışını hissedip hissetmediğini merak etti ve tüm bunların onun sayesinde olduğunu bilmesini umdu.

"Daha önce ofisinizde olanlar ..."

"Ne olmuş ona?" diye sordu, kızın ne diyeceğini beklerken kalbi yavaşlamaya başlamıştı.

Utangaç bir ifadeyle ona bakarak, "Hoşuma gitti," dedi.

"Tanrım, Hannah." Derin bir nefes verdi. "Bana bu şekilde baktığında ya da böyle şeyler söylediğinde bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sana ne yapabilirim?"

"Çok iyi biliyorsun," dedi, kızın tatlı yüzündeki masum ifadeye kıkırdarak.

"Yine de söyle."

"Sana göstermeme ne dersin? Sorun olur mu?"

Cesaretini toplayıp başını sallar gibi oldu.

Kadının elini tuttu ve ona duyduğu arzusun tamamen belirgin olduğu kot pantolonunun fermuarına bastırdı.

Gözleri büyüdü ve dudakları aralandı, bu da onu daha da sertleştirdi. Birleştirdikleri ellerini kucağından indirdi. "Sorusu olan var mı?"

"Sadece bir tane."

"Neymiş o?"

"Daha önce yaptığın gibi beni tekrar öpecek misin?" "Seni daha önce nasıl öptüm?"

"Sanki çocuk eldivenleriyle muamele edilmesi gereken dul Hannah değil de sadece Hannah'yımışım gibi."

"Sen benim için sadece Hannah'sın, ama seni asla çok erken zorlamak ya da hazır olmadan önce konfor alanının dışına çıkmaya zorlamak istemem-"

Dudaklarını onunkilere sertçe bastırarak onu durdurdu ve Nolan, dudaklarının onunkiler üzerinde kayması, dilinin narin alayları, ağzının tatlı tadı, ellerinin saçlarını çekmesi ve yumuşak kıvrımlarının vücuduna baskı yapması dışında her şeyi unuttu.

Hannah'yı öpmek hızla onun en sevdiği şey haline geliyordu.

Sonunda kanepeye uzandılar, daha fazlasını istemesine neden olan sonsuz bir öpücüğe kilitlendiler. Sonra Hannah'nın eli gömleğinin altına girdi ve avucunun alt karnına değen sıcaklığı kaslarının titremesine neden oldu. Başka kadınlarla da birlikte olmuştu ama geçmişindeki hiçbir şey Hannah'nın onda uyandırdığı her şeyi kapsayan arzuyla kıyaslanamazdı. Onu rahatlatmak ve korumak istiyordu ama aynı zamanda onu çıtırılçılak soymak ve solgun, yumuşak teninin her santimini öpmek de istiyordu.

Bu düşünceleri, bu gece olacakların parametrelerinin çok ötesinde olduğu için kovan Nolan, giderek erotikleşen öpücüğe konsantre oldu. Pizzanın geldiğini haber veren kapı zili çaldığında, sözde parametreleriyle ilgili her şeyi neredeyse unutmuştu.

"Şunu alsan iyi olur," dedi onu isteksizce bırakıp yirmilik vermek için cüzdanına uzanırken. "Hiç halim yok..."

Hannah'nın yumuşak kahkahası bacaklarının arasındaki sızıyı dindirmek için hiçbir şey yapmadı. "Son zamanlarda çok sık oluyor gibi görünüyor."

"Hepsi senin suçun."

"Sen öyle diyorsan." Faturayı ondan aldı, ayağa kalktı ve ön kapıya yöneldi, giderken saçını ve gömleğini düzeltti.

Nolan onun seksi poposunun nazikçe sallanışına odaklanmıştı. hayatında ilk kez yıpranmış kot pantolonları kısıkanıyor. İşkence görmüş bir

İnleyerek koltuk minderlerine yaslandı ve parmaklarını saçlarında gezdirerek o dönmeden önce serinlemeye çalıştı.

Onun pizzayı mutfağa götürmesini ve birlikte yemek için kendisini oraya çağırmasını bekliyordu. Ama oturma odasına geldi, pizzayı sehpanın üzerine koydu ve üzerine uzanarak onu bir kez daha şaşırttı. Yüzünün bir santimden daha az üzerinde durarak şöyle dedi,
"Nerede kalmıştık?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

Will de bu yıl UVM'ye geliyor! Sanırım Hunter artık benimle ve Caleb'le tek başına uğraşmak zorunda kalmayacağı için rahatladı. Bu konuda çok iyi davrandı. Caleb ve ben yalnız vakit geçiriyoruz. Will'in de bizimle yaşaması iyi olacak. Hunter'ın biz "meşgulken" takılacağı biri olacak.

-On dokuz yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

Hannah, Nolan'ın üzerine bu şekilde inmesine neyin sebep olduğundan emin değildi ve utanç verici bir an için onun da şaşırdığını düşündü tepki vermek için. Ama sonra harekete geçti, bir kolu kızın belini sararken diğeri saçlarına dolandı ve onu başka bir ateşli öpücüğün içine çekti.

Adamın dili kızinkine dolanırken ve parmakları saçlarını hafifçe çekiştirerek kafa derisini karıncalandırırken tüm duyuları alarma geçti. Sabun, tıraş losyonu ve çamaşır deterjanının hafif kokusu, daha da yaklaşıp onu içine çekmek istemesine neden oldu. Arzunun içinde kaybolmanın, seksi, tahrik olmuş bir adam tarafından kuşatılmanın, adamın onu istediğinden kesinlikle emin olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. onu istediği kadar.

Saçlarındaki sıkı tutuşu bıraktı ve elleri kot pantolonunun bel bandında buluştu.

Hannah onun bir sonraki hamlesini görmek için beklerken zorlukla nefes alabiliyordu.

Adamın elleri kot pantolonunun üzerinden kıcını avuçlamak için aşağı kaydığında, kadın öpücüğü kesti ve açgözlü derin bir nefes çekti.

"Bu iyi mi?" diye sordu, dudakları ve dili boynunda çalışmaya başlarken hafifçe sıktı.

O anda kelimeleri bulamadığı için başını salladı ve adam bu sefer daha sert bir şekilde tekrar sıktı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı ama adam aniden doğrulup onu kucağına oturtuncaya ve ereksiyonunun sert sütunu arzu ile titreşen kısmına bastırıncaya kadar yeterince yaklaşmamış gibi görünüyordu.

Yanıyordu. Onu oracıkta tüketmekle tehdit eden sıcaklığın tek olası açıklaması buydu. Kazağının eteklerine uzanarak onu yukarı çekti ve başının üzerinden geçirerek sütyen yerine geçen daracık beyaz atletini ortaya çıkardı.

Gözleri şaşkınlık ve zevkle açılan Nolan, kızın sırtını sıkıca kavrayan ellerini bıraktı ve parmaklarını göğüslerinin hemen altına gelene kadar açarak kaburgalarına doğru kaydırıldı.

Hannah alnını onunkine yasladı. "Bu çılgınlık," diye fısıldadı, bitter çikolata rengini almış olan gözlerine bakarak.

"Beni deli ediyorsun."

"Çıldırıyor muyum?"

"Evet," dedi sert bir kahkaha atarak. "Gerçi *çlgınlık* doğru kelime olmayabilir. *Delilik* daha doğru olur."

Parmaklarını adamın saçlarında gezdirerek saçlarını düzeltti. "Daha önce gerçekten üzgündüm ama şimdi daha iyi hissediyorum. Onunla birlikteyken daha iyi hissediyorum. sen."

"Hannah . . . Tanrım . . ." Güçlü kolları Hannah'nın etrafını sararak onu kaslı göğsüne bastırdı. "Seni çok uzun zamandır istiyordum ama hiç düşünmemiştim..."

"Ne? Neyi düşünmedin?"

Onu sıkı sıkı tutmayı bıraktı ve ellerini yüzüne koyup doğrudan gözlerinin içine bakmaya zorlayarak, "Sana sarılabileceğimi, seni öpebileceğimi, sana dokunabileceğimi ya da senin de beni isteyebileceğini ummaya cesaret edemedim. Bu kadar şanslı olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ben de seni istiyorum. Seni her zaman daha çok istiyorum. Bu kadar uzun süre bana karşı hislerin olduğunu bilmiyormuş ya da benim sana karşı hislerim yokmuş gibi davrandığım için kendimi aptal gibi hissediyorum."

Elleri kadının sırtında aşağı yukarı hareket ederek üstündeki ince pamuğun arasından onu daha da baştan çıkardı. "Henüz bunu kabul etmeye hazır değildin." Büyüleyici bir sırıtişla ekledi, "İyi ki sabırlı bir adamım."

"İyi olmuş," dedi onu öperek. "Her ne olursa olsun bunu kaçırmak istemezdim."

"Aramızda ne olursa olsun, arkadaşım Hannah'yı asla kaybetmek istemem. Bu ... olurdu." Sanki bunu düşünmek ona çok ağır geliyormuş gibi başını salladı.

"Dayanılmaz."

"Tamamen dayanılmaz."

Ancak göz teması sürdürülemez kadar yoğunlaştığında gözlerini kaçırdı. "Acıkmış olmalısın."

Adam kızın boynunu ısırды ve kızın tüm vücuduna yayılan hisle ürpermesine neden oldu. "Açlıktan ölüyorum ama pizza için değil."

"Nolan," dedi inleyerek.

Elleri, küçük ama inanılmaz derecede hassas göğüslerini kavrayana kadar yavaşça yukarı doğru hareket etti. "Bana durmamı söyle."

Kelime dilinin ucundaydı ama söylemedi. Bunun yerine kolunu adamın boynuna doladı ve adam göğüslerini okşarken sıkıca tutundu; adam sonunda parmaklarının arasında yuvarladığında yalvarmanın eşğine geldiği sıkı meme uçlarını o kadar uzun süre görmezden geldi ki.

Sıkıca kenetlenmiş çenesinden bir nefes kaçarken, Hannah ona daha da yaklaşma ihtiyacıyla kalçalarını eğdi.

İnledi ve ona karşı hareket etti, kalçalarının her eğimiyle ondan ne istediğini bilmesini sağladı. "Bana güveniyor musun?"

"Evet, biliyorsun. Tabii ki biliyorum." Kadın adamın saçlarını avuçladı ve adam onu iki kat kot ve bir kat daha ipek arasından uyarmayı başarırken ona tutundu.

"Arkanı dön."

"Ne?"

"Beni duydun."

Belirsizlik ve ezici bir merakla dolu olan kız, hareketleri garip ve tereddütlü olsa da adamın dediğini yaptı.

Onu hâlâ kucağında ama yüzü kendisine dönük olacak şekilde ayarladı. Ereksiyonunun sert sütunu kızın poposuna yapışmış, yaklaşmak için dönmesine neden oluyordu.

"Sakin ol tatlım," dedi kıkırdayarak, kızın kulağına yumuşak bir sesle, bu da hareketsiz kalmasını zorlaştırıyordu. "Bana karşı rahatla. Seni tutuyorum."

Kas kas, gerginliği, korkuyu, suçluluğu, kederi ve ona hissettirdiği inanılmaz zevki içermeyen her duyguyu serbest bırakmak için çaba sarf etti.

Elleri, onun dokunuşunu arzulayan en önemli bölgeleri ıskalayan rahatlatıcı bir okşayışla kadının ön kısmında gezindi. "Hâlâ bana güveniyor musun?"

Hannah dudağını ısırıp başını salladı, adam kot pantolonunun düğmesini çekiştirip fermuarını indirdiğinde nefesi kesildi. Nefesini tutmuş, adamın bir sonraki adımda ne yapacağını beklerken, arzu uzun zamandır deneyimlemediği bir tempoyla içine işliyordu.

Yavaşça hareket ederek elini kot pantolonunun içine soktu ve ipek külotunun üzerinden aşağıya doğru kaydıldı. "Peki ya şimdi?"

Adamın eline karşı hareket etmek istedi ama diğer kolu beline dolanmıştı ve adamın siki poposunda zonklarken hareket etmesini imkânsız hale getiriyordu.

"Hannah?"

"Evet, evet. Sorun yok." Parmaklarını hareket ettirmesi, artan ağrıyı hafifletecek bir şey yapması için ona yalvarmak istedi ama sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca, elinin sıcaklığıyla külotunun ipeğine dokunarak onu çılgına çevirmekten başka bir şey yapmadı. Ve sonra daha sert bastıldı, parmakları kıvrımlarının arasından kayıyor, en çok ihtiyaç duyduğu yerde sürtünme yaratmak için ipeği kullanıyordu.

Her nasılsa bacakları onunkilerin dışında kaldı ve ona daha iyi erişim sağlamak için birbirinden ayrıldı. Ortasını sıkıca saran kolu kaydıldı ve eli ince atletin içinden göğsünü buldu, meme ucunu yuvarladı ve cımbızladı.

"Bırak olsun, tatlım," diye fısıldadı kulağına, onun titremesine neden oldu. "Çok seksisin, çok güzelsin ve seni çok istiyorum. Sıcaklığına gömülürken yumuşak tenini kendime karşı hissetmek istiyorum. İçine girdiğimde boşalmanı hissetmek istiyorum. Her yerine dokunmak, seni öpmek ve yalamak istiyorum."

Sözleri ve elleri mükemmel bir uyum içinde çalışarak onu öylesine keskin ve yoğun bir zevke sürükledi ki, sonunda titremeye başladı kontrolsüzce ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, onu tamamen terk ettiği için harap olmuştu.

Elini pantolonundan çekerek onu zahmetsizce sıcak kucağına aldı. "Şşş, tatlım, her şey yolunda. Lütfen ağlama."

Yüzünü onun göğsüne gömdüğünde, onun üzerinde dağıldığı için üzgün olduğunu söylemek istedi, ancak vücudu karıncalanmaya ve çekirdeğinden yayılan dalgalar halinde içinden geçen zevkten titremeye devam ederken konuşamadı.

"Konuş benimle, Hannah. Bana ne olduğunu anlat." "Bilmiyorum."

Yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Söylediklerimle seni korkuttum mu yoksa çok mu ileri gittim?"

Başını iki yana salladı. Bu onun düşünmesini istediği son şeydi. "Çok şaşırtıcıydı. Söylediklerine ve yaptıklarına bayıldım. Unutmuşum. Ben sadece ... Unutmuşum." Sözcükler ağzından çıktığı anda pişman oldu. "Bunu söylememeliydim. Bu adil değil-"

Onu usulca öptü, sadece dudaklarının onunkilere tatlı bir dokunuşuyla. "Düşündüğün ve hissettiğin her şeyi bilmek istiyorum, beni rahatsız edeceğini düşündüğün bir şey olsa bile. Yine de bilmek istiyorum."

"Benimle ve tüm saçmalıklarımla gerçekten uğraşmak istediğine inanamıyorum."

"Bu saçmalık değil. Hayat bu. Bu senin hayatın ve ben de bunun bir parçası olmak istiyorum. Sana daha önce sadece elini tutabilseydim çok memnun olacağımı söylemiştim ve bunda ciddiye dim."

Duygusal fırtınasından sonra işleri hafifletmeyi umarak, kucağında çok ince bir şekilde kayarak onun ereksiyonuna bastırdı. "Görünüşe göre sadece birimiz tamamen tatmin olmuş."

"Hunter beni görmek istediğini söylediği anda tamamen tatmin olmuşum. Bu gece ihtiyacım olan tek şey buydu, Hannah."

"Daha önce benimle birlikte olduğun için şanslı hissettiğini söylemiştin. Ben de kendimi şanslı hissediyorum."

Kızın başını omzuna çekti ve titremesi durup gözyaşları kuruyana kadar uzun bir süre öyle tuttu.

"Pizza yemeye hazır mısınız?" diye sordu dakikalar sonra. "Evet, hazırım."

- - -

Pizzayı yediler ve televizyonda bir film izlemek için kanepeye kıvrıldılar. Nolan doğrulup gerindiğinde saat gece yarısını geçiyordu, ona bu kadar yakın oturmaya ve ellerini daha fazla kendine saklamaya dayanamıyordu. "Gitmeliyim," dedi, her ne kadar onu terk etmek yapmak istediği en son şey olsa da. "Bir işim var."

Yarın işten hemen sonra buluşacağız -ya da sanırım bugün- ve sonra seni almaya geleceğim."

"Ya meşgulsem?" diye sordu nazlı bir sırıtışla, o da ona gülümsedi.

"Meşgul olma."

"Böyle taleplerde bulunmanız çok buyurgan bir

tavır." "Şikayet mi ediyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim. Beni aldığında, benimle ne yapacaksın?"

Onu öpmek için eğildi, dudaklarının tatlı yumuşaklığı onu büyülediğinde oyalandı. "Bekleyip görmem gerekecek."

"Ne giymeliyim?"

Elini kızın kalçasına dayayarak, "Bu kötü seviyorum," dedi.

Gözleri, gözyaşlarından çok daha hoş bir manzara olan kahkahalarla parlıyordu. "Bunu bilmek güzel." Saçlarını düzeltmek için uzandı ve gözleri onunkilerle buluştuğunda kalbi güm güm attı.

"Gerçekten gitmek zorundayım yoksa kalmak için ayartılacağım ve eğer kalmak için ayartılırsam, seninle yapmak istediğimi söylediğim tüm o şeyleri yapmak için ayartılabilirim."

Ağzına odaklandı ve masum bir hareketle dudaklarını yalayarak kanını yeniden ateşe verdi.

"Şimdi
gidiyorum."

"Tamam."

Nolan kendini zorla ayağa kaldırdı, ceketini giymeye zorladı ve ona bir daha dokunmamak için kendini zorladı.

Hannah omuzlarına bir battaniye sardı ve onu ön kapıya kadar takip etti.

Ona döndü ve ellerini kendine saklaması için beyninde çalan alarma rağmen, onu sıkıca kucakladı.

Elleri ceketinin altında adamın kalçalarını buldu.

"Gitmek istemiyorum," dedi bağımlısı olduğu kokuyu içine çekerken. Paltosunu çıkarıp onu yukarı taşımak istedi ama kız henüz buna hazır değildi.

"Gitmeni istemiyorum."

Alnını Hannah'nın alnına dayayarak kesik kesik bir nefes verdi.

"Yakında, tatlı Hannah. Çok yakında." Onu alnından öptü ve kaldırımındaki kamyonuna doğru koşarken aklını başına getiren soğuk havaya karşı kapıyı açtı.

Eve dönerken yol boyunca onun duyarlılığını, tatlı, seksi öpücüklerini, ona yaklaşmak için nasıl kasıldığını, elinin altında nasıl parçalandığını düşündü. Tanrım, o sadece bir insandı ve kız ona mümkün olan her düzeyde çekici geliyordu. Utangaç ve boğucu, ağırbaşlı ve aynı zamanda küstahlığın mükemmel bir bileşimiymiş. İlkinin bekliyordu ama ikincisi büyük ve istenmeyen bir sürpriz olarak gelmişti.

Bu saatte karanlık ve ıssız olan Butler'a doğru giderken virajlı yollarda ilerlerken direksiyonu daha sıkı kavradı. Sürerken tek şeritli kapalı köprüden geçip Hannah'nın ailesinin evinin önünden geçerken, kızlarının kasabanın tamircisiyle birlikte olması hakkında gerçekten ne düşündüklerini merak etti. Lincoln ve Molly Abbott çalkantılı çocukluğu boyunca istikrar ve akıl sağlığı kaynağı olmuşlardı ve Nolan onlara herkesten çok hayranlık duyuyordu. Tek umudu, kendisini muhteşem kızlarına layık görmeleri idi.

Evine giden uzun toprak yolda ilerlerken, farlar avluya geniş bir ışık huzmesi yayarak Nolan'ın verandasında oturan adamı belirginleştirdi.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı. Hannah'yla geçirdiği mükemmel geceden sonra bununla uğraşacak durumda olmayan Nolan, arkasını dönüp gitmeyi düşündü. Gerekirse her zaman garajda uyuyabilirdi. Bu ilk kez olmayacaktı. Ama kaçmak sorunu çözmeyecekti. Bu dersi zor yoldan öğrenmişti.

Kamyonu parka çekip kapattı ve araçtan indi.

"Bugünlerde geç saatlere kadar çalışıyorsun, evlat." Her zaman olduğu gibi Vernon Roberts'ın sözleri bulanıktı.

"Ne istiyorsun?"

"Bilirsin işte. Her zamanki gibi."

Para. Tek çocuğundan istediği tek şey buydu. Nolan'ın aklına yıllar önce yaptırdığı direkli ve kirişli evin planları geldi.

Ailesi onu terk ettikten sonra büyükbabasının onu büyüttüğü köhne kulübenin yerine. Birkaç ayda bir ortaya çıkıp yeni bir para transfüzyonuna ihtiyaç duyan asalak babası olmasaydı, yeni evi yıllar önce inşa etmiş olacaktı.

Nolan her seferinde bir daha asla diyordu ama bunu söylemek ve yapmak çok farklı şeylerdi. "Hiç param yok."

"Benimle uğraşma." Vernon işine geldiği zaman inanılmaz derecede ayık görünebiliyordu. "Garajının her ay ne kadar para getirdiğini biliyorum."

Babasından bir an önce kurtulmak için her zamanki gibi sabırsızlanan Nolan cüzdanına uzandı ve altı yirmilik ile iki onluk çıkardı ve parayı yaşlı adama uzattı. "Hepsi bu kadar. İster al, ister alma."

Vernon sendeleyerek kamyonun yanına gitti ve Nolan'ın elindeki banknotları şaşırtıcı bir ustalıkla aldı. Para eski püskü paltosunun cebinde kayboldu. "Duyduğuma göre Abbott denen kızla takılıyormuşsun. Akıllıca bir hareket. Bu insanlar zengin. Gerçi dul bir kadını becermek riskli-"

Nolan hiç düşünmeden tepki verdi ve babasını yakasından tutup kamyona çarptı. "O ya da ailesi hakkında tek kelime daha etme, yoksa yemin ederim seni öldürürüm. Anladın mı beni?"

Vernon'ın nefesindeki içki kokusu Nolan'ın neredeyse öğürmesine neden oluyordu ama sıkı tutuşunu bırakmadı. "Sinirine dokundu, ha?" Vernon acımasız bir alaycılıkla sordu.

Nolan onu tekrar kamyona vurdu. "*Beni anlıyor musun dedim?*"

"Evet, evet, değerli kız arkadaşın hakkında bir şey söylemeyeceğim, ama eminim başkalarının onun gibi klas bir kızın senin gibi işe yaramaz bir yağ maymunuyla birlikte olması hakkında söyleyecek çok şeyi olacaktır."

Babasından ve onu çevreleyen sefaletten bıkan Nolan ceketini bıraktı. Vernon bir yığın halinde yere yığıldı ve Nolan onu tekmeleme isteğine direndi. Daha fazlasını istemezdi ama bu sadece hayatı boyunca yaşadığı kâbusa dikkat çekmek olurdu - en yakın arkadaşlarının bile bilmediği bir kâbusa. Nolan'ın hayatı

utanç verici ailesini bir sır olarak saklamanın yolunu bulmuştu.

Arkadaşlarının çoğu onu büyükbabasının büyüttüğünü biliyordu ve tek bildikleri de buydu çünkü ailesinden hiç ama hiç bahsetmiyordu.

"Yasal olarak seni öldürme iznim olmadığını unutmadan defol git buradan." Babası kendini yukarı çekerken kahkaha ve acıyla homurdandı.

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Hiçbir fikri yoktu.

"Seni her zamanki gibi görmek güzel evlat."

"Git." Nolan'ın babasının nereye gideceği ya da oraya nasıl varacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Böyle şeyleri umursamayı yıllar önce bırakmıştı.

Babası ondan para istemeye başladığında. Artık inanmadığı bir Tanrı'ya kendisine büyük bir iyilik yapması ve dünyayı Vernon Roberts'tan kurtarması için dua ederdi. Ancak Tanrı onun yerine Caleb Guthrie'yi almayı uygun görmüş ve Nolan bundan sonra Tanrı'ya olan tüm inancını kaybetmişti.

Vernon araba yoluna doğru sendeleyerek yürüyüp gözden kaybolana kadar bekleyen Nolan, kapıyı arkasından çarparak eve girdi. Babasını görmek onu her zaman öfkelerdir, kızgınlık ve umutsuzlukla doldururdu. Büyükbabası hayattayken, Nolan'ı öfkesini yenmesi, babasının onu etkilemesine izin vermemesi ve babasının Vernon ailesinden sadece ve sadece para istediğini açıkça belirttiğinde sorunlar ortaya çıkmıştı. Diğer tüm yardım teklifleri o kadar sık reddedilmişti ki, uzun zaman önce denemeyi bırakmışlardı.

Kafasının içinde büyükbabasının kendini korumayı öğütleyen sesine rağmen, Nolan babasını soğukta bıraktığı için kendini bir canavar gibi hissediyordu. Odun sobasındaki ateşi harladı ve botlarını çıkarmak için bir tabureye oturdu. Bu tam bir ironi değil miydi? Adam Nolan'ın hayatını çekilmez hale getirmekten başka bir şey yapmamıştı ama yine de ona geceyi geçirecek bir yer vermediği için kendini kötü hissediyordu.

Kendisinden, babasından, içine doğmak gibi kötü bir şansa sahip olduğu ailesinden öğrenerek başını salladı; Nolan'ın ebeveynleri hakkındaki gerçeği bilen birkaç kişiden biri olan Skeeter gibi arkadaşlarından oluşan bir aileyi bir araya getirirken normal bir şey dilediği onca yıl boyunca. Aralarındaki tuhaf ve işlevsiz ilişki Nolan'ın hayatındaki bir boşluğu dolduruyordu

-Oğlunu hiç umursamayan sarhoş bir babanın bıraktığı boşluk.

Değiştirilemeyecek şeylerin üzerinde durmaktan bıkan Nolan'ın düşünceleri Hannah'ya ve onunla geçirdiği geceye kaydı. Onunla vakit geçirirse eninde sonunda Vernon'a maruz kalacağı aklına geldiğinde umutsuzluğu yeniden su yüzüne çıktı. Güzel, nazik, tatlı Hannah'yı Vernon Roberts gibi bir pislikle birlikte hayal etmeye çalışırken, içinden bir korku şimşegi çaktı ve daha dik oturmasına neden oldu.

Nolan başını ellerinin arasına aldı ve bu senaryonun asla gerçekleşmemesi için ondan uzak duracak güce sahip olmayı diledi. Böyle bir güce sahip olmayı dileyebilirdi ama uzak duracak gücü yoktu ve Vernon'la yollarının asla kesişmemesi için elinden geleni yapacaktı.

Ne pahasına olursa olsun.

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

BÖLÜM 11

Caleb dün geceki maçta hat trick yaptı ve UVM'yi playofflara gönderdi. Onunla çok gurur duyuyorum. Bruins ve diğer birkaç NHL takımından gözlemcilerin playofflarda olacağını duyduk.

Koçu kolayca profesyonel olabileceğini söyledi ama istediği şeyin bu olup olmadığından emin değil. Onu hokey oynarken izlemeye bayılıyorum. Harika oynuyor! Askere gitmekten bahsediyor ve ROTC programını çok seviyor ama ben hokeye devam etmesini istiyorum. Ne kadar sert olsa da (ve o buzun üzerindeki en sert kişi), yine de ordudan "daha güvenli". Onun orduda olması düşüncesi beni korkutuyor, o da bunun aptalca olduğunu söylüyor. Önümüzdeki bir yıl içinde verilmesi gereken bu karar yüzünden birkaç kez kavga ettik.

-Yirmi yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

A Rüyasız bir uykuyla geçen dinlendirici bir gecenin ardından Hannah, Butler'ın muhteşem manzarasına sahip mutfakta ilk kahvesinin tadını çıkardı

Dağ. Homer'ı ve sabah rutinlerini özlüyordu ama ne zaman üzüntüsü bastırsa, onu Caleb'le birlikte düşünmeye çalışıyordu. onu hep daha iyi hissettirirdi.

Düşünceleri tekrar tekrar Nolan'a, birlikte geçirdikleri zamana ve aynı derecede seksi dış görünüşünün altında yaşayan şaşırtıcı derecede şehvetli adama döndü. Onu hayatının çoğunda tanımasına rağmen, o hâlâ

Caleb gibi durmadan konuşmadığı, her zaman meşgul olan zihninden geçen her düşünceyi paylaşmadığı için birçok yönden onun için bir muammaydı.

Nolan çok daha çekingendi, kendi içine kapanıktı, bu da onu diğerlerinden biraz uzak tutuyordu. arkadaş grubuyla mücadelenin ortasındaydı. Onun hakkında bilmediği, henüz öğrenmediği o kadar çok şey vardı ki, onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordu.

Tezgâhın üzerindeki telefon çalınca Nolan'la ilgili hayallerinden sıyrıldı. Telefonu açtığı anda arayanın kimliğinde veteriner kliniğinin telefon numarasını görünce kaşları çatıldı.

"Merhaba, Hannah. Ben Myles." "Selam, Myles."

"Umarım çok erken aramıyorumdur."

"Hiç de değil. Bir süredir ayaktaydım."

"Homer ve diğer şeyler yüzünden seni düşünüyordum..."

"Çok nazıksınız. Onu özlüyorum ama Caleb ile yeniden bir araya geleceğini düşünmek güzel. Çok iyi arkadaşlardı."

"Evet," dedi Myles, sesi kısılmıştı. "Kesinlikle öyleydiler. Aramamın bir diğer nedeni de bir ara yemeğe çıkmak isteyip istemeyeceğinizi sormaktı."

Hannah yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapattı. "Sorman çok hoş, Myles." "Orada bir *ama* duyuyorum."

"Biriyle görüşüyorum." Hannah telefonu daha sıkı tutarken yüzünü buruşturdu. Kendisine kalsa özel hayatı öylece kalacaktı ama Butler gibi küçük bir kasabada, herkesin onu ve Nolan'ı tanıdığı ve herkesin bir çift olarak onlarla ilgilendiği bir yerde bu neredeyse imkânsızdı.

"Nolan mı?"

"Evet."

"Geçen gece aranızda arkadaşlıktan fazlasını görmüş olabileceğimi düşündüm ama emin değildim. Çok özür dilerim. Aramızdaki ilişkiyi garipleştirmek istememiştim."

"Yapmadın. Aradığın ve Homer öldüğünde benim için yaptığın her şey için minnettarım."

"Yardım etmekten mutluluk duydum. Onu gömmeye hazır olduğunuzda beni arayın, sizin için her şeyi halledeyim."

Homer yaşılandıkça ona gösterdiği özel ilgiyi takdir etmek için onu cenazeye davet etmişti bile. "Çok teşekkür ederim, Myles. Seni gelecek hafta ararım."

"Kulağa hoş geliyor."

Kapı çaldığında Hannah telsiz telefonu bıraktı. Böyle bir gün mü olacaktı? Ön kapıya gitti ve kapıyı açtığında kız kardeşleri Ella ve Charley'yi ellerinde kahve fincanları ve fırından aldıkları bir poşetle buldu. "Neden zili çalıyorsun?"

Charley her zamanki açık sözlülüğüyle, "Artık içeri girmemize izin verilmediği söylendi," dedi. Açık rengini onlarınkiyle paylaştı Will ve Wade kardeşler, Ella ise Hannah ve Hunter gibi siyah saçlı ve gözlüydü. "Ve tabii ki nedenini öğrenmek için buraya gelmek zorunda kaldık."

Hannah, küçük kız kardeşlerini içeri almak için kenara çekilirken eğlenerek, "Tabii ki yaptın," dedi.

Mutfak masasının etrafına yerleştiklerinde Charley sıcak tarçınlı çörekleri çıkarıp Hannah'nın verdiği tabaklara koydu.

Kız kardeşleri onu dikkatle izlerken tarçın kokusu Hannah'nın ağzını sulandırdı.

"Onu senden çıkarmamızı mı isteyeceksin?" Charley sordu.

"Züccaciye dükkânındaki boğa gibi davranmayı bırak," dedi Ella. "Hazır olduğunda bize söyleyecektir."

"Merhaba, bu *Hannah*," diye hatırlattı Charley Ella'ya. "Bize söylemeye hiçbir zaman hazır olmayacak, bu yüzden biz onu çekip çıkarmak zorundayız. Her zamanki gibi.

Erkek arkadaşı olduğunu itiraf etmeden önce Caleb'a ne kadar yalakalık yaptığını hatırlıyor musun?" Charley söylediklerinden etkilenmiş bir halde Hannah'ya baktı. "Özür dilerim. Kötü örnek oldum."

"Onun hakkında konuşabilirsin, Charley. Senin ya da herhangi birinin benim yanımda onun adını anamayacağını düşünmesini istemem. Bunu biliyorsun."

"Bize istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin," dedi Ella, her zamanki gibi nazık bir şekilde. Hannah onun hiç kimse hakkında kötü bir söz söylediğini duymamıştı.

Hem de hiç. "Daha çok Homer öldükten sonra nasıl başa çıktığını görmek istedik." "Ben iyiyim. Caleb'la birlikte ve bu beni mutlu ediyor."

Ella kahvaltısıyla meşgul olurken gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Neden şimdi kapıyı çalmamız gerektiğini bilmek

istemeyebilir ama ben yine de
Charley bir lokma tatlı şekerlemenin üzerine, "Bilmek istiyorum," dedi.
"Sadece kayıtlara geçsin diye söylüyorum."

Hannah, "İkinizin aynı anne babadan geliyor olması beni bazen hayrete düşürüyor," dedi.

"Beni her gün hayrete düşürüyor," dedi Ella kuru bir sesle ve üçünü de güldürdü.

"Beni seviyorsunuz," dedi Charley. "Sevdiğinizi biliyorsunuz."

"Birinin sevmesi gerek," dedi Hannah.

"Bana istediğin kadar hakaret et. Yine de neyin peşinde olduğunu bilmem gerek, abla."

"Biraz ondan, biraz bundan," dedi Hannah, ikisi de ona bakınca memnun oldu.

"*Kiminle?*" Charley sordu.

"Aslında *kiminle*," dedi Ella.

"Kapa çeneni!" Charley ona bir peçete fırlattı. "Tam da iyi şeylere geliyorduk."

Hannah onlara alaycı bir bakış fırlattı. "Sence *kim?*" "Nolan mı?"

Ella umutla sordu.

Hannah başını salladı ve sonra çığlık atmaya başladıklarında kulaklarını kapattı. Charley, "Yaşasın lanet olası Meryem," dedi. "Nihayet! İyi miydi?"

"Charley!" Ella dedi ki. "Sakın ona bunu sormaya cüret etme!" Bu sözleri söylerken bile Ella, Hannah'nın kirli ayrıntıları paylaşmasını umuyormuş gibi ona bakıyordu.

Charley ona kaşlarını çatı. "Neden olmasın? Vermont'un en seksi tamircisinden iyi bir yağlama ve filtre işini hak eden biri varsa o da Hannah'dır."

Hannah bu cüretkâr ifadeye cevap veremeyecek kadar gülmekle meşguldü. Yağlama ve filtre işi mi? Charley bunları nereden bulmuştu?

"Oldukça seksi," diye kabul etti Ella. "Karanlık, düşünceli ve gizemli biri."

"Ve tuğladan bir bok çukuru gibi inşa edilmiş," diye ekledi Charley.

"Bunu sakın unutma." "Doğru," dedi Ella. "Ve saçındaki gümüş rengine bayılıyorum. Bunu anlayabilirsin."

O da yaşlı ve seksi bir adam olacak. Hani bazı erkekler yaşlandıkça daha yakışıklı olurlar ya?"

Charley başıyla onayladı.

"Nolan da böyle olacak. Sence de öyle değil mi

Hannah?" "Siz ikiniz burada olduğumu hatırladınız mı?"

"Sır saklamayı bırak ve ağzındaki baklayı çıkar," dedi Charley.

"Ne duydun?" Hannah kahvesine krema karıştırarak sordu.

Ella, "Annem bundan sonra senin evinde zili çalmamız gerektiğini söyledi," dedi. "Tüm söylediği bu."

Hannah ailesinin ketumluğuna minnettardı ama ne yazık ki kız kardeşlerine sadece iştahlarını kabartacak kadarını anlatmışlardı. "Homer'ın öldüğü gece Nolan yemeğe gelmişti ve sonunda benimle kalmaya başladı. Ertesi sabah geldiklerinde Nolan hâlâ buradaydı, kanepede ve tamamen giyinikti." Hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyordular yoksa bu onun hayal gücü müydü?

"Ve hiçbir şey olmadı mı?" Charley sordu.

"Ben asla öyle bir şey söylemedim."

Charley avucunu masaya vurarak diğer ikisinin irkilmesine neden oldu. "Biliyordum! Anlatın!"

"Zorunda değilsin Hannah," dedi Ella, Charley'ye ihtiyatla bakarak.

"Evet, öyle," dedi Charley. "Yıllardır onun yeniden birileriyle çıkmaya başlamasını bekliyoruz. Her ayrıntıyı öğrenmek istiyorum."

"Her ayrıntıyı anlamıyorsun," dedi Hannah. "Tek söyleyeceğim ondan hoşlandığım, onunla birlikte olmaktan ve onu öpmekten hoşlandığım. Hepsi bu."

"Bu çok harika," dedi Ella hülyalı bir şekilde, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı.

"Yani henüz *yapmadınız* mı?" Charley sordu. "Bu seni ilgilendirmez ama hayır," dedi Hannah.

"Bunu başka biriyle yapmaktan korkuyor musun?" Ella sordu.

Sorusu doğrudan Hannah'nın yeni biriyle ilişkiye girme konusundaki en derin endişesinin kalbine iniyordu. Eğer dün geceki duygusal çöküş, asıl eylem sırasında neler olabileceğinin bir göstergesiye, endişelenmek için iyi bir nedeni vardı. "Birazcık."

Ella'nın eli Hannah'nın masanın üzerindeki elini kapattı. "Acele etmemeli ve çok yavaş ilerlemelisin."

"Asla olmaz," dedi Charley. "Sadece yap ve bu işi bitir. Bunu yapana kadar tek düşündüğün ve endişelendiğin şey bu olacak."

İkisi de iyi noktalara değinmişti ve Hannah kesinlikle iki senaryoyu da düşünmüştü. "Ağırdan alıyoruz." Adamın kot pantolonunun önündeki elinin anısı o anda beyninde belirdi ve bacaklarının arasına yerleşen bir sıcaklık dalgası başlattı. "Çoğunlukla."

"Aman Tanrım!" Charley dedi ki. "Kıpkırmızı oldun! Ne düşünüyordun ki?"

Hannah başını iki yana salladı. Bazı şeyler kız kardeşleriyle bile paylaşamayacak kadar kişiseldi. "Söyleyeceğim her şeyi söyledim."

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi Charley.

Ella, "İlk kez ona katılmak zorundayım," diye ekledi.

"Tanrım, çok teşekkürler," dedi Hannah. "Onunla konuşurken sağduyunun sesi olman konusunda sana güvendiğimi biliyorsun."

Ella omuz silkti. "Hem merak ediyorum hem de senin adına seviniyorum. O gerçekten iyi bir adam."

Hannah kahve fincanının üzerinden gülümseyerek, "Evet, öyle," dedi.

Charley gizemli bir sırıtışla, "Kardeşlerimizden biri hakkında küçük bir dedikodum var," dedi.

"Hangisi?" Ella atılarak,

"Hangisi?" dedi. "Colton."

Hannah'nın tahmin edeceği son kişi oydu. "Colton Abbott, dağın adamı, *dedikoduya değer* bir şey mi yaptı?"

Charley eğildi ve sesini alçalttı, sanki kız kardeşlerinden başka biri onu duyabilirmiş gibi. "Anneme göre sakalını kesmiş ve saçını kestirmiş, Bayan Andersen de onu St. Johnsbury'deki alışveriş merkezinde kıyafet alırken gördüğünü söyledi."

Ella ve Hannah ağızları bir karış açık Charley'ye baktılar.

"Onun bir kız arkadaşı var!" Ella söyledi.

"Biliyorum, değil mi?" Charley dedi ki. "Bir şey daha var. Annem ve babamdan bu hafta sonu 'uzakta' olacağı için köpeklerini almalarını istedi."

"Nereye?" Hannah bu bilgi karşısında gerçekten hayrete düşmüş bir halde sordu. "O söylemedi, onlar da sormadı."

Hannah, "Annemle eskisi gibi olmayan meraklı becerileri hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi.

Charley başıyla onayladı. "Şaka yapmıyorum. Ona çoktan hayal kırıklığına uğradığımı söyledim. Onun yetişkin bir adam olduğunu ve mahremiyet hakkı olduğunu söyledi."

"Ne zamandan beri Abbott soyadını taşıyan birinin *mahremiyet*?" Hannah sordu.

Ella ciddiyle, "Ne dediyse o," diye cevap verdi.

"Kesinlikle!" Charley kız kardeşlerinin nihayet bir konuda kendisiyle aynı fikirde olmasından memnun görünüyordu. "Bu işin aslını öğrenmek için ciddi bir araştırma yapmamız gerekiyor."

"Bütün bir hafta sonu boyunca dağdan ayrıldığına inanamıyorum," dedi Ella.

"Bunu hiç yapmaz. Sadece Pazar günleri akşam yemeği ve çamaşır yıkamak için gelir."

Charley pis bir sırıtışla, "Anlaşılan bugünlerde başka bir şey için geliyor," dedi.

"Vay canına," dedi Hannah sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Bu gerçekten büyüleyici.

Kimse onun kim olduğunu bilmiyor mu?"

"Hayır," dedi Charley. "Ya da varsa bile söylemiyorlar."

"Çok ilginç," dedi Hannah. "En azından hepinizin hakkında konuştuğu tek kişi ben değilim."

"Daha çok senin hakkında konuşuyoruz,"

dedi Ella. "Harika," dedi Hannah.

Kız kardeşleri kısa bir süre sonra, Hunter geç kaldıkları için onlara kızmadan önce mağazaya gitmek için ayrıldılar. Aile üyelerinin diğer çalışanlara doğru örnek olması konusunda çok başarılıydı. Hannah ona katılıyordu ama bu fikrini Charley ya da Ella ile paylaşmıyordu.

Kardeşi Wade içeri girdiğinde Hannah günlerdir ilk kez çalışmak üzere stüdyosuna yerleşmişti. Görünüşe bakılırsa

Yeni kapı çalma kurallarıyla ilgili not. "Selam," dedi Hannah, Abbott kardeşlerin en ele avuca sığmaz olanını gördüğüne sevinerek. Uzun koyu sarı saçları deri bir kravatla tutturulmuştu ve henüz bahar gelmemiş olmasına rağmen

Termal bir tişörtün üzerine kapüşonlu bir tişört, kargo şortu ve sandaletler giymişti. Will'e çok benzese de yüzü daha köşeliydi ama daha az yakışıklı değildi. "Seni buraya getiren nedir?"

Onun kalkık yanağını öpmek için eğildi. "Geçen gece Homer öldüğünde uzaktaydım. Kasabaya döndüğümde haberim oldu ve hemen geldim. İyi misin?"

"Onu özlüyorum ama Caleb'ı tekrar görmeye hazırdı."

Wade başıyla onaylarken dudakları gerildi ve dikkatini çalışma masasındaki boncuklara verdi. Caleb'in ölümünün duygusal etkisi zaman zaman hepsini hazırlıksız yakalıyordu ve Wade de farklı değildi. Caleb'i kendi sessiz tarzında çok sevmiştir ve onun kaybıyla ailenin geri kalanı kadar yıkılmıştı.

"Demek uzakta olduğunu söyledin. Umarım eğlenceli bir yerdir." "Sadece birkaç günlüğüne Rutland'dayım."

"Aşağıda ne var?"

"Bazı arkadaşlar."

"Kadın arkadaşlar mı?" Hannah alaycı bir ses tonuyla sordu.

Wade omuz silkti ve boncuklara bakmaya devam etti. Her zaman sessiz ve gergin biriydi ama onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu anlamak için fazla içgörü sahibi olmak gerekmiyordu.

"Sorun ne, Wade?"

"Hiçbir şey. Başında yeterince dert var zaten. Başkalarının saçmalıklarını da üstlenmene gerek yok."

"Eğer bir şeye üzüldüysen, bu saçmalık değil. Konuşmak istersen seve seve dinlerim."

O da istiyordu. Taburesini bırakıp onu elinden tuttuğunda, bunu çok istediğini görebiliyordu. Onu stüdyosunda tuttuğu küçük kanepeye götürdü ve yanına oturdu.

Wade öne doğru eğildi, çenesini ellerine dayadı.

Onu izleyen Hannah, sessizlik içinde geçen her dakikada daha da endişeleniyordu.

"Bir kadın var," dedi sonunda. "Çok özel bir kadın." "Onunla nasıl tanıştınız?"

"Yoga inzivasında."

Wade, kardeşlerinin alaylarına rağmen, sağlık bilincine sahip yaşam tarzının bir parçası olarak yıllardır yoga yapıyordu. "Onun adı ne?"

"Mia." Milyonlarca kilometre uzakta gibiydi. "Pek çok ortak noktamız var."

O da benim gibi vegan, fitness, yoga ve kaya tırmanışıyla ilgileniyor. Sevdiğim her şey."

"Senin için mükemmel biri gibi görünüyor." "Evet."

"Peki sorun ne?" "O evli."

Hannah şok içinde nefesini tuttu. "Oh, Wade! Yine de onunla görüşüyor musun?" "Öyle değil. Sadece arkadaş olarak." Sertçe yutkundu ve sanki duygularıyla boğuşuyor. "Onu istismar ettiğini düşünüyorum ama bunu kanıtlayamam ve o da bu konuda konuşmuyor."

Hannah'nın akli adamın söylediklerini anlamaya çalışırken karıştı.

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Orada burada küçük ipuçları, onun hakkında söylediği ve onu kontrolcü bir pislik gibi gösteren şeyler. Kollarında çürükler var." Adamın elini serbest bıraktı.

saçlarını tutan deri kayıştan kurtardı ve parmaklarını derinliklerine gömdü. "Kimseye söyleyemezsin, Hannah. Bu aile dedikodu makinesi için yakıt olamaz."

"Kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum."

"John Junior'ı hatırlıyor musun?" Wade, babalarının yol kenarında bulduğu ve aileye katılması için eve getirdiği köpeği kastederek sordu. Babalarının takıntısına uygun olarak köpeğe Beatles grubundan birinin adı verilmişti.

Konunun değişmesine şaşırان Hannah, "Peki ya o?" diye sordu.

"Bunca yıl ona nasıl sahip olduğumuzu, ona nasıl iyi davrandığımızı ve yine de onu her sevmeye gittiğimizde, sanki ona vuracaktınız gibi kaçtığını biliyor musun?"

"Bunca zaman sonra bile bize olan inancının bu kadar az olması beni üzüyordu."

"Küçük yaşta insanlardan korkmak üzere eğitildi. Mia da öyle. Dokunulmaya dayanamıyor, sarılmaktan çekiniyor, en ufak bir seste irkiliyor. Tüm işaretler orada, ama yanlış bir şey olduğunu kabul etmiyor ve başının belada olduğunu bildiğim halde ona yardım etmek için hiçbir şey yapamamam beni deli ediyor."

"Onunla zaman geçirdiğinde," diye sordu Hannah, her zaman suskun olan ağabeyinin konuşmayı kesmesinden korktuğu için hafifçe davranarak, "nasıl gidiyor? Kocası onun nerede olduğunu düşünüyor?"

"Yogada. Evinden yirmi mil uzakta bir restoranda buluşuyoruz, böylece tanıdığı biriyle karşılaşma ihtimali yok."

"Ve bu toplantılar ..."

"Tek yaptığımız konuşmak. Yemin ederim, yaptığımız tek şey bu." "Toplantılar arasında onunla konuşuyor musunuz?"

"E-posta ile. Beni arama riskini göze alamaz ama Ev ve iş numaralarım, adresim ve benimle iletişime geçmek için mümkün olan her yol. Ne olur ne olmaz."

"Ne olursa diye?"

"Bana ihtiyacı olursa diye."

"Wade-"

"Yapma. Lütfen bana ateşle oynadığımı söyleme çünkü ben zaten Öyle olduğumu biliyorum. Ama ne yapmam gerekiyor? Onun varlığını unutup hayatıma hiç tanışmamışım gibi devam mı edeyim? Onunla hiç tanışmamış olmayı ne kadar istediğimi bilemezsin."

onunla tanıştım, çünkü tek düşündüğüm o." Sesi hafifçe kırıldı. "Ve ona sahip olamam."

Onun için kalbi kırılan Hannah elini omzuna koydu. "Kocasını terk etmekten hiç bahsetti mi?"

Başını iki yana salladı. "Oraya gitmiyoruz. İçimden bir ses bunu düşünmekten bile korktuğunu söylüyor."

"Yardım almak için gidebileceği bir yer olmalı."

Yüzünü ona dönerek, "Bunu denemediğimi mi sanıyorsun? Ama bir şeylerin yanlış olduğunu bile kabul etmiyor, peki onu nasıl ikna edeceğim?"

Yardım etmek mi? Tam bir karmaşa ve ben de olmamam gerektiğini bildiğim halde tam ortadayım. Yine de elimden bir şey gelmiyor."

"Birini önemsemenin ya da ona yardım etmeye çalışmanın yanlış bir tarafı yok."

"Evet, eğer onu ve hatta belki de beni bir tür tehlikeye atacaksa var. Arkadaş olduğumuzu öğrenirse ona neler olabileceğini düşünemiyorum bile. Bu düşünce beni geceleri uyutmuyor."

"Bu ne zamandır devam ediyor?" "Bu ay bir yıl oldu."

"Wade! Aman Tanrım! Bir yıl mı?"

"Güven bana, söyleyebileceğin hiçbir şey benim zaten kendime söylemediğim bir şey değil. Ama gerçekten kimseye söyleyemezsin, Hannah. Ciddiyim. Sana anlattım çünkü birine anlatmak zorundaydım ve beni diğerleriniz gibi olmaya zorlamak için sürekli peşimde koşmayan tek kişi sensin."

Hannah onun omzunu çekiştirerek kendisine sarılmasına izin vermesi için cesaretlendirdi.

Adam ona doğru sarkmış, o kadar yenilmiş ve bitkin görünüyordu ki, kadın onun için acı çekiyordu.

"Ben buradayım. Ne olursa olsun buradayım ve sana -ve Mia'ya- yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Teşekkürler, Han. Dinlediğin için de." "Her zaman."

"İşe gitsem iyi olacak. Son birkaç gündür izinliydim ve ben yokken buranın kapanmadığından eminim." Uygun bir şekilde, aile şirketinin sağlık ve zindelik bölümünü yönetiyordu.

"Öyle bir şans yok."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Kendim çıkarım." "Neler olup bittiğinden

beni haberdar eder misin?"

Başını sallayarak ayağa kalktı ve odadan çıktı.
Onun gidişini izleyen Hannah, Mia için ve onun için korktu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

Caleb garip ve ketum davranıyor. Sınıfta ya da antrenmanda olduğu zamanlar dışında günün her dakikası benimle olmasaydı başka biriyle birlikte olmasından endişelenirdim. Neler olduğundan emin değilim. Hunter ve Will'e anlatmaya çalıştığım da hiç yardımcı olmadılar.

-Yirmi bir yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

WCameron öğleden sonra aradığında Hannah telefonu açtı ve bir gece önce müsait olamadığı için özür diledi.

"Hiç sorun değil," dedi Cameron. "Büyük taşınmadan sonra çok yoruldum ve evde geçireceğimiz bir gece tam da ihtiyacımız olan şeydi."

"Anladığım kadarıyla işler iyi gidiyor?"

"Mmm," dedi Cameron. "Çok iyi."

Hannah yeni arkadaşının sesinde duyduğu memnuniyete güldü. "Özür dilerim. Bu kadar hoppa olmak istemezdim."

"Başınız dönmeli ve mutluluğunuzun her saniyesinin tadını çıkarmalısınız." "Senin harika eşinle tanışana kadar hayatta neyi kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu."

kardeşim."

"Oldukça harika biri."

"Her neyse, bütün gün Will hakkında konuşmak istesem de, aramamın nedeni bu değil. Bu öğleden sonra biraz vaktim var ve bir araya gelip inziva hakkında konuşabileceğimizi umuyordum."

"Çok isterim. Sana gelmeme ne dersin? Saat ikideki lokantaya?"

"Bana uyar. Görüşürüz o zaman."
"Teşekkürler, Cameron."

Hannah atölyede birkaç saat çalışmayı başardı ve öğle yemeği için ara vermeden önce Will'e götürmek üzere birbiriyle uyumlu birkaç küpe, bilezik ve kolye setini paketledi. Bütün sabah Will'e vereceği Cameron, Caleb'in kendisine bıraktığı evi, eşlerini savaşta kaybetmiş kadınlara özel bir inziva yeri haline getirme fikriyle ona yaklaştı.

Kayıplarını paylaşmak ve birlikte iyileşmek için insanları bir araya getirme fikrini seviyordu. Ev, bir kişinin tek başına içinde takılamayacağı kadar büyüktü ve ona bir amaç vermek, özellikle de Caleb'in anısına adanmış bir amaç vermek, Cameron bunu ilk önerdiğinde ona cazip gelmişti.

Mekanı nasıl kullanabileceklerine dair fikirlerle dolu olarak üst katta dolaştı, kapıları açtı ve kullanılmayan odalara baktı, kendisi gibi hayatlarını yeniden yoluna koymak için çalışan kadınlarla dolu olduklarını hayal etti. hayal edilemez bir kayıp. Guthrie House'a gelenler arasında yeni dostluklar ve kalıcı bağlar hayal etti.

Burası Guthrie Evi olarak bilinecekti ama resmi adı Yüzbaşı Caleb M. Guthrie Anı Evi olacaktı. Hannah proje şekillendikçe ve hayata geçtikçe, şimdilik sadece hayalinde olsa bile, büyük bir heyecan duyuyordu. İkinci kattaki koridorun sağ tarafındaki üçüncü kapının ardında Hannah duvarın yanında üst üste yığılmış birkaç kutuyla karşılaştı. Bunların Caleb'in ölümünden sonra Irak'tan eve gönderilen kişisel eşyaları olduğunu hatırlayınca midesi bulandı.

Gittiği onca zaman boyunca, kutuları açmaya, eşyalarına dokunmaya, eşyaları arasında bulabileceği şeylerle uğraşmaya asla cesaret edememişti. Birkaç kutudan hâlâ korkuyor olmanın saçma olduğunu biliyordu. Ama onlar dokunulmadan öylece durdukları sürece nasıl ilerleyebilirdi ki? Hatta belki de

Orada ailesinin sahip olmak isteyeceği şeyler vardı, bu yüzden onlar yokmuş gibi davranmaya devam etmesi bencillikti.

Saatini kontrol etti ve Cameron'la buluşmasına bir saatten fazla zaman olduğunu gördü. "Şimdiki zaman gibisi yok," dedi
Bu kararlılık, ilk kutunun bandını çekerken karnına yerleşen ezici korkuyu bastıramadı.

İçlerinde çeşitli kahverengilerde solmuş tişörtlerin yanı sıra göğsüne GUTHRIE arması dikilmiş taba rengi ve ordu yeşili kamuflaj üniformaları vardı

cep. Hannah parmaklarını yakasındaki yüzbaşı şeritlerinin üzerinde gezdirdi ve Caleb'in bu ilk önemli terfiyi almaktan ne kadar gurur duyduğunu hatırladı. İlk yıldızını takacağı ve albay olan babasını resmen geçeceği günle ilgili şakalar yapmıştı. Yaşasaydı, Hannah'nın oraya ulaşacağından hiç şüphesi yoktu.

İkinci kutudan Caleb'in *The Road Not Taken* kitabının yırtık deri ciltli kopyası çıktı: *Robert Frost'un Şiirlerinden Bir Seçki*, bir kitap ayracıyla birlikte.

Caleb'in tüm zamanların en sevdiği şiir olan "Karlı Bir Akşamda Ormanda Durmak"tan önce. Aynı şiirleri kaç kez tekrar tekrar okuyabileceği konusunda Caleb'le dalga geçerdi ama Caleb her seferinde aynı şekilde etkilendiğini söylerdi. Frost'un kitabının yanında Thoreau'nun *Walden ve Sivil İtaatsizlik* kitaplarının ve sevdiği askeri gerilim romanlarının birçoğunun kulakları çınlasın bir kopyası duruyordu.

Kitapların altında bir yığın yıpranmış kot pantolon ve üzerinde snowboard logoları olan tişörtler buldu ve hepsini çıkarıp Gavin'e vermek üzere bir kenara koydu. Kutunun dibinde birkaç spiralli defter vardı.

daha yakından bakmak için geri çekildi. Her birinin kapağında çeşitli tarihler yazılıydı. En eski tarihli olanı çevirerek açtı ve Caleb'in günlüğüne yazdığı çeşitli yazıları, çizimleri ve gözlemleri buldu. Savaş bölgesindeki yaşamı, karısını ve ailesini özleyişi, savaşın kendisi hakkındaki kuşkuları ve Washington'dan gelen kararlarla ilgili hayal kırıklığı.

Caleb'in tanıdık karalamalarına kendini kaptıran Hannah ilk defteri açgözlülükle okudu ve tam ikincisine uzanıyordu ki komodinin üzerindeki saate baktı ve Cameron'la buluşmasına on dakika kaldığını fark etti. Defterleri kendi odasına götürdü, daha sonra gerçekten kendini kaptıracak zamanı olduğunda okumak üzere. Günlüklerde hangi içgörülerini bulacaktı ve onlar hakkında nasıl hissedecekti?

Evden çıkmaya hazırlanırken saçlarını ve dişlerini fırçalarken, bunca zaman o kutulardan kaçmasının boşuna olmadığını düşündü. Bir şekilde onu başka bir duygusal yolculuğun beklediğini biliyordu ve bu anılarla yüzleşebilmek için şimdiye kadar, başka biriyle ilerlemenin eşğine gelene kadar beklemişti.

Yatak odasından çıkarken günlüklere özlemle baktı, sayfalarında Caleb'dan kendisine son bir söz bulup bulamayacağını merak ediyordu. Askere giden askerlerin arkalarında bıraktıkları "ne olur ne olmaz" mektuplarından bahsedildiğini duymuştu.

Ama Caleb ona böyle bir şeye gerek olmadığını, çünkü kendisini öldürtmeye hiç niyeti olmadığını söylemiş ve tipik Caleb tarzıyla bu olasılığı tartışmayı bile reddetmişti.

Arabada, lokantaya varmadan önce ellerinin titremesinin geçmesini umarak kendini sakinleştirmek için bir an durdu. Arabayı yavaşça sürdü, bir yandan da günlükleri düşünüyordu. Hayatının bu noktasında Geçmiş'i ait olduğu yerde bırakmak ve onları okuyarak eski yaraları deşmemek için hayatı? Onları okumazsa bir dakika bile huzur bulabilir miydi?

"Neden o kutuları açmak zorundaydım? Neden, neden, *neden*?" Çünkü orada bir kapanış bulacağından hep şüphelenmişti ve şimdiye kadar gerçekten bir kapanış istememişti. Bu kelimededen nefret ediyordu. *Kapanış*. Sanki yirmi sekiz yaşındaki hayat dolu kocanızı aniden ve trajik bir şekilde kaybettiğinizde böyle bir şey olabilir miş gibi.

Ama aynı zamanda Nolan'la bir ilişki kurmak istiyorsa geçmişle barışması gerektiğini de kabul etti. İnziya doğru yönde atılmış iyi bir adımdı. Caleb'in anısını onurlandırmış ve eşlerini savaşta kaybetmiş diğer kadınlara anlamlı bir hizmet sunmuştu.

Bu, Guthry'lerin her yıl Caleb'in ölüm yıldönümünde düzenledikleri yol yarışıyla birleştiğinde, kimsenin Caleb'i unutmamasını sağlayacaktı. Profesyonel bir hokey oyuncusu olarak potansiyel şöhret ve servetten vazgeçen ve bunun yerine en büyük fedakarlığı yapan genç adamın adı Ülkesine hizmet.

Hannah lokantadan bir blok ötede bir park yeri buldu ve birkaç dakika sonra içeri girdiğinde Cameron'ı çoktan bir kabinde onu beklerken buldu.

"Tanrı'ya şükür buradasın," dedi Cameron nefesinin altından.

Megan elinde iki fincan kahveyle masaya yaklaştı ve dönüp hışımla gitmeden önce fincanları önlerine bıraktı.

"Megan'la aranızdaki ilişkinin daha iyi gittiğini görüyorum," dedi Hannah.

Cameron'ın kıkıltısı Megan'ın Cameron'ın sırtına doğru kötü bir bakış atmasına neden oldu. "Bana mı bakıyor?"

"Um, belki."

"Benden hiç bu kadar nefret eden biri olmamıştı - en azından benim bildiğim kadarıyla." "Büyümesi ve bir ipucu edinmesi gerekiyor."

"Büyümesi ve yanlış Abbott kardeşe odaklandığını fark etmesi gerekiyor."

"Bu ne anlama geliyor?" Hannah sordu.

"Bilmiyor musun? Hunter hakkında?" "Ne olmuş ona?"

"Megan'dan hoşlanıyor."

Hannah, Will'in muhteşem sarışın kız arkadaşını incelerken başını eğdi. "Bunu bana bir kez daha söylemek ister misin?"

Cameron Hannah'ya doğru eğildi. "Hunter. Hoşlanıyor. Megan'ı seviyor. Hem de çok." Hayretler içinde kalan Hannah, "Bunu nereden biliyorsun?" dedi.

"Dikkatimi veriyorum. Ne diyebilirim ki? Abbott'la ilgili her şeye takıntılıyım, bu yüzden muhtemelen geri kalanınızın gözden kaçırdığı şeyleri fark ediyorum."

İkizinin Megan'a olan ilgisini fark edemeyecek kadar bencil miydi? Yoksa bunu saklamakta çok iyi bir iş mi çıkarmıştı? Muhtemelen ikisinden de biraz.

"Bunu seni üzme için söylemedim."

"Üzgün değilim. Şok oldum. Burada birini kendiniz kadar iyi tanıdığınızı düşünüyorsunuz ve o bu büyük sırrı saklıyor."

"Bunu gizli tutuyor çünkü o kızdan hoşlanıyor, ama kız Will'den hoşlanıyor, ama o benden hoşlanıyor. Hunter'ın bakış açısına göre, kardeşi için deli olurken onun peşinden gitmenin bir anlamı yok."

"Ama Will onunla ilgilenmiyor," dedi Hannah. "Hiçbir zaman da olmadı." "Bu onun için önemli görünmüyor, değil mi?"

Hannah bu ilgi çekici yeni bilgiyi değerlendirirken kupasından bir yudum aldı. "Söyle bana, ey bilge kişi. Colton kiminle meşgul oluyor?"

"Colton meşgul mü oluyor? Bu benim için yeni bir haber!"

Hannah günün erken saatlerinde Ella ve Charley'den öğrendiklerini paylaştı.

"Gerçekten sakalını mı kesmiş?"

"Ve saçını kesti."

"Will liseden beri sakalı olduğunu söyledi." Cameron'ın mavi gözleri dehşetle açıldı. "Durun! Şurup şişelerinin her yerinde sakal resmi var! Kurumsal kimliğin bir parçası!"

"Bunu bize nasıl yapabildi?" Hannah eğlenerek sordu.

"Biliyorum, değil mi? Beni ya da web sitesini düşünmüyor. Bu kesin. Sırf bir kadın için görünüşünü değiştirmeye karar verdi diye onun yeni fotoğraflarını çekmeyeceğim."

"Daha da önemlisi, bu gizemli kadın kim?"

"Gözlerimi ve kulaklarımı açık tutacağım."

"Abbott ailesine mükemmel bir katkı olacaksın Cameron."

"Bana uğursuzluk getirme. Daha yeni birlikte yaşamaya başladık. Will ismimi değiştirme planları yaptığımı duyarsa beni evden atabilir."

"Hayır, yapmaz. Senin için deli oluyor ve evlenme teklif etmesinin an meselesi olduğunu bilmelisin."

Cameron kahvesine bakarken kaşlarını çattı. "Onunla evlenmek istemiyor musun?"

"Sorun o değil. Onu çok seviyorum. Bunu biliyorsun."

"O zaman ne oldu?" Hannah, Will'in yerine paniğe kapılmamaya çalışarak sordu.

Kardeşini Cam'le tanıştığından beri hiç bu kadar mutlu görmemişti.

"Genel olarak evliliğin büyük bir hayranı değilim. Gördüğüm kadarıyla sadece mükemmel bir şeyi mahvediyor."

"Bu her zaman doğru değil. Annem ve babam otuz altı yıldır güçlü bir şekilde yaşıyorlar."

Büyükannem ve büyükbabam, büyükannem ölmeden önce elli dört yıl boyunca mutlu bir evlilik sürdürmüşler. Ve ..." Hannah, evde onu bekleyen günlükleri düşündükçe kalbi yavaşlarken bir nefes aldı. "Caleb'la evli kaldığım altı yıl hayatımın en mutlu yıllarıydı."

Cameron derin bir nefes verdi. "Çok özür dilerim, Hannah. O kadar insan varken seninle evlenmeye kalkışmakla düşüncesizlik ettim."

"Öyle söyleme. İnsanların benim yanımda söylediklerine dikkat etmek zorunda hissetmelerinden nefret ediyorum, özellikle de yakın olduğum insanların ve umarım sen ve ben yakın olacağız."

"Ben de öyle umuyorum," dedi Cameron yumuşak bir sesle. "Ve evlilik için ikna edici bir gerekçe sunuyorsun. Ben kendimi hiç evli olarak hayal etmedim. Nedenini bilmiyorum ama kendim için uygun görmüyorum."

"Bu, Will Abbott'la tanışmadan ve bir eş ve iki buçuk çocuk isteyecek geleneksel türden bir adama aşık olmadan önceydi."

"Yarım bir çocukla ne yapmam gerekiyor?" diye sordu gülümseyerek. "Siz bir yolunu bulursunuz."

"Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senin, inzivanın ve onu tanıtmak için benim inanılmaz harika fikirlerim hakkında konuşuyor olmamız gerekiyordu." Cameron bir klasör açtı ve içinden birkaç kâğıt çıkarıp Hannah'nın önüne düz bir şekilde koydu. Her sayfanın ortasında önerilen bir logo vardı.

Hannah'nın gözleri, üzerinde *Yüzbaşı Caleb M. Guthrie Memorial Retreat* yazan ve *Caleb*'in üniformalı bir resmini içeren fotoğrafa *kaydı*. Parmaklarını, onun orduya katıldıktan sonra dönüştüğü sert ve odaklanmış savaşçıya benzeyen yontulmuş yüzünün resmi üzerinde gezdirdi.

Hannah onun tanıdık yüzüne bakarak, "Onu böyle hatırlamıyorum," dedi. "Birlikte olduğumuz zamanların çoğunda omuzlarına kadar inen uzun kıvrıkcık saçları ve her kış uzatıp baharda kazıdığı keçi sakalı vardı. Saçlarını kestirdikten sonra onu ilk gördüğüm anı asla unutmayacağım. Saçları olmadan onu zar zor tanıyabildim."

Birinde büyük Viktorya dönemi fotoğrafının, diğerinde ise Butler Dağı'nın yer aldığı diğer logolara göz attı ama bakışları Caleb'in fotoğrafına takıldı. Parmağını Caleb'in yüzünde gezdirerek, "İşte bu," dedi. "Tüm bu projede onun da yer almasını istiyorum."

"Bu benim de favorim. Umarım Will'in fotoğrafı benimle paylaşmasına kızmamışsınızdır."

"Tabii ki hayır. Bu konuda bana yardımcı olmak için yaptığınız her şeyi gerçekten takdir ediyorum. Siz olmadan bunu asla yapamazdım."

"Elbette, yapabilirsin. Ben sadece işi kolaylaştırıyorum." Tamamen otomatik olacak bir kayıt işlevinin yanı sıra Cameron'ın Hannah logoyu seçer seçmez başlatmaya hazırlandığı bir Facebook sayfasını da içeren bir web sitesi için bazı kaba planların üzerinden geçtiler. "Bir sonraki büyük soru, bunu ne kadar erken başlatmak istediğin?"

"Dürüst olmak gerekirse, tüm parçaları bir araya getirmenin çok daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Taşınmaya hazırlanırken ne kadar çok şey yaptığınıza inanamıyorum."

"Ya çalışacağım ya da bir erkek için hayatımı nasıl alt üst ettiğim konusunda çıldıracağım birçok uykusuz gece geçirdim. Ben çalışmayı seçtim."

Hannah, içinde binlerce duygu aynı anda çalkalanırken bile gülümsedi.

"Birbirimizi o kadar iyi tanımıyoruz Hannah ama ben bile bugün kendinde olmadığını söyleyebilirim. Her şey yolunda mı?"

Tanrım, bulduğu günlükleri birine anlatmak istiyordu ve hayatında onu tanımayan tek kişiden daha iyi kim olabilirdi? Onunla birlikte olduğunu bilmeyen birinden. "Son zamanlarda işler biraz garipleşti," dedi tereddütle.

"Homer yüzünden mi?"

"Bir şey için." Hannah, Cameron'ın düşüncelerini toparlaması için kendisine bir an sessizlik vermesini takdir etti. "Geçtiğimiz kış çok zor geçti.

nedense. Çoğu zaman keyifsizdim." "Özel bir nedeni var mıydı?"

"Birdenbire kederli bir dul olmaktan yorulmam dışında aklıma gelen bir şey yok. Sanki kederin yükü taşınamayacak kadar ağırlaştı ya da öyle bir şey oldu. Doğal olarak, böyle düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissediyorum.

Ben kim oluyorum da kederin bir zaman sınırı olduğunu ve benim o sınıra ulaştığımı söyleyebiliyorum?"

"Biri bana annemin beni doğururken öldüğünü söylediğinde dokuz yaşındaydım." Bu itiraf karşısında irkilen Hannah, Cameron'ın masanın karşısındaki bakışlarıyla karşılaştı, ne söyleyeceğini görmek için bekliyordu.

"Bir dadı söyledi, onca insan arasından. Bildiğimi sanıyordu ve bilmediğimi anlayınca çok kötü hissetti. Babam çok öfkeliydi. Onu ne daha önce ne de daha sonra hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Onu oracıkta kovdu, bu da beni onun için çok kötü hissettirdi. Kimsenin bana söylememiş olması onun suçu değildi. Ondan sonra yıllarca felaket yaşadım. Annemin, onun yüzünden *hayatını kaybettiği* düşüncesi Ben ..." Cameron, aradan bunca zaman geçmesine rağmen hala anlaşılamayacak kadar büyük bir şeymiş gibi başını salladı. "Duygusal olarak tamamen dibe vurmuştum. Bunun benim hatam olmadığını kabul etmem için yıllarca terapi görmem gerekti ve yapabileceğim en kötü şey onun uğruna çok şeyden vazgeçtiği hayatını feda etmektir. Bu yükü yeterince uzun süre taşıdığınızda ne kadar ağırlaştığını çok iyi biliyorum."

"Bunu benimle paylaştığınız için teşekkür ederim. Birinin bana yardım ettiğini bilmek

uzun süre Pause'da takılı kalmanın ne kadar zor olduğunu anlıyor. Etrafımdaki her şey değişiyor ve Play tuşuna basmaya hazır olduğumdan tam olarak emin olmasam da, en azından artık Pause'ta değilim."

"Pause'tan ayrılmak, bunca zamandır sizi güvende tutan konfor alanından da ayrılmak anlamına geliyor."

Hannah onaylarcasına başını sallayarak kaşığıyla oynadı. "Bu sabah Caleb öldükten sonra Irak'tan eve gönderdikleri kutuları inceledim. Yıllardır boş yatak odalarından birinde duruyorlar. Buraya gelirken kendime neden şimdi diye sordum. Bunca zaman sonra neden onları açmaya karar verdim?"

"Sence neden?"

"Çünkü artık hazırım ya da Irak'taki günlüklerini bulana kadar hazır olduğumu sanıyordum."

"Tanrım, Hannah. Onları okudun mu?"

"Henüz değil. Bir tanesine baktım ama içine dalacak vaktim olmadı."

"Yapacak mısın?"

"Bilmiyorum. Nolan'la görüşmeye yeni başladım-"

"Bekle! Nolan'la gerçekten *görüştüyor* musun?"

"Bunu zaten duymuş olacağınızı düşünmüştüm, ailemle bu kadar iyi bağlantılarınız varken."

"Tek kelime bile duymadım! Homer'in öldüğü gece yanında olmasını iyiye işaret olarak algılamıştım ama bundan daha fazlası olduğunu duymamıştım. Senin adına çok sevindim. Gerçekten harika bir adama benziyor."

"O ..."

"Ama?"

İç çekerek, "Yeni bir ilişkiye gerçekten hazır olmadığım ortaya çıkarsa onu inciteceğimden endişeleniyorum" dedi.

"Ağırdan al. Bebek

adımları." "Planımız buydu."

"Öyle miydi?"

Megan masalarında durdu. "Başka bir şey ister misiniz?"

Onun aniden ortaya çıkmasıyla irkilen iki kadın başlarını salladı.

Hesabı masaya bırakıp uzaklaşmaya başladı ama fazla uzaklaşmadan dönüp Cameron'a baktı. "Seni bu kadar özel yapan nedir bilmiyorum ama bu kasabada onu önemseyen pek çok insan var ve Vermont'ta sürünmekten sıkıldığın her an burayı terk ederek onu incitirsen bunu hoş karşılamayız."

Cameron hayretle Megan'a baktı. "Onun için endişelenmene gerek yok." Alçak ve sakın bir tonda konuşuyordu ama Cameron'ın yüzünde beliren kızarıklık

Yanaklarından görüldüğü kadar sakın olmadığı anlaşılıyordu. "Ona iyi bakacağım. Vermont'un *varoşluk* anlamına geldiğini düşündüğünüz için üzgünüm ama bence burası çok güzel ve burada *çok* uzun bir süre mutlu olmayı planlıyorum. zaman."

Cameron'ın nazikçe azarlamasına açıkça sinirlenen Megan arkasını döndü ve hışımla uzaklaştı.

"Bu inanılmazdı," dedi Hannah, hayretler içinde. "Bunu nasıl bu kadar hızlı düşünebildin? Bunu iki saat sonra düşünebilirdim ve o anda düşünemediğim için kendime kızardım."

"Sonunda benimle yüzleştğinde ona ne söyleyebileceğimi biraz düşündüm. Onun için hazırdım."

"Bence de! Etkilendim. Hunter'ın ondan gerçekten *hoşlandığına* inanamıyorum.

Onun nesi var?"

"Onda bizim göremediğimiz bir şey görüyor olmalı."

"Onunla bir konuşma yapmam gerekiyor."

"Adı neydi tarafından kabaca bölünmeden önce yaptığımız konuşmaya geri dönmek istiyorum. Planımızın ağırdan almak *olduğunu* söylemiştin. Bu ne anlama geliyor?"

"O beni öptü, ben de onu öptüm. Ve bundan hoşlandım. Hem de çok."

Cameron'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Bunun nesi yanlış?"

"Play tuşuna basmaya hazır olduğumu söyledim. Hızlı ileri sarmak için hazır olduğumu söylemedim."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Cameron'ın yüzündeki hafif hesapçı ifade Hannah'yı tedirgin etti.

"Sanırım öyle..."

Cameron gülerek, "Bir süre önce Play tuşuna bastın. Muhtemelen zorlu kış aylarında ve bir kez ileri doğru ilk adımı attığınızda, Geri Sar'a basıp geri dönmek zordur."

"Caleb'in günlüklerini okuyarak yaptığım şey bu değil mi? Özellikle de şimdi?"

"Belki kısa bir süre için, ama tren istasyondan ayrıldı, Hannah. Bilinçli olarak istesenez de istemesenez de ilerliyorsunuz. Hayatın, kesinlikle devam etmemesi gerektiğini düşündüğümüz zamanlarda bile devam etmek gibi inanılmaz derecede çıldırtıcı bir alışkanlığı vardır."

"Bu çok doğru. Caleb öldükten sonra uzun bir süre, etrafımdaki insanların gülebilmesinin, şarkı söyleyebilmesinin, müzik dinleyebilmesinin, aşık olabilmesinin ya da benim artık sahip olmadığım duygular gerektiren *herhangi bir şeyden* zevk alabilmesinin nasıl mümkün olduğunu merak ettim."

"Hâlâ oradaydılar. Sadece siz onları tekrar hissetmeye hazır olana kadar bir süreliğine ortadan kaldırılmışlardı."

Hannah, Cameron'ın söylediklerinin çok mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Nolan hakkında ne hissediyorsun?"

"Nolan hakkında iyi hissediyorum," dedi gülümseyerek. "Nolan hakkında son derece iyi hissediyorum."

"Bu uzun zamandır duyduğum en iyi haber."

"Son zamanlarda hayatında olan onca iyi şey varken bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Çünkü hiç kimse bir şey ya da biri hakkında iyi hissetmeyi senden daha fazla hak etmiyor. Her şeye rağmen cesaretin inanılmazdı."

"Bahsettiğiniz bu hesaplar abartılı." "Sen ne dersin de. Ben onlara inanıyorum, sana değil."

Hannah, Will'in lokantaya girdiğini gördü ve parmağını dudaklarına götürerek Cameron'a geldiğini söylememesini istedi.

Çullanıp Cameron'ın boynunu öptü ve Cameron'dan bir şaşkınlık çığlığı kopardı.

Hannah ağabeyini bir kadının yanında hiç bu kadar şakacı ve hareketli görmemişti.

"Sen nereden geldin?" Cameron sordu.

Kadına çarparak onu içeri almasını sağladı. Oturur oturmaz kolunu ona doladı. "Caddenin karşısında, şu anda sözde çalıştığın ofiste."

"Mola verdim. Hunter mesai saatini delmekle ilgili bir şey söylemedi."

"Çok komik, ama o oyuncağını Vermont'a daha uygun bir şeyle değiştirmek için araba almaya gitme planımızı unuttun mu?"

Cameron cep telefonunu çıkardı ve saati kontrol etmek için açtı. "Vay canına, bu kadar geç olduğunu bilmiyordum. Hannah ve ben çok meşguldük."

"Elbette, öyleydin." Bakışlarını Caleb'in fotoğrafının olduğu sayfaya çevirdi. "Vay canına. Şuna bir bakın."

"Sen görmedin mi?" Hannah kardeşine sordu.

Logoyu incelemeye devam ederken başını salladı.

Cameron, Hannah'ya "İstediğin gibi olmaması ihtimaline karşı önce senin görmeni istedim," dedi.

"Bu konuda ne düşünüyorsun Will?" Hannah sordu.

"Bayıldım, her ne kadar bu resim benim için o olmasa da." Hannah ona gülümsedi. "Ben de aynı şeyi söyledim."

Will, "Askeri fotoğraf geri çekilme için doğru tonu belirliyor," dedi. "Bu kesin."

"Caleb'in ailesiyle bu konuyu henüz konuşmadım," dedi Hannah. "Bu konuda ne diyeceklerini düşünüyorsun?"

"Tahmin etmem gerekirse, onun adına onur duyacaklarını ve anısını böylesine anlamlı bir şekilde yaşattığınız için sizinle gurur duyacaklarını söyleyebilirim."

Will'in sertçe söylediği sözler her iki kadının da gözlerini yaşarttı.

Cameron gözyaşlarını uzak tutmak için yüzünü yelpazeledi. "Çok güzel söyledin." Cameron onu kendine doğru çekerken başını Cameron'ın omzuna yasladı.

Hannah başını salladı, böylesine içten bir onay almanın kendisi için ne kadar önemli olduğunu kardeşine anlatacak sözcükleri bulamıyordu.

Will hesabı aldı. "Bunu en iyi kızlarımdan ikisi için alayım." Cameron'ın alınına bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıp Megan'ın kendisini kocaman bir gülümsemeyle beklediği yere doğru yürüdü.

"Ugh." Cameron koltuğunda iki büklüm oldu. "Şuna bak. Cazibesini konuşturuyor."

"Sana ne söylediğini ona anlatmalısın."

Cameron öneriyi omuz silkerek savuşturdu. "Ne fark eder ki? O benim için bir tehdit değil. Eğer onunla ilgilenseydi, yıllar önce onunla birlikte olurdu, değil mi?"

"Doğru."

Cameron masanın öbür ucuna uzanıp Hannah'nın elini tuttu. "Caleb'in günlüklerini okurken yanında bir arkadaşına ihtiyacın olursa beni ara. Gelirim.

koşuyor."

Hannah Cameron'ın elini sıktı. "Her şey için teşekkür ederim. Kardeşimin sana neden deli gibi aşık olduğunu çok iyi anlıyorum. Sanırım ben de öyle olabilirim."

Will, "O tamamen benim, Hannah," dedi. "Geri çekil."

Eşyalarını toplayıp lokantadan ayrılırken Cameron, "Çocuklar, kavga etmeyin," dedi. "Etrafta benden çok var."

BÖLÜM 13

Nişanlandık! O kadar heyecanlıyım ki nefes bile alamıyorum! Bu yüzden bu kadar garip davranıyor. Evlenme teklifi konusunda gergindi. Büyükannesinin evindeki verandada sallanırken teklif etti. Mükemmeldi çünkü o evi en az onun kadar sevdiğimi biliyordu! Mezuniyetten hemen sonra evleneceğiz. Hayatımız en inanılmaz macera olacak. Sabırsızlanıyorum!

-Yirmi iki yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

A Hannah, Will ve Cameron'ı takip ederken Megan'ın, Will onu yönlendirirken Cameron'ın belinde sahiplenici bir şekilde oturan ele ters ters baktığını gördü.

kapıdan. Hunter'ın Megan'a karşı bir şeyler hissettiği doğruysa, onun sevgisini yeniden yönlendirmesini sağlamak için çetin bir mücadeleyle karşı karşıyaydı.

Dışarıda, Will ve Cameron, kasabanın geyiği Fred'in, Cameron'ın lokantanın önüne park ettiği parlak kırmızı Mini Cooper'ına doğru ilerlediğini görünce kısa bir süre durdular.

Cameron nefesinin altından, "Yemin ederim, eğer arabama bakacak olursa, onu büyük bir çantaya koyduracağım," diye mırıldandı.

Will sahte bir korkuyla, "Fred hakkında böyle konuşma," dedi.

"Kırmızı rengi sevenlerin boğalar olduğunu sanıyordum," dedi

Cameron. "Görünüşe göre geyikler de öyle," dedi Hannah, umutsuzca Fred, Cameron'ın küçük arabasına yaklaştıkça gülüyordu.

"Sence ona arpdığım için h    k  zɡın mıdır?" Cameron sordu, sesi Şimdi gergindi.

"  zellikle kindar olduğu hiç bilinmez," dedi Will, "ama ona çok sert vurmuŐsun."

Cameron bir adım geri attı ve Will'in omuzlarındaki elleri, on    numara botuna takılıp düŐmesini engelledi. "Durdurun onu!"

Will gülerek, "Doğru," dedi. "Sanki Fred'e ne yapacağını söyleyen var." "Sigorta Őirketim ikinci bir geyik kazasını asla karŐılamayacak,"

Cameron dedi ki. "  lkin   örttükleri için Şanslıydım."

Hannah bir adım   ne ıktı. "Merhaba Fred."

Geyiğin sütlü çikolata rengi iri gözleri Cameron'ın arabasından Hannah'nın ona uzattığı ele kaydı.

"Cameron'ın arabasına zarar vermek istemezsin, değil mi? Sana çarpmak istememişti." Kocaman hayvanla konuşurken, lokantanın önündeki kaldırımında ve caddenin karşısındaki d  kk  nın verandasında bir kalabalığın olduğunu fark etti. "Neden Şimdi eve gitmiyorsunuz? Tamam mı?"

Fred, Cameron'ı ayaklarının ucundan Will'in kollarına fırlatan büyük bir m     demeden önce bir dakika düşünmüş gibiydi. Fred dev bir toynakla yeri eŐeledi ve sonra yavaşça Elm Sokağı'ndan aşağı inerek kasabadan çıkmaya başladı.

"Aman Tanrım," dedi Cameron. "Sen bir geyik fısıldayıcısısın!"

"Cidden, Han," dedi Will. "Bu harikaydı. Fred'le bu kadar yakın olduğunuzu hiç bilmiyordum."

"Ben de   yle," dedi Hannah, Fred'le karşı karŐıya gelmenin verdiği adrenalin patlamasının ardından kalp atışları daha normal bir seviyeye inerken.

Will, Cameron'ı arabasına doğru itti. "Fred fikrini deėiŐtirip geri gelmeden önce arabanı takas için bayiye götürelim."

"Bu sefer farklı bir renk alacağım." Cameron ona anahtarları uzattı. "Sen s  rsen iyi olur. Ellerim h     titriyor."

Hannah arabayla uzaklaŐmalarını izledi, geçerken el salladı.

"ok ateŐliydi," dedi derin bir erkek sesi kulağına doğru.

Arkasına döndü ve Nolan'ı arkasında dururken buldu. "Nereden çıktın sen?"

Babasıyla yüzleşmesinin ardından neredeyse uykusuz geçen bir gecenin ardından Nolan garaja geldiğinde kendini keyifsiz ve huysuz hissediyordu. Dün geride kaldığı için hemen iki yağ değişimi, bir lastik rotasyonu ve bir fren işi üzerinde çalışmaya başladı. Bunların hepsi rutin şeylerdi, bu yüzden düşünmeden yapabiliyordu. Ne yazık ki, bu ona takıntı yapmak için çok fazla zaman verdi Hannah'yla geçirdiği akşamın tatlı keyfi yerini babasıyla yaşadığı çirkinliğe bırakmıştı.

Skeeter saat on civarında, Nolan'ın hissettiği kadar uykusuz görünerek ve elinde iki büyük fincan kahveyle tökezleyerek içeri girdi. Birini Nolan'a uzattı, o da minnettar bir baş hareketiyle kabul etti.

Skeeter kan çanağına dönmüş gözleriyle Nolan'a daha yakından baktı. "Neyin var senin?"

"Yok bir şey. Neyin var senin?"

Skeeter saf erkek memnuniyeti dolu, kanarya yutmuş kedi gülümsemesiyle, "Hiçbir halt değil," dedi.

Nolan onu bu kadar tatmin eden şeyin ne olduğunu düşünmeye dayanamıyordu. Skeeter, Dude'la görüşmeye başladığından beri, ya da ikisinin birlikte yaptıklarına her ne deniyorsa, yüzünde uykulu, sersem bir ifadeyle dolaşıyor ve Nolan'ın bir şeyler bulma isteği uyandıran ayrıntıları paylaşma ihtiyacı duyuyordu.

atlamak için en yüksek uçurum.

"Vernon'un dün şehirde dolaştığını duydum."

Babasının adı geçince Nolan'ın omuzları dikleşti. "Ondan bir iz gördün mü?"

Kahvesinden bir yudum aldı ve bitmek bilmeyen bir gün geçirmesini sağlayacak olan kafein tanrısına sessiz bir teşekkür duası etti. "Belki."

"Siktir, Nolan. Ne istiyormuş?" "Her zaman ne ister?"

"Bunu ona sen mi verdin?"

"Ona üzerimde ne varsa verdim, ki çok fazla değildi."

"Bir gün hayır demen gerekecek."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Biliyorum oğlum," dedi Skeeter derin bir iç çekerek. "Bu konuda hiç konuşmak istemiyorsun."

Bunu inkar edemediği için, işler onun için çok zorlaştığında her zaman yaptığı şeyi yaptı - bir iblis gibi çalıştı. Direkt çalıştı.

Öğle yemeği boyunca ve öğleden sonra baş dönmesi başlayıp ona yemek yemesi gerektiğini hatırlatmadan önce.

Nolan ellerini iyice yıkadıktan sonra Skeeter'a, "Ben lokantaya gidiyorum," dedi. "Bir şey ister misin?"

"Buğdaylı bir BLT'ye hayır demezdim."

"Tamam."

Nolan garajdan çıktığında Hannah'yı Fred'e bakarken bulmuş ve onun nispeten küçük bedeninin devasa hayvanın karşısında durduğunu görünce kalbi duracak gibi olmuştu. Koşup Hannah ile Fred'in arasına girmemek için kendini zor tutmuştu ama Fred onu bu zahmetten kurtarmış, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yoluna devam etmişti.

Panik yatıştığında Nolan doğrudan Hannah'ya doğru yürüdü, daha önce hiç kimseye olmadığı bir şekilde ona çekilmişti.

Kadın ona nereden geldiğini sorduğunda, garajı işaret etti. "Yemek yemeyi unuttum."

Bakışları adamın yüzünde gezindi. "Bitkin görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

"Artık öyle."

Kadın gülümsedi ve adam kendini bin kat daha iyi hissetti. Hepsisi bu kadardı.

Tanrım, onun için çok kötüydü ve her geçen gün daha da kötüye gidiyor gibiydi.

Ve sonra ondan sakladığı şeyleri hatırladı.

Hızlı ve riskli araba kullanma tutkusunun yanı sıra beleşçi babası ve onun için yeterince iyi olmadığına dair acı verici korkusu ciğerlerindeki rüzgârı emdi.

"Nolan? İyi misin? Gerçekten yemek yemen gerek." Onu kolundan tutup lokantaya doğru çekti. "Hadi gel."

Elleri hâlâ kolundayken onu merdivenlerden yukarı doğru takip ederken, kadının kendisini bu işe sürükleyerek oldukça aleni bir açıklama yaptığı aklına geldi.

lokantada. Karnı açlıktan daha fazla ağrısı bile, onun halka yaptığı açıklamalardan oldukça hoşlandığını fark etti. Onunla biraz zaman geçirdikten, ona sarıldıktan, onu öptükten ve yumuşak tenine dokunduktan sonra, ondan önce sürdürdüğü boş hayata geri dönmeyi hayal bile edemiyordu.

Ama ona yüksek bahisli tutkusundan bahsettiği ya da ailesi olan kâbusa girmesine izin verdiği anda onu kaybedecekti. Neredeyse hiç şüphesi yoktu.

ve bu düşünce onu uzun zamandır hiç olmadığı kadar üzdü.

Bir kabine oturduklarında "Canını sıkan nedir?" diye sordu.
Onun ellerine uzanmak istedi ama gitmeye hazır olduğundan emin değildi.

Bu yüzden direndi. "Şimdi bir şey yok." "Peki ya daha önce?"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Beş dakika öncesine kadar berbat bir gün geçirdim ve tek yapmak istediğim burada oturup sana bakmak. Öyle mi?

Tamam mı?"

Başını sallarken kızardı ve masanın altında eli onun elinin etrafında kıvrıldı. "Bu yardımcı olur mu?"

"Evet," dedi huysuzca. Dokunuşu onu öylesine derinden etkilemişti ki, tek yapabildiği ona bakmak, yüzünün her ayrıntısını içmek, özellikle de hala biraz şişmiş olan pembe dudaklarına odaklanmaktı.

Bir gece önceki tutkulu öpücükler. Özlem içinden geçip gitti ve fermuarındaki ani baskıya uyum sağlamak için koltuğunda kıpırdandı.

Megan siparişlerini almak için masaya yaklaşırken titrek bir nefes verdi.

Nolan çizburger ve patates kızartmasının yanı sıra Skeeter'ın BLT'sini de istedi. Hannah, "Benim için sadece bir Diyet Kola," dedi.

"Yiyecek bir şey istemiyor musun?" Nolan sordu.

Başını iki yana salladı. "Patates kızartmalarından birkaç tane çalacağım."

Açgözlülükle ona bakmaya devam ederken elini iki elinin arasında tuttu. Diğer müşterilerin dikkatini çektiklerinin farkında olarak, "Burada halka açık bir yerdeyiz," diye fısıldadı.

"Sorun değil," dedi kadın, adamın hemen fark ettiği bir tereddütle.

"Emin misin?"

"I . . . Bazen merak ediyorum. Tekrar biriyle çıkmaya başlarsam insanlar benim hakkımda ne düşünecek?"

"Nasıl yani?"

"Caleb öldüğünden beri herkes bana karşı çok nazik davrandı ve bunun garip olduğunu biliyorum ama onları hayal kırıklığına uğratmaktan falan korkuyorum." Başını kaldırıp ona baktı, anlamlı gözleriyle onu süzdü. "Bu aptalca, değil mi?"

"Bu aptalca değil. Sana saygı duymalarını istiyorsun ve Caleb'e ve onun anısına hâlâ saygı duyduğunu bilmelerini istiyorsun."

"Evet," dedi rahatlamış bir sesle. "Aynen öyle. Hafızasından bahsetmişken ..." Hannah ona evde açmayı planladığı inzivadan bahsetti ve Cameron'ın ona bıraktığı logoyu gösterdi.

Uzun bir süre resmi inceledi. "Bu dünyaya onun hâlâ aklınızda olduğunu göstermez mi?"

"Sanırım öyle olacak."

"İnsanlar onu unutmadığını biliyor, Hannah. Nasıl unutabilirsin ki? Herhangi birimiz onu nasıl unutabilir ki?"

Lokantanın diğer tarafında, Percy Flanders ve Cletus Wagner, en iyi Hannah'nın büyükbabasının arkadaşları onları yakından izledi. Bir ara Cletus masanın altında neler olup bittiğini görebilmek için eğildi. Kendini düzelttikten sonra Nolan'a doğru meraklı beyaz bir kaş kaldırdı.

"Bırakmamı ister misin?" diye sordu, yaşlı adamların ilgisini fark ettiğinin farkındaydı.

"Hayır."

"Keşke bu masanın karşısına geçip seni öpecek cesaretim olsaydı."

Kızın gergin kahkahası onu daha da ateşledi. Onu şiddetle arzuluyordu. "Bunu daha özel bir ortama saklamak en iyisi olabilir."

Onun imalı sözleri karşısında inledi ve öğle yemeği masaya takırdayarak düştüğünde elini bırakmak zorunda kaldı. "Onun sorunu ne?" diye sordu Megan hışımına gittikten sonra.

"Bana kızgın."

Hamburgeri ve patates kızartmasını ketçapla ıslattı. "*Sana* mı?

Neden?" "Çünkü Cameron'la arkadaşım."

"Hâlâ anlamıyorum."

"Megan Will'e deliler gibi aşık, ya da en azından kendini aşık olduğuna inandırmış."

Nolan kızartmayı ağzına götürmek üzereyken durakladı. "Megan bir kıza aşık.

Will mi? Ne zamandan beri?"

"Hemen hemen sonsuza kadar."

"Ciddi misin? Vay canına, bunu tamamen kaçırmışım. Yani Cameron'dan nefret ediyor." "Doğal olarak. Benden de nefret ediyor çünkü Cameron'ı seviyorum."

"Vay be. Etrafta bir sürü nefret dolaşıyor."

"Biliyorum! Bu çok aptalca ve şunu dinle. Bu sabah Hunter'ın Megan'a karşı bir şeyler hissettiğini duydum."

"Hunter, ikiz kardeşin Hunter gibi mi?"

Kızgın bir şekilde, "Evet, ikiz kardeşim. Başka hangi Hunter'ı tanıyorsun?"

"Başka bir Hunter olması gerektiğini düşündüm, çünkü onu onunla hiç görmedim."

"Ben de öyle, özellikle de Will'e olan hislerini bu kadar *açıkça* dile getirmişken. Zavallı Hunter. Ve diğer Abbott haberlerine göre, görünüşe göre Colton'ın bir kız arkadaşı var." Fısıldamak için yaklaştı. "Sakalını kesmiş ve saçını kestirmiş."

"Bütün bunlar seni son gördüğümde

beri mi?" "Yoğun bir gündü."

"Öyle diyebilirim."

Patates kızartmalarından birini ketçaba batırdı ve ağzına attı. "Peki bu akşamki toplantının ne hakkında?" Bir anda kararsız göründü. "Özür dilerim. Beni ilgilendirmez. Burnumu sokmak istememiştim."

"Meraklı değilsin. İlgileniyorsun. Arada bir fark var. Sana toplantımdan bahsetmek istiyorum ama bu çok yakında yapmamız gereken ayrı bir konuşma."

"Adsız Alkolikler toplantısı mı?" Hemen ekledi, "Eğer öyleyse, sorun değil."

Gülerek, "Hayır, öyle bir şey değil. Bu başka türden bir bağımlılık."

"İtiraf etmeliyim ki ilgimi çekti."

Boş zamanlarını nasıl geçirmeyi sevdiğini duyduğunda ilgisini çekmezdi. Büyük olasılıkla dehşete düşecek ve onu bir daha asla görmek istemeyecekti.

Kadının eli bu kez masanın üstünde onunkini örttü. "Her ne ise, bunu duymak istiyorum. Seni tanımak istiyorum, Nolan."

"Peki ya hakkımda öğrendikleriniz hoşunuza gitmezse?"

"Sanırım o köprüye geldiğimizde geçmemiz gerekecek. Şimdiye kadar senin hakkında bildiğim her şeyi sevdim."

"*Her şey mi?*"

Ona dikkatle bakarken başını salladı. "Uh-huh."

Öğle yemeğini çabucak bitirdi ve hesabı işaret ederek aceleyle ödedi ve Skeeter'ın paketlerinin bulunduğu çantayı aldı. "Dün ofisimde önemli bir şey unutmuşsun. Gelip almalısın."

Hannah'nın kaşları sevimli bir şaşkınlık ifadesiyle bir araya geldi. "Ben ne bıraktım?"

"Oraya vardığımızda sana gösteririm. Gel hadi."

Adamın kendisiyle baş başa kalma arzusu karşısında heyecanlanan, kafası karışan, meraklanan ve tahrik olan Hannah, ona ayak uydurmak için hızla yürüdü. Kaldırımında hızlı adımlarla ilerlerken Hannah'nın elini sıkıca tuttu ve yoldan geçen birkaç kişinin dikkatini çekerek başlarıyla selam verdi.

Nolan garajda, içinde BLT olan beyaz poşeti uzun kırmızı bir alet sandığının üzerine bıraktı. "İşte sandviçin," diye seslendi Skeeter'a.

"Hey, patron, sen yokken Bayan Andersen aradı-" "Bir mesaj al."

"Yaptım. Sana anlatmaya çalıştığım şey bu."

"Sonra anlatırsın." Nolan ofis kapısını Skeeter'ın şaşkın suratına çarptı.

"Bu hiç hoş değildi," dedi Hannah.

Bir gün önce olduğu gibi, iri bedeninin ağırlığıyla onu kapıya sıkıştırdı. "Sonra özür dilerim." Başını eğdi ve boynunun sütunu boyunca bir dizi öpücük bıraktı. "Ben bağımlıyım Kokun, tadın." Dilini hafifçe boynunda gezdirerek onun titremesine neden oldu.

Parmakları adamın kemer halkalarına kıvrılmış halde, dişlerinin keskin ısırtığını hissederken can havliyle tutundu. Nefes nefese kaldı ve ona doğru eğildi,

Daha fazlası için çaresiz.

"Kamyonu burada," dedi tanıdık bir ses dış ofisten. "Burada bir yerde olduğunu biliyorum."

"Ben olsam oraya gitmezdim," dedi Skeeter. "O ... meşgul." "Lanet olsun," diye fısıldadı Nolan.

"Bayan Andersen mi o?" Hannah fısıldayarak karşılık verdi.

"Tek ve biricik. O bir oto-hipokondriyak. Her zaman arabasında bir sorun olduğunu düşünür ama hiçbir zaman bir sorun olmaz."

"Sana aşık."

Ondan uzaklaştı. "Ne?"

"Bu yüzden arabasıyla ilgili sorunlar yaratıyor, böylece seni görebiliyor." "Bu hiç doğru değil."

Hannah gülümseyerek onu saçlarından çekiştirdi ve hâlâ yapabiliyorken kendisini öpmesi için ısrar etti.

Dudakları onunkilerin üzerinde kayarken, kapıdan yüksek bir ses duyuldu. "Nolan!"

Ben Bayan Andersen. Sizinle Sadie hakkında konuşmam gerekiyor." "Arabanın bir adı mı var?" Hannah fısıldadı.

Gözlerini devirdi.

Hannah, karnına çarpan ereksiyona daha sıkı sarıldı ve ondan acı dolu bir soluk aldı.

"Belki sana yardım edebilirim," dedi Skeeter.

"*Seni istemiyorum,*" dedi Bayan Anderson küçümseyerek. "*Ben onu istiyorum.*" "Sana söylemiştim," diye fısıldadı Hannah.

Hayal kırıklığı içinde inleyen Nolan ondan uzaklaştı ve akıl sağlığını yeniden kazanmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdirdi. "Bu gece hâlâ devam ediyoruz, değil mi?"

"Kesinlikle. Toplantınızdan sonra görüşürüz." Masaya yaslandı ve ona baktı.

"Peki dün burada ne bıraktım?"

"Ben."

Gülümseyerek küçük alanı geçip ona yaklaştı, uzanmış bacaklarının arasına girdi ve kollarını boynuna doladı. "Haklıydın. Bu önemli bir şeydi."

"Daha geç olmadı mı?" diye sordu iç çekerek.

"Henüz değil, ama siz farkına varmadan burada olacak ve ben de hazır olacağım."

Kulağının yanındaki hassas bir noktaya burnunu soktu ve göğüs uçlarının gerilmesine neden olan bir dizi titreme başlattı. "Kotu unutma."

"Biz konuşurken onlar kurutucuda."

Beklentiyle dolu bir inilti ve son bir kez daha sıktıktan sonra Nolan onu bıraktı. "Yakında görüşürüz."

"Evet, yapacaksın."

"Zavallı Bayan Anderson. Buradan çıktığınızı gördüğünde yıkılacak."

Hannah onun yüzünü okşadı. "Onu rahat bırak ve senin alındığını söyle."

Elini tutup dudaklarını avucuna değdirdiğinde onu şaşırttı. Ona bakarak, "Öyle miyim?" dedi.

"Ne?" diye sordu, adamın dilinin hassas avucuna şok edici derecede erotik bir şekilde değmesinden sonra nefesi kesilmişti.

"Alındı mı?"

"Evet, öylesin."

Elleri şimdi onun yüzündeyken onu usulca öptü. "Senin tarafından alınmanın beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin."

Arzu dolu bir ürperti tüm vücudunu sarmıştı.

"Nerede olduğumuzu unutmadan gitsen iyi olur," dedi huysuzca.

"Tamam." Hannah çantasını aldı ve elleri hafifçe titreyerek omzuna astı. Hâlâ yoğun bir şekilde kendisine odaklanmış olan bakışlarıyla buluşmak için kendini zorladı. "Ben de senin tarafından alındığım için mutluyum."

Her nasılsa bacakları hareket etme emrine yanıt verdi. Bir şekilde ofisten çıkmayı başardı, komşusu Bayan Andersen'e hızlıca bir merhaba dedi, ancak yaşlı kadının Nolan'ın ofisinde neden saklandığı konusunda onu sorguya çekme şansım oldu.

Bir şekilde, daha önce Will'i gördüğünde vermeyi unuttuğu mücevherleri bırakmak için caddenin karşısındaki dükkâna kadar yürümeyi başardı. Will'in

Üst kattaki ofisler tuhaf bir şekilde boştu, bu yüzden paketini Will'in masasına bıraktı ve alt kattaki mağazaya indi. Çörek tezgâhını işleten Dottie'ye yetişirken bir elma şarabı çöreği yedi ve babasının efsanevi Beatles hatıraları sergisinin önünde toplanan kadınlara gülümsedi.

"Yoğun bir gün müydü?" diye sordu Dottie.

"Son derece yoğun. Tam da sevdiğimiz gibi."

Hannah, her santimetrekaresi ona hayatındaki her şey kadar tanıdık gelen Green Mountain Kır Mağazası'nda etrafına bakındı. Manzaralar, kokular, ürünler, yer fıstığı ve turşu fiçileri ve ahşap Burayı bir arada tutan kirişler onun DNA'sına işlemişti. Dükkân, büyüdüğü kırmızı ahır ve Caleb ile mutlu bir şekilde yaşadığı Viktorya dönemi kadar onun "evi"ydi.

Zihninden geçen ismi, bir an için ona Onu evde bekleyen ve Nolan'dan ayrıldığından beri içinde bulunduğu sisten çıkaran günlükler.

"Küçük bir kuş bana yeniden çıkmaya başlayabileceğinizi söyledi." Dottie nazik yüzünde umutlu bir gülümsemeyle sordu.

"Belki."

"Eğer söylentiler doğruysa, çok iyi bir genç adam seçmişsiniz."

Nolan'la olan ilişkisi hakkında konuşmak istemediğinden ve başkalarının bu konuda konuşması ihtimalinden rahatsız olduğundan, vedalaşmadan önce Dottie'ye küçük bir gülümseme ve başıyla onay işareti yaptı.

Hannah arabasına doğru yürüdü, bindi ve düşüncelerini toplamak için bir an durdu. Hayatı boyunca tanıdığı insanların yoldan geçişini izliyordu.

Kaldırımın kenarında, Caleb'in ailesiyle Nolan hakkında konuşması gerektiğini anladı - başkası konuşmadan önce.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

Geç saatlere kadar süren gecelerin, bitmek bilmeyen artı ve eksi listelerinin ve birçok tartışmanın ardından Caleb hokey yerine orduyu seçti. Bu

onun için zor bir karardı, özellikle de üç NHL takımların ilgi göstermesi ve benim onu o yöne itmem.

Kendime, biz birlikte olduğumuz sürece mutluyum ama onun askere gitmesiyle ilgili korkularımı asla yenemedim. Zor bir karar olduğu için huzurlu olmasını istiyorum, bu yüzden asker eşi olarak geleceğimi kucaklamaya çalışıyorum. Kolay değil ama onun için çaba sarf ediyorum.

-Yirmi iki yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

THannah kapı aralığından çıkar çıkmaz Nolan tuttuğu derin nefesi dışarı verdi. Duygularını kontrol etmek için daha fazla zaman harcamıştı. Son birkaç gün içinde hayatının geri kalanında yaşadıklarının toplamından daha fazla şey yaşamıştı ya da öyle görünüyordu. Hannah'nın yanında olmak, ona kendini ifade etmekte özgür olmak - nihayet - onu akıl sağlığının ve arzusunun bıçak sırtına getirmişti.

Bir kez daha ihtiyaçtan zonkluyordu ve onunla tekrar birlikte olabilmesi için önünde saatler süren bir iş vardı. Kendini masadan iterek sandalyeye oturdu, faturaları ödemek için birkaç dakika ayırabileceğini ve umarım serinleyebileceğini düşündü.

Bayan Andersen hatırı sayılır endamıyla kapı aralığını doldurdu ve onun dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

"Merhaba, Bayan Andersen. Bugün nasılsınız?"

"Ben iyiyim, Nolan. Sen nasılsın?"

"Harika."

"Bir dakikalığına içeri girmemin sakıncası var mı?"

"Elbette," dedi ve çok daha iyi günler görmüş olan ziyaretçi koltuğunu işaret etti. Oturduğunda, ona öyle uzun uzun baktı ki, neredeyse bakışları altında solacaktı. "Aklında bir şey mi var?"

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum..."

Tanrım, diye düşündü Nolan. Sakın oraya gitme.

"Ama son zamanlarda kamyonetinizi Hannah'nın evinin önünde birkaç kez fark ettim. Hem de gece geç saatlerde."

Ona haklı olduğunu söylemek istedi. Bu onu ilgilendirmezdi. Ama büyükbabası onu bundan daha iyi yetiştirmişti, bu yüzden tek kelime etmedi.

Aksine, kendi hendeğini kazmasına izin verdi.

"Biliyorsunuz hepimiz Hannah'ya karşı çok korumacıyız ve o çok kötü bir şey yaşadı..."

Nolan bunu onun için kolaylaştırmayı reddetti, bu yüzden sessizliğini korudu.

Bayan Andersen boğazını temizledi ve hafif bir kızarıklık yanaklarını renklendirdi. "Umarım ona karşı dikkatli davranıyorsunuzdur."

Bu kadar yeter. Yeterince dinlemişti ve Hannah'nın ona bıraktığı ereksiyonu tamamen öldürmeyi başardığı için aniden ayağa kalktı.

"Geldiğiniz ve ilgilendiğiniz için teşekkürler ama işe dönmem gerek. Arabanızı kontrol ettik ve fren borularında hiçbir sorun yok. Yeni gibi oldular. Anahtarlarınızı alayım."

"Nolan, bekle. Haddimi aştıysam özür dilerim. Hannah'ya değer veriyorum.

Herkes yapar."

"Ben de öyle. Endişelenecek bir şey yok."

"Bunu bilmek güzel."

Nolan anahtarlarını aldı ve bir hafta içinde arabasıyla ilgili başka bir sorunla tekrar geleceğini bilerek onu gönderdi. Yeterince hoş bir kadındı ve Nolan da çoğu zaman onu şımartmaktan çekinmiyordu. Ancak Hannah'yla olan ilişkisi hakkında onunla konuşmaya hiç niyeti yoktu. Bütün Abbott ailesinin bu işe karışmış olması yeterince kötüydü. Kasabanın geri kalanı da burnunu sokmayabilirdi.

Günün geri kalanında kendini işe verdi ve Hannah'yla birlikte olabileceği zamana kadar diğer tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı.

tekrar. Son zamanlarda hayatının anlam kazandığı tek an buydu ve ondan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. Yakında.

- - -

Hannah birkaç gün içinde ikinci kez Guthry'lerin evine varmış ve Amelia'nın arabasının arkasından garaj yoluna girmişti. Hannah yolda onlara ne söylemesi gerektiğini ve bu haberi nasıl karşılayacaklarını düşündü. Geri çekilme konusunda heyecanlanacaklarından hiç şüphesi yoktu. Ama kendisi ve Nolan'la ilgili kısım . . . Bunun nasıl sonuçlanacağından emin olamıyordu ve bu da onu çok korkutuyordu.

Cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı ve içeri girmek için arabadan indi. Bob onu çamurluğun kapısında karşıladı ve kapıyı açtı.

"Merhaba, Hannah."

Uzun boylu, heybetli ve çelik mavisi gözleriyle Hannah'nın gözünü uzun süre korkutmuştu ama Hannah onun tüm askeri duruşunun ve kabadayılığının altında yumuşak bir insan olduğunu keşfetmişti. Kayınpederinin kucaklamasına karşılık verdi. "Seni gördüğüme sevindim. Dün seni kaçırdığım için üzgünüm."

"Ben de öyleydim," dedi.

"Homer'ın tasmaını bize getirdiğin için teşekkürler. Gerçekten çok naziksiniz.

İçeri gelin. Amelia mutfakta bir şeyler yapıyor, bu da beni ofisimden çıkarıp araştırmaya itti."

"Kitap nasıl gidiyor?" Oğlunu savaşta kaybetmesiyle sona erecek olan askerlik yaşamıyla ilgili bir anı kitabı üzerinde çalışıyordu.

"Yavaş ama istikrarlı."

"Okumak için sabırsızlanıyorum."

"Merhaba Hannah," dedi Amelia, onu öpmek ve kucaklamak için yanına gelmeden önce ellerini silerek. "İki gün içinde iki kez. Ne kadar şanslıyız?"

Hannah kayıinvalidesinin bugün bir gün öncesine göre daha az sarsılmış, daha çok kendine benzediğini görünce rahatladı. "Sizinle paylaşmak istediğim bazı haberler var, bu yüzden ikinizin de burada olmasına sevindim."

Bob, "Otursana," diyerek mutfak sandalyelerinden birini onun için tuttu.

Hannah sandalyeye kayd ve masada ona katıldıklarında önünde bir bardak buzlu çay belirdi.

"Neler oluyor tatlım?" Amelia nazikçe sordu.

"Evi en az Caleb kadar sevdiğimi biliyorsunuz. Hepinizin sevdiği

kadar."

"Elbette bunu biliyoruz," dedi Bob. "Buraya tertemiz bakmışsınız. Annem çok memnun olurdu."

"Bunu söylemeniz çok hoş. Son zamanlarda buranın bir kişi için biraz büyük olduğunu düşünüyordum ve tüm bu harika alanın kullanılmadığını görmek utanç verici. Sana Will'in yeni kız arkadaşı Cameron'dan bahsetmiştim, değil mi?"

"New York'tan gelen mi?" Amelia sordu.

"Evet, bu o. Evi, kocalarını savaşta kaybeden diğer kadınlar için bir tür inziva yeri olarak kullanmak gibi harika bir fikir buldu."

Kayınvalidesi bakıştı ama yüz ifadelerinden konuyla ilgili duygularını ele veren hiçbir şey yoktu, bu yüzden Hannah devam etti.

"Buranın diğer dul kadınların arkadaş edinebilecekleri, ortak kederlerini paylaşabilecekleri ve birlikte iyileşebilecekleri bir yer olabileceğini düşündük. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Amelia, "Bana harika bir fikir gibi geliyor," dedi. Bob başıyla onayladı.

Hannah inzivanın logosunu içeren kâğıdı çekip önlerindeki masaya koydu. "Cameron bunu buldu ve daha ileri gitmeden önce sizin ne düşündüğünüzü görmek istedim."

"Ah," dedi Amelia, elini kalbinin üzerine götürerek. "Caleb'in adını mı koyacaksın?" "Evet," dedi Hannah. "Onun, yüzünün ve adının çok güzel olmasını istiyorum."

Bu çabanın tamamında yer alın, ama sadece içiniz rahatsa."

Bob elini oğlunun resmini taşıyan kâğıdın üzerinde tekrar tekrar gezdirdi. Yirmi iki yıl boyunca gururla taşıdığı üniformasının içindeki oğluna bakarken duyduğu keder hissediliyordu. Bob uzun süren sessizlikten sonra sert bir sesle, "Bence bu harika bir fikir ve onun anısını onurlandırmak için harika bir yol," dedi.

Hannah'nın içini bir rahatlama duygusu kapladı. İki kuşaktır ailelerine ait olan evi nasıl kullanmayı planladığı konusunda ne düşünecekleri konusunda endişelenmişti. Caleb öldükten sonra evi onlara teklif etmişti ama onlar evin Caleb'a ait olduğu ve artık onun hakkı olduğu konusunda ısrar etmişlerdi.

"Katılıyorum," dedi Amelia. "Bir şekilde dahil olmak isterim. Belki resmi aşcınız ya da başka bir şey olabilirim."

"Bunu çok isterim," dedi Hannah içtenlikle. "Bu harika olur."

Bob, Caleb'in onun hoşuna gitmeyeceğini bildiği bir şey yaptığı zamanki halini hatırlatan utangaç bir sırıtışla, "Bakım elemanınız olabilirim," diye teklif etti.

Hannah gözyaşlarıyla mücadele ederek, "İkinize de çok teşekkür ederim," dedi. "Desteyinizin ve katılımınızın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

Bob, "İnsanların onu unutmamasının bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz," dedi.

Hannah elini onunkinin üzerine koydu. "Hiçbirimiz onu asla unutmayacağız. Tek kelimeyle unutulmaz biriydi."

Bob gözlerine ulaşmayan küçük bir gülümsemeyle, "Öyleydi," dedi. "Bunun için ve yıllar boyunca onu onurlandırmak için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Böylesine güzel ve sadık bir eşe sahip olduğu için çok şanslı bir adamdı."

"İkimiz de şanslıydık."

Amelia bir peçeteyle gözlerini kuruladı.

Bob, "Burayı yönetmenize yardımcı olacak bir yönetim kurulu oluşturmayı düşünebilirsiniz," dedi. "Eğer ilgilenirseniz ben de bu konuda yardımcı olabilirim."

"Alabileceğim her yardımı alırım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden ne yapmak isterseniz benim için sorun değil."

"Etrafa sorup size yardımcı olmaları için birkaç yönetim kurulu üyesi bulacağım." "Bayan Hendricks'e bu konuda tavsiyesini soracaktım. Hannah, Butler'daki tek oda ve kahvaltı tesisi olan Amiral Frances Butler Inn'i işleten kadın için "Bir han işletmenin pratikleri" diyor.

"Eminim yardım etmeyi çok ister," dedi Amelia. "Bu haftaki briç gecemizde onunla konuşur ve size haber veririm."

Onların sevgisi ve desteğiyle çevrili olan Hannah, onlara söylemesi gereken diğer şeye nasıl tepki verecekleri konusunda korkudan felç olmuştu. Ona kalsa, başka bir adamla görüştüğünü asla bilmeyeceklerdi. Ama yaşadıkları küçük kasabada böyle şeyler uzun süre gizli kalmıyordu ve çok fazla

insanlar zaten biliyordu. Başka birinden öğrenmeleri riskini göze alamazdı.

Boğazını temizleyerek, kelimeleri söylemek için ihtiyaç duyacağı cesareti derinlerde aradı. "Seninle konuşmak istediğim bir şey daha var."

"O ne tatlım?" Amelia sordu. "İyi misin? Birden solgunlaştın."

"Um, sadece seninle bu konu hakkında konuşmak benim için çok zor..."

"Her ne olursa olsun, seni sevdiğimizi ve senin için sadece en iyisini istediğimizi biliyorsun, değil mi?" Amelia sordu.

Onların sonsuz desteğinden etkilenen Hannah başını salladı. "Bunun benim için anlamı çok büyük." Derin bir nefes daha aldı. "Sana söylemek

istediğim bir Şey var.

tarik." Durakladı, onların tepkilerini ölçmeye çalıştı ama bunu okumak imkânsızdı. "Her zaman Caleb'ı düşünüyorum. Her gün. Bütün gün. Ama . . . I . . ."

"Lütfen, Hannah," dedi Bob nazikçe. "Kendini bize açıklamak zorunda değilsin. Asla."

Yanaklarından sel gibi akan gözyaşlarına engel olamıyordu, bu da kendisini çığ ve savunmasız hissetmesine neden oluyordu.

Amelia ona bir peçete uzattı ve sonra kendi gözyaşlarıyla ilgilendi. "Nolan mı?"

Hannah şok olmuş bir halde ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu fısıltıyı geçmeyen bir sesle.

"Bizi görmeye geldi," dedi Amelia. "Bir süre önce." "O ... buraya geldi."

Bob, "Bizi kontrol etmek için sık sık gelir," dedi.

Nolan'ın ölen arkadaşının ailesine sadık kaldığı düşüncesi içinde bir duygu fırtınası yarattı. "Bunu bilmiyordum."

"Will ve Hunter da öyle," dedi Amelia. "Diğer Sultanlar da sık sık arıyor ve e-posta gönderiyorlar. Hepiniz hayatımızda olduğunuz için çok şanslıyız. Caleb arkadaşlarını nasıl seçeceğini biliyordu. Bu kesin."

Hannah hâlâ Nolan'ın Guthry'lerle kendisi hakkında konuştuğu gerçeğini anlamaya çalışıyordu. Onlar hakkında. Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. "Evet, kesinlikle konuştu."

"Nolan'a kızma," dedi Amelia. "Bize seninle çıkmayı teklif ettiğini söylerken çok tatlıydı ve bizim bunu kabul etmemiz onun için çok önemliydi. Çünkü eğer onaylamasaydık, seninle daha fazla devam edemezdik."

"Bu ne kadar zaman önceydi?" Hannah sordu. "Haftalar önceydi, değil mi Bob?"

"Bir aydan fazla," diye onayladı kocası.

Yani Grange'de dans ettikten ve onu ilk kez öptükten sonra, ama son gelişmelerden önce.

"Pek memnun görünmüyorsun tatlım," dedi Amelia. "Çok nazik ve çok saygılıydı ve bu jestini takdir ettik. Onu kendimizden biri gibi seviyoruz. Bunu biliyorsun. Zavallı adamın konuşacak fazla bir ailesi yok, bu yüzden hatırlayabildiğimden daha uzun süredir fahri bir Guthrie oldu. Ona kızmayın. Buna sebep olmaktan nefret ederiz."

"Kızgın değilim. Sadece henüz hiçbir şey olmamışken bunu yapmasına şaşırdım."

Bob, "O da aynı şeyi söyledi ve bunun özel bir şeye dönüşmesini umduğunu, ancak bize daha fazla keder vermeyeceğini söyledi," dedi. "Güzel gelinimizle çıkmasına izin verdiğimizizi ve onu ondan daha çok hak eden birini düşünemediğimizi söyledik."

Hannah dudaklarını birbirine kenetledi ve onu tekrar kırmakla tehdit eden duygu dalgasını durdurmayı umdu.

"İnanılmaz tatlı bir jestti," diye ekledi Amelia, sanki ortada affedilecek bir şey yokken Hannah'yı onu affetmeye ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Tatlı bir jestti.

"Caleb'ı unutmaya çalıştığımı falan düşünmenizi istemiyorum. Onu kaybetmeyi asla tam olarak atlatamayacağım."

"Biliyoruz, Hannah," dedi Bob. "Ama sen önünde onlarca yıllık bir hayat olan genç ve güzel bir kadınsın. Tüm bu zamanı tek başına geçmişin yasını tutarak geçirmeni beklemiyoruz. Caleb da bunu istemezdi."

Hannah, kocasının eşyaları arasında bulduğu günlüklerden ailesine bahsetmedi çünkü onları kimseyle paylaşmadan önce okumak için bir şans istiyordu. Çok sevdiği kocasıyla arasında son bir an kalmasını istiyordu ve bir dahaki ziyaretinde onları ailesine götürecekti.

"Desteginizi almak benim için çok anlamlı. Umarım gelecekte ne olursa olsun, her zaman ailemin ve hayatımın bir parçası olacağınızı biliyorsunuzdur."

"Başka türlü olmasını istemezdik," dedi Bob. "Onayımız konusunda endişelenme, Hannah. O onaya sahipsin. Ne yapmaya karar vererseniz verin. Biz onaylıyoruz ve sizi destekliyoruz. Her zaman."

"Bu paha biçilmez bir hediye ve sonsuza dek değer vereceğim bir hediye," dedi Hannah gözyaşları arasında, önce ona sonra da Amelia'ya sarılmak için ayağa kalkarken. "Çok teşekkür ederim."

Amelia, Hannah'yı kucaklarken, "Teşekkür ederim tatlım," dedi. "Oğlumuzu çok mutlu ettin ve onun bu kadar çok sevildiğini bilmek bize huzur veriyor."

"Öyleydi," diye fısıldadı Hannah.

"Biliyoruz." Amelia ayağa kalkıp odadan çıktı ve bir dakika sonra elinde beyaz bir zarf ve gözlerinde yaşlarla geri döndü. "Senin için bir şey getirdim."

Caleb. Hazır olduğunu düşündüğümde bunu sana vermem konusunda kesin talimat almıştım ve görünüşe göre şimdi hazır olabilirsiniz."

Zarfa bakarken Hannah'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Nedir bu?"

Amelia ona uzattı. Ön yüzünde Caleb'in tanıdık el yazısıyla "Hannah için. En Kötü Durumda."

Hannah bunun ne olduğunu anladığında, "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bunca zamandır sende miydi?"

Amelia yanaklarındaki yaşları sildi. "Bunu sana ne zaman vereceğim konusunda çok netti. İyileştiğin ve söyleyeceklerini duymaya hazır olduğun anlaşılan kadar değil."

"Ne yazdığını biliyor musun?"

Amelia başını salladı. "Bu ikinizin arasında." "I . . .

Gitmeliyim."

"Araba sürebilecek durumda mısınız, Hannah?" Bob ona endişeyle bakarak sordu.

"Ben iyiyim."

"Lütfen bana kızgın olmadığını söyle," dedi Amelia. "O mektubu nasıl ve ne zaman almanı istediği konusunda çok kararlıydı."

"Elbette kızgın değilim," dedi Hannah kayınvalidesine sarılarak. "Nasıl olabileceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Amelia ağlamaklı bir kahkaha atarak, "Sen herkesten daha iyi bilirsin," dedi.

Onlardan ayrıldı ve Caleb'in kendisine bıraktığı mektubu düşünerek ve Nolan'ın onlara gidip onaylarını almaya çalıştığı gerçeğini sindirmeye çalışarak eve doğru yola koyuldu. Guthry'ler onun için de önemliydi ve onlarla olan ilişkisini en az onunki kadar koruyordu. Ama Nolan'ın onlara karşı ne kadar saygılı davrandığını ve haberi onlarla paylaşmasını aksi takdirde olacağından çok daha kolay hale getirdiğini fark etmek onu derinden etkiledi.

Evde, mektubu daha sonra okumak üzere yatağının başucuna koydu. Bununla yüzleşmek için cesaretini toplamıştı. Bunca zaman sonra Caleb'in aslında kendi ölümlülüğünü düşündüğünü keşfetmek en hafif tabirle şok ediciydi. Mektubu öğrenmesi onu şaşkına çevirmişti ama bu gece için Nolan'a söz vermişti ve iptal etmeye yüreği elvermiyordu. Ayrıca iptal etmek de istemiyordu çünkü onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Aceleyle bir duş aldı ve saçlarını omuzlarının üzerine uzun ipeksi dalgalar halinde düşene kadar kuruttu. Charley'nin geçen yıl Noel'de kendisine hediye ettiğı bir şişe aromaterapi losyonunu buldu ve solgun yanaklarına bir miktar bronzlaştırıcı ile rimel ve göz kalemi sürmeden önce cildine sürdü. İç çamaşırı çekmecesini karıştırırken güzel bir çift külot ve Charley'den gelen dantel süslemeli sütyeni giydi. Adamın istediğı kot pantolonu ve soluk yeşil kaşmir kazağı giydi. Deri çizmeler, küpeler ve En sevdiğim parfümüm takımımı tamamladı.

Hazır olduğunda yatağı oturdu ve komodinin üzerindeki zarfa baktı. Zarfı aldı, ellerinin arasında evirdi çevirdi ve onun gibi kokup kokmadığını görmek için burnuna götürdü, ama sadece kâğıt gibi kokuyordu ve okunmayı beklediğı onca yılın kokusu olmalıydı.

Okumak için çok istekli olmasına rağmen, bir aksilik çıkmasından korkarak masaya geri koydu ve Nolan'ı beklemek üzere aşağı inmek için ayağı kalktı. Bu gece tüm düşüncelerinin ona odaklanmasını istiyordu.

BÖLÜM 15

Son zamanlarda mezuniyet nedeniyle yazacak zaman bulamadım. Perşembe, Caleb'in Cuma günü göreve başlama töreni ve Cumartesi günü düğün. Cumartesi gecesi Caleb'in karısı ve bir ordu eşi olacağım. Hayatımıza birlikte başlamak için çok hazırız ve çok heyecanlıyız. İlk durağımız Ft. Benning, Georgia.

Bazen eskiden ondan ne kadar "nefret" ettiğimi düşünüyorum. Belki de bunca zaman onu gerçekten sevmişimdir diye düşünüyorum.

-Yirmi iki yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

Toplantı sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Nolan, tek düşünebildiği şey o cehennemden çıkmakken, dikkatini vermek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Böylece Hannah'ya gidebilecekti.

Hannah. Hannah ona kaçırıldığını söylediğinden beri bütün gün durmadan onu düşünmüştü. *Alınmak.* Ona karşı hissettiklerini anlatmak için ne harika bir yol. Ona kapılmıştı, onun tarafından kapılmıştı ve ona tamamen ve bütünüyle aşıktı. Sonunda bunu kendine itiraf etmek çok rahatlatıcıydı.

"Nolan." Skeeter onu kaburgalarından dürttü. "Dikkatini ver."

Kendinden geçerken yakalandığı için utanan Nolan, zihnini hemen önünde devam eden konuşma dışında her şeyden arındırdı.

Ekip şefi Dave Lassiter, "Önümüzdeki hafta sonu New Hampshire'da biraz antrenman zamanı ayırdım," diyordu.

"Önümüzdeki hafta sonu yapamam," dedi Nolan. "Gitmem gereken bir

cenaze var." Cenazenin bir köpek için olduğundan bahsetmedi, çünkü diğerinin

Hannah'nın yanında olmasının ne kadar önemli olduğunu anlayacaklardı.

"Kim öldü?" Skeeter kaşlarını şüpheyle çatarak sordu.

"Tanıdığınız kimse yok."

Dave'in elleri kalçalarındaydı, ağzı hoşnutsuzlukla doluydu. "Nolan, sormak zorundayım. Bu yıl kafanız oyunda mı? Daha fazla kaçırdın yaptığınızdan daha fazla toplantı yapıyorsunuz ve şimdi de zor bulunan antrenman zamanı için 'müsait değilsiniz' öyle mi?"

Artık takımla ilgilenmediğinin ima edilmesine sinirlenen Nolan, "Bazı kişisel meselelerim vardı," dedi. "Kendimi adadım. Sadece önümüzdeki hafta sonu müsait değilim. Bir sonraki hafta yapabilir miyiz?"

"Ne ayarlayabileceğime bakacağım."

Nolan takıma yıllar önce baş teknisyen olarak katılmış ve geçen yıl yapılan bir gösteri yarışında sürücünün hamile eşinin, doğmamış çocuklarının bir babaya sahip olmasını sağlamak için heyecan arayan faaliyetlerini bırakması konusunda ısrar etmesi üzerine yarışa katılmıştı. Takım o gece Nolan'dan direksiyona geçmesini istemiş ve o da takımın sürücüsü olarak konumunu sağlamlaştıran çarpıcı bir zafer elde etmişti.

Acele etmeyi, adrenalini, takım çalışmasını ve kazanma heyecanı. Yakın zamana kadar Nolan kendini tamamen takıma ve hedeflerine adanmıştı. Şimdi ise uzun zamandır tutkusu olan bu spor ile farklı bir tutku arasında kalmıştı.

Toplantıyı biter bitmez terk etti, eve gidip uzun bir iş gününün kirinden arınmak için duş aldı, tıraş oldu ve kıyafetlerini değiştirdi ve yirmi dakika sonra siyah bir V yaka kazak ve kot pantolon giyerek kamyonetine geri döndü. Beklentiyle dolu bir şekilde, ona ulaşmak için acele ederken olması gerekenden daha hızlı sürdü.

Kısa bir süre sonra evine vardığında, sokağa park etti ve kaldırıma çıktı. Zili çaldı ve bekledi, bu gece onu son gördüğünden beri ne olduğunu merak etmek yerine kapıyı açmasını umuyordu.

Ve işte oradaydı, muhteşem ve seksi görünüyordu, sanki sabırsızlıkla onun oraya gelmesini bekliyormuş gibi ona bakışıyla ciğerlerindeki havayı çalıyordu.

"Hey," dedi, ellerini kapının pervazına dayamıştı, bu da hemen ona uzanıp onu kollarının arasına almasını engelledi. "Çok güzel görünüyorsun."

Ona uzun uzun baktı ve bu onu anında ateşledi. "Sen de hiç fena görünmüyorsun."

"Paltonu al."

"Nereye gidiyoruz?"

"Dışarı."

"Nasıl olur?"

"Çünkü seni resmi olarak hiçbir yere götürmedim ve senden tek istediğimin her gece kanepende yaptıklarımız olduğunu düşünmeni istemiyorum."

"Öyle değil mi?" diye sordu nazlı bir sırıtışla. "Pek sayılmaz."

"Kanepe işlerini severim."

"Benim de hoşuma gidiyor, o konuya geleceğiz. Sonra konuşuruz."

"Şimdi şu paltoya ne dersin?" "Tamam. Madem ısrar ediyorsun."

"İstiyorum."

Döndü ve koridordaki dolaba doğru yürüdü.

Sadece onun her hareketini çok yakından izlediği için, onun yararına yaptığı hafif bir kıpırdanmayı yakaladı. kapı çerçevesi çok daha sıkı.

Ceketini giymiş ve çantasını taşımış olarak kapıya döndü.

Kızın geçmesine izin vermek için kenara çekildi ve kız ona süründüğünde bir iniltiyi bastırdı. İç kapıyı kapatıp kilitli olduğundan emin olmak için kontrol ettikten sonra onu kamyonetine kadar takip etti ve yolcu kapısını tuttu.

Kadın yerleştiğinde, kamyonun ön tarafına gitti ve sürücü tarafına bindi.

Kalbi hızla atıyordu ve elleri nemli hissediyordu -

Tıpkı hayatının ilk randevusunda, o aptal ve saf bir gençken olduğu gibi.

Bu çok daha önemliydi, bu yüzden sinirliydim.

"Nereye gidiyoruz?" Kaldırımından uzaklaşırlarken Hannah sordu.

"Sana günler önce Stowe'da Meksika yemeği sözü vermiştim." İhtiyacı olan son şey daha fazla ısı olsa da, kızın üşümediğinden emin olmak için sıcaklığı ayarladı. "Üşümüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ben iyiyim." Kadın ona baktı ve adam onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu. "Neden gergin görünüyorsun?"

"Öyle mi?"

"Uh-huh."

"Gergin değilim ama bu gece seni görmek için sabırsızlanıyordum. Toplantımda konuşulanların tek kelimesini bile duymadım ve toplantı bittiğinde eve gidip temizlenmek için oradan uçarak ayrıldım."

Eli onun koluna indi ve eline ulaşana kadar aşağı doğru ilerledi. Avuç içleri birleşti, parmaklar birbirine kenetlendi ve onu sakinleştirip yatıştırmak için tek gereken buydu.

"Çok daha iyi," dedi.

El ele tutuşarak, Stowe köyüne varana kadar sessizlik içinde yollarına devam ettiler. Restorana vardıklarında, adam onu içeri götürdü ve تنها bir köşedeki masaya oturdular.

Hannah bir kadeh beyaz şarap istedi ve o da bir bira istedi.

Bir sepet cips ve salsanın tadını çıkarırken rahat atmosfer için "Burası güzel," dedi.

"Seni daha güzel bir yere götürürdüm ama Meksika'yı ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"Beni etkilemeye çalışmana gerek yok, Nolan. Bunların hiçbirine ihtiyacım yok." "Ya seni şımartmak istersem?"

"Bu sana kalmış. *İhtiyacım* olmadığını bildiğin sürece sorun yok."

"Not edildi." Ona bu kadar yakın olmaya dayanamadığı ama dokunamadığı için sandalyesini onunkine yaklaştırdı ve kolunu ona doladı.

Ona doğru eğildi, saçları yüzüne değiyordu. "Güzel kokuyorsun," diye fısıldadı.

"Sen de öyle."

Adam bir burrito sipariş etti ve kadın da günlerdir düşündüğünü söylediği enchiladas'ı aldı.

Yemeklerini beklerken "Günün geri kalanı nasıl geçti?" diye sordu.

"Aydınlatıcı."

"Nasıl yani?"

"Guthry'leri gördüm."

"Öyle mi? Nasıllar?"

"Homer için üzgünüm elbette ama durumu iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Onları görmek için oraya gitmeliyim." "Bir ay kadar önce orada olduğunu duydum."

O bu sözleri söylerken Nolan'ın vücudundaki her hücre dondu.

"Bana onlarla konuştuğunu söylediler. Benim hakkımda." "Ve?"

"Ve ne?"

"Bunu yaptığım için kızgın mısın?" "Hayır."

O tek kelimeyi söylediğinde nihayet yeniden nefes alabildi.

"İlk başta her şeyden çok şaşırdım çünkü onlarla konuştuğunuzda henüz hiçbir şey olmamıştı."

"Evet, öyleydi. Seninle herkesin içinde dans etmişim. Seni öpmüştüm. Seni tekrar öpmek istedim. Seninle birlikte olmak istedim ve onlar için sorun değilse bunu yapamazdım. Yapamazdım işte. Umarım anlarsın."

"Anlıyorum. Bugün ben de aynı nedenle oraya gittim. Bizi başka birinden duymalarını istemedim."

"Ne dediler?"

"İkimizi de sevdiklerini ve verdiğim her kararı desteklediklerini söylediler. Ayrıca bana senden daha layık bir erkek düşünemediklerini söylediler."

Memnun olan ve duygulanan Nolan, "Öyle mi? Gerçekten mi?" "Uh-huh."

"Çok nazikler."

"Bu doğru. Onları ve Caleb'in yakın arkadaşının karısıyla çıkması konusunda neler hissedebileceklerini düşünmeniz çok hoştu."

"Onları incitecek bir şey yaparsam buna dayanamam." Elini adamın yüzüne koyarak onu kendine doğru çevirdi ve öptü.

"Onları düşündüğünüz için teşekkür ederim. Bunu yapmış olmanız benim için çok anlamlı."

"Hiç öğrenmemeni umuyordum," dedi mahcup bir sırıtışla. "Duyarsan kızarsın diye korktum ama yapmadan da edemedim, anlıyor musun?"

"Biliyorum ve bu beni biraz şaşırtmış olsa da yapılacak en doğru şeydi."

"Sana kendim söylemeliydim."

"Yapmamış olman sorun değil."

Birasından bir yudum aldı ve ona söylemesi gereken diğer şeyi düşündü. "Bu iş daha fazla ilerlemeden önce bilmen gereken bir şey daha var. Kulaktan kulağa yayılmasını istemediğim bir şey."

"Neymiş o?" Sesi rahattı ama omuzlarındaki gerginliği hissediyordu.

"Yaklaşık altı yıl önce bir stok araba yarış takımında baş mekanikçi olmam istendi."

"Kulağa eğlenceli geliyor." "Eğlenceli. Bayılıyorum."

"Televizyondaki şu on saniyede lastik değiştiren pit ekibi elemanlarından biri gibi misin?"

"Eskiden öyleydim ama şimdi takımda daha büyük bir rol oynuyorum." Birasından bir yudum daha aldı çünkü ağzı aniden kurumuştı.

"Ne tür bir rol?"

"Bir yıl öncesine kadar şoför bendim."

"Bekle, yani sen . . . Şoför sensin."

"Ben şoförüm."

"Bu tehlikeli değil mi?"

"Ne yaptığınızı bilmiyorsanız olabilir. Ama ben ne yaptığımı biliyorum. On iki yaşından beri araba kullanıyorum ve arabalarla uğraşıyorum."

"Yine de . . . Pistte sizinle birlikte olan herkesin bu işte sizin kadar iyi olduğuna her zaman güvenemezsiniz."

Tipik Hannah tarzıyla, meselenin mutlak gerçeğine tam olarak odaklanmıştı. "Sanırım öyle, ama endişelenmene gerek yok, Hannah. Her türlü önlemi alıyorum ve otuz yıldan fazla bir süredir bir kazanın yakınından bile geçmedim.

yarışlar ve yüzlerce saatlik pratik." "Bu işte iyi misin?"

"Beş kez kazandım, bu da bize birkaç sponsor ve pistte biraz tanınırlık kazandırdı."

O cevap veremeden yemekleri geldi ve garson onlara başka bir şey getirip getiremeyeceğini sordu.

Nolan, başını sallayan Hannah'ya bir bakış atarak, "Sanırım iyiyiz," dedi.

Aklından neler geçtiğini sormamak onu öldürüyordu ve boğazındaki korku yumrusunu aşmak için yemeğini zorlaması gerekiyordu. Ya ondan vazgeçmesini isterse? Vazgeçebilir miydi? Vazgeçer miydi? Dürüst olmak gerekirse, bulundukları yere gelmek için gerçekten çok çalışmış birçok insanı hayal kırıklığına uğratmadan bundan nasıl vazgeçebileceğini bilmiyordu. Bu insanlar onun arkadaşlarıydı ve onları hayal kırıklığına uğratmak öncelikler listesinde üst sıralarda değildi.

Ama kız listesinin en başındaydı ve eğer kız isterse muhtemelen yarışmayı bırakacaktı. Kızın sormamasını umuyordu.

"Belki bir ara gelip seni yarışırken görebilir miyim?"

"Orada olmanı çok isterim. Ne zaman istersen."

"Sana yalan söylemeyeceğim. Eğlence için kendini tehlikeye attığını düşünmek beni çok geriyor."

"Yemin ederim olabildiğince dikkatliyim. Kendimi sakatlamak ya da öldürmek gibi bir arzum yok. Uğruna yaşayacağım çok şey var. Özellikle de son zamanlarda."

Dipnot, kadında belli belirsiz bir gülümseme yarattı. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bunu bir an için düşündü. "Pistte uçmanın, pozisyon için jokeylik yapmanın, rakibi alt etmenin, sonuç elde etmek için bir ekiple çalışmanın heyecanını açıklamak zor. Bu inanılmaz bir heyecan."

"Bunu gerçekten seviyorsun."

"Gerçekten seviyorum."

Kadın yemeğine odaklandı, o da aynı şeyi yaptı ve endişesini bastırmaya çalıştı.

"Hobisi" hakkındaki gerçeği söylemişti ve o da çıldırmamış, yarışmayı ya da onunla görüşmeyi bırakmasını talep etmemişti. En büyük korkusu da buydu, ya o ya da bu şekilde bir şey yapması. Onun bundan daha iyi bir yapıya sahip olduğunu bilmeliydi ama yine de. Kadının ültimatom vermemesi onu rahatlatmıştı. Yine de . . . Onu yarışırken gördükten sonra, bu farklı bir hikaye olabilirdi.

"İki hafta sonra takımımız New Hampshire'a gidecek ve bu bahar sezon başlamadan önce bir hafta sonu boyunca antrenman yapacak. Eğer gelmek isterseniz, sizi de yanımda götürmeyi çok isterim."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Kucağındaki bez peçeteyle ağzını sildi, kızın eline uzandı ve iki elinin arasında tuttu. "Benim için bir şey yapar mısın?"

"Elbette."

"Yarış hakkında gerçekten ne hissettiğin konusunda bana karşı dürüst olacak mısın?"

İyi mi? Kötü mü? Çirkin mi? Her neyse, bana gerçeği söyleyecek misin?" Başını salladı.

"Teşekkür ederim," dedi ve eğilip onu öptü.

"Bir lokma daha yiyemem. Çok güzeldi."

Hesap için işaret etti. "Beğendiğinize sevindim."

Restorandan çıkmak üzereydiler ki yaşlı bir kadın ayağa kalkıp onlara el salladı. "Hannah! Sen olduğunu sanmıştım!"

Tanrım, diye düşündü Nolan, *Bay ve Bayan Guthrie'nin kapı komşuları*.
Tanrı'ya şükür Guthry'ler Hannah'yla görüşüklerini biliyorlardı.

"Merhaba, Bay ve Bayan Davis. Nasılsınız?"

Bayan Davis dikkatini Hannah'ya vermeden önce Nolan'a kurnazca bir bakış attı. "Gayet iyi gidiyorsun, ya sen?"

"Ben iyiyim. Nolan Roberts'ı tanıyorsun, değil mi?"

"Elbette var," dedi Bay Davis. "Seni gördüğüme sevindim Nolan." "Seni de."

"Şey," dedi Hannah. "Biz de tam gidiyorduk. Afiyet olsun."

Bayan Davis tatlı tatlı gülümsedi ve parmaklarını salladı. "Sizi gördüğüme sevindim."

Restorandan çıkıp serin havaya adım attıklarında Nolan elini Hannah'nın belinde tuttu.

Hannah, "Tanrıya şükür Bob ve Amelia zaten biliyor, yoksa şu anda öğrenmiş olurlardı," dedi.

"Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum."

"Myrna Davis Butler'daki en büyük dedikoducu. Bahse girerim çok büyük bir haber yakaladığını düşünüyordur."

"Sence çoktan Amelia'yla telefonda konuşmuş mudur?" Nolan sordu. "Öyle olduğunu biliyorum! Karşı koyamazdı."

"Eminim Amelia ona zaten bildiğini söyleyerek balonunu patlatıyordu. Zavallı Myrna," dedi Nolan ve Hannah'yı güldürdü.

"Zavallı Myrna'nın kendi işine bakması gerekiyor."

"Ne eğlenceli olurdu ki?" Onun için kamyonetin yolcu kapısını tuttu. "Bu arada, Bayan Andersen'dan senin ne kadar özel olduğun ve sana iyi davranmam gerektiği, aksi takdirde tüm ailenin gazabına uğrayacağım hakkında bir konuşma aldım. Kasaba."

Hannah'nın ağzı açık kaldı ve yüzünü ona döndü. "*Ciddi* misin sen? Bunu gerçekten söyledi mi?"

"Bu yönde sözler."

"O kasabada insanlar kesin olarak deli."

"Benden itiraz yok, ama seni korumaları güzel."

"Sanki tüm ailemin yaptığım her şeyi bilmeye hakları olduğunu düşünmeleri yetmiyormuş gibi, şimdi de kasabanın geri kalanı bu olaya dahil olmak mı istiyor?"

"Sana yatırım yaptıklarını hissediyorlar, Hannah. Caleb'in büyümesini izlediler ve onu da kaybettiler. Sanırım onun için koruyucu olmaları çok doğal. karım."

"Teknik olarak, artık onun karısı değilim."

"Evet, öylesin. Her zaman onun karısı olacaksın. Bir gün başkasının karısı olabilirsin ama her zaman onun da karısı olacaksın."

Hannah ellerini onun omuzlarına koydu. "Böyle şeyler söylemen benim için çok anlamlı. Ama beni her şeyden önce onun dul eşi olarak düşünmemen de benim için aynı derecede anlamlı."

Ona yaklaştı ve bacaklarının arasından geçerek kollarını ona doladı. "Genel resmin bir parçası olduğu kesin olsa da senin hakkında hiç de öyle düşünmüyorum. Yine de odak noktası bu değil."

"Odak noktası nedir?" diye sordu, sesi biraz soluksuz çıkıyordu.

"Çok fazla şey var." Saçlarını geriye iterek boynunun zarif uzunluğunu ortaya çıkardı. Kulağından boğazına doğru öpücükler bıraktı. "Tatlılığın, herkese karşı inanılmaz nezaketin, kardeşlerin seni delirttiğinde bile onlara sabırla katlanman." Konuşurken devam etti

boynundaki nazik, şehvetli saldırı. "Caleb'in ailesine gösterdiğiniz sevgi ve özen, onun anısını onurlandırmak için kullandığınız inanılmaz yöntem, evinizi bize açarak arkadaşlarına gösterdiğiniz inanılmaz cömertlik ne zaman birlikte olmak istesek. Bir de senin sanatsal yeteneklerin, göz kamaştırıcı gülümsemen, hiçbir şeyi kaçırmayan etkileyici gözlerin var-"

"Nolan," dedi ürpererek.

Kelimelerin mi, öpücüklerin mi yoksa soğuşun mu onu titrettiğinden emin değildi. "Daha bitirmemiştim." Kararsız kahkahası onu gülümsetti. "Aslında, daha yeni başlıyordum." Gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "*Dul* kelimesi sen aklıma geldiğinde düşündüğüm ilk şey değil. Çok uzun zamandır da değil."

Elini adamın ensesinde dolaştırarak onu üç saniye içinde sıfırdan kutsal boka dönüşen bir öpücüğün içine çekti. Saçlarını neredeyse acı verecek kadar çekiştirirken dili onunkinin etrafında kıvrıldı ama bu en iyi acı türüydü.

Nolan onun içine daha da gömülürken ve onu öperken çıkardığı tatlı, seksi sesler karşısında zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti, giderek daha acil bir ritimle ona doğru bastırdı.

Sonra nerede olduklarını ve tanıdıkları insanların restoranın içinde olduğunu hatırladı. İsteksizce ondan uzaklaştı ve gözlerini Arzuyla uykuya dalmış gözleri. "Bunu daha rahat ve daha az kamuya açık bir yerde yapmaya ne dersin?"

"Evet, lütfen."

"Bir dakika önce seksi bir siren gibiyken, bir dakika sonra kıbarca ağırbaşlı oluyorsun," dedi emniyet kemerini bağlamak için ona doğru uzanırken. "Bu oldukça güçlü bir kombinasyonu."

"Tahmin yürütmeyi severim."

"Bana yaptığın tek şey bu değil." Kapıyı kapatıp kamyonetin etrafında acı içinde hareket etmeden önce onu tekrar öptü, bu sefer iffetli bir şekilde. Bugünlerde yürüyen, konuşan bir ereksiyon gibiydi ve sürekli uyarılma hali onu biraz sinirli yapıyordu.

Otoparktan çıkar çıkmaz Hannah'nın eline uzandı ve yol boyunca onu tuttu.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Nolan?" dedi.

"Evet?"

Tereddütle, "Biz, bilirsin, birlikte yatağa girdiğimizde Benim evimde olamaz."

Nolan, onun hayatını değiştirecek bu sözleri rahat bir şekilde söylemesi karşısında neredeyse küçük dilini yutacaktı. "Tamam." Caleb'la paylaştığı evde ilk kez onunla sevişmek istememesinin nedenlerini saymasına gerek yoktu. Ama bunu düşünüyor ve şu anda kaçınılmaz görünen şey için planlar yapıyor olması, kucağındaki zonklayan ağrıya kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

"Bunu söylemem doğru muydu?" diye sordu küçük bir sesle ve yüreğini burktu.

Onun elini sıktı. "Sana bana söyleyebileceğin hiçbir şeyin sorun olmayacağını söylemiştim. Aklında bir şey varsa bilmek istiyorum. Ne olursa olsun. Tamam mı?"

"Evet. Teşekkür ederim."

"Tanrım, Hannah, bana teşekkür etme. Sana teşekkür etmeliyim. Seninle bu şekilde birlikte olduğum için kendimi rüya görüyor gibi hissediyorum."

"Beni çok özel hissettiriyorsun."

"Sen çok özelsin."

Kısa bir süre sonra kadının evine varmışlar ve adam kadının kamyonundan inmesine yardım etmeye gitmiş.

Verandaya doğru yürürken bir kolunu ona doladı. Ön kapının kilidini açtı ve koluna uzanarak onu kendisiyle birlikte içeri çekti.

Nolan onun kendisiyle daha fazla vakit geçirme isteğine gülümsedi ve paltosunu çıkararak onu takip etti.

"Ateşi yakabilir misiniz?" diye sordu. "Hemen döneceğim." "Sorun değil."

Kadın yukarı çıkarken o da oturma odasına girdi, nereye ve neden gidiyor olabileceği merakını uyandırdı. Odunlar ocağa çoktan serilmişti, bu yüzden bir kibrit akıp ırayı yaktı ve alev alıncaya kadar üfledi. Kadın ona tekrar katıldığında hâlâ şöminenin önünde diz kmşti ve kollarını arkadan ona dolamıştı.

Kadının yumuşak kıvrımları adamın sırtına baskı yapıyordu ve ateşin yüzüne vuran sıcaklığı güçlü bir kombinasyon oluşturuyordu.

Ellerini kendi elleriyle kapattı ve kalbinin onun için hızlı ve sert attığı göğsüne yasladı.

Hafifçe sağa kaydı ve kulağının hemen altındaki hassas noktayı öptü.

Nolan döndü ve onu kollarının arasına aldı, ateş ıtırdayıp cızırdarken aşağıdan kendisine bakan kıza baktı. "Sorun sende mi yoksa ateşte mi bilmiyorum ama aşırı ısınıyorum. şu kazağı çıkarabilir miyim?"

Başını sallayarak eteğine uzandı ve göğsünün üzerine kaldırmasına yardım etti.

Arkasından çekip bir kenara fırlattı.

Hannah'nın bakışları göğsünün üzerinde gezindi ve onu taş gibi sertleştiren uzun bir bakış attı.

Sonra kadın ona dokundu ve adam merhamet için yalvarmak istedi.

BÖLÜM 16

Düğün muhteşemdi! Mükemmel bir bahar gününde evimizin arka bahçesinde yaptık. Gavin Caleb'in sağdıcı, Hunter, Will, Nolan ve Turk ise sağdıçlarıydı. Ona TÜM Sultanları alamayacağını, aksi takdirde düğün partisinin davetli listesinden daha büyük olacağını söyledim. Bunu reddettiğim için Ella ve Charley arasında seçim yaptım, Becky baş nedimemdi, kız kardeşlerim ve kuzenlerim de nedimelerimdi. Yaşadığım sürece, hayatımın aşkıyla evlendiğim günü asla unutmayacağım.

-Yirmi iki yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

Hannah, Nolan'ın çıplak göğsüne ilk kez baktığında, giysilerinden görüldüğü kadar ince yapılı olduğunu fark etti. Kasları vardı her yerde ve aniden üst yarının görüntüsü yeterli gelmedi. Ellerini adamın omuzlarına koyarak onu ocağın önündeki kilimin üzerine uzanmaya çağırdı.

"Hannah ..." Sesi gergin ve neredeyse tereddütlüydü.

"Lütfen? Sana bakmak istiyorum."

Derin bir nefes alarak uzandı ve onu dikkatle izledi.

koyu renk göğüs kıllarına, omuzlarındaki, göğsündeki ve karnındaki belirgin kaslara ve kalçasının üzerindeki baştan çıkarıcı V kesime doyasıya baktı

Kemikler kotunun içine düştü.

"O inanılmaz karın kaslarını öpmek ve yalamak istediğim için beni küçük mü görüyorsun?"

Gergin kahkahası onu gülümsetti. "Hayır, kesinlikle değil." Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Ne istersen yap, Hannah. Tamamen seninim."

Ellerini göğüs kafesine dayayarak başladı, avuçlarını göğsünde ve kaburgalarında gezdirerek karnına doğru ilerledi, yıpranmış kotun altında ereksiyonunun uzamasını hayretle izledi. Oraya da dokunmak istedi ama buna cesaret edemedi. En azından henüz.

Seksi, yarı kapalı gözlerle onun her hareketini izlerken kalbi ellerinin altında sertçe çarpıyordu.

Hannah onun üzerine eğildi ve köprücük kemiği boyunca bir öpücük yolu bıraktı

Dilini meme ucunun üzerinde gezdirmeden önce, elleri saçlarını kavrarken keskin bir nefes aldı. "İyi mi kötü mü hissettiriyor?"

"Güzel," dedi dişlerini sıkarak. "Çok iyi."

Tepkisinden memnun olan kadın, diğer tarafa geçmeden önce bunu tekrar yaptı. Keskin bir nefes çekti, bu da kot pantolonunda bir boşluk yarattı ve penisinin tepesini ortaya çıkardı. Gözlerini, gözlerinin önünde daha da büyüyen, zorlanan, ağlayan horozunun görüntüsünden alamadı.

"Hannah," diye inledi. "Dokun bana. Lütfen dokun bana."

Ona iki kez sormasına gerek yoktu. Kot pantolonunun düğmesini çekiştirdi ve dikkatlice ve yavaşça fermuarını açtı. Kadın tereddüt edince, adam onun elini tuttu ve yukarıdan bastırarak ereksiyonunun üzerine yerleştirdi.

"Evet," diye fısıldadı sertçe, elini onunkinin üzerinde gezdirirken, hızını ayarlayıp ona neyi sevdiğini gösterirken. Serbest eliyle onu kendine doğru çekti ve daha önce ona hiç göstermediği çılgınca bir ihtiyaçla dilini ağzına aldı.

Buna bayıldı. Kalçalarının elinin üzerinde yükselip alçalmasını seviyordu,

Elinin, onu kendisine sabitlemek için başının arkasını kavrayışını. Adamın her şeyi tüketen bir şekilde onu istiyor gibi görünmesini seviyordu.

Bir anda, ellerinin sikinin üzerindeki hızını yavaşlattı. "Dur yoksa boşalacağım."

Kendisine verdiği zevkin bir kısmını ona da vermekten başka bir şey istemiyordu, bu yüzden elini kenara itti, parmaklarını siyah boxer külotunun bel bandının altına daldırdı ve elini kalın ereksiyonunun etrafında kıvırdı.

Adamın zevkten inlemesi onu heyecanlandırdı ve onu nazikçe ama hızla okşarken kendi arzusunu ateşledi.

"Hannah . . . Oh Tanrım, *Hannah* ..." Sertçe boşaldı, gözleri kapandı ve başını tamamen geriye attı.

Onu böyle görmek ve ona böylesine enfes bir zevk verdiğini bilmek hoşuna gidiyordu.

Gözlerini açıp kızın bakışlarıyla buluştuğunda nefes alış veriş sert ve düzensizdi. "Vay canına."

Hannah ona gülümseyerek sehpanın üzerindeki bir kutu mendile uzandı ve adamın karnını sildi. İşi bittiğinde mendilleri ateşe attı ve ona doğru kıvrıldı.

Kolları ona dolandı, eli kazağının eteğinin altından kayarak sırtına yaslandı.

"Ben de biraz sıcak hissediyorum," dedi, henüz geceyi bitirmeye hazır olmadığını anlamasını umarak.

"Öyle misin?" Adam kazağını arkadan kaldırdı ve Hannah biraz doğrulup kazağı başının üzerine kaldırmasına yardım etti, böylece üzerinde sadece onu düşünerek giydiği sutyeni kalmıştı.

Aç bakışları kadının gövdesinde gezindikten sonra sutyenin üstündeki göğüslerinin kabarıklığına odaklandı. Kadının sırt üstü yatması için yerini değiştirdi ve üzerinde geziniyor, sanki önce nereye dokunmak istediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi ona bakıyordu.

Onu başka bir ateşli öpücüğün içine çekerek ona yardım etti.

Adamın dili kadınınkine sürtünürken, eli kadının karnından sütyenin ön kopçasına doğru hareket etti ve kopçayı açıp kenara iterek kadını ortaya çıkardı.

ve onu beklenti ve arzuyla titretiyordu.

"Bu iyi mi?" diye sordu sağ göğsünü avuçlayıp başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirirken.

"Evet," dedi, ona yaklaşmak için sırtını eğerek.

"Tenini tenimde hissetmek istiyorum," diye fısıldadı, onu kendisine bakacak şekilde yan yatırdı, göğüsleri göğsüne yaslandı. "Tanrım, bu harika. Çok iyi hissediyorsun." Elini onun kıkına koyarak vücutlarını hizaladı ve tekrar sertleştiğini ona hissettirdi.

Hannah ona yeterince yaklaşamıyordu. Göğüs kıllarının sıkı meme uçlarına sürtünmesi inanılmaz bir histi ama daha fazlasını istiyordu. Bacaklarının arasındaki eziyet verici ağrıdan kurtulmaya ihtiyacı vardı. Ve sonra adam onun boynunu ve boğazını öpüyor, onu sırt üstü yatırıp göğüslerinin üst kısmını öperken vücudunda aşağı doğru ilerliyordu.

Şimdi dizlerinin üzerinde, göğüslerini avuçladı ve göğüslerine ağzıyla tapmak için başını eğdi, meme ucunu ağzının sıcaklığına emmeden önce bile onu yavaşça aklından çıkardı.

Adamın dudaklarının ve dilinin göğüs ucundaki keskin zevkinden haykırırken, başını göğsüne doğru sıkıca tutarak Uzakta. *Daha, daha, daha ...* Arzunun davul sesi göğsünde ve zonklamanın daha da ısrarcı hale geldiği bacaklarının arasında yüksek sesle çalıyordu.

Diğer tarafa geçti, ancak ilk meme ucunu ellerinin arasına sıkıştırdı. diğerini emerken parmaklarını emdi. O anda, nerede olduklarına ya da ne yaptıklarına bakmaksızın ondan istediği her şeyi verebilirdi. daha önce gelmişti. Bu acıyı dindirmek için her şeyini verebilirdi.

"Hannah," diye fısıldadı karnına doğru öpücükler gönderirken. "Durmak zorundayız yoksa yapamayacağız."

Durma düşüncesi onu inletti. "Henüz değil."

Alnını kadının karnına dayadı ve birkaç derin nefes aldı. Sonra kot pantolonunun düğmesini çözdü ve fermuarını açtı. kot pantolonunu kalçalarından aşağı indirdi. Bir sonraki adımda ne yapacağını beklerken kalçaları titredi ve zonklama şiddetlendi. Adamın eli, sutyeniyle uyumlu ipek külotunun üzerinden cinsel organını örttü. Karşısında çıırılçıplak yatan Hannah utangaç ya da mahcup hissetmeyi bekliyordu ama ezici arzu başka hiçbir duyguya yer bırakmıyordu.

Meme ucuna tekrar uzanmak için eğilirken elini sabit tuttu, bu kez elinin sıcaklığının onu örten ince kumaş parçasına nüfuz etmesine izin verirken daha sert emdi.

Adamın kalçalarını kavradı ve ellerini kot pantolonunun içinde gezdirerek aşağı doğru itti.

Elini külotunun içine kaydırarak, dudakları ve dişleriyle meme ucunu cezalandırmaya devam ederken bir parmağını içine soktu.

Hannah patlayıcı bir boşalmanın eşiğinde sallanıyordu ve adam onun zonklayan klitorisine dokunduğu anda patladı. Ve sonra parmakları Hannah'nın ateşli çekirdeğinden bir dizi titreyen artçı şok çıkarırken onu tekrar, doyumsuzca, derinden öpüyordu.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Beklemek istemiyorum." "Hannah . . . Emin olmalısın."

"Eminim. Senin evine gidebiliriz ..."

Hannah'nın üzerine inerken titrek bir nefes aldı ve aralarında sadece iki çift iç çamaşırı ve Hannah'nın bir sonraki nefesten daha çok istediği şey varken bacaklarının V'sine yerleşti. "Hayır, orada olmaz. Yarın gece hafta sonu için bir yere gideceğiz. Buradan uzak bir yere."

Ellerini onun sırtında gezdirdi. "Birlikte kaçarsak insanlar konuşur."

"Zaten konuşuyorlar."

"Senin çalışman gerekmiyor mu?" Garajın haftanın altı günü açık olduğunu biliyordu.

"Evet, ama yıllardır tam bir hafta sonu izin almadım. Skeeter benim yerime bakacak. Umarım."

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?"

Onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "Bu sana bağlı. Rahat ve hazır olduğundan emin olmak için gerekirse sonsuza kadar beklerim."

Saçlarını adamın yüzünden geriye doğru düzeltti. "Olabileceğim kadar hazırım ve sen olduğun sürece rahat edeceğimi biliyorum. Rahat olmadan önce muhtemelen oldukça rahatsız olacağım, ama amaç da bu, değil mi?"

Nolan güldü ve başını salladı. "Beni öldürmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Özür dilerim. Bunu

söylememeliydim." "Alay ediyordun

ve bunu biliyordum."

Onu tekrar öptü, yumuşak ve tatlı bir şekilde, gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Yarınki planlarımızı unutmadan önce gitmeliyim."

Kollarını ve bacaklarını onun etrafına doladı, onu üstünde sabitledi. "Henüz gitme."

- - -

Nolan nihayet saat üçte ayrıldı ama birbirlerini bir kez daha doruk noktasına kadar tahrik etmeden önce değil. Kendini muhtaç ve daha fazlasına aç hisseden Hannah saatlerce uyanık kaldı, her şeyi, özellikle de hafta sonu için aldıkları uzaklaşma kararını düşündü.

O hazırды. Ona bunu söylerken ciddiymi ama bu gergin olmadığı anlamına da gelmiyordu. Seks her ilişkide büyük bir adımdı, ama özellikle de eşini kaybettikten sonraki ilk önemli ilişkide.

Nolan'la sadece kısa bir süredir çift olsalar da, hayatlarının büyük bölümünde arkadaşlıklar ve yıllar boyunca paylaştıkları yakınlık, bu kadar kısa sürede başka biriyle olabileceğinden daha derin bir bağ yaratmıştı.

Charley'nin söylediği bir şey aklından geçip duruyordu: *İlkini al Böylece bu konuda takıntı yapmayı bırakabilirsin.* Charley'nin olaylara yaklaşımıyla her zaman aynı fikirde olmasa da, onunla aynı fikirde olmamak mümkün değildi.

Bu durumda mantık.

Sabah ilk kahvesini yaparken kafasını kurcalayan bir başka şey daha vardı; o da Nolan'ın, onun evine gitme önerisini açıkça reddetmesiydi. Neden buna hayır demekte bu kadar acele etmişti? Bunu düşündüğünde, çocukken bile onun evine hiç gitmediğini fark etti. Tüm arkadaşlıkları okul, garaj, ailesinin evi, Guthry'lerin evi ve Caleb'le paylaştıkları ev arasında geçmişti.

Ailesinden hiç bahsetmediği için, garajın sahibi olan ve emekli olduğunda burayı Nolan'a devreden büyükbabası Nolan Roberts Sr. tarafından büyütüldüğü gerçeği dışında kimse onun hakkında pek bir şey bilmiyordu. Bunun dışında Hannah onun nereden geldiği ya da ailesine ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onun belki de bir gün Bir gün bunu onunla paylaşacağı.

Caleb'in günlüklerini biraz daha okudu, onun tadını çıkarmak için zaman ayırdı. savaş ve birlikte görev yaptığı adamlar hakkında bir şeyler söyledi. Sonra sabahın geri kalanını stüdyosunda yeni tasarımlar ve zihnini meşgul edecek başka işler üzerinde çalışarak geçirdi. Neyse ki Başrahiplerin geri kalanı da meşgul olmalıydı, çünkü her zamanki ziyaretçi akını o gün gerçekleşmedi, ki bu da çok iyi oldu. Planlaması gereken bir hafta sonu tatili varken, kardeşler arası şakalaşma havasında değildi.

Bu düşünceyle, sıcak bir banyo yapmak, bacaklarını ve diğer kritik bölgelerini tıraş etmek için öğle yemeğine ara verdi. Saçlarını yıkayıp kuruttu ve bir

çantasına Charley'nin iki yıl önce Noel'de hediye ettiği ipek gecelik ve bornozu attı. Hannah uzun zaman önce Caleb hayattayken sahip olduğu iç çamaşırlarından kurtulmuştu çünkü şifonyerinin çekmecelerini her açtığında o anılarla yüzleşmek çok acı vericiydi.

Ayrıca ana yatak odasından çıkıp kendi tarzına uygun olarak yeniden dekore ettiği küçük yatak odalarından birine taşınmıştı.

rahmetli büyükannesinin. Her gece onunla paylaştığı yatakta uyumak, o gittikten sonra çok zor olan bir başka şeydi. İkisinin de sevdiği bu evi elinde tutacaksa, akıl sağlığını korumak için bazı değişiklikler yapması gerektiğini kısa sürede anlamıştı. Yatak odalarını değiştirmek yardımcı olmuştu.

Çantasını hazırladıktan sonra yatağa oturdu ve annesini aramak için telefona uzandı. Birkaç günlüğüne şehirden ayrılıp ailesine gideceğini söylememek aklına gelmezdi. Onlara fazladan bir sebep vermeden de onun için yeterince endişeleniyorlardı.

"Merhaba tatlım," dedi Molly telefonu açtığında. "Ben de tam seni düşünüyordum."

"Peki ya ben?"

"Oh şu ve bu. Daha çok Homer olmadan nasıl olduğunu merak ediyorum." "Onsuz sessiz, ama iyiyim."

"Başka bir köpek almayı düşünmelisin. Evcil hayvan sahibi olmayı her zaman sevmişsindir."

"Geleceğim. Bir süre sonra." "Hazır olduğunda."

Hazır demişken. "Birkaç günlüğüne uzakta olacağımı bilmeni istedim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu annesi, burnunu sokmaktan çok ilgisini çekmek için. Molly Abbott çocuklarının neler yaptığını bilmekten hoşlanırdı ama onlara ne zaman rahat bırakması gerektiğini de bilirdi.

"Hafta sonu için Nolan'la uzakta."

Annesinin şaşırdığını gösteren tek işaret uzun bir duraksama oldu. "Kulağa eğlenceli geliyor. Nereye gidiyorsun?"

"Henüz emin değiliz." Kamyona binmeye ve durmak istedikleri bir yer bulana kadar sürmeye karar vermişlerdi. "Hunter'a nerede olacağımı söyley misin? Şu anda ölümüne konuşmak istemiyorum ve o da bunu yapmak isteyecektir.

Bu."

"Ona söyleyeceğim. Bu konu hakkında konuşmak ister misin, Han?"

"Sayılır ama pek sayılmaz," dedi annesini de güldüren gergin bir kahkaha atarak.

"Tekrar güldüğünü duymak güzel."

"Gülmek için bir sebebin olması güzel."

"Nolan ile işler biraz hızlı ilerledi, değil mi?"

"Sayılır, ama birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Yeni biriyle sıfırdan başlamak gibi değil. Çok fazla geçmişimiz var."

"Bu doğru. O harika bir genç adam. Onu her zaman sevdiğimizi biliyorsun."

"Evet," dedi usulca. Annesinin onayı onun için her şey demekti.

"Bu hafta sonu olabilecek her şey için iyi misin?" "Sanırım göreceğiz, değil mi?"

"Bana ihtiyacın olursa sadece bir telefon uzağındayım."

"Biliyorum. Bunun için ve daha milyonlarca şey için teşekkür ederim. Sen ve babam olmasaydınız her şeyin üstesinden nasıl gelirdim bilmiyorum."

"Ah Hannah. Bunu atlatmamızı sen sağladın ve sen bunun farkında bile değilsin, değil mi? Aynı güç bundan sonra başına gelecekleri de atlatmanı sağlayacak."

Hannah gözyaşlarının yakıcılığına karşı gözlerini kapattı. "Eve döndüğümde seni ararım."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim. Rahatlamayı, eğlenmeni ve hiçbir şey için endişelenmemeni istiyorum. Mutlu olmayı hak ettin."

"Teşekkürler anne. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Hannah telefonu kapattı ve beşiğe geri koydu. Yatağına kıvrılıp masanın üzerinde duran Caleb'dan gelen mektuba baktı. Nolan'la bu muazzam adımı atmadan önce geçmişle barışması gerektiğini ve bu mektubu okumadan bırakmanın arkasında bitmemiş bir iş bırakmak anlamına geleceğini anladı. Nolan'la ayrılmadan önce temiz bir sayfa açmak istiyordu ve bunu başarmanın tek bir yolu vardı.

Bir aksilik çıkmasından korkarak ve son derece endişeli bir şekilde doğrulup zarfa uzandı ve onu göğsüne bastırdı. "Lütfen, Caleb. . . Lütfen bırakmama yardım et. Lütfen bana sensiz ilerleyebilme, yeniden sevebilme, şansımı deneyebilme gücü ver. Lütfen bana yardım et."

Zarfin üzerindeki mührü kırarken elleri titredi ve şimdi elinde tuttuğu kâğıda bir zamanlar onun dokunmuş olduğu gerçeği onu duygulandırdı. Bir gözyaşı denizinin içinden okumaya başladı ...

Sevgili Hannah'm,

Eğer bu mektubu okuyorsanız, olabilecek en kötü şey oldu ve bir konuda yanıldığımı kabul etmek zorundayım. Yanılmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin.

Hannah bu doğru ifadeye gözyaşları arasında güldü. Caleb Guthrie hiçbir konuda yanılmamıştı. Asla.

Buraya geldiğimde, ait olduğum yere, sizin yanınıza dönmemin sadece bir zaman meselesi olduğuna inanmıştım. Bana gerçekten bir şey olacağı hiç aklıma gelmemişti, bu yüzden korkarım seni en kötü şeye yeterince hazırlayamadım. Bunun için üzgünüm, aşkım. Arkadaşlarımdan biri her ihtimale karşı karıma mektup yazıp yazmadığımı sordu ve yazmadığımı söylediğimde yazmam için beni teşvik etti. Bunu yapmamanın sana büyük haksızlık olacağını söyledi. İyi bir noktaya değindiği için, burada sadece öldüğümde göreceğin bir mektup yazmaya çalışıyorum. En hafif tabirle biraz garip!

Tüm bu lanet olası görevlerden sonra, bir şey benim için çok açık: Sen yanımda uyumadığın sürece benim dünyamda hiçbir şey doğru değil. Senin de benim için aynı şeyleri hissettiğine dair içimde sinsi bir şüphe var. Bu nedenle, paylaştığımız muhteşem bağı bozacağım ve sizi bensiz ilerlemeye zorlayacağım bir zamanı hayal etmek bana çok acı veriyor. Ben Bunun için de özür dilerim.

Birçok gün, keşke 2 numaralı kapıyı seçip hokey yolunu seçseydim de senden bu kadar uzun süre uzak kalmasaydım diyorum zaman dilimleri. Sesini duymadan, yumuşak tenine dokunmadan ya da o muhteşem kahverengi gözlerin bana her şeyiyle bakmadan bir gün bile geçirmek düşündüğümünden çok daha zor. Gerçek aşktan, tam bir can sıkıntısına. Seni özliyorum, Hannah, neredeyse her gün her saniye. Seninle sevişmeyi arzuluyorum. Seni ve senin içinde kendimi kaybetmenin nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum.

Hannah gözyaşlarını silmek ve onun orduya katılmaktan pişmanlık duyduğunu fark etmenin şokunu atlatmak için bir süre durakladı, onun için acı çektiği gibi onun için de acı çekmişti ve bugüne kadar onun için acı çekmeye devam etmişti.

Hokey oynarken ve askere gittiğimden beri hayatımızın büyük bir kısmı benim hedeflerime odaklandı. Sen beni sarsılmaz gücünle desteklerken bazen senin hedeflerinin göz ardı edilmesi beni şaşırtmadı.

Şimdi sıra sende ve benim için çok büyük bir şey daha yapmanı istiyorum. Yeniden sevmeni istiyorum. O harika, şaşırtıcı, cömert kalbinizi bir başkasıyla paylaşmanızı istiyorum. Kibirli olmak Ben bir ahmak olsam da, birlikte yaşadığımız inanılmaz hayatı her zaman hatırlamanı istiyorum. Ama bu anıların seni hapsedmesini asla istemem. Bu yüzden seni özgür bırakıyorum. Hak ettiğin sevgi, mutluluk ve neşe dolu büyümlü hayata sahip olman için sana yalvarıyorum. Lütfen ölümümün bu şeyleri sizden çalmasına izin vermeyin. Bu nihai olur

Trajedi.

Bu satırları yazarken hayatta ve iyi olduğumu unutmayın, bu yüzden başka bir adamla birlikte olduğunuz fikri bende cinayet işleme isteği uyandırıyor. Ama

Benim için yas tutarken hayatının geri kalanını yalnız geçirme düşüncesi çok daha kötü olurdu. Lütfen bunu yapma.

Ayrıca artık istemiyorsan, o eski büyük evin sana kalmasını da istemiyorum. Eğer ailem ve Gavin ilgilenmiyorsa, ne istersen yap. Sizin için en iyisi buysa satın. Ben olsam

Tek başına idare edemeyeceğin kadar çok şey varsa bunu tamamen anlarım. Ve eğer sakıncası yoksa, Homie'nin ömrü kaldığı sürece ona benim için özellikle iyi bak. Senden başka o benim en iyi arkadaşım ve onu ikimize de yetecek kadar seveceğini biliyorum.

Herhangi bir şüpheden varsa diye söylüyorum, sen benim hayatımın aşkıydın. Ve her zamanki gibi haklıydın. Bunu bir noktada konuşmalıydık. Seni terk etmek zorunda kaldığım için üzgünüm Hannah.

asla senden uzakta olmayacağım. Seni her zaman seviyorum ve bir gün tekrar görüşeceğiz.

Caleb

Not: Lütfen anneme kızmayın, bunu almanızın zamanının geldiğini düşünene kadar bekletti. Ona ne kadar beklemesi gerekiyorsa o kadar beklemesini söyledim.

Gerekirse yıllar sürdü ve ancak hazır olduğunuzu düşündüğümde size

verdim. O zamana kadar benim yaptığım şeyi daha iyi yapabileceğini umuyordum.

senden istedim. Seni çok seviyorum bebeğim. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.

Hannah gözyaşlarını yüzünden sildi ve gözyaşlarının değerli mürekkebi bulaştırmamasına dikkat ederek mektubu göğsüne bastırdı. Ona tam da ihtiyacı olan şeyi, çok özlediği Caleb'a özgü mizahı ve küstahlığıyla birlikte vermişti.

Mektubu okumak onunla tekrar vakit geçirmek gibiydi ve eğer yıllar önce karşılaşılsaydı, mektuptaki "sesinin tınısı" dayanılamayacak kadar acı verici olurdu. Yıllar önce insanların ona defalarca söylediği şeylerden biri de

Öldükten sonraki haftalarda zamanın kırık kalbini iyileştireceğini söylemişti. O zamanlar bunun hayatında duyduğu en aptalca şey olduğunu düşünmüştü. *Zaman*, genç kocasını kaybetmesini nasıl *daha iyi* hale getirebilirdi? Peki ya kalbinin iyileşmesini istemiyorsa?

Ama o duyarsız görünen insanlar tamamen haklıydı. Zaman acıyı dindirmiş ve ilk darbeyi yumuşatmıştı. Her şeye rağmen kalbi iyileşmişti. Bir daha asla tam anlamıyla bütün olmayabilirdi ama artık onarılamayacak kadar paramparça değildi. Nolan'la geçirdiği zaman ona yeniden sevebileceğini göstermişti ama bunu başarması yıllar almıştı.

Kederin her zaman yanında olacağını uzun zaman önce kabul etmiş olsa da, artık hissedebileceği tek duygu bu değildi. Diğer, daha üretken duygulara izin vermenin Caleb'a ya da birlikte yaşadıkları hayata ihanet olmadığını anlamaya başlamıştı. Hayatta kalmakla ilgiliydi. Bu En çok sevdiğiniz kişi olmadan devam edemeyeceğinizi düşündüğünüzde hayatın ilerlemesiyle ilgiliydi.

Mektubu tekrar okuduktan sonra, bu sefer her kelimeyi tamamen özümsemek için yavaşça, kaybettikleri her şey için, paylaşamayacakları hayat için, asla sahip olamayacakları çocuklar için, Caleb'in çalındığı günler, haftalar, aylar ve yıllar için, muhteşem kış günleri için ağladı. Butler Dağı'nda kayak yapıyor olmalıydı, sevgili Sultanlarıyla ateş çukurunun başında geçireceği berrak sonbahar geceleri için, bir daha asla göremeyeceği parlak yaz gün batımları için, onsuz gelecek tüm bahar uyanışları için ve birlikte geçirmeleri gereken tatlı, değerli zamanlar için.

Hiç gözyaşı kalmayana, gözleri ağrıyana ve altındaki yastık sıırıslıklam olana kadar ağladı. Ve ateş fırtınası sırasında bir noktada, nihayet Caleb'a daha önce yapmadığı bir şekilde veda etti. Onun sözleri

umduğu şeyi başardı. Onu sonsuza dek sevecek ve özleyecekti, ama kalbinde yeni bir aşka yer açması için onu özgür bırakmıştı.

Hannah sayfaları zarfa geri koydu ve mektubu Nolan'la paylaşmak niyetiyle hafta sonu için hazırladığı çantaya yerleştirdi. Çünkü Caleb'in ilişkilerini onaylamasının onun için çok şey ifade edeceğini biliyordu. Sonra gözlerini kurulamak ve yüzünü yıkamak için banyoya gitti.

Nolan yakında burada olacaktı ve birlikte geçirecekleri zaman için heyecanlıydı, şimdi Caleb'in tam olarak yapmasını istediğı şeyi yaptığından emin olduğu için daha da heyecanlıydı.

Bu mektupla ona gerçekten de çok değerli bir hediye vermişti ve bunu her zaman saklayacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Ülkemizin saldırıya uğradığı gün, düşünebildiğim tek şey, birkaç ay önce hayatımızla ilgili kararlar verirken dünyanın ne kadar farklı olduğu. Orduda bir kocaya sahip olmak artık çok daha korkutucu bir teklif, özellikle de o bir piyade subayı olduğu için. Bir yanımda zamanı geri sarabilmeyi ve onu hokeyi seçmeye ikna edebilmeyi diliyor. Ama Caleb'i tanıyorsam, 11 Eylül'den sonra sopasını ve patenlerini buzun üzerine bırakıp en yakın askere alma görevlisine koşardı.

-Yirmi iki yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

L nümüzdeki iki buçuk gün boyunca garajı Skeeter'ın güvenilmez ellerine bırakan Nolan, öğlen eve gidip üstünü değiştirdi ve çantasını hazırladı.

Hannah'yı kucağına aldı. Normalde, evden ayrılacağı için stresli olurdu. Bırakın iki günü, bir gün bile garajda kalamazdı ama aklında Skeeter'ın bu kadar kısa sürede işini batırıp batıramayacağı dışında başka şeyler de vardı. Kendi haline bırakıldığında, Skeeter

hemen hemen her şeyi yapabilirdi, ama Nolan inanmaya karar verdi.

Giyecek düzgün bir şeyler bulmak için kaldırmaya fırsat bulamadığı temiz kıyafet yığınlarını karıştırırken düşünecek çok daha iyi şeyleri vardı ve kırmızı ekose bir flanel gömlek ve yine solmuş bir kot pantolonda karar kıldı. Ya ondan daha güzel bir şeyler giymesini bekliyorsa?

Bu düşünce onu dolabını karıştırmaya yöneltti ve orada unuttuğu bir elbise gömleği ve bir çift siyah kot pantolon buldu. Umarım, bu

akşam yemeğine falan çıksalar iyi olurdu. Daha iyi giysiler almayı düşünmeliydi. Hannah gibi klas bir kadın, tüm gardırobu kot ve faniladan oluşan bir adamla birlikte olmak istemezdi.

Tanrım, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Ne giydiğin umurunda değil.

O öyle biri değil, bu yüzden böyle düşünmeyi bırak. Tıraş takımını ve bir kutu prezervatifi çantaya attı ve sonra bunun fazla küstahça olup olmadığını düşündü.

Nolan yatağının kenarına oturmuş, öfkeli sinirlerini yatıştırmayı umuyordu. Dün gece olanlardan sonra, birlikte yalnız kalmak için plan yaptıklarında prezervatifleri de dahil etmek küstahlık sayılmazdı. Yine de, ait olmadığı bir yere izinsiz girdiği hissini görmezden gelemiyordu. Bunca zaman ve onunla paylaştığı onca şeyden sonra bile, birçok açıdan Hannah hâlâ Caleb'in kızıydı ve bu yüzden ona yasaktı.

Böyle şeyler düşünmenin saçma olduğunu biliyordu, özellikle de dün gece kollarında neredeyse çırılçıplakken, ama elinde değildi. Rahatsız edici düşünceler onu ondan uzak tutmayacaktı ama yine de onu rahatsız ediyorlardı.

Yirmi dakika sonra kızın evine vardığında, neredeyse tüm bu olanlardan vazgeçeceğini söylemişti. Kendisi gibi gösterişsiz, radara yakalanmayan bir adamın, Caleb Guthrie tarafından sevildikten sonra bir kadını mutlu edebileceğini düşünmek delilikti. Ona yetebileceğini düşünerek kimi kandırmaya çalışıyordu?

Kadın kapıya her zamanki gibi güzel bir şekilde geldi - o kadar güzeldi ki adamın nefesini kesti. Daha yakından baktı ve gördüğü şey karnına inen bir yumruk gibi ona çarptı.

"Ağlıyordun."

Bunu inkar etmedi. Aksine, onu eve buyur etmek için kenara çekildi.

Ön salona adım attı. "Dinle Hannah, bunu yapmak zorunda değiliz.

."

İki parmağını ağzına götürerek onu susturdu ve parmaklarını çıkarıp yerine dudaklarını koyduğunda onu alçalttı. Adam öpücüğünün tatlı cennetine gömülürken kolları boynuna dolandı.

Onu kendine yakın tuttu, o kadar yakındı ki öpücükten çekilip alnını omzuna dayadığında titrediğini hissetti.

"Sorun ne tatlım?" Onun çekici kokusu ve saçlarının yumuşak ipeğiyle çevrili olan Nolan, umutsuzca onu neyin üzdüğünü bilmek istiyordu.

"Bunu sana uzaktayken anlatacağım ama şimdilik bunu bir dakika daha yapabilir miyiz?"

Hâlâ onunla gitmek istediğini duyunca rahatlayan adam, "Ne kadar istersen" dedi.

Evin ön salonunda uzun bir süre birbirlerine sarılmış halde durdular. Nolan, kızın titremesinin yatışması ve başını onun omzundan kaldırıp bakışlarıyla buluşmasının ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Teşekkür ederim."

"Seni tuttuğum için bana teşekkür etmene gerek yok, Hannah. Bu benim en sevdiğim şey haline geldi."

"Sana bundan çok daha fazlası için teşekkür ediyorum." Başını kaldırıp ona bakarken ellerini göğsünde birleştirdi. "Sabrın için sana teşekkür ediyorum

Sen benim buna hazır olmamı beklerken. Benimle ve Caleb ile yıllarca süren arkadaşlığın için sana teşekkür ediyorum. Bir ilişkiden sonraki ilk ilişki olmanın getirdiği tehlikeli sulara gezinmeye istekli olduğun için sana teşekkür ediyorum. İnanılmazdın ve her şey için minnettarım. Bunu bilmeni istedim."

Ona dokunmadan duramadığı için elleriyle yüzünü çerçeveledi. "Sen harika birisin, Hannah. İyi mizahın ve sarsılmaz zarafetinle hepimizi şaşırtıyorsun. İstedğim zaman elini tutabildiğim için kendimi dünyanın en şanslı erkeği gibi hissettiğim için lütfen bana teşekkür etme."

Alnını onunkine yasladı, ona hayal bile edemeyeceği kadar aşıktı. O anda, Caleb Guthrie'ye denk olmaması önemli değildi. Önemli olan tek şey, onun için mükemmel bir eş olmasıydı. O, Caleb'ın diğer yarısıydı. Uzun zamandır bunun böyle olduğundan şüpheleniyordu.

Artık emindi.

"Hâlâ gitmek istediğine emin misin?" diye sordu uzun süren memnun bir sessizlikten sonra.

"Gitmeyi çok istiyorum."

"Hadi başlayalım o zaman." Paltosunu onun için tuttu, çantasını aldı ve evin kilitli olduğundan emin olmak için durarak onu kapıdan dışarı çıkardı

onu yan yoldan takip etmeden önce.

Kamyona bindiklerinde "Nereye gidelim?" diye sordu. Elleri kucagında bir katlanıp bir açılıyordu, bu da onda tespit edebildiği tek sinir belirtisiydi.

"Dün gece internette biraz araştırma yaptım ve mükemmel bir yer buldum."

"Nerede o?"

"Biraz kuzeyde, buradan yarım saat kadar uzakta, Aşağı Waterford'da." "Orada Candlewick adında harika bir pansiyon olduğunu duymuştum.

İnziva için bazı ipuçları almak amacıyla bir göz atmak istedim."

"Biz de oraya gidiyoruz."

"Harika," dedi ona sıcak bir gülümseme ile.

daha önce sahip olmadığı güven. "Görmek için sabırsızlanıyorum." Elini tutmak için koltuğun diğer tarafına uzandı. "Bunun için de teşekkür ederim. Şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Umarım bana her zaman neye ihtiyacın olduğunu söylersin, böylece senin için onu elde etmeye çalışabilirim."

"İhtiyaçlarım genellikle oldukça basittir."

"Her biri hakkında bir şeyler duymak için hâlâ sabırsızlanıyorum."

Dudağını ısırdı ve onu ateşleyen boğucu bir bakış attı ve henüz Butler'dan bile çıkmamışlardı.

"Ailen nereye gittiğini biliyor mu?"

"Annem biliyor. Hunter'a söylemesini söyledim, böylece arama-kurtarma ekibini göndermeyecek ama başka kimseye söylemeyecekler."

"Baban bile mi?"

"Annem ona söyleyebilir."

"Bu da diğer herkesin de bileceği anlamına geliyor," dedi Nolan alçak sesle gülerek.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Tabii ki hayır. Umurumda değil. Siz Abbott'larla yeterince uzun zaman geçirdim.

Artık işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Umarım ..." Güvensiz bir budala gibi görünmeden bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

"Ne umuyorsun?"

"Aslında birkaç şey var. Birincisi, umarım hayatındaki hiç kimse Caleb hayattayken senin hakkında böyle hissettiğimi düşünmüyordur."

"Tanrım, Nolan," dedi usulca. "Kimse böyle bir şey düşünmez."

"Elbette yaparlar. İnsanlar kötü ve kindar olabilir ve sizin gibi masum insanları incitecek korkunç şeyler söyleyebilirler. Senin için asla böyle bir acıya sebep olmak istemem. Seni ondan çok önce tanıyordum. Seni durduracak ne var ki?"

Birisi onu kıskandığını ve aramızdan ayrıldığı için mutlu olduğunu söyleyebilir mi?"

"Sen onun en yakın arkadaşlarından biriydin. Biri bunu nasıl düşünebilir?" Nolan omuz silkti, sesinin bu olasılıktan bu kadar etkilenmiş gibi çıkmasından nefret ediyordu.

"Bu benim endişelendiğim bir şey." Uzun süren bir sessizlikten sonra ona baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Yeniden biriyle çıkmaya başlamanın benim için ne kadar zor olduğunu düşünmek için çok zaman harcadım ama bu durumda senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu o kadar düşünmedim. Bu konuda endişelendiğiniz için üzgünüm. Eğer

Size karşı böyle bir imada bulunmaya cüret eden olursa, benim çok çirkin bir tarafımı görecekler."

"Öyle mi?" dedi kıkırdarak. "Sakin ol, kaplan."

"Ben ciddiym! Caleb öldüğünden beri ikimizin de yaşadığı onca şeyden sonra birinin böyle korkunç bir şey söylemeye cüret etmesi ... Bunu düşünmek bile beni öfkeliendiriyor."

"Kızgınken çok tatlı oluyorsun." "Şakanın sırası değil."

"Şaka yapmıyorum. Kızgınken cidden çok seksisin. Ve kızgın olmadığında da. Hemen hemen her zaman seksisin."

"Nolan!"

"Ne? Ben sadece gerçeği söylüyorum."

"Eğer birisi böyle bir şey söylerse bana söyleyeceğine söz vermeni istiyorum. Söz veriyor musun?"

"Sana söylemekten biraz korkarım. Seni kefaletle hapisten çıkarmak zorunda kalmak istemem."

"Ciddiyim. Bilmek isterdim, böylece o kişiyi doğru yola getirebilirdim." "Ben kendi savaşını kendisi vermeyi tercih eden bir adamım."

"Bilmek isterdim. Söz veriyor musun?"

"Peki, tamam. Söz veriyorum. Tanrım, böyle saldırgan bir tarafın olduğunu hiç bilmiyordum," dedi alaycı bir tonda. "Bu beni tahrik ediyor."

"Kapa çeneni," dedi gülerek.

Birleştirdikleri ellerini kucağına götürdü ve avucunu ereksiyonunun

üzerine koydu. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Nolan. . ."

"Hmm?" Kadının elinin sıcaklığı kıyafetlerini yakarken kamyonu yolda tutmakta zorlanıyordu.

"Oraya varmamıza ne kadar var?"

"Çok değil."

İçini çekti ve başını koltuğa yasladı ama elini onun koyduğu yerde tuttu. "Bunun bir şey olduğunu söylemiştin. Endişelendiğin diğer şeyler neler?"

"Buna verdiğin tepkiden sonra sana söylemeye korkuyorum." "Yine de söyle."

Nolan, çiçek açmış ağaçların ve yeşermeye yeni başlayan çimenlerin işaretlediği yola baktı. "Bazen ondan sonra sana sıkıcı görüneceğimden endişeleniyorum."

"Ne var? Bu delilik. Neden böyle düşündün ki?"

"O çok ... çok yönlü biriydi, sanırım öyle diyebilirsiniz. Karmaşık, kompleks, hayattan daha büyük. Ben bunların hiçbirisi değilim. Ne görürsen onu alırsın türünden oldukça basit bir adamım. Bunların hepsi ve çok daha fazlası olan bir adamın anısıyla nasıl rekabet edebilirim?"

"Onunla yarışmak zorunda değilsin, Nolan. Böyle hissetmeni asla istemem. O neyse oydu ve hepimiz onu seviyorduk ama mükemmel olmaktan çok uzaktı. Bazen ona oturması, susması ve sadece *olması* için yalvarırdım. Genellikle beş dakika kadar dayanırdı ve sonra başka bir şeye geçerdi. Beni çok yorardı. Onunla ilgili zaman zaman katlanamadığım pek çok şey vardı."

"Ne gibi?" Nolan, kendisine mükemmel bir evlilik gibi görünen bu ilişkinin diğer tarafını daha önce hiç görmemiş olmanın şaşkınlığıyla sordu.

"İçki içmesi bir sorundu. Sadece birkaç kadeh içememesinden nefret ederdim.

Sosyal olarak biralar. Her zaman sürülmekle ilgiliydi. Sarhoş olduğunda gürültücü ve iğrenç olabiliyordu, bu da beni sık sık utandırıyor. Onun Dil berbattı ve bazen ailem ve büyükannem ve büyükbabam etraftayken filtre uygulamayı unutması beni deli ediyordu. Bu tür şeyler yüzünden büyük ve çirkin kavgalar ederdik."

"Hiç kavga ettiğinizi bilmiyordum."

"Aman Tanrım! Şaka mı yapıyorsun? Kediler gibi dövüştük."

"Geri kalanımıza iyi görüldüğünüzden emin olabilirsiniz."

"Çoğu zaman iyiydi. Ama mükemmel olmaktan çok uzaktı."

"Bunu duyduğuma gerçekten çok şaşırdım. Mutluluk verici görünüyordu."

"Çoğu zaman öyleydi ama bir evliliğin içinde gerçekten neler olup bittiğini o evliliği yaşayan iki kişiden başka kimse bilemez."

"Bu doğru."

"Onu her şeyimle sevdim ama onun hatalarına karşı kör değildim, o da benimkilere karşı kör değildi."

"Ne gibi hatalarınız olabilir ki?"

"Öğrenmek için buralarda takılmanız gerekecek, değil mi?"

Aşağıda onun dokunuşunu kaybetmek ona ne kadar acı verse de, birleşen ellerini dudaklarına götürdü. "Seninle ilgili her berbat, korkunç, uğursuz şeyi keşfetmek için sabırsızlanacağım."

Kahkahası onu memnun etti ve rahatlatı. Dışarıda hava alabilmek iyi hissettiriyordu.

İyi şeylerle birlikte kötü şeyleri de. Onunla konuşması bu kadar kolay olan biriyle hiç birlikte olmamıştı. Ellerinin tekrar kucağına düşmesine izin verdi ama ellerini kalçasına dayadı çünkü kızın elinin sikinin üzerindeki tatlı işkencesine daha fazla dayanamadı.

"Başka bir endişen var mı?" diye sordu, bakışlarına yansıyan gerçek bir ilgi ve endişeyle ona bakıyordu.

"Bir tane daha. Biraz büyük bir

tane." "Tamam. Kaldırabilirim.

Getir bakalım."

"Bunu nerede duyduğumu hatırlamıyorum, sadece aklımda kaldı Çünkü eğer seninle birlikte olma şansım olursa, bunun bana ve sana nasıl uygulanabileceğini düşündüm. Televizyonda falan görmüş olabilirim ama bir kişi boşandıktan ya da dul kaldıktan sonra çoğu zaman ilk ilişkinin yürümediğini söylemişti. Ve ben bunun yürümesini gerçekten istiyorum."

"Ben de öyle, Nolan. Seninle birlikte değilim ya da bu hafta sonu seninle birlikte daha iyi bir şeye giderken dul kutusunu kontrol etmeye gitmiyorum. Sen daha iyi bir şeysin. Aklımın bir köşesinde, hazır olduğumda beni beklediğini hep biliyordum ve bu beni rahatlatıyordu. Bunca zamandır kimse bana çıkma teklif etmedi değil. İnsanlar etti."

"İnsanlar. Myles Johansen gibi insanlar mı?" "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kaynaklarım var."

"Bunu sana babam mı söyledi? Onu öldüreceğim. Tam bir dedikoducu!"

"O sadece akıllı bir erkeğin bir kadının kalbini kazanmaya çalışırken olası bir rekabetin farkında olduğunu belirtti. Çünkü ben

herhangi bir potansiyel rekabetten habersizdi, sanırım Myles'ın ilgisi konusunda beni aydınlatmaktan biraz zevk aldı."

"Onu öldüreceğim."

"Hayır, değilsin. O seni kolluyordu ve şaşırtıcı bir şekilde beni de kolluyor olabileceğini düşünüyorum. Bu da beni bir itirafa götürüyor ..."

"Ne itirafı?"

"Görünüşe göre, o ve büyükbabanızın o gün beni kapınıza getiren bitmiş aküyle bir ilgisi olabilir."

Gözleri şaşkınlık ve öfkeyle irileşti. "*Dalga* mı geçiyorsun benimle? Tamamen kontrolden çıktılar!"

"İşe yaradı, değil mi?"

"Sizi aramam için gerçekten arabamın *aküsüyle* mi oynadılar?" "Bundan çok daha hesaplı olduğuna inanıyorum. Seninle uğraştılar Bir yerde olmanız gerektiğini bildikleri bir günde ve ailenizin çoğunun başka bir yerde olduğu bir günde batarya, dolayısıyla tek seçenek bendim."

"Bu şeytanlıktan başka bir şey değil."

"Tekrar ediyorum, işe yaradı, değil mi? İşte buradasın. Buradayım. Birkaç iyi niyetli ihtiyarın dürtmesi sayesinde."

"İyi niyetli," dedi homurdanarak. "Eğer böyle adlandırmak istiyorsan o."

"Düşmanın yanında yer almaktan nefret ederim ve bunu onlara asla ifşa etmem.

Ama yardımlarını takdir ediyorum, sanırım buna işkence tehdidi diyebiliriz. Bize ihtiyacımız olan dürtüyü verdiler ve beni Grange'deki danstan beri içinde bulunduğum sefaletten kurtardılar."

"Neden sefalet içindeydin?"

"Çünkü seni öptüm, aradım ve sen beni geri aramadın, bu yüzden seninle olan tüm şansımı çoktan mahvettiğimi düşündüm. Eğer bu sefalet değilse, nedir bilmiyorum."

"Sana bunları yaşattığım için özür dilerim. Seni aramak istedim. Hem de çok istedim."

"O halde beni araman için sana bir sebep vererek bize bir iyilik yaptılar ve bunun için onları rahat bırakmalısın."

"Bunu dikkate alacağım."

"Şahsen ben onlara bir teşekkür notu göndermek isterdim. Keşke arabanızla uğraşmayı daha önce düşünseydim."

"Bunu asla yapmazdın!"

"Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir ve seni bir kez tattıktan sonra kendimi oldukça umutsuz hissediyordum."

"Bil diye söylüyorum, o öpücüğü yeniden yaşamak ve yapmak istediğim son şey bu iken neden senden uzaklaştığımı anlamaya çalışmak için aşırı miktarda zaman harcadım."

"Bunu neden yaptığını sanıyorsun?"

"Çünkü her şeyden sonra ilk kez oldu. Bunun bir daha olmamasını umuyorum." Onun sertçe yutkunduğunu duydu. "Bu hafta sonu."

"Eğer öyleyse, öyledir. Burada baskı altında değilsin, Hannah. Hem de hiç."

Sadece rahatlayalım ve birlikte olmanın tadını çıkaralım. Başka her şey bonus, tamam mı?"

"Biraz gergin olduğumu anladığınız için teşekkür ederim." "Lütfen olmayın."

Kısa bir süre sonra rustik kır oteline vardılar ve park yeri. Green Dağları'nın eteklerinde yirmi dönümlük bir tarım arazisi üzerinde yer alan Candlewick Inn, çeşitli internet siteleri tarafından Kuzey Vermont'ta romantik bir yer olarak şiddetle tavsiye edilmişti. Onun gergin olduğunu duyan Nolan, gündemlerindeki ilk maddeyi düşündüğü için memnundu.

Otele giriş yaptıklarında, hancı onlara kır temalı geniş bir oda gösterdi. Sarışın ahşap zeminler ve lacivert vurgular, odanın uzak köşesini kaplayan kral boy yatağın odağının bir kısmını aldı. Odada bir şömine ve jakuzili küvet vardı. İkisini de istemişti.

"Umarım bu sizi memnun eder Bay Roberts," dedi dost canlısı hancı.

"Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

Ona bir kâğıt uzattı. "Otuz dakika sonraki spa randevunuzun onayı."

"Harika, teşekkürler."

"Konaklamanızın keyfini çıkarın ve sizi daha rahat ettirmek için yapabileceğimiz bir şey olursa lütfen bize bildirmekten çekinmeyin."

Yalnız kaldıklarında Hannah ona döndü. "Bir *spa* merkezimiz var randevu?"

"Evet, var."

"Spa'ya mı gidiyorsun?"

"Görünüşe göre öyle."

"Peki sen ne yaptırıyorsun? Seni ağda masasına bağlanmış, avazın çıktığı kadar bağırırken hayal ediyorum."

"Kulağa ne kadar çekici gelse de - ve ağda masasına bağlanmanın nasıl bir şey olduğunu nasıl bilebileceğinizi merak etsem de - yaptığımız şey bu değil."

"Ne yapıyoruz biz?"

"Çift masajı."

Gözleri açık bir zevkle parlıyordu. "Gerçekten mi? Öyle miyiz?"

Onu böyle mutlu görmek hoşuna gidiyordu, özellikle de onu kucağına almadan önce neden ağladığını henüz söylememişken. "Evet, öyleyiz."

"Daha önce hiç masaj yaptırdın mı?"

"Yaptırdığımı söyleyemem."

Kadının narin kahkahası onu gülümsetti. "Bu ilginç olacak."

"Kızlarla geçirdiğin spa günlerinden ne kadar keyif aldığını hatırladım."

Biraz spa zamanını kaçırmayacağımı düşündüm."

Paltosunu çıkardı, bir sandalyenin üzerine attı ve ona doğru geldi. Ellerini göğsünden yukarı kaldırıp omuzlarına koydu. "Bunu ayarladığın için teşekkür ederim, Nolan. Her şeyden ve herkesten uzakta olmak çok rahatlatıcı. Sen hariç tabii ki."

"Zor bir hafta geçirdin," dedi, gülümsemesinin solduğunu fark etti ve umutsuzca nedenini öğrenmek istedi. "Biraz dinlenmek tam sana göre. ihtiyacım var." Ona sarıldı ve saçlarının mis gibi kokusunu içine çekti. "Spaya gitmeliyiz."

"Sesin neredeyse hevesli geliyor." "Öyle mi? Bu kasıtlı değildi."

Gülümsedi ve elinin onun kolundan aşağı kayarak elini tutmasına izin verdi. "Deneyene kadar eleştirme."

Onu kırmazdı ve onu bu kadar parlak bir şekilde gülümseten her şeyi denerdi.

BÖLÜM 18

Caleb'in büyükannesinin cenazesi için Vermont'taki eve gittik. Büyük, güzel evini Caleb'e bıraktığını öğrendiğimizde çok şaşırdık çünkü evi onun kadar seven tek kişi oydu. Onu kaybettiğimiz için çok üzgünüz ama hediyesi bizi çok heyecanlandırdı. Bu ev ikimiz için de her zaman özel oldu ve Caleb emekli olduktan sonra "bir gün" orada yaşayacağımız günü iple çekiyoruz. General olmaya kararlı olduğuna göre, bir gün çok uzun bir zaman! Ama bir evimiz olduğunu bilmek güzel.

Tüm bu hareketliliğin arasında evim diyebileceğim bir yer.

-Yirmi beş yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

Hannah, Nolan'ın gerçekten masaj yaptıracığına inanamıyordu. Çünkü onun bundan hoşlanacağını düşünmüştü. Adam erkekler soyunma odasından sadece geniş omuzlarını ve kaslı yapısını vurgulayan kalın beyaz bir bornoz giyerek çıktığında delice kıkırdama dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı.

"Bana burada tamamen soyunmam gerektiğini söylediler," diye fısıldadı ısrarla. "Kimse bana bunun çıplak bir masaj olduğunu söylemedi."

Hannah'nın sıkıca kenetlenmiş dudaklarından kahkahalar döküldü. "Oh harika. Devam et ve gül."

"Bir erkek alacağını duydum."

Yüzü tamamen dümdüz oldu. "Hayatta olmaz."

Kahkahadan iki katına çıkan Hannah, bornozunun koluyla gözlerini silerken kapı çalındı ve iki çekici kadın belirdi

Yan yana iki yatağın hazırlandığı odaya girdi.

Teknisyenler onları selamlayıp sıcak battaniyelerin altına yerleşirken odadan çıktıklarında Nolan, "Bunu ödeyeceksiniz," diye mırıldandı.

Hannah bir an tereddüt etti, bornozunu çıkarıp battaniyesinin altına girerken Nolan da aynısını yapınca kendini mahcup hissetti.

"Sadece tekrar söylemek istiyorum ki, tamamen çıplaklığa karşıyım."

Hannah ona doğru dönerek başını kavuşturduğu kollarının üzerine koydu. "Bunu onlara söylememi ister misin?"

"Hepiniz benimle dalga geçebilesiniz diye mi? Hiç sanmıyorum."

"Öfkelendiğinde çok tatlı oluyorsun."

Ona ters ters baktı, bu da onu tekrar güldürdü.

Teknisyenler onlara tekrar katıldığında Hannah, "O bir bakire," dedi. "Bu yüzden üzerine fazla gitmeyin."

Yumuşak müzik ve aromaterapi kokuları havayı doldururken, onun kızgınlık dolu oflaması onu kahkahalarla titretti.

Nolan'ın teknisyeni "Sadece rahatlayın ve keyfini çıkarın," dedi. Mümkünse, ona ilk dokunduğunda sırtındaki kaslar daha da gerildi.

Hannah hangi kısımdan daha çok zevk aldığından emin değildi; onun masaja katlanmasını izlemek mi, yoksa kokulu yağ ve güçlü ellerin sırtındaki stresi yoğurmasının inanılmaz derecede rahatlatıcı kombinasyonu mu?

Elini onun elinin üzerine koydu. "Gözlerini kapat ve rahatla," diye fısıldadı. "Sus, beni rahatsız ediyorsun."

Teknisyenler onlara dönmelerini söylediğinde Nolan dondu kaldı ve Hannah yine kendini kaybetti. "Bebek gibi davranmayı bırak ve sana söyleneni yap."

Yaptı ama kız onun sert duruşundan bunu yapmak istemediğini anlayabiliyordu.

Hannah onun elini tutmaya devam etti ve bir saat dolmadan rahatlayacağını umuyordu. Gözlerini kapadı ve kendini inanılmaz derecede hoşgörölü masaja bıraktı. Bir süredir masaj yaptırmadığı için bu çok hoş bir ikramdı.

Nolan'ın dudakları kendi dudaklarına değdiğinde uyuyakaldığını fark etti. Gözlerini yavaşça açtığında Nolan'ın göğsünün üzerinde durduğunu gördü.

ve omuzları yağdan ve yumuşak ışıklardan parlıyordu. Daha önce hiç bu kadar seksi görünmemişti, diye düşündü kadın, uzun uzun bakarken.

"Lütfen buradan defolup gidebilir miyiz?"

"O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Dayanılmaz."

Adamın elini bırakıp bornozunu çekiştirirken, örtünürken ona bakma dürtüsüne karşı koyarken yaptığı yorum onu yeniden gülümsetti. *Yakında*, diye düşündü, bir telaş onu ele geçirirken.

Tek umudu sinirlerinin akşamki planlarını bozmamış olmasıydı.

Kapıda karşılaştıklarında, "Üstünü değiştirme," dedi huysuzca.

"Affedersiniz?"

"Odamıza dönerken cübbeleri giyebileceğimizi söylediler. Eşyalarını topla ve benimle koridorda buluş."

"Tamam." Hannah korkusunu yuttu ve zihnini tüm endişelerden arındırmaya çalıştı, böylece bir sonraki planının tadını çıkarmaya odaklanabilecekti.

Giysilerini ve ayakkabılarını taşıyarak, ateşin yakıldığı ve içinde bir şişe şampanya bulunan bir buz kovanın oturma alanına yerleştirildiği odalarına doğru üst kata çıktılar. Odanın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş mumlar odaya sıcacık romantik bir ışıltı veriyordu.

Hannah eşyalarını yere bıraktı ve yavaşça etrafına bakındı.

"Çok mu fazla?" diye sordu, sesi kararsızdı.

"Hiç de değil. Çok güzel."

"Gel, ateşin yanına otur." Onu aşk koltuğuna götürdü ve şampanyanın tıpasını açmak için yanına oturdu. "Şampanya sever misin?"

Bardağı ondan aldı. "Bayıldım."

"Bunu sevip sevmediğini sormama gerek yok," dedi ve içinde çok çeşitli gurme çikolatalar bulunan bir tabağın kapağını kaldırdı.

"Aman Tanrım!" Seçkiyi daha yakından incelemek için masanın üzerine eğildi. "Hangisini istediğimi bilmiyorum."

"İkisinden de birer tane al."

"Sen şeytansın. Şampanya, çikolata ve öğleden sonra masaj mı? Beni şımartıyorsun."

"Amaç da bu zaten."

"Tüm bunları bu kadar çabuk ayarladığınıza inanamıyorum."

"İnternet bağlantısı olan bir adam tehlikeli olabilir."

"Bu gerçekten çok güzel," dedi, dilinin üzerinde eriyen krema merkezli bir çikolatayı ısırarak. "Tanrım, bu çok güzel. Bir tane al." Denediğinin aynısından bir tane daha aldı ve ona uzattı.

Ondan bir ısırık almak için eğildi. "Bu çok güzel." Tekrar arkasına yaslanmak yerine kızın at kuyruğunu çekiştirdi ve onu çikolatalı bir öpücük için kendine çekti. "Bu daha da iyi. Çikolata aromalı Hannah."

"Bir duş almalıyım." "Henüz değil."

Niyetini anlamaya çalışarak ona baktı. "Neden olmasın?"

"ünkü seni kirletmeyi henüz bitirmedim." Gölümseyerek kızın at kuyruğunu kenara itti ve kulağına doğru ilerleyerek boynunu ve çenesini öptü. "Bu iyi mi?"

"Evet," dedi, nefesi kesilmiş ve çözölmüş hissediyordu ve adam ona dokunmamıştı bile.

"Bana ne istediğini söyle, Hannah." Sesi, tüylerini diken diken eden ve meme uçlarını karıncalandıran hırıltılı bir fısıltıydı. "Sana ne istersen veririm."

"Sen. Seni istiyorum."

Gözlerinin içine bakmak için geri çekildi. "Emin misin?"

"Hayır," dedi sinirli bir şekilde gülerek. "Bunu denersek ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama denemeye hazırım."

"Ne olursa olsun sorun değil. Hiçbir şey olmasa bile. Tamam mı?" Başını salladı.

Parmakları onun hassas teninde hafifçe gezinerek yüzünü okşadı. "Bu duruma en iyi nasıl yaklaşabileceğimi düşündüm," dedi ciddi bakışlarında bir mizah kıvılcımıyla. Parmaklarının yerine dudaklarını koyarak yüzüne yumuşak öpücükler kondururken, ağzından özenle kaçındı. "Daha sonraya kadar beklersek, düşünmek için çok fazla zamanın olacağını düşündüm ve bu durumda çok fazla düşünmek kötü bir şey."

Hannah ciğerlerine hava çekmeye odaklanmış, onun öpücüklerinden, sözlerinden ve belli ki bu konuyu ciddi ciddi düşünmüş olmasından etkilenmişti. Bunu ona söyleyebileceğinden değil tabii, çünkü bunun için sahip olmadığı kelimeler gerekecekti.

"Benimle yatağa gelir misin, Hannah?"

Kız cevap veremeden, adam sonunda kızın ağzını derin bir öpücükle kaptı ve kız ona yapışarak daha da yakınlaşmaya çalıştı. Geri çekilmeden önce onu sonsuza dek öpmüş gibi hissetti, dudaklarını onunkilerde tuttu ve o yoğun gözlerle onu izledi.

"Evet," diye fısıldadı.

Onu kollarının arasına aldı ve yatağa doğru yürüyüp yanına yatırırken öpüşmeye devam etti. "İki yüz kişiyle ne halt edeceğiz? Yastıklar?" diye sordu, sabırsızlığını zorlukla bastırarak onları bir kenara fırlattı.

Hannah iki parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Yine bana mı gülüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Aklımın ucundan bile geçmezdi."

Örtüleri sıyırdı ve kuşgözü süslemeli pürüzsüz beyaz çarşafları ortaya çıkardı. Yatağı açtığında havayı bir parça lavanta kokusu doldurdu. Ona dönerek bakışlarını bornozunun derin V kısmına sabitledi ve belindeki düğme uzandı. "Hâlâ iyi misin?"

Hannah başını salladı, düğüm çözülüp cüppe açılınca nefesini tuttu.

Nolan'ın bakışları, bir parmağını boğazının dibinden ön tarafına doğru gezdirirken, göğüslerinin arasından karnına doğru kayarken, masaj yağı yolu yumuşatırken ısındı.

Adamın kendi bornozunun bağını çekip açarak bakışlarına bırakmasını takdir etti. Hannah onun göğsünü ve karın kaslarını seyrederken Elleri omuzlarına geldi ve bornozu kollarının üzerinden aşağı indirdi. Gözlerini kapatarak, adam onu açarken nefes almaya odaklandı.

"Hâlâ iyi misin?"

"Evet."

"Bana bak, tatlım."

Gözlerini zorla açtı ve ona baktığında bakışlarında endişe, şefkat ve sevgi buldu. "Emin misin?"

Başını sallayarak, "O güzelim beyaz çarşafları masaj yağıyla mahvedeceğiz," dedi.

"Eminim o güzel beyaz çarşaflarını ilk kirleten biz değilizdir." Bu yorum onu güldürdü ve gerginliğini azalttı.

Nolan ellerini kadının kalçalarına koyarak onu yatağa oturması için çevirdi. "Doğum kontrolüne ihtiyacımız var mı?"

"On beş yaşımdan beri doğum kontrol hapı kullanıyorum." Adamın kaşlarını kaldırması üzerine, "Çılgın dönemler." diye ekledi.

"Bunu uzun zamandır yapmadım ama prezervatif kullanmamı istersen anlayışla karşılarım."

"Sana güveniyorum Nolan, yoksa burada seninle olmazdım." Nolan'ı serbest bıraktı.

Saçlarını tutan lastiği çözdü ve onu kendisine yaklaştırmak için cüppesinin yakalarına uzandı. Ulaşabileceği mesafeye geldiğinde ellerini içeri soktu, göbeğini kapatıp göğsüne doğru kayarken bir yandan da önünde ağır bir şekilde asılı duran etkileyici büyüklükteki ereksiyona bakmamaya çalıştı.

Kurumuş dudaklarını yaladı ve adamın bornozunu çekiştirdi. "Çıkar şunu," dedi, bu işi bitirmek için ihtiyaç duyduğu cesareti toplayarak. Caleb'in sözleri zihninde yankılanarak gözlerini yaşarttı. *Yeniden sevmeni istiyorum. O harika, inanılmaz, cömert kalbini Başka biri.*

Nolan bornozu çıkarıp görkemli bir şekilde çıplak, görkemli bir erkek olarak karşısında durdu ve Hannah onun her yerine dokunmak istedi.

Sabırla durdu

Ellerini onun üzerinde saygıyla gezdirirken, göğsünden karnına, kalçalarından uyluklarına kadar. Keskin ve derin bir nefes çekerken, ereksiyonu uzadı.

Onu biraz rahatlatmak umuduyla elini tabanın etrafına sardı ve okşadı.

Başı teslimiyetle geriye düşerken parmakları kadının saçlarına gömüldü. "Hannah . . ."

Öne doğru eğildi ve dilini geniş ucun üzerinde kaydırды.

"Tanrım," diye mırıldandı.

Onun tepkisinden cesaret alarak tekrar yaptı, dilini onun uzunluğundan aşağıya doğru gezdirdi ve onu ağzına almadan önce tekrar yukarı kaldırdı. Onun zevk iniltisi, saçlarını nazikçe çektiğini hissedene kadar onu coşkuyla doldurdu.

"Bunun seninle ilgili olması gerekiyordu," dedi dişlerini sıkarak. "Nasıl bu kadar çabuk kontrolümü kaybettim?"

Ona doğru uzandı ve yatağa geri yatarak onu da yanına aldı. "Bunun bizimle ilgili olması gerekiyordu."

Dirseklerini bükerek kadının üstüne çıktı.

Vücudunun sıcaklığı onu ısıtırken Hannah ellerini adamın sırtında gezdirdi.

"Benim rahatlatıcı masaj anlayışım bu," dedi. "Görünüşe göre her şey doğru masözünü bulmakla ilgili."

Boynundaki gerginliği yoğurdu ve onu önce yumuşakça, dilinin derin itişlerine karşılık verdikçe artan bir tutkuyla öperken ondan bir inilti çıkardı. Öpücükleri onu ateşe verdi ve ereksiyonunun karnına yaptığı sert ve ısrarlı baskıya rağmen ona sarılmanın ve onu öpmenin verdiği yüce zevk dışında zihnindeki her şeyi temizledi.

Kadının dudaklarından ayrılarak göğüslerine doğru öpücükler kondurdu, dudakları için onları kavradı ve şekillendirdi. Her bir göğse taptı, dudaklarını

ve meme uçlarını sert ve sıkı olana kadar emdi. "Hâlâ iyi misin?"

"Mmm." Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi, tüm dikkatini vermesini gerektiren ve anılara, pişmanlıklara ya da suçluluk duygusuna yer bırakmayan bir arzu dalgasının onu alıp götürmesine izin verdi.

Kaslarla şişmiş kollarına dayanarak, karnını ve altını öpmek için aşağı indi. Sonra yere diz çöktü ve ellerini Ellerini iç bacaklarının üzerinde gezdirerek onu ağzına ve dudaklarına açtı.

Dilinin en hassas bedenine değmesinin şoku yıldırım gibi çarptı ve zaten hızlı atan kalbiyle birlikte nefes alışını da hızlandırdı. Klitorisini sertçe emdiği anda parmaklarını içine kaydırarak ve kafa derisindeki karıncalanmadan ayaklarının altındaki yanmaya kadar hissettiği bir serbest bırakmayı patlattı.

Adam tekrar üzerine çıktığında zar zor kendine gelebilmişti, dudaklarını öpüp içine girerken gözlerinde ateşle ona bakıyordu, yavaşça ve dikkatle ama ısrarla, sanki ona ne yaptığını düşünmesi için çok fazla zaman verirse bunu yapamayacağını biliyordu.

Hannah onun girişinin yakıcı etkisiyle kollarını boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Tanrım, Hannah," diye fısıldadı kulağına, tüyleri diken diken olmuş ve karıncalanmıştı. "Çok iyi hissediyorsun." Parmakları Hannah'nın kalçalarına gömülürken, içine girene kadar onu sabit tuttu ve sonra durup onu öptü. "Lütfen ağlama tatlım. Beni kırıyorsun kalp."

O bunu söyleyene kadar ağladığını fark etmemişti. Onu kendine doğru çekerek sarıldı ve tanıdık kokusunu içine çekti.

"Durmak mı istiyorsun?"

"Hayır, durma. Lütfen durma."

İçinde nabız gibi atan ve zonklayan adam, duyguları yatışana ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak onun altında kıpırdanmaya başlayana kadar uzun bir süre hareketsiz kaldı.

Bunu ona vermekten mutlu görünüyordu, kollarının üzerinde yükselip defalarca içine doğru sallandı, derinlerde bir noktaya dokunarak his dalgalarını tetikledi. Sonra başını eğdi ve meme ucunu dişlerinin arasına aldı ve iki parmağını klitorisine bastırarak onu başka bir kalp durdurucu serbest bırakmaya sürükledi.

Kadının orgazmı adamın içindeki bir şeyi tetikledi ve adam kadını kavradı.

içine girerken omuzları sarsıldı ve bir tatmin iniltisiyle kendini bıraktı.

onun boynuna doğru eğildi.

Caleb hâlâ sert ve kalın bir şekilde içinde zonklamaya devam ederken Hannah kollarını ona doladı. O anda dünyada düşünmek istediği son şey bunu en son ne zaman yaptığıydı ama anı zihninde kristalleşti; Caleb'in ellerini kavrayıp göreve gitmeden önce son kez içine boşalırken yüzünün onun üzerinde olduğu bir görüntü. İki tam günü yatakta birbirlerine sarılarak geçirmişler, sadece yemek yemek ve duş almak için kalkıp daha fazlası için geri dönmüşlerdi.

Şu anda bunu düşünmek istemiyordu ama anıyı uzaklaştıramıyordu. Kımıldamayı reddediyordu.

Nolan onun sıkıntısını hissetmiş olmalıydı çünkü başını kaldırıp ona baktı. "Hannah . . . Bana bak, tatlım."

Bakışlarını zorla onunkilerle buluşturdu.

"Seni seviyorum. Bana odaklan. Bana tutun."

Kelimeleri söylerken tekrar hareket etmeye başladı, yavaşça, daha az aceleyle, etinin onunkine karşı nazıkçe kayması bir kez daha tüm dikkatini gerektiriyordu.

Nolan'a bakıp yüzünde beliren bir dizi duyguyu -arzu, endişe, sevgi- izledikçe hafızası daha az odaklandı.

Onu seviyordu. Elbette bunu biliyordu ama en çok ihtiyaç duyduğu anda onun bu sözleri söylediğini duymak krizden çıkmasını sağlamıştı.

"Bana tutun, Hannah. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Omuzlarını kavradı, hızını artırdıkça parmakları etine battı, elleri derin vuruşları için onu yerinde tutmak için poposunu sıkıca tuttu. Ve sonra onu öpüyordu, dilinin itişleri horozunun derin itişlerini taklit ediyordu ve kombinasyon onu serbest bırakmanın eşiğine geri götürdü.

Adam parmaklarını onun bacaklarının arasına sokup, fırtına boyunca birbirlerine sarılmalarına neden olan vahşi bir yolculuğa onunla birlikte çıkana kadar sallanmaya devam etti.

Nolan geri çekildi ve yana doğru yuvarlanarak onu da yanında götürdü.

Onu yastık olarak kullanırken, göğsü hızla inip kalkarken kalp atışlarını duyabiliyordu, masaj yağının kokusu etraflarındaki havayı dolduruyordu. Diğer kolunu ona doladı ve onu kendi tarafına sabitledi.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Konuş benimle, Hannah. Bana düşündüğün her şeyi anlat."

"Her şey mi?"

"Her şeyi."

Elini adamın karnına koydu ve avucunun altında adamın karın kaslarının dalgalandığını hissetti. "Bunun harika olduğunu düşünüyorum."

"Bu konuda hemfikiriz. Başka ne var?"

"Masaj yağının kokusunun bana her zaman burada seninle olduğumu hatırlatacağını düşünüyorum."

"Başka ne var?"

Eli, hafif ter parıltısı ve kalan yağın yardımıyla adamın karnının üzerinde gezindi. "Beni sevdiğini söylemiştin."

"Seviyorum. Uzun zamandır biliyorum."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum." Yüzünü görebilmek için başını eğdi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Beni iyi bir arkadaş olarak sevdiğini biliyorum."

"Seni bundan çok daha fazlası olarak seviyorum Nolan, yoksa kollarında çıplak yatıyor olmazdım."

Omzunu kavrayan eli sıkılaştı ve dudakları alnına bastırdı. "Bana verebileceğin ve benim için aşkından daha anlamlı olan tek bir şey var, Hannah."

"Neymiş o?"

"Güvenin."

"Bu sende var. Sende olduğunu biliyorsun."

"O zaman bana başka ne düşündüğünü söyle."

Onu çok net görüyordu ve bu da fiziksel olduğu kadar duygusal olarak da çıplak hissetmesine neden oluyordu. "En son Caleb'la birlikte olduğum zaman," dedi usulca. "Bunu düşünmek istemiyordum, özellikle de şimdi, ama anı aklıma geldi ve bir türlü gitmedi."

"Ben de onu düşündüm."

İtirafı karşısında şaşırان Hannah, "Peki ya o?" diye sordu.

Nolan kolunu kaldırdı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Sana yapmak üzere olduğum şey için beni affedeceğini umuyordum. Sanırım bunu öbür dünyada yollarımız kesiştiğinde öğreneceğim."

"Benim için çantamı alır mısın?" "Şimdi mi?"

Başını salladı. "Lütfen."

"Elbette."

Uzuvlarını çözdüler ve adam ayağa kalktı, sanki onun önünde çıplak dolaşmak önemli bir şey değilmiş gibi kendinden emin adımlarla odanın içinde ilerledi.

Hannah bu fırsattan yararlanarak adamın sırtındaki yontulmuş kaslara ve kışının yuvarlak yanaklarına baktı. Onu orada ısırmak isterdim, diye düşündü ve düşüncelerinin gittiği yer yüzünden hemen utandı.

"Neden kızarıyorsun?" diye sordu hafta sonu çantasını yatağın uzak tarafına bıraktığında.

"Ben değilim."

"Evet, öylesin. Şimdi bana nedenini söyle. Bana güveniyorsun, unuttun mu?" "Arkana hayranlıkla bakıyordum."

"Bu doğru mu?"

"Uh-huh. Bana her türlü fikri veriyordu."

"Ne gibi?" Yatağın yanında durup ona bakarken, siki seğirdi ve uzadı.

Hannah yastığın altına girip adamın kendisine yönelttiği meydan okuyan bakıştan saklanmak istedi ama bunun yerine onun gözlerinin içine baktı. "İşin içinde dişler vardı diyelim."

Nefesi dudaklarının arasından şaşkınlık tıslamasıyla kaçtı. Ereksiyonu kabarırken gözleri karardı. Kadının yanına uzandı, yüzüstü yatağa uzandı, omzunun üzerinden ona baktı, gözlerindeki cüret aşıkardı. "Yap şunu."

Onun ailesinde, bir cesareten geri adım atmak haftalarca alay konusu olmak demekti.

Hannah yatak örtülerini sıkıca tuttuğu yerden bırakıp beline kadar düşmelerine izin verdi ve adamın bakışlarının göğüslerine kaymasını izledi. Sırtına doğru eğildi, sert kasların üzerinde bir iz bırakarak kasların dibindeki çukurlu girintileri öptü.

Hedefine doğru ilerlemeye devam etmeden önce omurga, sonunda sağ yanaktan bir ısırık almadan önce her iki gergin yanak üzerinde açık ağız öpücükleriyle ona işkence ediyor.

Nefes nefese kaldı ve çarşafı yumrukladı. "Tekrar yap." Sesi hırçındı ve arzudan boğuklaşmıştı.

Dişleriyle diğer tarafı işaretledi ve adam inledi. "Arkana dön."

"Hannah . . ."

"Arkana dön."

Onun emrine uyarken kasları esnedi. Sırt üstü yattığında, kapüşonlu gözlerle onu izledi ve ne yapacağını görmeyi bekledi.

Hannah adamın bacaklarının arasına diz çöktü, ellerini adamın kalçalarında gezdirirken bir yandan da adamın karnında yatan müthiş ereksiyona baktı.

"Buraya gel," dedi kollarını ona uzatarak.

Adamın üzerine uzandı ve adam kollarını sıkıca ona doladığında memnuniyetle iç çekti.

"Sürprizlerle dolusun," dedi. "Seni tahmin etmeye devam etmeliyim."

Gürleyen kıkırdaması onu gülümsetti. "Şimdiye kadar çok iyi."

Uzun bir sessizlik döneminden sonra, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sen ve seninle bu şekilde birlikte olmak ne kadar harika. Ve yardım edemem

Caleb'ı düşünüyorum ve onun onaylayacağını umuyorum." "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Daha fazla numara mı?"

"Şimdi değil. Belki daha sonra."

"Dört gözle bekleyeceğim bir şey. Bana ne göstermek istiyorsun?"

"Bir mektup."

"Tamam . . ."

"Caleb'den."

"Oh."

Hannah başını adamın göğsünden kaldırarak o anda okunamayan yüzünü görebildi. "Amelia geçen gün bana verdi.

Görünüşe göre, benim hazır olduğumu hissedene kadar elinde tutmasını istemiş." "Tanrım, Hannah. Neden bir şey söylemedin? Yapabilirdim. Söyleyemezdim.

. . . Sen okurken ben de orada olurdum. Eğer isteseydin."

"Endişelenmen çok hoş ama bu benim yapmam gereken bir şeydi. I Umarım anlarsın."

"Seviyorum. Elbette var. Bana göstermek zorunda değilsin. Bu seninle onun arasında."

"Öyle, ama bunu seninle paylaşmak istiyorum çünkü onun benim için ne istediğini bilmenin sana yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Eğer eminseniz."

"Öyleyim." Yatağın diğer tarafına koyduğu çantaya uzandı ve mektubu sakladığı cebin fermuarını açtı. Mektubu uzattığında sayfalarını okuyarak onun yanına yerleşti, kolunun kıvrımına kıvrıldı, böylece onunla birlikte tekrar okuyabildi.

Caleb'in bir konuda yanıldığını kabul etmekle ilgili açılış cümlesine bir kahkaha attı ama sonra Nolan'ın gözleri önce ilk sayfayı sonra da ikincisini okurken nefes alıp vermesi yavaşladı. İşi bittiğinde gözleri kapandı ve derin, ürpertici bir nefes verdi ve ardından sayfaları katladı ve ona geri verdi.

Hannah mektubu çantasına koydu.

"Bunu sana olay olduğunda da söylemiştim ama tekrar söylemem gerektiğini hissediyorum.

Kaybınız için çok üzgünüm."

Hannah onun sözlerinden etkilenererek önce yanağını sonra da dudaklarını öptü. "Ben de seninkiler için üzgünüm."

"O gibiydi, biliyor musun? Sesi ona benziyordu ..." "Evet."

"Bunu okumak benim için bir yumruk gibiydi, bu yüzden sizin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Yaptığım en kolay şey değildi ama Amelia bunu bana vermek için doğru zamanı seçti. Daha önce, bir başkasını sevmemin mümkün olduğunu bilmeden önce hazır olmadığım bir şekilde şimdi buna hazırdım."

"Bu yüzden mi daha önce ağlıyordun?"

Başını salladı. "Onunla son adımı atana kadar seninle ayrılmayı doğru bulmadım ve bu çok zordu."

Kolları onu sardı ve göğsüne bastırdı. "Bunu benimle paylaştığın ve Caleb'in bunu senin için istediğini bana bildirdiğin için teşekkür ederim. Ben olsaydım bunu senin için ister miydi bilmiyorum..."

"Neden sen değil? O seni seviyordu."

"Öyle olduğunu biliyorum, ama tanımadığı birine aşık olmanı tercih etmiş olabilir."

"O belirtmedi, Nolan. Kime aşık olabileceğime dair sınırlar koymadı. Benim için en iyisinin ne olduğunu ve kimin benim için en iyisi olduğunu bilmem konusunda bana güvendi."

"Ve bu ben miyim?"

"Başka kim olabilir ki? Yıllardır bunun etrafında dans edip duruyoruz. Aklımın bir köşesinde, hazır olduğumda yanımda olacağını başından beri biliyordum."

"Bana bundan bahsetmiş olabilirsin."

Hannah onun kızgın ses tonuna güldü. "Sana cehennemi mi yaşattım?"

"Hayır, pek sayılmaz. Tek cehennem senin hazır olup olmayacağını merak etmekte. O gece Grange'de ortaya çıktığında ve benimle dans ettiğinde, seni eve bırakmama ve öpmeme izin verdiğinde buna inanamadım. . . Vay canına, umut hakkında konuş."

"Bunun için Cameron'a teşekkür edebilirsin. Beni gitmeye o ikna etti." "Hatırlat da bir dahaki görüşmemizde ona teşekkür edeyim."

"Beni bekleyerek geçirdiğin onca zaman boyunca . . . Başka biri var mıydı?" "Orada burada. Ciddi bir şey olmadı."

"Hiç aşık oldun mu?"

Yüzünü ona dönmek için yan döndü. "Bu şekilde değil."

Sözlerindeki ve yüzündeki ham duygu onu çözdü. "Seni bir şekilde inciteceğimden korkuyorum. Sahip olmak için bu kadar uzun süre beklediğin şeye dönüşmeyeceğimden ya da bir noktada çıldırıp geri adım atacağımdan ya da-"

Eliyle başının arkasını kavrayarak, onu dudaklarından kelimeleri çalan ve beynini karıştıran bir öpücüğün içine çekti. "Her şeyden önce," dedi hava almaktan başka çareleri kalmadığında, "sahip olmak için bu kadar uzun süre beklediğim *her şeysin* ve daha fazlası. Çıldırman gerekiyorsa, çıldır.

Hiçbir yere gitmiyorum. Eğer geri adım atma ihtiyacı hissedersen, bana söyle ve bir çözüm bulalım. Ama bilmelisin ki seninle birlikte olmak için bu kadar bekledikten sonra, bu işin yürümesi için canla başla mücadele edeceğim."

Hannah onun sözlerinden ve bu sözlerin ardında duyduğu duygulardan tahrik olarak parmağını göğsünün ortasında, karnının üzerinde ve bacağında zonklayan yere kadar gezdirdi. Elini ereksiyonun etrafında kıvrarak onu nazikçe okşadı.

"Neyin peşindesin?" diye sordu. Sesi gergin geliyordu. "Pek bir şey yok."

"Bu pek bir şey yokmuş gibi hissettirmiyor. Bu, bir şey başlatıyormuşsun gibi hissettiriyor."

"Belki de öyleyimdir."

"Acı çekmeni istemiyorum, tatlım. Uzun zaman oldu."

"Ben iyiyim." Sırt üstü dönmesi için onu biraz itti.

Onu istediği yere getirdiğinde üzerine çıktı.

Parmakları kadının kalçalarına bastırdı. "Keşke şu anda saçların omuzlarına dökülmüş ve dudakların beni öpmekten şişmiş halde ne kadar ateşli görüldüğünü görebilseydin. Yapabileceğim her şey olmadığını nasıl düşünürsün?"

hiç istedin mi?" Adam kadının ellerini kavradı ve kadın onu içine çekerken sıkıca tuttu, gerilmeden ve yanmadan dolayı irkildi. "Ağrın var mı?"

"Biraz, ama iyi bir yara."

"Yavaş ol." Ellerini serbest bırakarak göğüslerini avuçladı ve başparmaklarını meme uçlarının üzerinde gezdirdi. Kız onu daha derine aldığı anda ürperdi. "Tanrım, çok sıkıydın Hannah."

"Bu iyi mi?"

"Çok iyi. Tahmin bile edemezsin."

Kalçalarını döndürdü ve onu kabzasına kadar aldı, her ikisinin de saf zevkle inlemesine neden oldu.

Nolan onun poposunu avuçladı ve ayağa kalktı, kollarını ve bacaklarını onun etrafında konumlandırdı ve göğsünü onunkine sıkıca yaklaştırdı. "Ah evet," diye fısıldadı. "İşte böyle. Aynen böyle."

Hannah tüm duyularını ele geçiren bir arzu denizinde sürükleniyordu. Göğsündeki kıllar meme uçlarını aşındırırken elleriyle poposunu sıkarak ona rehberlik ettiğinde ilk acı yerini farklı türden bir ağrıya bıraktı. Adam parmaklarını göbeğine bastırıp onu serbest kalmanın eşiğine getirene kadar dayanmayı başardı.

Fırtına boyunca ona sıkıca tutunarak onunla birlikte gitti.

Olayın ardından ona sarılan Hannah, kendisine verilen ikinci şans için, onun için hazır olana kadar bekleyen adam için ve Caleb'ın mektubunun ona verdiği, onu yeniden sevmekte özgür kılan hediye için minnettarlıkla doluydu.

BÖLÜM 19

Bir aile kurmak hakkında çok konuşuyoruz ama Caleb'in hazır olduğundan emin değilim. İçki içmesi ve parti yapması kavga ettiğimiz bir konu.

O bebek sahibi olmak istiyor ama ben ailemize bir çocuk getirmeden önce yetişkin bir koca istiyorum. Bunu ona söylediğimde hiç hoşuna gitmiyor ama o görevdeyken kendi başıma çocuk yetiştirmek için yeterince zaman harcayacağım.

Evdeyken, iyi vakit geçirmekten çok babalığa kendini adanmasına ihtiyacım var. Bu bir gerilim kaynağı.

Aramızda çözebilmeyi dilediğim bir sorun var.

-Yirmi altı yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

TO gece ya da ertesi gün odadan hiç çıkmadılar. ve zamanlarının çoğunu yatakta, jakuzide veya buharlı duşta ya da ateşin önündeki kanepede geçiriyorlar.

"Bir daha giyinmeme izin verecek misin?" Hannah Cumartesi öğleden sonra geç saatlerde yatakta birbirlerine sarılmış, ikisinin de pek dikkat etmediği bir filmi izlerken sordu.

Elini yavaşça kolunda gezdirdi ve tekrar yukarı kaldırdı, tüyleri diken diken oldu. "Belki eve gitme vakti geldiğinde, ama daha önce değil."

"Keşke sonsuza dek burada kalabilseydik." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sadece sen ve ben olduğumuzda mükemmel oluyor." "Evde mükemmel

olmayacağını mı düşünüyorsun?"

"İnsanlar yeniden biriyle çıktığımı anladığında ne yapacağımı bilemiyorum." "Ne dedikleri kimin umurunda? Yedi yıl oldu, Hannah. Sanki

Kocan öldükten sonra hemen koşup kendine bir erkek arkadaş buldun."

"Doğru, ama . . . Yıldönümü ve yol yarışı yaklaşırken Homer'ın cenazesi ve her şey. Sadece . . . Her şeyin üstüne bir de bu eklendi."

"Biliyorum tatlım, ama her şey için yanında olacağım. Artık bunu tek başına yapmak zorunda değilsin - zaten ailen ayaklarının altındayken hiç yalnız kalmıyorsun."

"Neden ailen hakkında hiç konuşmuyorsun?"

Sadece onun üzerine yayıldığı için kaslarının onun altında gerildiğini hissetti. "Çok fazla ailem yok. Bunu biliyorsun. Beni büyükbabam büyüttü."

"Ailen nerede?"

"Bilmiyorum."

Hannah ailesinin nerede olduğunu bilmediği bir dünyayı kavrayamıyordu. "Onları görmüyor musun?"

"Hayır."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyor musun?" "Pek değil."

"Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim."

"Meraklı değilsin." Saçlarını yüzünden geriye doğru taramak için elini kaldırdı. "Ama söyleyecek pek bir şey yok. Etrafta değiller. Hiç olmadılar."

Hannah çok daha büyük bir hikâye olduğunu sezmişti ama konu onu açıkça üzmüşken bunun peşine düşmeye cesaret edemedi.

"Biz yokken beni işimden etmediğinden emin olmak için Skeeter'ı kontrol etmeliyim."

Hannah onu serbest bıraktı ve ayağa kalkmasını izledi. Onunla yirmi dört saatten fazla bir süreyi çıplak geçirdikten sonra, omuzlarındaki gerginliğin geri döndüğünü fark etmekten kendini alamadı ve onu ailesi hakkında konuşmaya zorladığı için pişman oldu.

Temiz bir boxer külot giydi, çantasından cep telefonunu çıkardı ve uzaktaki dağlara bakan pencerenin önünde durup arama yaparken sırtını ona dönmedi.

Adamın aniden geri çekilmesiyle üşüyen Hannah yorganı omuzlarına kadar çekti ve bekledi. Eskiden yaşadıkları yakınlığı yeniden yakalayabileceklerini umuyordu.

yanlış konuyu açarak mahvetmeden önce paylaştı.

--

"Nolan'ın Garajı, ben Skeeter."

"Hey, benim."

"N'aber patron? Pazartesi gününe kadar senden haber almayı beklemiyordum." Çünkü Nolan ona pazartesiye kadar haber alamayacağını söylemişti.

Pazartesi, ama Hannah ona anne babasını sorduğunda, hemen hayatının çoğunda güvendiği koruyucu moda geçti. Ailesinden hiç bahsetmedi, Hannah'yla bile.

"Sadece burayı yakıp yıkmadığınızdan emin olmak için kontrol ediyorum."

"Sadece küçük bir yangın çıktı ama çok fazla zarar vermeden kontrol altına aldım."

"Çok komik."

"Biliyorum, değil mi? Dostum benim çok komik olduğumu söylüyor." Nolan gözlerini devirdi. "Başka bir şey var mı?"

"Bunu sana söylemem gerekip gerekmediğinden emin değilim ama Gavin Guthrie seni arıyordu. Üzgün görünüyordu. Ona Pazartesi günü döneceğini söyledim."

Kendisini elektrik çarpmış ya da aynı derecede tatsız bir şey olmuş gibi hisseden Nolan sertçe yutkundu. "Ne dedi?"

"Sadece seninle konuşmak istediğini ve Pazartesi günü döneceğini söyledi. Bunu sana söylememeli miydin?"

Doğrusu, Nolan bu haberi almasa da olurdu ama bunu Skeeter'a söylemedi. "Sorun değil. Beni koruduğun için teşekkürler."

"Sorun değil."

Nolan aramayı sonlandırdı ve telefonu çantasına geri koydu, aklı Nolan'ın bir başka iyi arkadaşı olan Gavin'le ilgili endişelerle doluydu. Gavin'e Caleb'e olduğu kadar yakın değildi ama onu uzun zamandır tanıyordu ve çocukluklarından beri büyük bir kalabalık içinde koşturuyorlardı.

"Sorun nedir?" Hannah sordu.

Döndüğünde onu o inanılmaz etkileyici bakışlarıyla izlerken buldu. onun içini gören gözler. Daha önce onu koruma moduna geçiren de bu değil miydi? Ona Gavin'in ziyaretinden bahsetmeli miydi yoksa onu

üzmeden önce Gavin'in ne istediğini duymayı mı beklemeliydi?

İkinci seçeneğe meyilli olsa da, ondan bir şeyler saklayarak onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Yatağın kenarına oturmaya gitti. "Gavin garaja geldi. Skeeter üzgün görüldüğünü söyledi."

"Olamaz. Ne yapmalıyız?" Yorganı göğüslerine doğru çekerek doğrulup oturdu.

"Bunun -sizin ve benim- diğer insanları, özellikle de Gavin ve ailesi gibi insanları nasıl etkileyebileceğini düşünmenin zor olduğunu biliyorum. Ama biz yanlış bir şey yapmadık, Hannah. Yaptığımızı düşünmen beni öldürür."

"İstemiyorum ama benim yaptığım bir şey yüzünden onun üzüleceği düşüncesine de katlanamıyorum."

"İkimizin de yaptığı bir şey." Onu dikkatle izledi, gözlerinde gördüğü sıkıntıdan acı duydu. "Eve gitmek istiyor musun?"

Bu konuyu o kadar uzun süre düşündü ki, kızın evet diyeceğine ikna oldu. "Hayır, yarına kadar olmaz. Onu aramalı mıyım? Ne yapmalıyım?"

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum..."

"Bak ne diyeceğim, hadi yemeğe çıkalım ve bu konuyu düşünmek için biraz zaman ayıralım, sonra nasıl hissettiğine bakarsın."

"Kulağa hoş geliyor."

"Alt katı arayıp restoranda rezervasyon yaptırmak isteyip istemediğinizi soracağım. Yemeklerin mükemmel olması gerekiyor. Olur mu?"

"Elbette."

Kadın onun planına uydu, ama Gavin'le ilgili haberlerin onu mahvettiğini anlayabiliyordu. Geldiklerinden beri ilk kez ayrı ayrı duş aldılar ve sessizce giyindiler. Gavin'le ilgili durumu halledeceğine dair onu temin etmek istiyordu ve edecekti, ama bunu yapabileceğini sanmıyordu. onu yatıştırmak için yeterli olacaktı. Yine de ona bir şey teklif etmek istiyordu. "Gavin'in nesi varsa, ben hallederim."

"Bunu senin halletmeni beklemiyorum. O benim kayınbiraderim. Bunu halledecek biri varsa o da benim."

"Beni görmeye geldi," diye hatırlattı Nolan ona, "yani derdi büyük ihtimalle benimle, seninle değil."

"Yani benim bir ilgim olmadığını mı söylüyorsun? Benimle bir ilgisi yok mu?" "Ben öyle bir şey demedim." Hayal kırıklığı arttıkça, düğmelerini zorlayarak gömleğindeki iliklerden. "Neden bunun için kavga ediyoruz?" "Kavga etmiyoruz. Konuşuyoruz."

Ona kavga ediyormuş gibi geliyordu ama bunu söyleyerek işleri daha da kötüleştirmeyecekti. Hannah banyodan fırırlı kırmızı ipek bir bluz ve seksi siyah bir pantolon giyerek çıktı. Siyah yüksek topuklu sandaletleri onu omzuna kadar getirdi.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim."

Odadan huzursuz bir sessizlik içinde çıktılar ve yemek odasına geçip şömine manzaralı bir köşe masasına oturdular. Hannah menüyü incelerken kaşlarının gerginlik ve dehşetle çatıldığını fark etti. Ona Gavin'in ziyaretini anlattığı için kendisinden nefret ediyordu.

Garajda. Butler'a dönene kadar bekleyebilirlerdi. "Hannah."

Menünün üstünden ona baktı.

"Yarın eve dönüp Gavin'le konuşmak için birlikte bir plan yapacağımız zamana kadar ateşkes ilan edebilir miyiz lütfen?"

Omuzları sertliğini biraz kaybetmiş gibiydi. "Evet." Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarladıktan sonra onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. "Kendi savaşını veremeyen ya da hoş olmayan şeylerden korunması gereken çaresiz bir kadın muamelesi görmek istemediğimi anladığın sürece sorun yok. Ben öyle bir kadın değilim."

"Biliyorum. Sende çaresiz bir şey yok, ama zaten yaşadıklarından sonra seni daha fazla incinmekten korumak istediğim için beni suçlayabilir misin?

katlandın mı?" Onun elini tuttu ve iki elinin arasına aldı. "Sana seni sevdiğimi söylediğimde ciddiymdim. Seni daha fazla acıdan kurtarmak için her şeyi yaparım."

"Seni bunun için ve diğer pek çok şey için seviyorum. Ama beni sevdiğim insanlardan koruyamazsın ve Gavin de sevdiğim ve değer verdiğim biri. Geçen gün onu gördüğümde ona bizden bahsetmediğim için kendime çok kızgıyım. I

ona o zaman söylemeliydim. Bunu benden duymalıydı, ailesinden değil. Kendimi her şeye o kadar kaptırmıştım ki ..." Tiksintiyle başını salladı.

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Hannah. Bunu herkese açıklamak zorunda hissetmeden mutlu olmaya hakkın var."

"Bunu herkese açıklamak zorunda hissetmiyorum ama ona açıklamalıydim."

"Belki."

"Caleb öldükten sonraki ilk birkaç ay boyunca," dedi duraksayarak, "Gavin'in etrafında olmakta zorlandım."

"Çünkü Caleb'e çok benziyor."

Başını salladı. "Bana yardım etmek istedi ve acısını benimle paylaşmaya ihtiyacı vardı ama ben Bir daha asla duyamayacağım o sese çok benzeyen sesi duymaya dayanamadım. Kendimi korumak için ondan uzaklaştım, bu da onun için her şeyin üzerine bir başka acı oldu. Bu olaydan sonra ilişkimizi yeniden rayına oturtmamız çok uzun zaman aldı."

"Bilmiyordum. Özür dilerim." Pişmanlıkla dolan Nolan, kızın elini ağzına götürdü ve dudaklarını kızın parmak boğumlarına değdirdi. "Beni aradığını duymanın seni bu kadar etkilemesine şaşmamalı."

"Onun üzgün olduğunu duymak beni daha çok etkiledi."

"Bunun için kendini hırpaladığını görmekten nefret ediyorum. Aslında birbirimizi o kadar uzun süredir görmüyoruz ve dünyaya söylemeden önce kendimize biraz zaman ayırmamız son derece adil."

"Çoğu durumda sana katılırdım ama bu farklı."

"Biliyorum."

Akşam yemeği sipariş ettiklerinde -erkek için biftek, kadın için somon- bir şişe daha şampanya istedi.

Hannah ona temkinli bir bakış attı. "Biraz daha şampanya? Bu hafta sonu bir servete mal olacak."

"Çok iyi harcanmış bir para. Ve birlikte bulduklarımızı kutlamaya devam etmek için daha fazla şampanyaya ihtiyacımız var. Ne olursa olsun ya da ne bir yolunu buluruz, tamam mı?"

"Tamam" dediğinde gözleri yaşlarla parlıyordu.

Garson şampanyayla döndü ve şişenin tıpasını açtı. Bir damla bile kaybetmeden iki kristal kadehi doldurdu ve ardından şişeyi masanın yanındaki buz kovaasına bıraktı.

Nolan kadehini ona doğru kaldırdı. "İkimizin şerefine ve bunu birlikte çözmemize."

Hannah bardağını onunkine dokundurdu ve ilk yudumu alırken bakışlarını onunkinden ayırmadı.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Söz veriyorum."

- - -

Yemekten sonra, bir üçlünün caz çaldığı ve dans pistinin sallanan çiftlerle dolu olduğu salona gittiler.

"Hadi dans edelim," dedi Nolan, elini tutup onu büyük odanın önüne götürerek.

Hannah dans edecek havada olmamasına rağmen onunla birlikte gitti. Ama adam hafta sonlarını kurtarmaya çalışıyordu ve çok ihtiyaç duyduğu kaçamağı sağlamak için o kadar zahmete girdikten sonra, Hannah bunu mahvetmek istemiyordu.

Nolan'ın kolları ona sarıldı ve haftalar önce Grange'de ilk kez birlikte dans ettikleri zamanı hatırlattı. Aynı duyguyu hissetti "doğruluğu" o zaman deneyimlemişti. Vücutları sanki birbirleri için yaratılmış gibi birbirine uyuyordu ve bu hafta sonu bunun sadece dans için geçerli olmadığını keşfetmişti. O, sonsuza dek yok olduğunu düşündüğü bir parçasını yeniden uyandıran düşünceli, düşünceli, şehvetli bir sevgiliydi.

"Ne düşünüyorsun?" "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Gerçekten bilmek istiyorum."

"Sadece dans ederken değil, birbirimize ne kadar iyi uyum sağladığımızı düşünüyorum."

Adamın iniltisi göğsünde gümbürdedi ve kulağından meme uçlarına doğru bir his telaşına yol açarak bacaklarının arasına bir zonklama olarak yerleşti.

"Bilmek istediğini söylemiştin."

Kolları onun etrafında sıkılaştı ve ereksiyonu karnına baskı yaparak ona sözlerinin ona ne yaptığını söyledi. Adamın ellerinden biri daha aşağı kaydı ve kadın parmaklarının poposunun üst kıvrımına bastırıldığını hissetti.

Kollarını adamın boynuna dolamış, beklentiyle ona bakıyordu.

Dizlerini titreten bir öpücükle karşılık verdi. "Hadi buradan gidelim," diye fısıldadı kulağına.

"Evet, lütfen."

Elini onun sıkı kavrayışına kaptıran Hannah salondan çıkarken onu takip etti, bakışları siyah kot pantolonun adamın kaslı kalçalarına ve bacaklarına verdiği çekici şekle takıldı. Adam görev adamı gibi görünüyordu.

Onları hızlı adımlarla, daha önce pek çok mutlu saati paylaştıkları odaya geri götürdü.

Hannah'yı kapıya doğru bastırıp ağzını derin ve kapsamlı öpücüklerle boğduğunda daha kapıdan içeri girmemişlerdi bile. Hannah onu yerinde tutmak için elini saçlarına gömdü. Ve sonra adamın elleri onun poposundaydı, onu sertliğine doğru kaldırdı.

Birleşen dudaklarından muhtaç, acil bir ses çıktı ve bunun ondan mı yoksa kendisinden mi geldiğinden emin değildi. Gömleğinin düğmelerini çekiştirmeye ve çekiştirmeye başladı. Düğmelerden biri koparak kadının nefesini kesti.

"Tüh," dedi onun dudaklarına karşı. "Senin için tekrar dikeceğim."

"Umurumda değil," dedi hoyratça, elleri bluzunun eteğinin altından kayarak onu yukarı ve başının üzerine çekti. Gözleri arzuyla karardı. altına giydiği dantelli siyah sütyeni gördü. "İnanılmazsın, Hannah. Seni ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" Dudakları onun boynunu sıyırdı. "Ve sadece böyle değil. Her şekilde. Her zaman."

Kollarında titriyordu, ona hissettirdiği her şeyden bunalmıştı. O kadar uzun zamandır hissetmediği şeyler vardı ki, nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Pantolonunun kopçasını çözdü ve ayak bileklerine düşmesine izin verdi, onu sadece sütyen, uyumlu bir tanga ve topuklu ayakkabılarla bıraktı. Nolan onun elini tuttu ve ortaya çıkardığı şeye bakmak için geri çekildi. "Nefes kesici," diye fısıldadı, onu odanın diğer ucuna götürdü ve yüzünü yatağa çevirdi.

Hannah onun ne yapacağını görmek için beklerken titremeye devam etti. Adamın kemerini çözdüğünü ve kot pantolonunun fermuarını açtığını duydu.

Poposunu avuçladı, sıktı ve okşadı.

Öne doğru eğildi, adam külotunu yanaklarının hemen altında durana kadar kalçalarının üzerinden aşağı çekerken ellerini yatağa dayadı. "Bu iyi mi?" diye sordu, onu ne kadar çok istediğini anlatan o kaba, hırçın sesiyle.

"Evet . . ." Çarşafı yumrukladı. "Nolan . . . Lütfen, acele et."

Vücutlarını aynı hizaya getirmek için hızla hareket etti, ciğerlerinden nefesini çalan ve içinden geçen saf zevkten çığlık atmasına neden olan hızlı bir itme ile ona doğru itti. Ona karşı geri itti, vücuduyla hareket etmesi için ona yalvardı.

Güçlü bir kolunu kadının karnına dolayarak, şiddetli sahiplenışı için onu yerinde tuttu. Diğer eliyle tümseğini kavradı ve nasırlı parmağıyla arzusunun sıkı tomurcuğunun etrafında dönerek onu serbest bıraktı. Kadın boşaldı

Sertçe ve tam arkasındaydı, dudakları sırtındaki hassas deriyi sıyrırken son bir kez daha ona bastırdı.

Hannah'nın uzuvları kendilerini çözerken kauçuktan yapılmış gibiydi. Külotunun geri kalanını iterek çıkardı, yatağa süründü ve

Vücudunun her santimi memnuniyetle zonklarken bir yastığın üzerine yüzüstü düştü.

Nolan kendini ona bıraktı ve yorganı üzerlerine çekerek onları sıcaklık ve derin bir zevkle koza gibi sardı.

Sahip olduğu son enerji kırıntısını da topladı ve ona doğru dönerek saçlarını düzeltti ve çenesindeki kırıklıkları okşadı. Adamın gözleri kapalıydı ve göğsü hâlâ efordan kabarıyordu. Hannah onun dudaklarının dış hatlarını izledi, parmak ucundan nazıkçe bir ısırık aldığında önce irkildi sonra güldü.

"Bu hafta sonu için teşekkür ederim, Nolan. İnanılmazdı."

"Benim için de tatlım. Burada seninle olmayı ne kadar sevdiğimi ya da sana bu şekilde sarılmayı ne kadar sevdiğimi bilemezsin. Çok uzun zamandır istediğim şey buydu."

"Seni bu kadar beklettiğim için özür dilerim."

"Üzülme. Beklediğimize değdi. Sen de beklemeye değdin."

"Umarım insanlar bizi öğrenmeye başladığında ve benimle görüştüğün için sana farklı gözle baktıklarında da böyle düşünürsün."

"Kimin ne düşündüğü umurumda değil. İkimiz de bunun nasıl ve ne zaman olduğunu biliyoruz. Önemli olan tek şey bu."

Hannah onun kollarında uykuya dalarken, rüyalarını rahatsız edici endişeler dolduruyordu.

BÖLÜM 20

"Yüzbaşı" Caleb yarın Irak'a gidiyor. O yokken ailemle birlikte olmamız için Homer ve beni Vermont'a getirdi. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi her şeyi küçümsüyor. Yapmaya çalıştığı şeyi takdir ediyorum ama çok korkuyorum.

Bu onun ilk görevi değil ama daha önce hiç bu kadar Daha önce de endişeliydi. Bana iyi olacağına dair güvence veriyor, ben de ona inanmayı seçiyorum. Bir süreliğine evde olmak güzel, böylece sonunda büyükannesinin evini şu an olduğundan daha "bizim" hale getirebilirim.

Yapacak çok işim var!

-Yirmi yedi yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

A Nolan ertesi gün öğleden sonra ılık bahar havasını içeri almak için camları indirerek Butler'a doğru eve giderken Hannah yüzünü Güneş, bitmek bilmeyen kışın ardından gelen sıcaklığı karşılıyordu. "Düşünüyordum da," dedi.

"Ne hakkında?"

"Annemlerin evinde pazar yemeği."

"Seni oraya bırakmamı ister misin?"

"Benimle gelmeni istiyorum." Nolan yıllar boyunca Pazar akşam yemeklerine sık sık konuk olmuştu, bu yüzden onu orada görmek kimseyi şaşırtmazdı. Elbette şimdi ortam farklıydı, bu yüzden tereddüt etti.

"Oh."

"İstiyor musun?"

"Bu istemekle ilgili değil. Mesele ailenin bizi birlikte görmeye hazır olup olmaması. Herkes biliyor mu?"

"Sanırım artık herkes biliyordur ve eminim hepsi bu hafta sonu nerede olduğumuzu da biliyordur. Nerede olduğumuzu değil ama birlikte uzakta olduğumuzu."

"Doğru. Beni endişelendiren kısım da bu. Hayatım boyunca tanıdığım insanların, şimdi seninle birlikte olduğum için bana farklı gözle bakması."

"Er ya da geç onlarla yüzleşmek zorunda kalacaksın. Tabii," diye ekledi alaycı bir ses tonuyla, "bu hafta sonundan sonra benden bıkmadıysan."

"Senden bıktığım söylenemez," dedi, kalçasının üzerine koyduğu elini sıkarak. "Senin de çok iyi bildiğin gibi."

"O zaman sanırım Abbott ailesinin karşısına yeni ... olarak çıkmak için bundan daha iyi bir zaman olamaz. Sana ne diyeyim? Oyuncak çocuk mu? Aşık çocuk?"

"Bundan zevk alıyorsun, değil mi? Kusacakmışım gibi hissediyorum ve sen orada benimle dalga geçiyorsun."

"Ben bunu asla yapmam." "Evet, yaparsın."

"Seni kötü Başrahiplerden koruyacağım. Endişelenme."

"Çok endişeliyim."

"Telefonunu kullanıp -eğer sinyal alabilirsek- annemi aramama ne dersin, böylece bizim adımıza bazı hazırlıklar yapabilir."

"Bu iyi olur." Ceketinin cebinden telefonu çıkardı ve ona uzattı.

Hannah tanıdık numarayı tuşladı ve aramanın gerçekleşmesini bekledi. Kulağa uğursuz gelen birkaç tıklamadan sonra nihayet çağrı bağlandı ve Molly cevap verdi.

"Merhaba anne, ben Hannah."

"Bunu biliyorum, aptal. Uzakta geçirdiğin zaman nasıldı?"

"Mükemmel. Şimdi dönüş yolundayız ve eğer sorun olmazsa akşam yemeğine kalmayı düşünüyoruz."

"Kesinlikle olur. İkinizi de aramızda görmek isteriz."

"Mesele şu ki... Nolan Abbott'un sorgulanmasını pek istemiyor, bu yüzden bizim için biraz araya girebilersen ikimiz de memnun oluruz."

"Hallediyorum. Merak etme."

"Harika, teşekkür ederim. Yakında görüşürüz."

"Sonra görüşürüz ve Hannah? Uzakta geçirdiğin zamanın mükemmel olduğunu duyduğuma çok sevindim. Ben de seni düşünüyordum."

Telefonu kapatmadan önce usulca, "Teşekkürler anne," dedi. "Gitmeye hazırız," dedi Nolan'a.

"Bunu giyebilir miyim yoksa önce eve gidip üzerimi değiştireyim mi?" Solmuş bir kot pantolon ve siyah bir termal gömlek giyyordu.

"Nerede yaşadığını görmek istesem de iyi görünüyorsun. Kardeşlerimin bazen ne giydiğini görmelisin. Hunter hariç, o hepsini utandırıyor."

"Evime gitme konusunda... Seni oraya götürmek istemediğimden değil. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Sanırım."

Direksiyonu o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz oldu. "Sadece bazen... Arada bir dram yaşanıyor. Aile dramı. Seni bunların yakınında istemiyorum."

"Nolan, benim dokuz kardeşim var. Aile dramını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bu türden değil," dedi sesine acı bir ton katarak.

"Seninle çok şey paylaştım, başka kimseyle paylaşmadığım şeyler. Keşke sen de aynısını yaparken kendini güvende hissetsen. Sorunlarını benimle paylaşırken kendini güvende hissetmezsen bu beni incitir."

"Tanrım, Hannah. Böyle söyleme. Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun." "O zaman incitme. Endişelerini benimle paylaş. Seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu söyle bana."

Ne zaman evinizden ya da ailenizden bahsetsek yüzünüzdeki ifade değişiyor." Gözlerini yola dikerken çenesi gerginlikle titriyordu.

"Geldiğin yerden bunu anlayamazsın. Pazar günlerini Akşam yemekleri ve ön salondaki üzerinde isimlerinizin yazılı olduğu askılıklar ve her zaman doğru şeyleri yapan ve söyleyen ebeveynleriniz. Anlayamazsın." Sözlerinin keskinliği kadar arkasından duyduğu ıstırapla da sarsılan Hannah, sessizliğini kilometrelerce koruduktan sonra bu işin peşini bırakmaya karar verdi

Şimdilik. Ama bir gün acısını onunla paylaşacak kadar ona güveneceğini umuyordu.

"Yemekten sonra Gavin'i görmeye gitmek istiyorum."

Nolan onun konuyu değiştirdiğini fark edince gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Sorun değil."

- - -

Yemekten sonra ortalığı toplamaya yardım ederlerken Charley Hannah'ya, "Dudakların şişmiş," diye fısıldadı.

"Kapa çeneni. Onlar değil."

"Evet, öyle," dedi Ella. "Peki nasıldı?" "Bu konuşmayı yapmayacağım."

"Evet, öyle," dedi Charley. "Bilmeyi hak ediyoruz."

"Nasıl anladınız?"

"Biz senin kız kardeşleriniz," diye ısrar etti Charley. "Her şeyi biliriz."

"Nerede yazıyor bu?"

"Hadi ama! Eziklik yapma! Dökül bakalım."

Hannah kimsenin, özellikle de Nolan'ın dinlemediğinden emin olmak için omuzlarının üzerinden bakarak, "İlle de bilmen gerekiyorsa, harikaydı," dedi.

"Ağladın mı?" Ella tatlı bir şefkatle sordu.

"Birazcık."

Ella hafifçe burnunu çekerek

Hannah'ya sarıldı. "Caleb bana bir mektup bırakmış."

"Ne?" Charley nefes nefese sordu, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. "Hazır olduğumu hissedene kadar elinde tutması için annesine verdi. O da

Perşembe günü Nolan'la görüştüğümü söyledikten sonra bana verdi." "Aman Tanrım," diye fısıldadı Ella. "Ne yazıyordu?"

"Pek çok şey ama en çok mutlu olmamı, yeniden sevmemi ve ölümünün hayatımdan neşeyi çalmasına izin vermememi istiyor."

Ella şimdi yanaklarından özgürce akan gözyaşlarını silkeledi.

Charley birdenbire Ella'nın ayaklarıyla ilgilenmeye başladı.

"Onun için ne kadar inanılmaz bir şey," dedi Ella.

"Sana vermek için bu kadar uzun süre beklemesine kızdın mı?" Charley sordu. "Hayır, çünkü tam olarak ona söylediği şeyi yaptı ve onu elinde tuttu.

şimdiye kadar."

"Neyi tutuyorsun?" Hunter elinde bir yığın tabakla mutfağa girerken sordu.

"Caleb ona bir mektup bırakmış," dedi Ella ağabeylerine. "Öyle mi? Ve sen onu şimdi mi

buldun?"

Hannah, Amelia'nın onun için sakladığı hikâyeyi anlattı.

"Vay canına." Hunter tezgâha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunca zamandır bunu yapmadığı için kızgındım ve senin iyiliğin için yapmasını çok isterdim." İkizine daha yakından baktı. "Gerçekten mutlu görünüyorsun, Han. Sanırım hafta sonu tatili iyi geçti?"

Ella usulca kıkırdarken, "Hı-hı," dedi.

"Oh Tanrım." Hunter inledi ve gözlerini devirdi. "Ben buradan gidiyorum."

Nolan elinde servis kâseleriyle içeri girdi ve üç kız kardeşe dönmeden önce kâseleri lavaboya yerleştirdi. "Burada benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?"

"Hiç de değil," dedi Charley küçümseyici bir homurtuyla. "Kendini bu kadar beğenme."

"Doğru," dedi. "Ne kadar aptalım ki, sonuncusu olan birinin Abbott'un adı dedikodu yapıyor olabilir." Kolunu Hannah'ya dolayarak onu dudaklarından öptüğünde Hannah'yı şaşırttı. "Öpüşüp anlatmasan iyi edersin."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Doğru," dedi tekrar, onu bıraktı ve mutfaktan çıkarken başını salladı. Üç kadın kahkahalara boğuldu.

"Çok ateşli." Ella yüzünü yelpazeledi. "Bütün seksi erkekleri sen kapıyorsun. Bu hiç adil değil."

"Dışarıda seni bulmayı bekleyen biri var, El," dedi Hannah. "Ve kalbini kazanan her erkek dünyanın en şanslı erkeği olacak."

"Sanırım şimdiden bir tanesini gözüne kestirdi," dedi

Charley. "Söylesene!" dedi Hannah.

"İstemiyorum," diye ısrar etti Ella.

"Hep böyle söyler," dedi Charley, "ama bana sorarsanız, kimi istediğini çok iyi biliyor, ama bunu ondan çıkarabilirsem ne olayım."

"Kapa çeneni, Charley. Neden hep böyle baş belası olmak zorundasın?"

"Bu benim cazibemin bir parçası."

"Charley yine baş belası mı oldu?" Molly elinde daha fazla tabakla içeri girerken sordu.

"Evet!" Ella söyledi. "Onunla ilgili bir şeyler yap, olur mu anne?"

"Hayatım, otuz yıldır onun hakkında bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Şimdi."

Charley bu doğru ifade karşısında kahkahalarla güldü. "Denemeye devam et." "Asla vazgeçmeyeceğim," dedi Molly. "Şimdi ne diye başını ağrıtıyor?"

"Ella'yı sıkıştırıyor çünkü Ella'nın gözünün birinde olduğunu düşünüyor ama Ella akıllı bir kız olduğu için Charley'ye söylemiyor," dedi Hannah.

"Ben olsam ona da söylemezdim, El," dedi Molly. Ella, Charley'ye kendini beğenmiş, memnun bir bakış gönderdi.

"Ne derseniz deyin dostlarım, ama o birine aşık ve ben bunun kim olduğunu bulacağım."

"Neden zamanını Colton'ın kimin için yanıp tutuştuğunu bulmaya harcamıyorsun?" dedi Ella. "Bu çok daha tatmin edici bir görev olacaktır."

"Bunu ben de bilmek isterdim," dedi Molly. "İki hafta sonu üst üste Pazar yemeğine gelmedi."

"Ben de o görevdeyim," dedi Charley. "Neyse ki aynı anda birden fazla görevde çalışabiliyorum."

"Max ve Chloe bugün neredeydi?" Hannah annesine en küçük kardeşi hakkında sorular sordu.

"Zavallı Chloe, sabah bulantılarından çok gün boyu süren bir hastalığa yakalandı. Max onunla birlikte Burlington'da kalmaya karar verdi."

"Bu berbat bir şey olmalı," dedi Charley.

Molly, "Hiçbirinizle böyle bir şey yaşamadığım için çok şanslıyım, yoksa çok daha az çocuğum olurdu," dedi.

"Bu iyi bir şey olabilirdi," dedi Ella Charley'ye bakarak.

"Beni seviyorsun," dedi Charley. "Sevdiğini biliyorsun." "İşime karışma, ben de seni sevmeye devam edeyim." Charley saldırdı. "Gördün mü! Biliyordum! Onun işi var!"

"Ugh!" Ella dönerek ve tepinerek odadan çıktı.

"Onu rahat bırak, Charley," diye nazikçe uyardı Molly. "Onun ne kadar özel biri olduğunu biliyorsun."

"Geri kalanımız hayatımızın her ayrıntısını bu aileyle paylaşmak zorunda kalırken onun özel olmaya ne hakkı var?" Charley sordu.

Hannah onun taktiklerine her zaman katılmasa da mantığına karşı çıkamazdı.

"Onu rahat bırakın," dedi Molly daha sert bir sesle. "Ciddiyim. Senin de söylediğin gibi bir işi varsa, hazır olduğunda bizimle paylaşacaktır. Ona vurmak daha çabuk dökülmesini sağlamayacaktır."

"Bu doğru," dedi Hannah.

"Şimdi söyle bana Hannah," dedi Molly, "gelecek hafta sonu için sana nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Bir ton yiyeceğe ihtiyacımız olacak." Hannah Sultanlar'ın hafta sonlarında yiyecek mi yoksa bira mı daha çok tükettiklerinden asla emin olamazdı.

her zaman ikisinden de bolca vardı.

"*Bu* konuda yardımcı olabiliriz, değil mi Charley?"

"Evet, tabii," dedi Charley, Ella'yı kırmayı başaramayınca biraz somurtarak.

Hannah, istediği bilgiyi alana kadar uğraşmaya devam edeceğini biliyordu. Bu Charley'di.

Diğer odada Wade'in büyükbabalarına veda ettiğini duydu. Hannah yemek odasına giderek onu gitmeden önce durdurdu. Kardeşini koridora çekti. "İşler nasıl gidiyor?"

"Dün gece Mia'dan bir e-posta aldım, artık benimle buluşamayacağını bildiriyordu." Yüzündeki mutlak yıkım kalbini kırmıştı.

"Olamaz. Nedenini söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Arkadaşlığımızı öğrenmesinden çok korkuyorum ve şimdi Onun neler yaşayabileceğini düşünmek beni öldürüyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

"Lütfen çılgınca bir şey yapma Wade ya da orada gerçekten neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin yokken kendini tehlikeye atma."

"Burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam."

"Onu güvende tutmanın en iyi yolu bu olabilir."

"Bilmiyorum." Parmaklarını bugün gevşemiş olan saçlarında gezdirdi.

"Dağda bir yürüyüşe çıkacağım ve bu enerjinin bir kısmını yakacağım."

"Bu iyi bir fikir. Yapabileceğim bir şey olursa ya da sadece konuşmak istersen beni arar mısın?"

"Yapacağım." Ona sarıldı. "Teşekkürler, Han."

Wade gittikten kısa bir süre sonra, Nolan bir kolunu onun beline doladı. "Her şey yolunda mı?"

Kardeşi ve onun değer verdiği kadının güvende olmasını sağlamak için neler yapabileceği konusunda umutsuzca endişelenmesine rağmen başını salladı.

"Wade bir şeye sinirlenmiş gibiydi."

"Belki biraz." Gözlerini kaldırıp ona baktı. "Gitmeye hazır mısın?" "Sen ne zaman istersen."

Ailesine veda edip teşekkür ederken babasının "Küçük kızıma iyi bakın" dediğini duydu.

Nolan babasıyla tokalaşırken, "Tamamen niyetliyim," diye cevap verdi.

Onun sevgisinden ve ilgisinden etkilenen Hannah, her zamankinden daha sıkı sarılan babasına sarıldı. Caleb'i kaybettiğinde ailesi de onunla birlikte acı çekmişti. Onu sevmişler ve onun için durmadan endişelenmişlerdi. Hayatına devam ettiğini, sevdikleri ve saygı duydukları bir adamla vakit geçirdiğini görmenin onları rahatlattığını biliyordu.

Kamyonetine geri döndüklerinde Nolan'a "Hayatta kalmışsın," dedi.

"Zar zor," dedi Nolan alaycı bir sırıtışla. "Herkes gerçekten çok iyiydi. Hayır.

kimse uygunsuz bir şey sormadı, ki bu şok ediciydi."

"Ben o kadar şanslı değildim."

"Biliyordum! Kız kardeşlerin seni sorguya çekiyordu, değil mi? Onlara ne söyledin?"

"Hiçbir şey. Çok fazla."

"*Hannah . . .*"

"Onlara hiçbir ayrıntı vermedim."

Gülmekten kırıldı. "Ve yine de bir şekilde onlara tüm resmi verdin."

"Ben öyle bir şey yapmadım."

"Her neyse. Siz Abbott'ların nasıl olduğunu bilirim."

"Herkesin etrafta takıldığımızı bilmesi seni rahatsız ediyor mu?"

"İsteseydim senden ve benden başka kimse bilmezdi ama anladığım kadarıyla yaşadığımız dünya böyle değil. Butler'da ya da Abbott ailesinde pek fazla sır yoktur."

Hannah, Wade'in Mia'yla yaşadıklarını, Hunter'ın Megan'a karşı bir şeyler hissettiğini, Ella'nın hiçbirinin tanımadığı bir adama ilgi duyabileceğini düşündü. "Bizim de kendi payımıza düşen sırlarımız var."

"Görünüşe göre, sen, ben ve peşinde olduğumuz şey bunlardan biri olmayacak."

"Bunu tutmak daha zor."

"İlişkimizin artık manşetlerde yer almayacağı zamanı iple çekiyorum."

"Bunun ne kadar süreceğini düşünüyorsun?"

"Muhtemelen bir süre," dedi iç çekerek. "Bu kasabadaki insanlar dedikodu söz konusu olduğunda şaka yapmazlar ve hepsi sana karşı son derece korumacıdır."

"İyi ki vakit geçirmek için doğru adamı seçmişim. En azından senin hakkında söyleyebilecekleri kötü bir şey yok. Herkes seni seviyor."

"Sanırım bunu kesin olarak öğreneceğiz, değil mi?"

Dağın etrafından dolaşarak Colton'ın işlettiği şekerleme tesisinin girişini geçtiler ve kuzeye, Gavin'in tomruk şirketinin merkezinin bulunduğu Butler'ın dış sınırlarına doğru ilerlediler. Dört yıl önce inşa ettiği kereste fabrikasının bitişiğindeki arazide bir kulübede yaşıyordu. Hannah uzun zamandır buraya gelmemiştir ama ilk bakışta işin muazzam bir şekilde büyüdüğünü görebiliyordu.

Gavin'in başardıklarından dolayı bir gurur dalgası hissetti, bunun büyük bir kısmı amansız kederden ve tüm bu duyguları üretken bir şeye dökme ihtiyacından kaynaklanıyordu. Son zamanlarda tatmin olan midesi bu ziyaretin nasıl geçeceği konusunda endişeyle doldu. Gavin'le ya da ailesiyle ters düşme düşüncesi hayal bile edilemezdi.

Nolan kamyonetini Gavin'inkinin yanına park ederken, "Sakin ol tatlım. Her şey yoluna girecek."

Hannah bu kadar emin olabilmeyi diledi. Kamyonetten indi ve aniden terleyen avuçlarını kot pantolonuna sildi. Gavin'in ön kapısına doğru yürürlerken, Nolan'ın elini sırtının alt kısmında ona rehberlik ederken hissetti ve onun yanı başındaki sağlam varlığıyla rahatladı.

Kapıyı çaldı ve Gavin üzerinde sadece solmuş bir kot pantolonla görüne kadar endişeyle bekledi. Her zaman olduğu gibi, onu görünce kaybettiği kocasını hatırladı ve kendini toparlaması biraz zaman aldı. "Hey, Gav," dedi. "Bir dakikalığına içeri gelebilir miyiz?"

Tek kelime etmeden, onları içeri almak için paravan kapıyı iterek açtı.

Nolan, Gavin'in Boston Red Sox'ın sezon öncesi maçını gösteren büyük ekran bir televizyonu olan rahat evine kadar onu takip ederken omzunu sıktı.

Gavin buzdolabına gitti, bir bira aldı ve açtı. "Bir tane ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Hannah.

"Bir bira fena olmazdı," dedi Nolan.

Gavin açtığını Nolan'a verdi ve kendisi için bir tane daha aldı.

Hannah barda Nolan'ın yanına oturdu. Gavin mutfakta kalıp onlara baktı, birasını içti ve içlerinden birinin bir şey söylemesini bekledi.

Ne söyleyeceğini düşünürken sinirleri karnında çırpınıyordu.

"Dün garaja geldiğini duydum," dedi Nolan.

Hannah açılış salvosu için ona minnettardı. "Uh-huh."

"Sanırım ailen sana Hannah ve benim görüştüğümüzü söylemiştir."

"Doğru," derken yüz ifadesini okunamaz halde tuttu.

Hannah daha fazla sessiz kalmaya dayanamadı. "Gavin-"

"Yapma, Hannah. Lütfen bir şey söyleme. Her ne ise, duymak istemiyorum." Elindeki şişeyi gürültüyle yere bıraktı. "Hayır, bekle. Bu doğru değil. Geçen gün seni gördüğümde neden bana kendin söylemediğini bilmek istiyorum."

Gavin'in öfke patlamasıyla sarsılan kadın, "Yapmalıydım. Neden yapmadığımı bilmiyorum. Tek mazeretim, bunun henüz yeni olması ve bu konuda konuşmaya henüz hazır olmamam. Herhangi biriyle."

"Aileme söylemeyi uygun gördün."

"Çünkü bunu kulaktan kulağa duymalarını istemedim."

"Ama bunu yapmam sorun değil miydi? Lokantaya gitmem ve ikinizin orada olduğunu ve oldukça samimi olduğunuzu duymam sorun değil miydi? Seni daha yeni görmüşken bunu hiç tanımadığım birinden duymanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?"

"Özür dilerim," dedi Hannah gözyaşları süzülürken usulca. "Seni asla incitmek istemedim."

"Sana söylemeliydik," dedi Nolan.

"Ne zamandır kardeşimin karısıyla ilgileniyorsun? O hayattayken de mi?"

"Hayır! Tanrım hayır. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum, bu yüzden bunu inanılmaz buluyorum."

"Neden, Gavin?" Hannah onun anlamasını sağlamak için çaresiz hissederek sordu. "Benim eski bir arkadaşıma karşı bir şeyler hissetmem ve onun da bana karşı bir şeyler hissetmesi neden bu kadar inanılmaz?"

"İnanılmaz bulduğum şey, bunun yakın zamanda gerçekleşmiş olması."

Hannah ona baktı, bu ima karşısında afallamıştı. "Ben, şey... Gitmem gerekiyor." Gözyaşlarına boğulmuş bir halde ayağa kalktı ve kapıdan dışarı fırladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

Ordu papazı üç gün önce geldi. Hala söyleyecek bir şeyim yok.

-Yirmi sekiz yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

“*Scidden mi?*” Nolan, Hannah oradan koşarak çıktıktan sonra konuştu.

"Gerçekten onu Caleb'in arkasından iş çevirmekle mi suçluyorsun?"

"Neye inanacağımı nasıl bileceğim?"

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Gavin. Uzun zamandır arkadaşız ve senin cehenneme gidip geldiğini biliyorum. Ona böyle bir şey söylediğin için seni kışının üstüne atmamamın tek nedeni bu."

"Devam et ve en iyi atışını yap."

Nolan'ın elleri, her zaman arkadaşı olarak gördüğü bir adamı dümdüz etmeye kalkışmamak için yanlarında tuttuğu yumruklara dönüştü. "Onunla birlikte olmayı düşünecek noktaya gelmesi bunca zamanını aldı.

Başka biri. Düşüncesiz yorumlarınla tüm bu ilerlemeyi geri aldıysan, seni asla affetmeyeceğim. Ona bir özür borçlusun ve o özrü alana kadar sana söyleyecek bir şeyim yok."

Gavin adını seslendiğinde neredeyse kapıya varmak üzereydi. Sağduyusu ona devam etmesini söylüyordu. Bunun yerine onlarca yıllık dostluğun bağlarına boyun eğdi, döndü ve sorgulamak için kaşlarını kaldırdı.

"Karisını becerdiğin için ne diyeceğini hiç düşündün mü?"

Gavin'in kelime seçimi karşısında çileden çıkan Nolan, öfkesini sesinden uzak tutmak için mücadele etti. "Evet, Gav. Ben de çok düşündüm ve birkaç uykusuz gece geçirdim. Her zaman onu düşünüyorum ve bu hayatta hiçbir şey için dilemediğim kadar onun ölmemiş olmasını diliyorum. Ama o öldü ve bize de elimizdekilerle yapabileceğimizin en iyisini yapmak kaldı. Onu seviyorum ama yakın zamana kadar ona hiç dokunmadım. Neye inanırsanız inanın, ama bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Ve kardeşine olan sadakatinden sonra Hannah senden aldığı bu bok yığınının çok daha fazlasını hak ediyor."

Hannah'nın aklından neler geçiyor olabileceğini düşünerek öfkelenen ve paniğe kapılan Nolan, kapının arkasından çarpmasına izin verdi. Dışarı çıktığında onu kamyonetinde oturmuş, gözlerini bile kırpmadan önüne bakarken buldu.

Onu oradan çıkarmak için sabırsızlanan adam kamyona bindi ve gaza basarken arkasında toz bıraktı. Ana yola ulaştıklarında, Hannah'nın emniyet kemerine uzanacak kadar durdu ve onu bağladı.

İşte o zaman, akmayan gözyaşları gözlerini aydınlatırken ellerinin kucağında titrediğini fark etti.

Orospu *çocuğu*, diye düşündü, Gavin'in son derece karakter dışı davranışı karşısında şok olmuş ve dehşete düşmüştü. Nolan, Gavin'in onun Caleb'e sadık olduğunu bildiğine yürekten inanıyordu. Suçlamaları derin ve amansız bir kederden kaynaklanıyordu ama bu ona Hannah'ya böyle saygısızlık etme hakkını vermiyordu.

"Konuş benimle bebeğim," dedi, onun buz gibi soğuk eline uzanarak. Tek düşünebildiği onun hafta sonu boyunca ne kadar mutlu ve kaygısız olduğuydu. Onu o şekilde görmek hoşuna gitmişti ve kayınbiraderinin kötü davranışlarının tüm bu ilerlemeyi geri çevirdiği düşüncesi onu çileden çıkarmıştı. "Sadece saçmalıyor. Öyle demek istemedi. Öyle demek istemediğini biliyorsun."

Sıkıca kenetlenmiş dudaklarından bir hıçkırık kaçtı ve gözyaşları sel olup yüzünden aşağı döküldü.

Nolan kamyoneti yolun kenarına çekti, her ikisinin de emniyet kemerlerini çözdü ve onu kucağına aldı.

İlk başta ona karşı koydu, ama adam kollarını ona sımsıkı sardı ve kalbi kırık hıçkırıkları kamyonetin kabinini doldururken ona yaslanmaktan başka seçenek bırakmadı.

"Bu söylediği çok boktan bir şeydi ve o da bunu biliyor. Caleb olmadan hayatına devam edeceğin düşüncesi onu incitiyor ve buna hakkı var."

ama bunun acısını sizden çıkarmaya hiç hakkı yok."

"Onunla birlikte olduğum on iki yıl boyunca başka bir erkeğe hiç bakmadım," dedi hıçkırarak, "ya da öldüğünden beri geçen yedi yıl boyunca. On dokuz yıl boyunca tek erkek oydu."

"Biliyorum bebeğim. Ben biliyorum, Gavin de biliyor. Aksini ima ettiği için şimdiden kendini bok gibi hissetmiyorsa, çok geçmeden hissedecek ve sen de ondan haber alacaksın. Eğer onu tanıyorsam, ki herkesi tanıdığım kadar iyi tanıyorum, ondan haber alacaksın."

"Bırakın bunu söylemeyi, bunu *düşünebilmesi* bile ..."

"Biliyorum." Nolan, fırsatı varken Gavin'i kışının üstüne düşürmediği için pişmanlık duyuyordu. En azından bunu hak etmişti.

"Onun her zaman en yakın arkadaşlarımdan biri olduğunu düşünmüşümdür," dedi Hannah. "Birlikte cehennemi yaşadık."

Nolan'ın aklına bir başka düşünce daha geldi. "Senin bir gün onunla ilgilenebileceğine dair bir umut beslemiş olma ihtimali var mı?"

"Ne? Hayır! Hayır! Tanrım, hayır. Aramızda hiç böyle bir şey olmadı. Biz her zaman sadece arkadaştık."

"Belki seninle ilgili olduğu kadarıyla."

"Bu olasılığı aklım almıyor. Bu benim konfor alanımın o kadar dışında ki akla bile gelmiyor."

"Bu neden öyle davrandığını açıklayabilir."

"Hayır," dedi, yeni gözyaşları yüzünü ıslatıp adamın paltosuna dökülürken inleyerek. Uzun sessizliği bozan tek şey onun yürek parçalayan burnunu çekişiydi, sonunda başını onun göğsünden kaldırdı. "Artık eve gitmek istiyorum, lütfen."

Aralarına görünmez, elektrikli bir çit de dikmiş olabilirdi. Hâlâ kucağında oturuyor ve kollarını ona dolamış olmasına rağmen, aralarındaki mesafenin arttığını o kadar derinden hissediyordu ki. Tüm içgüdüleri ona daha sıkı sarılması için bağırırken onu bırakmaktan başka çaresi yoktu. Evet, şansı varken Gavin Guthrie'yi gerçekten yumruklamalıydı.

Hannah emniyet kemerini tekrar taktı, çantasından bir mendil çıkardı ve gözyaşlarını yüzünden sildi. Adam onları eve götürürken başka bir şey söylemedi. Adam çantasını verandaya taşıdığı anda yüzünü ona döndü. "Harika bir hafta sonu için teşekkür ederim."

"Neden bu hafta sonu aramızda yaşanan her şeyin duyarsız bir yorumla geri alındığını hissediyorum?"

Hannah içini çekti ve çenesi titredi.

Nolan, Gavin'in evine geri dönmek ve tüm hıncını ondan çıkarmak istiyordu.

-Ve Hannah'nın kayınbiraderinde birdenbire çok fazla vardı.

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Neden, Hannah? İkimiz de bunun nasıl olduğunu çok iyi biliyoruz."

Nolan hayatı için savaşıyormuş gibi hissediyordu. "İşler bu kadar iyi giderken neden aramızı açma zevkini ona tattırasın ki?"

"Eğer o böyle düşünüyorsa, belki başkaları da düşünüyordur."

"*Kimse* Caleb ölmeden önce birlikte olduğumuzu düşünmüyor! *Gavin* öyle düşünmüyor. Kardeşini özlediği için saldırıyor ve her şeyin eskiden olduğu gibi. Bunun seninle ya da benimle hiçbir ilgisi yok." "Biraz zamana ihtiyacım var."

"Ne kadar zaman?"

"Bilmiyorum."

"Lütfen bunu yapmayın."

"Özür dilerim." Çantasını ondan alarak eve girdi. Kapı arkasından sessizce kapandı.

Nolan hayal kırıklığı, korku, sevgi ve pişmanlıkla çığlık atmak istiyordu. Onun Gavin'le yaptığı konuşmanın bir parçası olmasına asla izin vermemeliydi. Eğer orada olmasaydı, onun çirkin suçlamasını asla duymayacaktı ve Nolan bunu kesinlikle onunla paylaşmayacaktı. Her şey bu sabah birbirlerine sarılmış olarak uyandıklarında olduğu gibi olacaktı.

Eğer zamanda yirmi dört saat geriye gidebilseydi, Gavin'in garaja geldiğini ona söylemezdi. Bu onun ilk büyük hatasıydı.

Nolan, kamyonun sürücü tarafındaki kapıyı çarptıktan sonra Motoru durdurdu ve uzaklaşırken arkasında toz bıraktı. Gitmek istediği son yer, Nolan'ın ona verdiği parayı şimdiye kadar tüketmiş olan babasıyla karşılaşabileceği eviydi.

Bu yüzden garaja gitti ve günün geri kalanını son bir aydır aksattığı tüm evrak işlerini hallederek, umutsuzca Hannah'yla yaşadığı cennetin tadından ve daha başlamadan bitebileceğine dair duyduğu ezici korkudan başka bir şey düşünmeye çalışarak geçirdi. Skeeter ofise geldiğinde faturaları ödüyordu.

"Burada ne yapıyorsun patron? Bu hafta sonu sevgilinle romantizm yaşayacağını sanıyordum."

"Artık döndük."

Skeeter Nolan'a daha yakından baktı, başını eğdi ve dudaklarını büzdü. "Uzun zamandır istediğin şeyi sonunda elde ettiğini söylemekten pek mutlu görünmüyorsun."

"Her şey berbat oldu." Nolan bunu söylemeyi planlamamıştı ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, Gavin'in evinde olanlarla ilgili hikâye de arkasından dökülüverdi.

"*Lanet* olsun," dedi Skeeter otururken. "Bunu gerçekten söyledi mi?" "Gerçekten söyledi."

"Hayatının çoğunu tanıdığım Gavin Guthrie'ye benzemiyor." "Ben de öyle dedim. Kederinden konuşuyor. Gavin Guthrie'nin Caleb hayattayken benimle oynayıyordu. O daha iyi bilir. Ama Hannah'ya söyleyecek bir şey yok. Tek duyduğu suçlamanın sevdiği, çok güvendiği birinden geldiği idi."

Son yedi yıldır." Nolan açık elini masasına vurdu. "En kötüsü de bütün hafta sonu çok mutluydu. Birlikte harika vakit geçirdik. Ve şimdi Gavin sayesinde en başa döndük."

"Biliyorsun . . . Burada sadece spekülasyon yapıyorum, bu yüzden bana katlan. Gavin bağırp çağırmasaydı bile yine de bir adım geri atabilirdi."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Sanırım Caleb öldüğünden beri ilk kez seninle böyle bir şey yapmıştır. Bunun gerçekliği bir kez ortaya çıktığında, biraz erime ya da kadınlar duyguları daha iyi olduğunda buna ne diyorsa o olabilir."

Nolan, Skeeter'ın gerçekten mantıklı konuştuğunu kabul etmekten nefret ediyordu ama bunu eski arkadaşına asla söylemeyecekti.

"Ona karşı sabırlı olmalısın ve yoluna ne çıkarsa çıksın pes etmeyeceğini bilmesini sağlamalısın. Gavin'le olan bu şey bir aksilik. Dünyanın sonu değil."

"Anlamını kavradığında yüzünü görebilseydiniz, bunun dünyanın sonu olmadığından bu kadar emin olmazdınız."

"Böylesine korkunç bir kaybın ardından hayatına devam etmek onun için büyük bir şey. Yol boyunca bazı durmalar ve başlamalar olacaktır."

Sakin kalmalı ve ona ayak uydurmalısınız ki uzun vadede bu işin içinde olduğunuzu anlasın."

"Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Şimdilik bir şey yok. Ona istediği zamanı verin ve ona karşı sabırlı olun. Gavin'in ne yazık ki zamanlaması manidar yorumları olmasaydı bunu sindirmek çok zor olurdu."

"Teşekkürler, Skeet."

"Her zaman," dedi gülümseyerek, sözlerinin Nolan'ı rahatlattığını bilmekten memnun görünüyordu.

"Burada ne işin var?"

"Hafta boyunca bitiremediğim birkaç işim var ve Dude bugün kız kardeşinin evinde, ben de vaktim varken çalışayım dedim. Eğer senin için de uygunsa."

"Yaşlandıkça sorumluluk sahibi mi oluyorsun?" "*Kahretsin*, oğlum. Fazla heyecanlanma."

Nolan otuz dakika önce mümkün olduğunu düşünemeyeceği bir şekilde güldü. "En azından din değil."

Skeeter havlayan bir kahkaha attı. "Bunun olması mümkün değil."

"Kilise sensiz daha iyi durumda."

"Bunu biliyorsun. Burada oturup üzülme. Git bir şeyler bul. İçindeki tüm o enerjiyle yapabileceğin bir şey." "Bu hafta sonu için tekrar teşekkürler."

Skeeter onun teşekkürlerini elinin tersiyle itti. "Ne zaman isterseniz. Bu arada, Dude yavru köpeği Çarşamba günü alabileceğini söyledi. Onu eve getirmek için gelecek hafta sonu etkinliklerinden sonrasını beklemek isteyeceğini düşündüm." Nolan sonunda Skeeter'a Homer'ın cenaze planlarından bahsetmişti.

Nolan, Hannah için köpek yavrusu almanın hâlâ iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordu ama bunu Homer'ın cenazesinden sonra halledecekti. "Doğru düşünmüşsün. Sabah görüşürüz."

"Öğleden sonra olabilir. Çok güvenilir olmak istemem."

Nolan güldü ve azalan öğleden sonra ışığına doğru adım attı. Postayı giden kutusuna bıraktı ve kamyonetine doğru yürüdü. Canı cehenneme, diye düşündü, Vernon'un yakında daha fazla para istemek için tekrar ortaya çıkacağı beklentisine rağmen eve doğru ilerledi.

Önümüzdeki hafta sonu ateş yakmak için ayırabileceği bir ton odunu vardı. Haber beklerken Hannah için yapabileceği bir şeydi bu.

birlikte geçirecekleri harika bir hafta sonu olsaydı.

- - -

Nolan gittikten sonra Hannah büyük evin içinde amaçsızca dolaşarak Gavin'in ima ettiklerinden başka bir şey düşünmeye çalıştı. Nolan'ın haklı olduğunu ve Gavin'in sert sözlerinin öfkeden ziyade kederden kaynaklandığını biliyordu. Ancak, Gavin'in kendisinin yaptığı bir şey yüzünden incinmiş olması, diğer son olayların üzerine eklenince, onun için başa çıkılması imkânsız bir hal almıştı. hayatındaki değişiklikler.

Çamaşır yıkamaya başladı ve Caleb'in günlüklerini tekrar okumak için yatağına kıvrıldı, her kelimeyi özümsemek için her sayfayı yavaşça çevirdi. Sonra kendi günlüğüne son olayları kaydetmek için biraz zaman ayırdı, bu altıncı sınıfta bir öğretmenin günlük tutmasını önermesinden beri hayatının hemen hemen her gününde yaptığı bir şeydi. Nolan'la hafta sonu boyunca sürdürdükleri çılgın saatler onu yakaladı ve bir süre uyukladı.

Rüya yavaşça başlamış, Nolan'ın onu sabırla beklediğini bildiği son birkaç yıldır yaptığı gibi bilinçaltını incelikle sarmıştı. Rüyasında sabırlı değildi. Aksine Tutkulu ve sevgi dolu, vücudu arkadan onunkine sarılmış, elleri göğüslerini kavrayıp meme uçlarını okşarken yavaş, şehvetli vuruşlarla ona doğru kayıyordu.

Hannah soluk soluğa uyandı, serbest kalmanın eşiğindeydi, bacaklarının arasındaki ısrarlı zonklama ona onun kollarında tattığı zevki hatırlatıyordu. Onu aramak ve onu gönderdiği için kendisini affetmesi için yalvarmak istedi ama kurşuni uzuvlarını telefona uzanmak için hareket ettiremedi.

Zonklama azalırken ve göğsüne yeni bir ağrı yerleşirken uzun bir süre orada yatıp tavana baktı. O kadar uzun süre beklemişti ve kadın onu geri çevirmişti. Ya onu sonsuza dek uzaklaştırdıysa? Ya onun sabrını bir kez fazla denediyse? Ya . . .

"Bu çok saçma," diye mırıldanarak ayağa kalktı ve biraz düzen sağlamak için parmaklarını saçlarında gezdirdi. Yatağın diğer tarafına bakarak Homer'ı her zaman olduğu yerde görmeyi bekledi ve onun gittiğini hatırlayınca nefesi boğazında düğümlendi. "Her şey çok çok."

Yüzüne soğuk su çarpmak için banyoya gitti ve Cuma günü Sultan'ın istilasını başlamadan önce yapılması gereken temizliğe başlamaya karar verdi. Çatı katındaki yatak odasından başlayarak on yatak odası ve beş banyoyu pırıl pırıl olana kadar fırçaladı, tozunu aldı ve süpürdü.

Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi, bir yıl boyunca çamaşır dolabında küflenmiş çarşaf ve havlularla bütün gece çalıştı. Sultanlar en son Caleb'in ölümünün altıncı yıldönümünde bir araya gelmişlerdi. Her zamanki İşçi Bayramı buluşması geçen yıl gerçekleşmemişti çünkü içlerinden biri Ağustos sonunda evlenmişti, dolayısıyla herkes o zaman bir araya gelmişti.

Austin ve Debra'nın Tahoe Gölü'ndeki düğünü güzel, dokunaklı ve acı vericiydi çünkü Caleb en eski arkadaşının sağdıcı olarak orada değildi, bu yüzden Austin'in diğer en iyi arkadaşı Gavin, Caleb hayatta olsaydı her iki kardeşin de yapacağı işi yapmıştı.

Gavin . . .

Kardeşine tamamen sadık olmaktan başka bir şey yaptığını nasıl ima edebildiğini saatler sonra bile anlayamadı.

Ertesi gün hâlâ Gavin'le arasındaki sürtüşmeyi nasıl halledeceğini düşünüyordu. Uykusuz bir gecenin ardından, saat yedide açıldığında marketteydi ve iki saat sonra eve beş lazanya, kocaman bir tencere acı biber, mısır ekmeği, salsa, biftek, salça, domates ve biber yapmak için gereken her şeyle geldi.

güveç ve Sultanlar arasında meşhur olan tavuk enchiladas. Birlikte geçirilen hiçbir hafta sonu onlarsız tamamlanmış sayılmazdı ya da ona hep öyle söylerlerdi.

Öğlen vakti, üçüncü lazanya tepsisini pişirmek üzere fırına koyarken kapı çaldı. Hannah ellerini önlüğüne sildi ve uzun saatler çalıştıktan sonra yorulmaya başlayan bacaklarının üzerinde kapıyı açmaya gitti.

"Selam anne. İçeri gelsene. Kapı zilini çalmana alışkın değilim."

Molly göz kırparak, "Hiçbir şeyi bölmek istemem," dedi.

Engelleyecek hiçbir şey olmadığını hatırlatan bu hatırlatma Hannah'nın midesine çarparak onu nefessiz ve acıdan kaçma çabasından bitkin bıraktı. Acının donuk bir ağrıdan keskinleştiğini fark ettiğinde neredeyse şaşırmıştı. yemek pişirmek ve temizlik yapmakla meşgulken yırtılan bir yaraya dönüştü. Bu hummalı faaliyet hiç de yardımcı olmamıştı.

"Hannah? Tatlım, ne oldu? Neyin var?" Molly en büyük kızına daha yakından baktı. "Neden gözlerinin altında dün olmayan koyu halkalar var?"

Mutfakta kahve ierken Hannah annesine Gavin'in evinde olanları ve buna nasıl tepki verdiğini anlattı.

"Ah tatlım. Neden sana böyle kötü bir şey söyleyin ki?" "Anlamadığım kısım da bu. Bunun doğru olmadığını biliyor. Nolan onun Kederinden tepki veriyor ve buna gerçekten inanmıyor ama yine de. Bunu o söyledi, yani aklından böyle bir düşünce geçmiş olmalı."

"Ne olursa olsun, bence Nolan haklı. Gavin için yeniden biriyle çıktığını ve çocukluğundan beri kendisi ve kardeşi için yakın bir arkadaş olan biriyle görüştüğünü duymak bir şok oldu. Verdiği tepki karakterinin çok dışında olduğu için, muhtemelen ona şüphelye yaklaşmalı ve bunu üzüntüye yormalıyız."

"Yaptığım bir şeyin onu incitmesinden nefret ediyorum."

"Onu inciten bu değil, Hannah. Onu inciten Caleb'in ölümü. Bunca zaman sonra bile onu incitmeye devam eden şey bu. Nolan'la vakit geçirerek yanlış bir şey yapmadın."

"Ya kasabadaki diğer insanlar Caleb ölmeden önce birlikte olduğumuzu düşünürlerse?"

"Sizi zerre kadar tanıyan hiç kimse böyle bir şeyden şüphelenmez."

"Gavin yaptı ve beni herkes kadar iyi tanıyor."

"Gavin bunu söylerken sağlıklı düşünemiyordu." Elini Hannah'nın elinin üzerine koydu ve Hannah'nın soğuk eline sıcaklık aşıladı. "Nolan'ı bu yüzden mi gönderdin?"

"Sersemlemiştim. Düşünmeye ihtiyacım vardı ve o buradayken bunu yapamazdım." "Peki sen düşündün mü?"

Hannah başını salladı. "Ve?"

"Ve Nolan'ı seviyorum. Onu uzun zamandır seviyorum. Ne zaman içinizden biri beni sorduğunu söylese -ki bu yıllardır hemen hemen her gün oluyordu

-Beni düşündüğünü bilmek karnımda bir ürperti yaratırdı. Her zaman hazır olmamı beklediğini biliyordum ve ben de hazır olduğumu düşünüyordum."

"Hazırsın Hannah, yoksa onunla bir hafta sonu geçiremezdin. Dün eve döndüğünde üzerindeki ışıltıya bakılırsa, siz yokken ikinizin arasında çok şey geçtiğini varsaymak yanlış olmaz."

"Öyle oldu."

"Lütfen bir kişinin kötü tepkisinin tüm bu ilerlemeyi geri almasına izin verme." "Bu herhangi biri değil anne. *Gavin*."

"Biliyorum tatlım. Ama onun bile seninle fazlasıyla hak ettiğin mutluluk arasında durmaya hakkı yok."

"Nolan'ı tekrar görmeden önce hazır olduğumdan emin olmalıyım. Onu bu şekilde oyalamaya devam edemem. Bu adil olmaz."

"O zaman birkaç gün daha bekle, ama karar vermek için çok fazla bekleme. Sana aşık bir adam gibi bakıyor. Baban dün gece bunu söyledi ve ben de aynı fikirdeyim. Yalnız geçirdiğin onca zamandan sonra bunu görmek çok hoş bir şey."

"Bu çok hoş bir şey," dedi Hannah yumuşak bir sesle.

"O zaman peşini bırakma, Hannah. Düşün ve şimdiye kadar yaptığın gibi cesurca ve inançla yoluna devam et. Gavin'in aklı başına gelecek ve sana büyük bir özür borçlu olduğunu anlayacak. Ondan haber almamış olmanıza şaşırdım." Molly etrafa bir göz attı Hannah mutfağı hazırlamıştı. "Bir haftalık işi bir güne mi sığdırmaya çalışıyorsun?"

Hannah mahcup bir sırıtışla, "Belki," dedi.

"Her seferinde biraz, aşkım. Yorgunluktan düşmeden önce şunu temizleyelim."

BÖLÜM 22

İnsanlar çok aptalca şeyler söylüyor. "En azından hala gençsin. Tekrar evlenebilirsin." "Tanrıya şükür çocuk yapmadın." "Zaman tüm yaraları iyileştirir." "Caleb yeniden aşık olmanı isterdi." İyi niyetliler ama bunu nereden biliyorlar? Bunu bana hiç söylemedi, nereden biliyorlar? Şimdi keşke çocuk sahibi olmadan önce onun büyümesini beklemek konusunda bu kadar katı olmasaydım diyorum.

Onun hiçbir zaman

Büyümeyi bitirmek için bir şans. Caleb'in orduya katıldığında fazladan hayat sigortası yaptırdığını öğrendim, bu yüzden bana ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok para bıraktı.

Onsuz nasıl yaşamam gerektiğine dair bir ipucu da bıraksaydı iyi olurdu. Acı çok acımasız. Uyumak ve asla uyanmamak istiyorum.

-Yirmi sekiz yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

Hannah o gece deliksiz bir uyku çekti ve Salı günü erkenden kalkarak Butler Inn'in sahibi Bayan Hendricks ile yapacağı görüşmeye hazırlandı,

inzivanın açılışında ona rehberlik etmeyi kabul etmişti.

Aceleyle bir duş aldı, saçlarını kuruttu ve kot pantolonunu giydi, botlar ve hafif bir kazak. Bir fincan kahve aldıktan sonra çamurluk kapısından çıktı ve Gavin'i cipine yaslanmış halde buldu. Üzerlerindeki gökyüzü karanlık ve fırtınalı görünüyordu.

Onu görünce irkilen Hannah neredeyse kahveyi düşürüyordu. Kendini toparladığında daha yakından baktı ve adamın gözlerinin sanki uyumamış ya da ağlamış gibi kırmızı ve çiğ olduğunu gördü. Her ikisi de mümkündü. Ayrıca tıraş olmamıştı ve saçları her zamankinden daha düzensizdi. Her zaman olduğu gibi, onun merhum kocasına olan şaşırtıcı benzerliği karşısında bir anlık huzursuzluk duydu.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Kapınızı çalmak için cesaretimi topluyordum."

Hannah bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama sözcükleri bir türlü bulamıyordu ve bir yanı da onu bu kadar kolay paçayı kurtarmasına izin vermek istemiyordu.

"Çok üzgünüm, Hannah." Bu sözleri söylerken gözleri yaşlarla doldu. "Ona sadık olmaktan başka bir şey yaptığın aklımın ucundan bile geçmezken, geçen gün sana bunu söylemeye beni ne sevk etti bilmiyorum."

İki gündür tuttuğu derin nefesini dışarı verirken, kendi gözyaşlarını da kırıştırdı.

"Nolan'la görüştüğünü duyunca şok oldum ve kötü davrandım. Lütfen beni affeder misin?"

"Evet, elbette seni affediyorum." Başka bir alternatifi düşünmek imkânsızdı ve özrü içtenlikten de öteydi.

Yüzündeki rahatlama hissediliyordu. "Buraya gelirken, eğer beni affedemezsen ne yapacağımı düşünüyordum. Affetmeseydin seni suçlamazdım ama seni de kaybetme düşüncesi ..." Başını salladı ve omzunun üzerinden bir şeye baktı.

"Beni incittin, Gav."

Yüzünü buruşturduğu
duyulabiliyordu. "Biliyorum."

"Nolan'ı da incittin."

"Bir dahaki sefere onu görmeye gideceğim."

"Onunla çıkmak için cesaretimi toplamam çok uzun zamanımı aldı. Gerçekten uzun bir zaman, ve tüm bu zaman boyunca ne yaptı biliyor musun?"

Gavin başını salladı.

"Bekledi." Hannah ellerini sıcak bardağın etrafında kavuşturdu. "İ Geçen hafta seni gördüğümde kendim söylemeliydim. Söylemediğim için üzgünüm." "Nasıl duyduğumun bir önemi yoktu. Bu haber ve kaybetmek arasında

Homer. . . Geçen hafta dengem bozuldu. Tek mazeretim bu."

"Dengenin ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmediğimi mi sanıyorsun,

Gav? Anlıyorum. İnan bana, herkesten daha iyi anlıyorum, ama sen ve ben İlk günden beri bu işte beraberiz ve seni de kaybedersem çok üzülürüm."

"Beni kaybetmeyeceksin." Bir adım öne çıktı ve kollarını ona doladı. Hannah rahatlamış ve özür dilediği için minnettar olmuş bir halde onun kucağında gevşedi. "Demek sen ve Nolan, ha?"

"Eğer batırmadıysam."

Adam ondan uzaklaştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin evinde olanlardan sonra, düşünmek için biraz zamanım olsun diye ondan bir adım geri çekildim."

"Ona düşünmeyi bıraktığını söylememe ne dersin?"

Hannah gülümsedi ve başını salladı. "Ben hallederim. Bunun için endişelenme."

"İşlerinizin yoluna girdiğinden emin olana kadar bu konuda endişeleneceğim."

"Birinin beni sarsacak bir şey söylemesi kaçınılmazdı, bu yüzden kendini hırpalama."

"Ben olduğum için gerçekten üzgünüm. İkiniz de benden daha iyisini hak ediyordunuz ve bu bir daha olmayacak."

"Gafil avlandığınız için üzgünüm. Bu da bir daha olmayacak."

"Yeterince adil."

"Sana sormaya bile değmeyecek kadar garip bir şey sorabilir miyim, ama geçen gün aklıma geldi ve şimdi bunu düşünmeden edemiyorum."

"Bu girişten sonra, nasıl karşı koyabilirim ki?"

Hannah ona bakabilmek için kendini zor tutuyordu. "Sadece merak ettim... Nolan'la görüşmeme bu kadar üzüldüğün için, belki de ikimiz için bir tür umut beslemiştir diye-"

Ellerini havaya kaldırdı. "Vay canına, Hannah. Caleb ilk öldükten sonra on dakika kadar düşünmüş olabilirim, ama ikimiz için de ne kadar tuhaf olacağı için asla gerçekleşmeyecek bir şey olarak hemen reddettim - ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım ya da ona ne kadar benzersem benzeyeyim, senin için o boşluğu asla dolduramayacağımı biliyordum. Kiminle çıkmayı seçersen seç, ilk seferinde beni şaşırtacağını düşünüyorum. Aklımda, sen her zaman ona aittir."

"Ben *her zaman* ona ait olacağım, Gavin. Her zaman. Ama aynı zamanda Nolan'a da ait olabilirim ve bunu kabul etmene ihtiyacım var."

"Öyleyim. Yemin ederim öyleyim."

Ona şüpheyile baktı.

"Oraya geliyorum."

Gülümseyerek ona tekrar sarıldı. "Geldiğin ve aramızdaki buzları erittiğin için teşekkürler. Sen benim için çok önemlisin. Nerede olursam olayım ya da kiminle olursam olayım, ben her zaman bir Guthrie olacağım."

"Başka türlüünü istemezdik. Bu hafta sonu görüşür müyüz?" "Homer'ı dünya standartlarında bir şekilde uğurlayacağınıza güveniyorum." "Orada olacağım."

Hannah onun gidişini izledi ve tıpkı ağabeyininkine benzeyen tanıdık adımlarına dikkat etti. Omuzlarının kamburlaşması ona Caleb'in ölümünden sonraki haftaları hatırlattı; yıkımı o kadar derindi ki, o ve diğerleri onun acıdan bir çıkış yolu aramasından endişe etmişlerdi. Bazen onun bu yola girmemesinin tek nedeninin, bu yola girmesi halinde başına gelecekler olduğundan şüpheleniyordu.

ailesine yapılanlar.

Gavin şirket kamyonetiyle uzaklaşırken Hannah da arabasına binip Bayan Hendricks'le olan randevusuna doğru yola çıktı. Daha sonra lastik basıncını kontrol ettirmek için Nolan'ın garajına uğrayacaktı.

Planından memnun olan kadın, adamın da kendisini gördüğüne memnun olacağını umuyordu.

- - -

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda lastik değiştirmesini gerektiren bir servis görevinden dönen Nolan, garaja yanaştığında sırlıslıklamdı, sinirliydi ve uykusuzdu.

Cumartesi gününden beri uyumamıştı ve kasları odun kırarken yaptığı egzersiz yüzünden çılgık atıyordu. Gavin'in daha önceki ziyaretini takdir etmiş ve Hannah'dan özür dilediğini duyunca rahatlamış olsa da Nolan hâlâ ondan haber alamamıştı ve haber alana kadar tüm dünyası ekseninden kaymıştı.

Hafta sonu onun kollarında bulduğu o tatlı teslimiyeti hiç yaşamamış olsaydı, muhtemelen hayatına devam edebilirdi. Ama birlikte neler yaşayabileceklerini bilmek ve bunu öğrenme şansına sahip olup olamayacaklarını merak etmek onu sinirli ve keyifsiz bırakmıştı.

Skeeter'a göre, kızgın bir timsah kadar huysuzdu. Muhtemelen yerinde bir benzetmeydi, çünkü ona yanlış bir şekilde bakan birinin kafasını ısıtırıp koparabilecekmiş gibi hissediyordu.

"Um, patron adam?"

Nolan ofisine giden yolda hiç yavaşlamadı. "Şimdi olmaz, Skeet. İslağım, üşüyorum ve kuru giysilere çok ihtiyacım var."

"Ama, Nolan. . ."

"*Şimdi olmaz,*
Skeeter."

"Tamam o zaman. Seni uyarmadığımı söyleme."

Nolan ofis kapısını açtığında Hannah'yı masasında oturmuş, ayaklarını masaüstüne uzatmış ve elinde *Car and Driver*'ın bir sayısını tutarken buldu. Onu görünce beynine hücum eden oksijenle neredeyse bayılacaktı.

"Yeni Corvette Stingray V-8 coupe'nin 455 beygir gücüne ve 460 pound-feet torka sahip olduğunu biliyor muydunuz?"

Adrenalinin ilk patlaması onu terk ettiğinde ayakta kalabilmek için kapının pervazına yaslandı. "Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu, soruyla eğlenerek.

"İlk ipucu değil, ama bunu çok hızlı olduğu ve bir anda döndüğü anlamına alıyorum."

"Mükemmel bir çıkarım, Einstein. Burada ne yapıyorsun?"

"Hava basıncımı kontrol ettirmem gerekiyordu. Lastiklerim biraz yumuşak görünüyordu."

"Skeeter bunu senin için yapabilirdi."

Doğrudan ona baktı. "Skeeter'ı istemiyorum." "Ne istiyorsun?"

"Sen."

Nolan'ın kalbi iki kez çarptı. "Emin misin?"

"Bundan hiç şüphem yoktu, Nolan."

"Sanırım bu sabah Gavin'i gördün?"

"Gördüm. Seni de mi?"

"Evet. Ayaklarına kapanmayı bitirdiğinde ondan özür dilemek istedim. Bunca zaman sonra onu hala bu kadar berbat görmek çok zor. Onun için her şeyin daha iyiye gideceğini ummaya devam ediyorum ama bazen bunu aşıp aşamayacağını merak ediyorum."

"Eninde sonunda olacak. Hazır olduğunda." Ona daha yakından baktı. "Nasıl bu kadar ıslandın?"

"Çamurda yol çağrısı lastik değişimi. Uzun hikâye." Kapının arkasına baktı ve fazla giysilerini koyduğu kancanın boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Sonra bir hafta önce her şeyi yıkamak için eve götürdüğünü hatırladı.

Üzerini değiştirmeyi umduğu kıyafetler evde, kurutucunun içindeydi. "Üstümü değiştirmek için eve gideceğim. Önce lastiklerini kontrol etmemi ister misin?"

"Hayır, ama belki beni eve götürebilirsin?"

Nolan yıldırım hızıyla zihninden geçen yüzlerce farklı düşünceyle boğuşuyordu. Hannah onunla eve gitmek istiyordu, bu da Hannah'nın onunla yalnız kalmak istediği anlamına geliyordu. Onunla daha fazla zaman geçirmekten başka bir şey istemediği için, elinden tutup onu oradan sürükleyerek çıkarmak istiyordu. Bir de babasının ortaya çıkabileceği endişesi vardı. Ama Vernon günün bu saatinde onu evde değil garajda bulmayı beklerdi, yani güvenli olabilirdi.

"Hadi gidelim."

Gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

"Acele et yoksa fikrimi değiştirebilirim." Sanki onun söz konusu olduğu bir yerde fikrini değiştirecekmiş gibi.

Ayakları yere düştü ve iki saniye içinde sandalyeden kalktı. "Bu bende kalabilir mi?" diye sordu dergiyeye.

"Tabii, keyfine bak."

"Arabalar hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum."

"Yeni bir tane düşündüğün için mi?" "Bu ve onlarla ilgilendiğin için."

Nolan onu kollarının arasına almak ve anlamsızca öpmek istiyordu ama adam ıslak ve kirliydi, kız ise güzel ve mükemmeldi ve ona sanki aya asılmış gibi bakıyordu. "Kıvılda," dedi alçak bir hırıltıyla, ona bir öpücük verirken.

onu harekete geçirmek için arkasına vurdu. "Skeeter," diye seslendi garaja doğru. "Üstümü değiştirmek için eve gidiyorum. Nerede olduğumu kimseye söyleme." Skeeter bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

"Yani herhangi biri derken-"

"*Herhangi biri.*"

"Anladım." Skeeter, Nolan'ın elinin Hannah'nın sırtında aşağıya doğru indiğini görünce gülümsedi. "Acele etme. Ben seni korurum."

"Kapa çeneni, Skeeter."

"Gerekirse *tüm* öğleden sonra müsaitim."

"Kapa *çeneni*, Skeeter."

"Çenemi kapatıyorum ve işe geri dönüyorum. Öğleden sonra için."

Nolan onu kamyonetine bindirdiğinde Hannah çılgınca kıkırdıyordu. "Gülmeyi kes. Onu sadece cesaretlendirirsin."

"O çok sevimli."

"Oh evet. Kızgınlık dönemindeki bir kokarcanın sevimli olduğu kadar sevimli." Bu onu tekrar kızdırdı.

Başını sallayarak ve onun tekrar güldüğünü duymanın verdiği büyük sevinçle, şoför tarafına doğru yürüdü. Kamyonu çalıştırmadan önce uzun, nefessiz bir an boyunca ona baktı.

"Ne?"

"Seni özledim. Sadece bir gün olmasına rağmen sensiz deliriyordum."

"Nolan," dedi usulca, elini Nolan'ın yüzüne koymak için koltuğun üzerinden kayarken. "Çok özür dilerim."

"Dur. Yapman gerekeni yaptığın için özür dileme."

"O zaman ben de bunu yaptığım için özür dilemeyeceğim." Onu sıcak, yumuşak, tatlı bir öpücüğün içine çekti, öyle ki ayakta olsaydı dizlerinin üzerine çökecekti.

"Bunu yaptığın için de özür dilemene gerek yok."

"Ben de seni özledim."

Nolan onun etrafından dolanarak orta kucak kemerini buldu ve park yerinden çıkarken hemen yanında oturmasını sağlamak için beline bağladı. Garajının Abbott'ların dükkânının tam karşısında olmasına hiç bu kadar üzülmemişti. Aksi takdirde, park yerinde oturup dudakları uyuşana kadar onunla öpüşebilirdi.

Her geçen saniye daha da daralan ıslak ve soğuk pantolonuna rağmen taş gibi sertleşmişti bile. Ve sonra eli onunkinin üzerine indi ve düşündüğü son şey soğuktu. "Çok yaklaşma. Kirliyim ve ıslığım."

"Umurumda değil."

Sileceklerin şakırtısı kalbinin dört nala koşuşuna ayak uydurdu.

"Seviyorum."

Doğrudan onun kulağına konuşmak için eğildi. "Sıkı çalışmaktan kirlenen erkekleri ne kadar seksi bulduğumu sana hiç söylemiş miydin? Çok tahrik edici."

"Hannah . . ."

Kulak memesini ısırdı ve kamyon yoldan çıktı. "*Hannah!*"

Kadının yumuşak kahkahası, eve gitme telaşıyla gaza olması gerekenden çok daha fazla basmasına neden oldu. Kıvrımlı, dolambaçlı yollar

Butler Dağı'nın eteklerine tırmanmak, Hannah yanında olup duyularını bağımlısı olduğu kokuyla doldurana kadar onu hiç korkutmamıştı. Evine giden toprak yola saparak, kamyonetinin üzerine çamur sıçratan su birikintilerinin arasından hızla geçti. Bunu başka bir zaman düşünecekti.

Sert bir fren yaptı ve kamyon çamurda savruldu. "Haydi." Her ikisinin de emniyet kemerlerini çözerek kızın elini tuttu ve onu kamyonundan çekip çıkardı.

Gökler, dondurucu bir sel halinde açılmak için o anı seçti.

Ön kapıya giden yolda çamurdan geçerken Hannah kahkahalarla ciyakladı. "Bekle. Dur." Onun elini çekti.

"Delirdin mi sen? Sırılısıklam oluyoruz."

"Zaten sırılısıklamız." Kollarını onun boynuna doladı ve onu öptü.

"Biraz daha ılsansak ne olur?"

"Sen delisin."

"Görünüşe göre öyle." Bahçede birbirlerine sarılmış halde dururlarken yağmur şiddetle yağıyor, öpüşmelerinin sıcaklığı onu içten içe ısıtıyordu. Ancak onun kollarında titrediğini hissettiğinde öpüşmeyi kesip onu içeri götürdü. Çamurlukta botlarını tekmelediler.

"Duş al," dedi. "Şimdi."

Hannah başıyla onaylarken dudakları mavimsi bir renk almıştı.

"Bu taraftan."

Onu küçük evin içinden geçirip yatak odasına götürürken, Nolan evi temiz tutması için para ödediği kadın için sessiz bir şükran duası etti. Yıllardır ona ödediği her kuruş bu ana yol açmıştı. Yatak odasına bitişik banyo, suyu açıp kadının sırılısıklam kazağını başına geçirmesine yardım ederken ıslıl ıslıl parlıyordu. Kıyafetlerini çekiştirip ıslak kotu çıkarmanın zorluğuna gülerken duştan çıkan buhar kısa sürede küçük odayı doldurdu.

Nolan onu duşa kadar takip etti ve kollarını arkadan ona doladı. "İşte bu, tam burası, cennetin nasıl hissettirdiği olmalı."

Hannah başını onun omzuna yasladı. "Kesinlikle."

Hannah titremesi geçene kadar sıcak suyun altında durdular ve sonra ona dönerek ellerini göğsüne dayadı. "Merhaba."

"Merhaba, sen."

"Deja vu yaşıyorum. Sanki buraya daha önce gelmişiz gibi."

"İki koca gün önce, o zamandan bu yana iki yıl geçmiş gibi gelse de. Telafi etmemiz gereken çok zaman var." Onu öpmek için başını eğdi. "Şu andan itibaren."

"Sırtını yıkamamı ister misin?" diye sordu

Hannah. "Önünü de yıkadığın sürece olur."

Bir şişeden sıkıldığı sıvı sabun için elini uzatırken gülümsedi ve bacaklarındaki kasları titreten şehvetli bir masajla vücudundaki her sinir ucunu ateşlemeye devam etti. Sonra sabunla kayganlaştırdığı elini sertleşmiş shaftında aşağı yukarı kaydırды ve adam vücudunda dolaşan neredeyse acı verici zevkten nefesi kesildi.

"Benim sıram," dedi aniden.

Saçları ıslak teller halinde, duşun sıcaklığından kıpkırmızı olmuş yüzünün etrafına sarkıyordu. "Hiç adil değil! Ben de tam iyi şeylere geliyordum."

"Sabunla sıramı savdıktan sonra daha güzel şeyler gelecek." Ellerini sıvıyla doldurduktan sonra yaptığı ilk şey, onun göğüsler güzel ve temizdi. Kadının titreyerek verdiği tepkiler üzerine aceleyle ikisini de duruladı. Arkasına uzanarak suyu kapattı ve ardından iki havlu aldı. "İzin verin," dedi kadın havlulardan birini ondan almak istediğinde.

Onu yavaşça, saygıyla kuruladı, saçlarını havluyla kurulamadan önce porselen teninin her santimiyle ilgilendi.

O da bu iyiliğe karşılık verdi ve bezi adamın gergin ereksiyonu üzerinde sürükleyerek onu çılgına çevirdi.

Nolan havluyu ondan alıp yere bırakırken, onu banyodan yatak odasına yönlendirdi ve Abbott'ların mağazasından aldığı lacivert ve kızılılık ekoseli yorganı aşağı çekmek için hızla hareket etti.

Eşleşen lacivert flanel çarşaf, onu yatağa kadar takip ederken sıcak ve rahattı.

"Son zamanlarda dikkatinizi dağıtarak işinizi mahvediyor muyum?" "Umurumda bile değil."

"Çok umursuyorsun."

"Şu anda tek umursadığım sensin. Aslında, çoğu zaman tek umursadığım sensin." Son birkaç zor günün tüm bastırılmış tutkusuyla onu öptü. "Umutsuzca senin içinde olmaya ihtiyacım var." Eli karnının üzerinden aşağı kayarak iki parmağıyla onun hazır olup olmadığını test etti.

Hannah ona doğru eğildi, bacakları onu karşılamak için açıldı. "Geçen gece rüyamda bunu gördüm," diye fısıldadı kulağına, adam üzerine çıktığında. "Zonklayarak ve muhtaç bir şekilde uyandım."

"Beni aramalıydın. Ev ziyaretleri yapıyorum." Gülererek, "Neredeyse arayacaktım." dedi.

Vücutlarını aynı hizaya getirdi ve ikisinin de nefesini kesen uzun bir hamleyle onun daracık bedenine girdi. "Beni gece ya da gündüz istediğin zaman arayabilirsin; sana gelir ve ihtiyacın olan her şeyi veririm."

"Bir şey var mı?" diye sordu bacaklarını onun kalçalarına sararken.

Kadının içine daha sert girerek, "*Her şeyi yaparım*" dedi. Zevki olabildiğince uzatmak niyetiyle yavaşça hareket etti. Ama kadının başka fikirleri vardı, kalçalarını oynatıyor, onu içinden sıkıyor ve dilini kulağının dış kabuğunda gezdiriyordu.

"Yavaşla," diye fısıldadı umutsuzca.

"Yapamam."

Geri çekildi ve ondan tamamen uzaklaştı. "Evet, yapabilirsin." "Nolan!"

Başını eğerek meme ucuna yapıştı, uzun, gururlu ve bakımlarından dolayı kıpkırmızı olana kadar yaladı ve emdi. Sonra dikkatini diğer göğsüne çevirdi ve kendi kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken ondan bir ağlama sesi çıkardı.

Skeeter onun altında hareket ederken parmakları sırtına batıyor, onu istediği yere geri götürmeye çalışıyordu ama Skeeter acele etmeyi reddediyordu. Skeeter'da

Garaj kapalıydı ve zaten kötü hava yüzünden bugün biraz yavaştlar. Günün geri kalanını Hannah'yla yatakta geçirmemesi için hiçbir neden yoktu.

Bunun farkına varmak onu sakinleştirdi ve

Karnını öpmek için gereken sabrı gösterdi, her bir kalça kemiğine odaklandı ve nefes nefese iç çekmelerden inlemelere ve yalvarmalara kadar değişen tepkilerini sevdi.

Bacaklarını ayırdı ve omuzlarının üzerine koydu, bacaklarını birbirinden ayırırken kalçaları titriyordu. Poposunu kavrayarak ağzına götürdü ve tatlılığıyla ziyafet çekti. Neredeyse anında boşaldı, yoğun boşalmanın sancıları içinde onun adını haykırdı. O ana kadar, onun dudaklarından çıkan kendi adının sesinden daha çok sevdiği bir şey duymamıştı.

"Tekrar," diye fısıldadı onun en hassas bedenine karşı.

"Yapamam."

"Evet, yapabilirsin." Onun poposunu sıktı ve daha fazlası için geri döndü, bu sefer onu yavaşça yukarı çekerken, horozu onun altında zonkluyordu, partiye katılmak istiyordu.

Hannah çarşafları yumruklayarak başını geriye attı ve arzu bir kez daha titreyerek, neredeyse onu da tüketecek olan bir doruk noktasına ulaştı.

Hızla bacaklarını indirdi ve içine girmek için yukarı doğru hareket etti, daha önce onunla bile yaşadığı her şeyi aşan bir zevk dalgasıyla onu bitiren derin itişlerle serbest bırakılmasını uzattı. Onların Gözleri buluştu ve birbirini tuttu ve ellerini kavradı, içinde hareket etmeye devam ederken başının üzerine koydu.

"Bırakın ellerimi alayım," dedi.

Onları serbest bıraktı ve kollarını ona doladı, onu olabildiğince yakınında tutmak istiyordu.

Kollarını adamın boynuna doladı, parmakları adamın saçlarını yatıştırıcı darbelerle taradı.

"Seni seviyorum, Hannah. Seni her şeyden çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Saatler süren belirsizlikten sonra, Nolan nihayet yeniden nefes alabiliyordu.

BÖLÜM 23

Hunter, Will ve ailemin geri kalanı için şükürler olsun, ama özellikle de onlar için. Her gece burada uyuyorlar, sırayla, böylece asla yalnız kalmak zorunda kalmam.

Homer yanımda uyuyor, uykusunda inliyor. Sanırım biliyor.

-Yirmi sekiz yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

Onun yüzünden işlerinin bozulacağı endişesine rağmen, Nolan yağmurlu öğleden sonrasının geri kalanını yatakta geçirmeleri için ısrar ettiğinde Hannah itiraz etmedi. Çatıya vuran yağmur damlalarının sesi eşliğinde tekrar seviştiler ve ardından birkaç saat boyunca birbirlerine sarılmış halde uyudular.

Bir duş daha aldıktan sonra Hannah onun pazen gömleklerinden birini giydi ve küçük ama düzenli evini gezdirmesi için ısrar etti. Oturma odasındaki masasının üzerinde bir rulo mimari plan buldu ve ona bunların ne olduğunu sordu.

"Bu araziye inşa etmek istediğim ev. Bir gün." "Göster bana."

Öngördüğü direkli ve kirişli evin planlarını açtı. "Çok güzel," dedi mimarın evin bitmiş halini gösteren çizimi için. ürün. "Ne zaman inşa edeceksiniz?"

Omuz silkerek planları tekrar sıkı bir silindir haline getirdi.

"Bilmiyorum." Etrafında bir duvarın yükseldiğini hissetti, ailesini sorduğunda ördüğü duvarın aynısı. Umutsuzca onun ne olduğunu bilmek isterken

Düşünerek onu zorlamadı, hazır olduğunda ona açılacağını umuyordu. Avluya bakan pencereye doğru yürürken, yeni kırılmış odunlardan oluşan büyük bir yığın fark etti. "Bu kadar odun da ne?" Yakma mevsimi şimdilik sona ermişti.

"Bütün bir Sultanlar hafta sonu boyunca ateş ocağınızı açık tutmak için çok fazla odun gerekir."

Ona döndü. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Senin düşünmeni beklerken fazladan enerjimle bir şeyler yapmam gerekiyordu."

"Sana bunları yaşattığım için özür dilerim." "Sana benden özür dileme demiştim." "Hâlâ özür dilemem gerektiğini düşünüyorum."

"Yapma. Aramızdaki her şey ne kadar harika olsa da, bir balonun içinde yaşamadığımızı biliyorum ve insanlar bize alıştıkça bazı pürüzler olacaktır. Umarım biliyorsundur..."

Mutfakta, ısınması için çorba koyduğu adamın yanına gitti ve kollarını onun çıplak gövdesine doladı. "Ne bilmemi umuyorsun?"

"Kim ne derse desin, ne yaparsa yapsın ya da ne düşünürse düşünsün, bu bizim için bir şeyleri değiştirmek zorunda değil. Bir balonun içinde yaşamıyor olabiliriz, ama belki de yaşamalıyız.

Kendi etrafımızda ve ilişkimizde bir tane inşa edelim ki başkalarının saçmalıkları bizi etkilemesin."

"Bu gerçekten iyi bir fikir," dedi, karnı ellerinin altında çırpınırken kürek kemikleri arasında bir öpücük çizgisi bıraktı.

"Böyle düşünmenize sevindim, çünkü bu hafta sonu başka bir sınav olacak.

Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi iç çekerek.

"İş bitene kadar sakın davranırsan duygularımı incitmemiş olursun."

Ellerini kalçalarına götüren Hannah, yüzünü kendisine dönmesi için onu cesaretlendirdi. "Soğukkanlı davranmak istemiyorum. Birlikte sahip olduğumuz şeyi arkadaşlarımızdan saklamak istemiyorum."

"Onlar senin ya da benim arkadaşım olmadan önce Caleb'in arkadaşlarıydı," diye hatırlattı ona.

"Doğru, ama artık onlar da bizim ve onları tekrar biriyle çıkma fikrime alıştırmak için asla mükemmel bir zaman olmayacak. Ya da aşık olmak ya da Caleb'in dahil olmadığı herhangi bir şey. Yani şimdiki zaman gibisi yok."

"Ya ilerinden biri Gavin'in yaptığı gibi bir şey söylerse?"

"Bu sefer buna hazır olacağım."

"İkimiz de buna hazır olacağız ve birlikte üstesinden geleceğiz."

Hannah başıyla onayladı ve onu öpmek için parmak uçlarına kalktı.

Öpüşme üç saniye içinde hafif ve tatlıdan sıcak ve boğucu bir hale gelirken, Nolan'ın kolu kızın etrafında sıkıca sarıldı. "Önce yemek," dedi Nolan hava almak için ayağa kalktığında. "Sonra daha fazlası."

"Çok şımarıksın."

"Bunu telafi edeceğim."

Lezzetli sebze çorbası ve kalın hindili sandviçlerden oluşan öğle yemeğinden sonra, öğleden sonrasının geri kalanını aklına gelen her şekilde onunla barışarak geçirdi. Vücutları soğuyup nefes alış verişleri normale döndüğünde Nolan, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama yakında gitmem gerekiyor," dedi. "Ekip şefim New Hampshire'da buradan doksan dakikadan daha uzakta olan bir pistte birkaç saatlik antrenman süresi ayarlayabildi."

"Bu çok güzel ve çok çökmüş bir gündü."

"Gerçekten de öyleydi."

"Artık iş günlerinizde yanınıza gelmeyeceğim. İşinizi kaybetmenizden sorumlu olmak istemem."

"Öyle bir şansın yok bebeğim. Son zamanlardaki dikkatsizliğime rağmen işler çok iyi gidiyor. Lastiklerini kontrol ettirmek istediğin zaman beni rahatsız edebilirsin."

Hannah onun uyduruk mazereti karşısında neşeyle kıkırdadı. "Bunun yağ değişiminden daha çabuk olacağını düşündüm."

Büyük bir eliyle onun arka tarafını kavradı ve sıktı. "İhtiyacın olduğunda sana tam bir kayganlaştırıcı ve filtre işi vereceğim."

"Bu gece sen döndükten sonra ihtiyacım olabilir." "Geç olacak."

"Bekleyeceğim."

"Mmm," dedi, kendini başka bir öpücüğün içinde kaybederek.

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

- - -

O geceyi ve o hafta boyunca her geceyi birlikte geçirdiler. Perşembe öğleden sonra hafta sonu için odunları bıraktıktan sonra, uzun iş gününün ardından duş almak ve kıyafetlerini değiştirmek için onu evine götürdü,

ve sabahın dördünde kapıya vurularak uykularından uyandırılana kadar bir daha yataktan çıkamadılar.

"Bu da ne böyle?" Hannah kendine geldiğinde mırıldandı.

Geç saatlere kadar uyanık kalmışlar ve ancak saat iki civarında uyumuşlardı.

Günün ortasında kapısını kimin çalacağını tam olarak biliyordu.

Nolan hemen uyandı ve harekete geçti, bir kot pantolon giyip fermuarını çekti. "Burada kal. Ne duyarsan duy, lütfen. Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, burada kal."

Yatak odasının kapısını arkasından kapatıp sarhoş ve kavgacı babasıyla ilgilenmeye giderken, Nolan onunla o kadar sert konuştuktan sonra Hannah'nın yüzünde beliren kederli ifadeyi düşünmemeye çalıştı.

"Aç şu lanet kapıyı, evlat. İçeride olduğunu biliyorum."

Nolan kapıyı açtı ve babasını evden uzaklaştırmak için onu itti. İç kapıyı kapattı ve yalınayak ve gömleksiz olmasına rağmen soğuğa aldırmadan gecenin serinliğine doğru dışarı çıktı. "Buradan defolup gitmen gerek."

"Almaya geldiğim şeyi alana kadar olmaz." Vernon'ın kelimeleri bulanıktı ve bir fıçı cinin içine düşmüş gibi kokuyordu.

"İşim bitti. Benden alabileceğin son kuruşu da aldın."

"Bu fikirleri kafana süslü hanımın mı sokuyor?"

"Pek sayılmaz. Ona senden bahsedecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Eğer kendini temizletmek istiyorsan, bunun için seve seve ödeme yaparım, ama seninle ilgili ödeyeceğim tek şey bu. Hayatım boyunca ödedim ve artık ödemeyeceğim."

"Ben söylediğimde işin biter, bir saniye önce değil."

"Benden bu kadar. Eğer ciddi olmadığımı düşünüyorsan, beni bu konuda zorlarsan

Sen daha ne olduğunu anlamadan polisler buraya gelir. Mülküne izinsiz giriyor ve rahatsızlık veriyorsunuz."

"Hepiniz yüksek ve kudretli dinleyin. *Senin* mülkün. Burası babamın yeri."

"Evet ve bunu *bana* bıraktı, sana değil. O yüzden buradan defolup gitsen ya da polislerle uğraşsan iyi olur. Seninle ve duygusal şantajınla işim bitti."

Vernon, Nolan'ın son derece ciddi olduğunu bir anda anlamış gibiydi.

"Benimle bu şekilde konuşmaya cüret ediyorsun evlat."

"Buraya defalarca gelip sana bir şey borçluymuşum gibi davranmaya cüret ediyorsun. Şimdi git ya da hapse gir. Seçim senin."

"O süslü Abbott denen kızla birlikte olana kadar hiç böyle konuşmazdın." "Senden aldığımdan daha iyisini hak ettiğimi anlamamı sağladı."

Bu şekilde yaşamaktan hiç yorulmadın mı? Neden birinin sana yardım etmesine izin vermiyorsun?"

Nolan'ın büyük dehşetine rağmen, Vernon derin hıçkırıklara boğuldu. "Ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum, ama seni etkinleştirmeye devam edersem, yardım almak için asla iyi bir nedenin olmayacağını biliyorum. Nerede olduğumu biliyorsun ve yardım teklifimin son kullanma tarihi yok. Ama bir daha buraya gelip sadaka isteme. Mümkün olan her şekilde tükendim." Nolan'ın babasına sırtını dönüp merdivenlerden verandaya doğru yürümesi için her şeyi yapması gerekti.

"Nolan."

Sırtını babasına dönmüştü. "Ne?" "O senin için fazla iyi."

Bu iğneleme doğrudan Hannah söz konusu olduğunda duyduğu tüm güvensizliklerin kaynağına yönelmişti. "Evet baba, biliyorum ama nedense beni yine de seviyor." İçeri girip kapıyı kapattı ve titremesi geçip kalp atışları normale dönene kadar birkaç dakika kapıya yaslandı.

Babasının Hannah'yı yatağına yatırmış bir halde karşısına çıkması en kötü kâbusunun gerçeğe dönüşmesiydi. Hannah'nın soracağından emin olduğu sorularla, ailesiyle ilgili çirkin gerçeği paylaşmadan nasıl başa çıkacaktı? Yatak odasına dönmeden önce olabildiğince sakinleşene kadar bekledi, kot pantolonunu çıkarıp onun yanına yattı. Onun vücudunun sıcaklığı, gecenin bir yarısı kapısını kimin yumrukladığını fark ettiğinde korkudan buz kesen yanını hemen yatıştırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu onun kucağına sokulurken.

"Evet." Adam kadının cevaplar için kendisini sıkıştırmasını bekledi ama kadın bunu yapmadı.

Tanrı'ya şükür yapmadı. Ama Nolan onun yanında uykuya daldığını hissettiğinde, uzun bir süre tavana baktı.

Şimdi. Ona açılmaktan başka çaresi kalmaması an meselesiydi. Bu olduğunda babasının haklı olduğunu anlayacak mıydı? Anlayacak mıydı? Onun gibiler için fazla mı iyi?

Bu düşünce onu mantıksız bir korkuyla doldurdu. O babası değildi. Bunu biliyordu. Ama tüm hayatını babasından utanarak geçirmişti.

ve ailesiyle ilgili gerçekleri arkadaşlarından sakladığını söyledi. onun ailesi oldu. Ömür boyu süren bir inkâr alışkanlığını kırmak zordu.

Hannah ona ruhunu açmıştı. Caleb'in kendisi için bıraktığı kişisel mektubu paylaşmış, en derin korkularından ve umutlarından bahsetmişti. Caleb ona, onun ona verdiğinden daha azını nasıl verebilirdi?

Bu soru o uzun gece boyunca ona işkence etti ve Cuma günü güneş doğduğunda hala iyi bir cevabı yoktu.

- - -

Hafta sonu için son hazırlıklar Hannah'yı Cuma günü o kadar meşgul etmişti ki bir gece önce Nolan'ın evinde olanları düşünecek çok az zamanı olmuştu. Nolan'ın kalmasını istediği yatak odasından pek bir şey duyamamıştı ama onun başka bir adamla tartıştığını duymuştu.

Yatağa döndüğünde, onun kendisine açılacağını ummuştu ama açılmamıştı. Ve onu zorlamamak için kendini zorlamıştı. Onun düşünmesine izin verdi.

onun yanında uyuyordu, ama uzun zamandır uyanıktı, onun kargaşasının farkındaydı ve yükünü hafifletmek için bir şeyler yapabilmeyi diliyordu. Ama o bunu kendisiyle paylaşmaya karar verene kadar yapabileceği pek bir şey yoktu.

Adamın bu kapalı yönü, onun için bir endişe kaynağıydı. İlişkilerinin diğer her kısmı neredeyse zahmetsizce yürüyor gibi görünüyordu, ancak onu hoş olmayan veya potansiyel olarak utanç verici bulduğu şeyler hakkında açmaya ikna etmek onlar için büyük bir zorluğa dönüşebilirdi.

Hannah tek taraflı bir ilişkide olmak istemiyordu, çoğu zaman onlarınki kadar iyi giden bir ilişkide bile. Kendisinin tamamını onunla paylaşmaya isteksizse, her zaman onun için sınırların dışında kalan bir parçası olacaktı.

Saat ikiyi biraz geçe kapı çaldığında hâlâ bu ikilem üzerinde kafa yoruyordu. Hannah büyükbabasını verandada, elinde boyanmış ve pırıl pırıl vernikle kaplanmış, süslü bir şekilde oyulmuş ahşap bir kutu tutarken görünce çok heyecanlandı.

Hannah ona kapıyı açarken, "Aman Tanrım," dedi. "Bu inanılmaz, büyükbaba!"

Elmer, Homer'ı gömülmeye hazırlamak için Myles'la birlikte çalışmakta ısrar etmiş, onu bu korkunç görevle uğraştırmaktan kurtarmak istemişti.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gözyaşlarıyla mücadele eden Hannah, "Hayal edebileceğim her şeyin ötesinde" dedi.

Kısa süre önce burkulan bileğinin üzerinde topallayan Elmer, kutuyu evin içinden geçirerek arka güverteye taşıdı ve burada bir masanın üzerine koydu. "İçi yumuşak pazen kumaşla kaplı ve özel battaniyesine sarılmış. Ayrıca hayvanlar aleminin geri kalanının istenmeyen ilgisini çekmemesi için tamamen kapalı."

Hannah büyükbabasına sarıldı. "Her şeyi düşünmüşsün."

Alnından öptü ve sarılmaya karşılık verdi. "Homer'ımız ve Hannah'mız için her şeyin en iyisi olsun."

"Çok teşekkür ederim."

Elmer'dan ahşap işçiliğini miras alan küçük kardeşi için, "Landon işaretleyiciyle ilgilendi," dedi. "Sana daha sonra getireceğini söylememi istedi."

"Sizler en iyisisiniz."

"Tüm bunlar için hazır mısınız?" diye sordu, sandalyeler, soğutucular ve babasının cömertçe bağışladığı ve bir gün önce teslim ettiği bira fıçısıyla dolu bahçeyi işaret ederek.

"Hiç olmadığım kadar hazırım. Eğlenceli ve biraz hüzünlü ama çoğunlukla eğlenceli olacak." "Ne zaman çok üzgün hissedersen, gel beni bul ve yürüyüşe çıkalım."

Böyle bir durum için biriktirdiğim bir sürü yeni şakam var."

Hannah ondan etkilenmiş bir halde, "Tamamdır," dedi.

Boğazını temizleyerek ona baktı, yüzü alışılmadık derecede ciddiydi. "Bunu söylemem gerekiyor çünkü son zamanlarda bu konu çok aklıma takılıyor ve insanlara onlar hakkında ne hissettiğimi söylemem gerektiğine inanıyorum." Kendini toparlamak için bir an durdu. "Seninle gurur duyuyorum, Hannah. Sadece hayatın sana verebileceği en kötü şeyi atlattığın için değil, Caleb'i onu seven hepimiz için hayatta tutan böyle şeyler yapmaya devam ettiğin için, Senin için ne kadar zor olsa da. Sana tanıdığım herkesten daha fazla hayran olduğumu söylemek istedim."

"Büyükbaba," diye fısıldadı, onun içten sözlerinden etkilenmişti. "Bunu senden duymak benim için dünyalara bedel."

Ona tekrar sarıldı ve öptü. "Bu kadar duygusal şey yeter. Parti ne zaman başlıyor?"

Onun konuyu değiştirme çabasına güldü. "İstilanın dört civarında başlamasını bekliyorum."

"Beşe kadar dönerim."

"Sensiz bir parti olmazdı." Sevgili Homer'larının içinde bulunduğu muhteşem kutuyu işaret etti. "Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Bu benim için bir onur ve ayrıcalıktı, aşkım." Tekrar yanağına bir öpücük kondurdu ve her ikisi de gözyaşlarına boğulamadan gitti.

Hannah elini pürüzsüz yüzeyde gezdirirken büyükbabasının kutuya ilıştirdiğı oymalı metal plaketi fark etti.

HOMER GUTHRIE

*Halkı, Caleb ve Hannah Guthrie ve onu tanıyan herkes tarafından çok sevilen iyi ve sadık bir arkadaşı.
Huzur içinde yatsın.*

Büyükbabasının seçtiğı kelimelerin basit mükemmelliğı Hannah'yı gözyaşlarına boğdu. Caleb kesinlikle onaylardı.

- - -

Yeni evliler Austin ve Debra ilk gelenlerdi ve Homer'ın ölümünden duydukları üzüntüyü dile getirerek onu sıcak bir şekilde karşıladılar. İkisi de sarışın ve atletikti ve birbirlerine çok yakışıyorlardı. Geçen yılki düğünlerinden önce Austin ona Caleb'in hiç tanımadığı biriyle evlenmenin ne kadar zor olduğunu anlatmıştı. Hannah, Caleb'in en eski arkadaşı için kesinlikle mükemmel olan Debra'yı seveceğine dair ona güvence vermişti. İki asker çocuğı Fort Stewart'taki anaokulunda tanışmış ve Caleb'in öldüğü güne kadar yakın kalmışlardı.

Austin bavulundan bir şişe Jägermeister çıkardı ve gururla Hannah'ya uzattı. Jäger en iğrenç Sultan geleneklerinden biriydi. "Harika," dedi kuru bir sesle.

Debra dayanışma içinde güldü. "Belki de Jäger'i geride bırakmışsınız diye düşündüm ama düşüncelerim reddedildi."

"Öyle olduklarını tahmin ediyorum," dedi Hannah. "Yıllardır bu mücadeleyi boşuna veriyorum."

"Bir gün büyümek zorunda kalacaklar, değil mi?" Debra sordu Hannah'yı bavuluna baloncuklu naylonla paketlediğı bir tepsi kekle mutfağı kadar takip etti.

"Asla!" Austin arkadan gelirken "Asla!" dedi.

Diğerleri sonraki iki saat içinde dalga dalga geldiler: Türk ve kız arkadaşı Cicily; Mark ve kardeşi Chris; Ethan; Liam; Josh ve eşi Ava; Jack ve gitarı; Dylan ve nişanlısı Sophia, gürültülü Sultanlar'ın ilk resmi dozundan bunalmış görünüyordu. Çocukluk arkadaşlarından liseye, üniversiteye, hokeye ve orduya kadar uzanan bir yelpazede yer aldılar.

Caleb sayesinde tanışmışlar ve korkusuz liderlerinin hayal ettiği maceralarla geçen yıllar boyunca birbirlerine kardeşten daha yakın olmuşlardı. Onu kaybettikten sonraki yıllarda da geleneklerini sürdürmüşlerdi. Ve şimdi Homer'a veda etmek ve Caleb'i ölümünün yedinci yıldönümünde anmak için bir araya geldi.

Gavin elinde kendi yaptığına yemin ettiği kocaman bir tavuk kanadı tenceresiyle içeri girdi, Hannah'nın yanağını öptü ve kalan hasar izleri için ona baktı.

Ama Hannah onu gördüğü için mutlu olmaktan başka bir şey hissetmiyordu ve satın alıp ev yapımı gibi gösterdiği kanatlar konusunda onunla dalga geçmekten de çok memnundu.

Ailesi yiyecek, bira, şampanya ve Will'in bağışladığı bir şişe Jäger ile geldi. Hannah çukurda ateş yakma görevini ona verdi.

Nolan neredeyse en son gelen kişiydi, tam da hafta sonu için iş yerini kapatırken acil bir yol çağrısı aldığı için özür diliyordu. Mutfak şimdilik kendilerine kaldığından, ona uzun bir öpücük verdi ve dikkatle onu inceledi. "Nasılsın?"

"Şimdiye kadar çok iyiydi. Herkesi görmek her zaman harika." Başını kaldırıp ona baktı. "Bu gece onlara bizden bahsedeceğim, böylece dedikodu ya da spekülasyona fırsat kalmayacak. Tamam mı?"

"Ne yapmak istersen benim için sorun değil."

Elini onun ensesine doladı ve partiye katılmak için dışarı çıkmadan önce onu bir öpücük daha için kendine çekti.

Her zaman olduğu gibi, Cuma gecesi buluşması içkinin serbestçe aktığı ve herkesin yemek yemeye zaman ayıramayacak kadar konuşmakla meşgul olduğu için yemeklerin çoğunlukla göz ardı edildiği bir cümbüşe dönüştü. Hepsini alkolün neden olduğu sersemliğe kaptırmadan önce Hannah kalabalığı sakinleştirmek için bira şişesine bir taş vurdu.

Kendilerine zaman ayırmasını istediğinde her zaman yaptıkları gibi ciddi dikkatlerini ona odakladılar.

"Homer'ı onurlandırmak üzere kısa bir süre içinde geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, Caleb sevgili Homie'sinden daha uzun yaşasaydı tam da bunu yapardı. Nolan'a da üst düzey bir Sultanlar cenazesi fikrini ortaya attığı için teşekkür etmeliyim."

Açıklamasının ardından bir alkış tufanı koptu ve herkes ellerini kaldırdı. Nolan'ın şerefine kadeh kaldırdı, o da gülerek övgüleri duymazdan geldi. Nolan bütün gece Hannah'nın yanında durmuş, dil dökecek kadar yakınlaşmasa da Hannah'nın takdir ettiği istikrarlı bir destek ve rahatlık sağlamıştı. Bu da hazırlıksız yaptığı konuşmanın ikinci yarısına yol açmıştı. Bunu çok düşünmüş ve hafta sonunun başında Nolan'la ilgili her şeyi açıklayarak Gavin'le yaptığı hatadan ders çıkarmaya karar vermişti.

"Söylemek istediğim bir diğer şey de sizinle paylaşmak istediğim bazı haberler var."

Nolan ona bakarak destekleyici bir gülümseme gönderdi.

Hannah onun eline uzandı, o da elini isteyerek uzattı ve elini kıvırdı. Ateş çukurunun etrafında toplanan herkesin dikkatini çeken bir hareketle parmaklarını onunkilere doladı.

"Nolan ve ben son zamanlarda görüşüyoruz." *Son* kelimeyi, ilişkilerinin gerçekte ne zaman başladığına dair herhangi bir şüphe kalmaması için bilerek ekledi. "Birlikte çok mutluyuz ve umarım hepiniz kalplerinizde bizim için mutlu olmayı bulabilirsiniz. Söylemek istediğim tek şey bu. Devam edin."

Gürültülü kahkahaları ve saygısız mizah anlayışıyla tanınan Turk'ün elindeki şişeyi havaya kaldırmasından önce gruptan bir şaşkınlık mırıltısı yükseldi

Selam. "Korkunç derecede kötü davranışlarımıza rağmen fırtınayı atlatan ve bizi yanında tutan koruyucu azizemiz Hannah'ya, kardeşimiz Nolan'la birlikte nice mutlu günler geçirmen dileğiyle. Her iyi şeyi hak ediyorsun. yolunuza çıkar."

"Duyduk duymadık demeyin," dedi Dylan.

Jack, tema şarkıları olan "Sultans of Swing" in melodisiyle gitarını tıngırdatmaya başladı ve çok geçmeden herkes avazı çıktığı kadar şarkı söylemeye başladı.

"Pekâlâ," dedi Hannah Nolan'a, gürültüyü duyabilmesi için ona doğru eğilerek, "iyi gitti."

"Sanırım artık resmi olarak dolaptan çıktık."

"Öyle görünüyor. Geri dönüş yok."

"Çin'deki tüm çaylar için geri dönmezdim."

Adamın bakışlarından onu öpmeyi çok istediğini anlayabiliyordu. "Bunu sonraya sakla," diye fısıldadı. Hafta sonunu onun evinde geçirmeye karar vermişlerdi ve planlarından kurtulmak için diğerlerinin sarhoş maskaralıklarına güveniyorlardı.

"Daha sonrası için sakladığım bir sürü şey var," dedi kaşlarını şakacı bir şekilde sallayarak.

Hannah, haberlerini Caleb'in en yakın arkadaşlarıyla paylaştığı ve Turk'ün nazik destek sözleri sayesinde bu engeli yara almadan atlattığı için sevinç ve rahatlamayla ürperdi. Sandalyesinde gevşedi ama Nolan'ın elini sıkıca tutmaya devam etti. Yedi yıldır ilk kez, Caleb'in kardeş grubunun ortasında otururken kalbi yeniden kırılıyormuş gibi hissetmiyordu.

Aksine, yepyeni bir dönemin başladığını hissetti. Sevgi ve neşe dolu bir gelecek için umut beslerken geçmişe saygılarını sunuyorlar.

BÖLÜM 24

Caleb'in Sultanları hafta sonu için geliyor. Toplantıyı Gavin organize etti ve gelenek olduğu için burada yapıp yapamayacaklarını sordu. Nasıl hayır diyebilirdim ki? Herkesi görmek için sabırsızlanıyorum ama her şeyin ortasında Caleb olmadan nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Nolan bugün yakacak odunla geldi ve hazırlık yapmama yardım etti. Tüm bunlar boyunca o kadar harika bir arkadaş oldu ki, her zaman yanımdaydı ama bazı insanların yaptığı gibi beni bunaltmadı. I onu bildiğinden daha fazla takdir ediyorum.

-Yirmi dokuz yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

IErtesi sabah ateş söndüğünde ve Hannah'nın tüm misafirleri yerleştiğinde saat neredeyse üç olmuştu. Ailesi gece için evlerine gitmişti,

Ertesi öğleden sonra ikide Homer'ın resmi cenaze töreni için döneceğine söz vermişti. Gavin oturma odasındaki kanepeye uzandı ve Hannah onun üzerini bir battaniyeyle örttükten sonra Nolan'ı mutfakın arka merdivenlerinden ikinci kattaki yatak odasına götürdü. Omzuna asılı bir spor çantası ve giysi torbası taşıyordu.

Koridorda biriyle karşılaşmayı bekliyordu ama odasına girdiklerinde etrafta kimse yoktu. Hannah kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi, odasının bitişiğindeki banyo için her zamanki gibi minnettardı.

"Nihayet yalnızız," dedi Nolan, çantalarını bir sandalyeye fırlatıp onu öperken, saatlerce süren bir arzu onları bir kucaklaşmada buluşturdu.

yatağına uzandı. Ateş çukurundan yükselen duman kokusu etraflarındaki havayı dolduruyordu.

Hannah onun öpücüğü kaçırmadan kendisini kıyafetlerinden kurtarmak için gösterdiği beceriksiz çabalara güldü.

"Gülmeyi kes ve bana yardım et."

Adamın dehşeti karşısında daha da güldü ama kazağını çıkardı ve kot pantolonunu aceleyle çıkardı.

"Daha iyi," dedi, sütyenini çıkaracakken onu durdurdu. "Bana bırak." İşaret parmağı çenesinden boğazına doğru bir yol izledi ve parmağını sütyeninin ön kopçasına geçirdi. "Bütün gece boyunca düşünebildiğim tek şey, onunla birlikte olduğum için ne kadar şanslı olduğumdu. seninle yalnız kalacağım. Bir süre sonra hiç gelmeyeceğini düşündüm ama bu adamlar artık eskisi kadar genç değiller ve neyse ki duvara eskisinden daha erken çarpıyorlar."

"Fark ettim ki, konu işlerine geldiğinde onlara ayak uydurmaya çalışmıyorsun. içiyor." Sultanlar'la geçirdiği büyük bir gecenin ardından Caleb'i yatağına yatırmasına yardım eden genellikle o olurdu. "Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum. İyi vakit geçirmek için tamamen sarhoş olmam hiç gerekli olmamıştı."

"Bu kesinlikle kulaklarıma müzik gibi geliyor."

"Öyle olacağını tahmin ediyorum." Nolan onun üzerine eğildi ve her iki göğsünün üst kısımlarını öptü. "Çocuklara bizden bahsederken harikaydın."

"Gavin'le olanlardan sonra, rahatlayıp hafta sonunun tadını çıkarabilmemiz için önleyici bir saldırı yapmak istedim."

"Mükemmeldin."

"Bu konuda sana bir şey söyleyen oldu mu?"

"Sadece sırtıma birkaç tokat ve birkaç masum soru, saygısızca bir şey yok. Peki ya sen?"

"Aynen. Doğal olarak meraklıydılar ama genel olarak benim ve bizim için mutluydular."

"Bizim adımıza çok mutluyum," dedi sol yanağındaki sevimli gamzeyi ortaya çıkaran kocaman bir sırıtışla.

"Ben de öyle." Bir gece önceki olayı ve ona sormak istediği birçok soruyu düşündü.

"Bu kaş çatmalar da neyin nesi? Bana pek mutlu görünmüyor." "Ben mutluyum. Mutlu olduğumu biliyorsun."

"Bunun dışında mı?"

"Bunu başka bir zaman konuşalım. Hafta sonundan sonra." "Hayır, şimdi konuşalım."

"Lütfen? Bekleyebilir. Söz veriyorum, kötü bir şey değil." Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi ve boynuna doladı. "Bugünden sonra çok konuştum ve ayrıca kıyafetlerimi çekiştirirken beni ısıttın ..."

Ağzı yarım bir gülümsemeyle kalktı. "Öyle mi yaptım?" "Yaptığını biliyorsun."

"Tüm bu sıcaklığın boşa gitmesine izin veremem." "Gerçekten yapmamalısın."

Parmaklarını şıklatmasıyla sütyeni açıldı ve onun kollarında bulduğu tatlı zevkten başka her şeyi unuttu.

- - -

Ertesi gün öğleden sonra saat tam ikide, her zamanki kabadayı Sultanlar takım elbiseleri ve kravatlarıyla ortaya çıktılar. Duş almış, tıraş olmuş ve hatta saçlarını bile taramışlardı. Hannah onların koordineli çabalarından etkilenmiş olsa da, bu ona yedi yıl önce Caleb'i onurlandırmak için bir araya geldikleri başka bir anma törenini hatırlatmıştı.

Nolan lacivert takım elbisesi, açık mavi gömleği ve kırmızı kravatıyla aşağı indiğinde, Hannah'nın nefesi onun muhteşem görünüşü karşısında kesildi. "Belli ki perde arkasında planlar yapıyormuşsunuz," dedi ellerini Nolan'ın yakalarına koyarken.

"Homer'a ve size saygımızı göstermek istedik."

"Hepiniz çok fazlasınız," dedi, şaşkınlık içinde başını sallayarak ve bu olay için uzaktan yakından gelen arkadaşlarına sevgi duyarak.

"Bunun için hazır mısınız?"

"Olabileceğim kadar
hazırım."

Kadının yanağına bir öpücük kondurdu ve elini tutarken arkasında çekici tıraş losyonunun kokusunu bıraktı. "Bana tutun. Tuttum seni."

Onun desteğine minnettar olan Hannah, diğerlerine katılmak için dışarı çıktıklarında elini sıkıca tuttu. Bir gece öncesinden kalan sandalyeler çimlerin üzerinde sıralar halinde dizilmişti. Homer'ın tabutuna bir

Sultanlar, topluluğun önündeki şeref yerinde şehirden gelen insan selini karşılıyordu.

Kalabalığın büyüklüğünü görünce "Vay canına," diye fısıldadı. "İnsanlar gelmek istedi," dedi Nolan basitçe.

Homer'ın tabutunun konulduğu yerin yanındaki taburede Jack, Caleb'in bir başka şarkısı olan "Ventura Highway "in yavaş ve saygılı bir versiyonunu tıngırdattı.

Güney Kaliforniya'da geçirdiği zamanlardan en sevdiği şarkılar. Jack, Caleb'in anma töreninde de şarkının aynı yorumunu çalmıştı, bu yüzden melodi hemen Hannah'nın gözlerini yaşarttı.

Anne ve babası büyükbabasıyla birlikte gelmiş, kısa bir süre sonra da Caleb'in anne ve babası onları takip etmişti. Teker teker içeri girdiklerinde Hannah tüm erkek kardeşlerinin takım elbise giyip kravat taktıklarını fark etti. Cameron, Ella ve Charley de giyinip kuşanmışlardı. Becky ve Hannah'nın Perşembe öğleden sonraki diğer arkadaşları, Myles Johansen, Bayan Hendricks, dükkândaki herkes ve Hannah'nın el sanatları loncasından boncuk yapan arkadaşları da oradaydı. İnsanlar sandalyeler getirmiş ve birinin arka bahçeye açılan çardağın yanına koyduğu masanın üzerine örtüler örtmüşlerdi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Nolan, Skeeter Dude'la birlikte içeri girdiğinde, ikisi de takım elbise ve kravat giymiş, yüzlerinde ciddi ifadeler vardı.

Hannah, Nolan'ın gülmemek için kendini zor tuttuğunu hissediyordu ve tüm bu insanların çoğunlukla kendisi için geldiğini ve birçoğunun Caleb için de geldiğini fark ettiğinde içindeki gerginlik azaldı. Turk'ten törenleri yönetmesini istemişti ve insanlar nihayet gelmeyi bıraktığında, koyu gri takım elbisesi ve bordo kravatıyla yakışıklı bir şekilde karşılarında durdu.

"Dostlarım, Hannah adına, bugün burada sevgili merhum Homer Guthrie'nin hayatını kutlamak üzere bulunduğunuz için teşekkür ederim. Daha fazlası için

Homer on altı yıl boyunca önce Caleb Guthrie'nin, sonra Caleb ve Hannah'nın ve son olarak da Hannah'nın sadık yoldaşı oldu. Homer'ı yol kenarında terk edilmiş halde bulduğu gün Caleb'in yanındaydım. Onu eve getirdi, zavallı çocuğun üzerindeki günlerin pisliğini yıkadı ve uzun zamandır yediği ilk güzel yemeği yedirdi. O ilk gece boyunca Caleb, hayatının geri kalanında yanında olacak sadık bir dost kazandı. Ancak tipik Caleb tarzıyla, köpeğini bir şekilde kaybetmeyi başardıysa bunu isteyeceğini bildiğinden, gerçek sahibini bulmak için yola koyuldu. Caleb o zamanlar Homer'ın sonunda evinin yolunu bulduğunu bilmiyordu

Her zaman yaşaması gereken yere ve birlikte yaşaması gereken kişiye.

"Caleb insanların ya köpek insanı olduğunu ya da olmadığını söylediler. 'Gerçekten gri bir alan yok' derdi. Caleb bir köpek insanıydı. Daha da önemlisi, o bir Homer insanıydı. Hannah bu hafta bana Homer'ın gökkuşağı köprüsünü geçip Caleb'in bekleyen kollarına atladığını düşünmenin onu rahatlattığını söyledi. Bu düşünceyi benimle paylaştığından beri beni de rahatlatıyor. Homer'ın kaybı, onu ve Caleb'i seven hepimiz için bir dönemin sonu oldu. Hiç kimsenin ölmediği ve bira ya da köpek bisküvisi sıkıntısı çekmediği cennetin krallığında sonsuza dek birlikte yaşasınlar."

Türk'ün yorumlarını kahkahalar, alkışlar ve gözyaşları takip etti.

Hannah minnetle Nolan'ın uzattığı mendili aldı ve gözlerini kuruladı.

"Hannah, Gavin'den Homeros hakkında birkaç söz söylemesini istedi," dedi Türk, "ondan sonra da konuşmak isteyen herkes konuşabilir. Gav?"

İnce çizgili bir takım elbise, beyaz bir elbise gömleği ve Caleb'e ait bir kravat giyen Gavin, topluluğun önüne doğru ilerledi. Seyircilerle yüzleşmek için dönmeden önce bir elini Homer'ın kutusuna koydu.

"Homer'ın vefat haberi unutmak istediğim pek çok anıyı canlandırdı. Eminim birçoğunuz da aynı şekilde hissettiniz. Ancak son yedi yılda öğrendiğim bir şey varsa, o da kederden kaçmak diye bir şey olmadığıdır. Nereye saklanırsanız saklanın sizi bulmayı başarıyor. size hemen pişman olacağınız aptalca şeyler yaptırır." Bu doğrudan Hannah ve Nolan'a söylenmişti.

"Hannah bugün benden konuşma yapmamı istedikten sonra Caleb ve Homer ile geçirdiğim zaman hakkında çok düşündüm. Homer Caleb'i evlat edindikten sonra ikilimiz bir üçlüye dönüştü. Gittiğimiz her yere o da geldi. Balık tutmaya, kayağa, snowboard yapmaya, yürüyüşe, kampa. Aklınıza ne gelirse. Homer yaptı. Bir keresinde onu kampa götürdük ve Caleb'in aklına biz pizza almak için şehre inerken onu çadırda bırakmak gibi büyük bir fikir geldi. Geri döndüğümüzde çadırımızı Homer hala içindeyken kamp alanında koştururken bulduk. Geride bırakıldığı için hiç memnun değildi ve ne demek istediğini oldukça ikna edici bir şekilde anlatmıştı. Bunu bir daha asla yapmadık."

Hikaye efsanevi olsa da, yine de histerik kahkahalara neden oldu.

"Caleb'in onu bizimle ilk kez kayağa götürdüğü günü asla unutmayacağım. Homer'ı yanımızda getirmenin akıllıca olup olmadığını sorgulamıştım ama Caleb bana Homer'ın geride kaldığında ne kadar huysuz olabileceğini hatırlattı. Ben de nasıl olacağını hala merak etmeme rağmen razı oldum. Homer aramızda otururken asansöre bindik ve asansör operatörü "Köpeği dağdan aşağı nasıl indireceksiniz?" diye sordu. Caleb, 'Kardeşimi dağdan indirmek konusunda, yaşlı Homer konusunda endişelendiğimden çok daha fazla endişeleniyorum' dedi."

Herkes gülmekten kırıldı çünkü Gavin kayak becerilerinin yetersizliğiyle tanınıyordu ve olağanüstü kayakçılar olan Caleb, Hunter ve Will'den bitmek tükenmek bilmeyen hakaretler işitmişti.

"Sonunda tepenin dibine vardığımda, Caleb ve Homer beni bekliyorlardı, her şeyi tekrar yapmaya hazırdılar. Homer'ın yapamayacağı hiçbir şey, Caleb'in hayal edip de Homer'ın üstesinden gelemeyeceği hiçbir macera yoktu. Caleb seyahate çıktığında ya da görevdeyken, Homer en iyi arkadaşı nihayet eve dönene kadar her gün kapının önünde otururdu. Caleb'i kaybettikten sonra Homer da bizimle birlikte yas tuttu. Ne olduğunu tam olarak bilmediğine beni asla ikna edemezsiniz ve kalan tüm günlerinde sadık bağlılığını Hannah'ya yöneltti. İçimizden biri onun Caleb'e doğru koşuşunu ve uzanan kollarına atlayışını unutabilecek mi? Ben asla unutmayacağımı biliyorum."

Nolan bir koluyla onu sıkıca sararken gözyaşları Hannah'nın yüzünden serbestçe akıyordu. Gavin'in dokunaklı sözleri karşısında burnunu çeken tek kişi o değildi. Hannah kız kardeşi Ella'nın bakışlarını Gavin'den hiç ayırmadan gözyaşlarını sildiğini fark etti.

"Bugüne hazırlanırken, Caleb ve Homer arasındaki bağı yeterince tasvir edebilecek bir şeyler bulmak için internette biraz dolaştım ve sanırım bu hikaye her şeyi anlatıyor." Takım elbisesinin cebinden çıkardığı bir kâğıdı okuyan Gavin, "Adı 'Bir Adam ve Köpeği' ve yazarı bilinmiyor ama ben bu hikâyedeki Caleb ve Homer'ı gözümde canlandırabiliyorum, umarım siz de canlandırabilirsiniz" dedi. Köpeğini getiremediği için cennetteki yerini almayı reddeden bir adam hakkındaki dokunaklı hikayeyi aktardı. Daha sonra, ilk yerin gerçekten cehennem olduğunu öğrendi. Gerçek cennetin evcil hayvanlara izin verdiğini keşfetti.

"Homer'ı anmak için burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Caleb'e hâlâ değer veriyor olmanız Hannah, ailem ve benim için de çok şey ifade ediyor. Jack'in bizim için bir şarkısı daha var, ardından Homer ve Caleb ile ilgili anılarınızı paylaşabilirsiniz."

Gavin yerine dönüp yanında oturan Ella'ya sarılırken Jack, Caleb ve Homer arasındaki ilişkiyi özetlemek için mükemmel bir şarkı olan "Stand by Me"nin açılış notalarını tıngırdattı.

Bundan sonra cenaze töreni, Homer'a yapılan sayısız kadeh kaldırma ve övgü için sınırsız viski içilen bir tür İrlanda cenaze törenine dönüştü. Herkes fazla sarhoş olmadan önce Nolan, Homer'ı Hannah'nın bahçesinde yaşlı bir meşe ağacının dibinde hazırladığı son dinlenme yerine taşımalarını önerdi.

Landon, üzerinde Homer'in adı ve 16 YILLIK İNANÇLI YOLDAŞLIK yazan güzel oyulmuş bir haç yaptı.

Hannah küçük kardeşine sarıldı. "Çok teşekkürler Landon. Bu çok güzel."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Beğendiğine sevindim."

Homer'ı gömdüler ve mezarını işaretlemek için haçı yerleştirdiler ve ardından parti devam etti. Takım elbise ceketleri ve kravatlar çıkarıldı, gömlek kolları sıvandılar, purolar üretildi ve bira ve likör serbestçe aktı. Birisi ateşi yaktı ve gün batımına yakın bir saatte yerliler dışarı çıkmaya başlayana kadar kimse ayrılmadı.

Biraz soluklanmaya ihtiyacı olan Hannah, mutfağa gidip ısıtmak için fırına koyduğu enchiladalar ve Ella'yı dirseklerine kadar sabun köpüğü içinde, büyük bir bulaşık yığınıyla ilgilenirken buldu. "Bunu yapmana gerek yok, El."

"Birinin yapması gerek. Neden ben olmayayım?" "Teşekkür ederim."

"Gerçekten güzel bir gündü. Caleb buna bayılırdı."

"Yapardı. Böyle zamanlarda onu neredeyse yanımızda hissedebiliyorum." "Ben de," dedi Ella.

"Ağlıyor musun?"

"Belki biraz. Onu özlüyorum."

Hannah bir kolunu kız kardeşinin beline doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Biliyorum." Ella'nın omzuna yaslandı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Geçen gün annemlerde konuştuğumuz iş. Gavin mi?"

Eğer Ella'ya sarılmamış olsaydı vücudundaki her kasın gerildiğini hissetmeyecekti. "Hayır. Tabii ki hayır."

"Ella . . ."

"Bir şey yok, Hannah. Oraya gitme."

"O konuşurken seni onu izlerken gördüm. Bana bir şey yokmuş gibi gelmedi."

"Lütfen, Hannah. Hayatta olduğumu bile bilmiyor. O bir tanrı. Benden ne isteyebilir ki? İsteddiği herkese sahip olabilir."

"Sen ciddi misin? Ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı?"

"Beni daha iyi hissettirmeye çalışma. Bu asla olmayacak. Bunu uzun zaman önce kabul ettim."

Hannah şaşkınlıkla başını Ella'nın omzundan kaldırdı. "Ne kadar zaman önce?" "Uzun zaman önce," dedi Ella boyun eğmiş bir iç çekişle.

"Ne kadar sürecek?"

"Caleb'in öldüğü sıralarda. Gavin çok kötü acı çekiyordu. İzlemesi çok zordu. Hâlâ da öyle. O zaman ona karşı bir şeyler hissettiğimi fark ettim ama o kadar ileri gitmedim."

"Neden hiç bir şey söylemedin?"

"Ne söylemem gerekiyordu? 'Hannah, bence kayınbiraderin çok ateşli ve onun acısı kalbimi sızlatıyor' mu?"

"Başlangıç olarak,
evet." "Peki sonra
ne olacak?"

"Sonra ona, tanıdığım en tatlı insan olan küçük kız kardeşimin onu çok seksi bulduğunu ve onu daha iyi öpmek istediğini söylüyorum."

Ella dehşetle bembeyaz kesildi. "Yapmasan iyi olur. Yemin ederim. Hannah."

"Ne?"

"Yapma bunu. Ciddiyim."

"Ne yapmaması gerekiyor?" Nolan, Gavin'le birlikte kirli tabakları taşıyarak mutfığa girerken sordu.

Ella ısrarla, "Hiçbir şey," dedi.

"Vay canına," dedi Gavin. "Görünüşe göre iyi bir şeyi yarıda kestik."

Nolan gözlerinde bir parıltıyla Hannah'ya yaklaşarak, "Bunu ondan çıkaracağım," dedi.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi Ella, ellerini kurulamak için bir bulaşık havlusuna uzandı ve sonra odadan kaçtı.

Hannah onun peşinden gitmek için hamle yaptı ama Gavin onu durdurdu. "İzin verir misiniz?"

Hannah ona ihtiyatla baktı ve Ella'nın tek yönlü sokağının o kadar da tek yönlü olmayabileceğini düşündü. "Elbette."

"Bütün bunlar da neydi?" Nolan yalnız kaldıklarında sordu. "Görünüşe göre kız kardeşimin Gavin'e karşı bir ilgisi varmış ve bir süredir varmış." "Vay canına. Seninle takılırken bir sürü Abbott sırrı öğreniyorum." "Son zamanlara kadar bu kadar çok sır olduğunu bilmiyordum. Sakın söyleme.

tamam mı?"

"Dudaklarım mühürlü." Merdivenlere baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Daha rahat bir şeyler giymek için yukarı çıkıyorum. Bana katılmak ister misin?"

"Bu bir ima mı?"

"Nasıl istersen öyle al."

"Çabuk git, biri gelmeden önce."

Yol boyunca gülererek merdivenleri koşarak çıktılar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Nolan'ı her gördüğümde bana kendimi çok özel hissettiriyor. Onunla konuşmak çok kolay ve beni görmekten her zaman mutlu oluyor. Eski SUV'um sık sık bakım gerektirdiği için yeni bir araba almayı erteliyorum, bu da bana ara sıra Nolan'ı görmek için bir bahane veriyor. Böyle harika arkadaşlar için Tanrı'ya şükürler olsun. Onlar olmadan asla hayatta kalamazdım.

-Otuz iki yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

Gavin dışarı çıkmadan önce oturma odasında ve yemek odasında Ella'yı aradı ve onu verandadaki salıncakta buldu. Görünüşe göre Salıncak akşamüstü esintisinde sallanırken düşüncelere dalmıştı.

Gavin verandanın korkuluklarına yaslanırken, "Biliyor musun, büyükbabam bu salıncağı yeni evlendiklerinde büyükannem için yapmıştı," dedi.

Onu orada gördüğüne şaşırmış gibiydi. "O kadar uzun süredir burada olduğuna göre iyi durumda."

"Yıllar boyunca ona çok iyi baktık. O salıncakta Guthrie ailesinin pek çok tarihi yaşandı. Kenara itin, size her şeyi anlatacağım."

Ella tereddüt ettikten sonra ona yer açmak için ilerledi.

"Bunu bilmiyor olabilirsin," dedi onun yanına oturduğunda, "ama büyükannem büyükbabama babama tam burada hamile kaldığını söylemiş. Annemle babam çıkarken burası en sevdikleri yerlerden biriymiş. noktalar."

"Burası Caleb'in Hannah'ya evlenme teklif ettiği yer."

"Sana söyledim, bir sürü tarih var. Üç nesle bedel."

"Burayı hep sevmişimdir. Çok huzurlu."

"En sevdiğim yerlerden biri."

"Homer için yaptığınız methiye inanılmazdı. Çok dokunaklı, esprili ve mükemmeldi."

"Teşekkür ederim," dedi, onun onayından garip bir şekilde etkilenmişti. Hannah ve Hunter'inkine çok benzeyen siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

"Caleb tüm bunlara bayılırdı. Herkesin Homer için bir araya gelmesi."

"Evet, öyle olurdu. Arkadaşları ve ailesiyle birlikte olduğu zamanlar, üzücü olsa bile, her zaman en sevdiği zamanlardı."

"Umarım onu ne kadar özlediğimizi biliyorsunuzdur. Bu hiçbir şeye benzemez

Ama her zaman onu düşünüyorum. O benim için başka bir kardeş gibiydi ve onu kaybetmek başıma gelen en kötü şeydi."

Gözlerini kaçırdı, utanmış görünüyordu.

"Sevdiği insanların onu hala bu kadar sevgiyle hatırlıyor olması benim ve ailem için çok şey ifade ediyor."

"Sana beni ilgilendirmeyen bir şey sorabilir miyim?" "Tabii, neden olmasın? Akraba sayılırız, değil mi?"

"Akraba değiliz," dedi sertçe - o kadar sertti ki Gavin onun gerçekten ne düşündüğünü merak etti. "Ama kederden kaçmakla ilgili söylediklerin Hiç rahatladığın oluyor mu?"

"Biliyor musun, bunu bana soran ilk kişi sensin?"

"Burnumu sokmak istemem. Sadece seni sürekli bu tür bir acı içinde düşünmekten nefret ediyorum."

Daha önce ondan daha tatlı birini tanımış mıydı? Hatırlayabildiği kadarıyla hayır ve ona bakış şekli "Meraklı değilsin ve bu harika bir soru. İşim beni biraz rahatlatıyor. Beni o kadar meşgul ediyor ki başka bir şey düşünecek zamanım olmuyor ve bu da hoşuma gidiyor. Günde on iki, hatta on beş saat çalışıyorum ve eve döndüğümde uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun oluyorum. Birçok gün bu şekilde atlatıyorum."

"İşe yarıyor mu?"

"Bazen."

"İşe yaramadığında ne yapıyorsun?" "İçki içerim," dedi tembel bir sırıtışla. "Hem de çok."

Kaşları sevimli bir şekilde çatılmıştı ve adam onun sormak için can attığı başka soruları olduğunu biliyordu.

"Devam et. Ben açık bir kitabım."

"Terapinin sizin için içkiden daha iyi olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

"Elbette, bunu düşündüm ama içki işimi görüyor. Çoğunlukla."

"Çoğunlukla. Bu ne anlama geliyor?"

"Yani," dedi iç çekerek, "içki işe yaramadığında, o günler gerçekten kötü günlerdir."

"Bu ne sıklıkla oluyor?"

"Gerçekten psikiyatrist olmadığına emin misin, Ella?"

"Özür dilerim. Çok meraklı davranıyorum, ama sadece Bunca zamandır hiç dinmeden böyle acı çektiğini düşünmekten nefret ediyorum."

"Eskisi kadar kötü değil. En azından artık her şeyin büyük bir yanlış anlaşılma olduğuna inanmıyorum ve her an 'psikoloji' demeye gelebilir."

"Bunu ne kadar zamandır bekliyordun?"

"Olması gerekenden çok daha uzun süre. Başlangıçta, tüm hayatım boyunca olduğu gibi, onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Bazen hala uyandığımda her şeyin kötü bir rüya olduğunu göreceğimi umuyorum. *Newhart* dizisinin sonu gibi. Hatırladın mı?"

Ella başını salladı. "Diziyi hatırlıyorum ama nasıl bittiğini hatırlamıyorum." "Biz çocukken annemin en sevdiği dizilerden biriydi. Bob Newhart, Vermont'ta bir hancıyı canlandırıyordu, ateşli bir karısı ve etrafında bir grup deli vardı. Son bölümde, daha önceki *Bob Newhart Show*'daki karısıyla yatakta uyanıyor ve ona ikinci şovda gördüğü rüyayı anlatıyordu. Zekiceydi."

"Bu çok zekice. Bayıldım."

"Son yedi yılın kötü bir rüyadan başka bir şey olmaması için her şeyi nasıl üretebileceğimi bilmek istiyorum. Kardeşimin, dünyadaki en iyi arkadaşımın, yirmi sekiz yaşında ölmesiyle ilgili gördüğüm korkunç rüya hakkında ağlarken bana sarılacak muhteşem bir kadınla yatakta uyanacağım.

Önünde koca bir hayat var."

Ella elini onun koluna koydu, bu jest rahatlatıcı ve daha fazlasıydı. Tam olarak anlayamadığı bir şey. "Keşke bunu yapabilseydim

senin için olur. Hepimiz için."

"Bu güzel olurdu, değil mi?" Ona baktı, koyu renk gözlerindeki altın rengi benekleri ve burnunda daha önce hiç görmediği hafif çilleri fark etti. Gerçekten de çok güzeldi. "Hannah'nın onu askere gitmekten vazgeçirmeye çalıştığını biliyor muydun?"

"Öyle mi? Bunu hiç duymamıştım."

"Sana söylediğimi belli etme. O bana söyledi. Sanırım bu yüzden birkaç büyük kavga etmişler. Onun profesyonel hokey kariyerini neden sürekli orduda olmak için reddettiğini anlamıyordu. O da Babam aktif görevdeyken ordu hayatını severdi. Dolaşmayı, yeni arkadaşlar edinmeyi, her şeyi severdi. Hangi yöne gideceğinden hiç şüphem yoktu ama hokey yerine orduyu seçtiğinde sanırım Hannah'nın gözleri kamaştı."

"Bu konuda üzgün olduğunu hiç belli etmedi. Bize göre, tipik Hannah tarzıyla her şeyi sineye çekmiş gibiydi."

"Sanırım size üniversitenin son yılının ilişkilerindeki en zorlu dönemlerden biri olduğunu söylerdi. Verilmesi gereken pek çok karar vardı. Birçok geç gece. Bir sürü kavga."

"Dışarıdan bakınca kolaymış gibi görünmesini sağladılar."

"Zorlukları yok değildi. Fark etmediyseniz diye söylüyorum, biraz ele avuca sığmaz biriydi."

"Hayır. Bunu asla tahmin edemezdim."

Ella Abbott'un ne kadar güzel olduğunu ilk kez fark etmediği için altın benekli gözlerine bakmasıyla sona eren bir kahkahayı paylaştılar. "İyi bir dinleyicisin. İçimi dökmeme izin verdiğin için teşekkürler."

Sonunda kolunda çok tatlı bir şekilde duran elini geri çekti. Adam hemen onun sıcaklığını kaybetmenin yasını tuttu. "Meraklı sorularıma cevap verdiğin için teşekkürler. Umarım acı sana çok fazla gelirse, seni önemseyen birine ulaşırsın."

"Öpeceğim." Gavin onun yanağına bir öpücük kondurdu ve en az görünüşü kadar güzel koktuğunu fark etti, hafif, meyvemsi ve kadınsı bir şeydi. "Turk ve çocuklar evi yakmadan önce partiye dönsem iyi olacak. Sen de geliyor musun?"

Ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

Başını kaldırıp ona baktı ve uzattığı eli tutarken bakışlarında gördüğü şefkat onu şaşırttı.

Belki bir dahaki sefere kederden kaçamadığında Ella'yı arayacaktı. Bu fikir, artık nadiren yaşadığı bir rahatlık ve huzur ölçüsü getirdi.

- - -

"Bunun için cehenneme gideceğim," dedi Hannah, Nolan da onun yanında aynısını yaparken gözlerini tavana dikerek. "Bir avlu dolusu misafirim var ve ben

Burada seninle uğraşıyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Yaralıyım." Başını elinin üzerine koyarak yan döndü. "*Bu* sevişmekti."

Ona gülümsedi. "Evet, öyleydi ama yine de cehenneme gideceğim."

"Orada görüşürüz." Adamın boştaki eli çarşafın altından kadının karnına doğru ilerledi. "Bir de şu açıdan bak, en azından tüm ebeveynler gitti."

"İşte bu."

"Yani geriye sadece Caleb'in sarhoş arkadaşları ve bazı kardeşlerin kaldı. Asla özlenmeyeceğiz."

"Evet, yapacağız ve suistimal büyük olacak."

Onu kendine doğru çekti. "O zaman buna değdiğinden emin olsak iyi olur.

o."

"Nolan! Hayır! Hayır! Daha fazla olmaz."

Boynundaki dudakları ve dili beynini karıştırdı ve ona unutturdu. yarım saat daha misafirleriyle ilgilendi.

Hızlı bir düşün ardından kot pantolon ve kazaklarını giydiler.

"Beni çok kötü etkiliyorsun. Ben iyi bir kıyım. Böyle şeyler yapmam."

Kahkahayla homurdandı. "Kısa bir süre önce bu kadar iyi bir kıy değildin-"

Parmaklarıyla onun dudaklarını sıkarak kapattı. "Bu düşünceyi hiçbir koşulda bitirme."

Ellerini kızın kalçalarına koydu ve onu kucağına çekti. "Ellerimi senden uzak tutamamaktan kendimi alamıyorum."

"Evet, yardım edebilirsin ve yarın öğleden sonra herkes evine dönene kadar da yardım edeceksin."

"O kadar uzun süre dayanamam."

"İyi, o zaman en azından yatma vaktine kadar dayan."

"Elimden geleni yapacağım."

"Şimdi beni bırakmalısın."

"Bir dakika daha." Sevgi ve tatmin dolu derin bir nefes verirken saçları yüzüne yumuşak ve güzel kokular yayıyordu. "Seni seviyorum, Hannah. I seninle olmanın her şeyini seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Seninle gülmeyi, seninle dalga geçmeyi ve seninle sevişmeyi seviyorum."

Bir inilti çıkardı. "Hadi ama! Bunu söyleyip sonra da beni saatlerce kol mesafesinde tutma."

"Yatma vakti," dedi. "Ve bir dakika önce değil."

Büyük bir isteksizlikle onu serbest bıraktı. "Bana işkence ediyor olsan da, yarın herkes gittikten sonra sana bir sürprizim var."

"Ne tür bir sürpriz?"

"Ne olduğunu yarın öğlene kadar öğrenemeyeceğiniz türden bir sürpriz."

"Bana bir sürprizin olduğunu söyleyip, sonra da onu alabilmem için beni yirmi dört saatten fazla bekletmen hiç adil değil."

Kadının sesinin gerçekten kızmış gibi geldiğine inanamıyordu. "Sana dört gözle bekleyeceğin bir şey vermek istedim."

Yatak odasının kapısının kilidini açtı. "Planın geri tepti ve şimdi sana kızgınım. Yatma zamanı bitti."

"Asla olmaz."

"Bana sürprizin ne olduğunu söylemediğin sürece evet." "Sana söylemeyeceğim."

"Tamam o zaman. Sonuçlarını biliyorsun."

Aşağı inerlerken onun poposuna şakacı bir şaplak attı. "Fikrini değiştireceğim."

"Ne hakkında fikrini değiştirdi?" Colton mutfığa indiklerinde sordu.

"Bilmek istemezsin dediğimde bana güven," dedi Hannah. "Ew. İğrenç."

"Aynen öyle. Nolan, dışarı çıkıp misafirlerimizi kontrol eder misin? Son zamanlarda hafta sonlarını nerede geçirdiği konusunda kardeşimi sorguya çekmem gerekiyor."

"Sadece bana onun ne dediğini söylersen." "Evet, tabii ki söyleyeceğim."

Nolan onu öptü ve bahçeye çıktı.

"Görüyorum ki onu çoktan eğitmişsiniz."

Hannah gülümseyerek, "Oldukça iyi gidiyor," dedi.

"İkinizi birlikte seviyorum. Garip bir şekilde mantıklı geliyor."

"Bana ve benim için çok iyi oldu, sadece başladığımızdan beri değil randevu."

"Bunu duyduğuma çok sevindim, Hannah. Seni mutlu görmek beni de mutlu ediyor."

Elini onun çıplak yanağına sürttü. "Kürkün olmadan seni zar zor tanıyabiliyorum. Ne oldu?"

Omuz silkerek ağzına birkaç üzüm attı. "Değişiklik zamanı."

"Ve tüm o gizemli kaçamaklarınız? Bu da değişimin bir parçası mı?"

"Belki de."

"Hadi Colton! Bana karşı ketum davranma. Ne oldu?" "Bu konuda konuşmaya hazır değilim."

"Bana *hiçbir şey* anlatmayacak mısın? Mesela onunla nasıl tanıştığını?" "Bir arkadaşım aracılığıyla."

"Colton!"

"*Hannah!* Ailemiz olarak bilinen bu arı kovanında mümkün olduğunca uzun süre mahremiyetimi korumaya çalışmamı en çok senin takdir etmen gerekir."

"Bu adil değil. Herkes beni biliyor, ama sen *mahremiyet?*"

"Kamyonunun üzerinde kendi adıyla dolaşan ve söz konusu kamyonu saatlerce evinizin önüne park eden bir adamla ilişki yaşamak gibi bir hata yaptınız. Bu konularda nasıl daha incelikli davranabileceğiniz konusunda size bazı tavsiyelerde bulunabilirim."

"Beni rahat bırak. Bu senin kim bilir ne zamandır ilk 'meselen' ve birdenbire uzman mı kesildin?"

"Kimsenin benim kiminle görüştüğümü bilmediğini ve herkesin senin kiminle meşgul olduğunu bildiğini hatırlatabilir miyim?" diye sordu kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Hayır, lütfen yapmayın. Tamam, istediğin gibi olsun ama arkayı kollasan iyi edersin bayım. Gözüm üzerinizde olacak."

"Al bakalım. Beni korkutamazsın."

Gavin Ella'yı elinden tutup mutfığa götürdüğünde Hannah hâlâ bir karşılık bulmaya çalışıyordu. Ella'nın yüzünde, Hannah'nın kız kardeşine kocaman sırtmasına neden olan hülyalı ve şaşkın bir ifade vardı.

O geçerken Ella, Hannah'ya "Aman Tanrım" diye mırıldandı ve Gavin'i arka bahçeye kadar takip etti.

"Affedersiniz," dedi Colton. "Bu neyle ilgiliydi?"

"Bu, son derece harika birinin tam olarak istediğini elde etmesiyle ilgili olabilir. Göreceğiz."

"Ella ve *Gavin* mi? Ne zamandan beri?"

"Beş dakika öncesinden beri öyle görünüyor."

"Dağımdan daha sık inmem gerekiyor. Orada çok şey kaçırıyorum."

"Hiç taşınmayı düşündünüz mü? Yani orada yaşamadan da şekerleme tesisini işletebilirsiniz."

"Arada bir düşünüyorum. Son zamanlarda daha sık."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Bitir şunu, Hannah. Beni kıramayacaksın." "Bana zaman ver."

Cameron, Will'le birlikte mutfağa girdiğinde, "İşte buradasın," dedi. "Biz de tam eve gitmek üzereydik ama gitmeden önce seni görmek istedik." Hannah'ya sarıldı. "Homer için düzenlenen tören harikaydı ve en iyi yanı da Caleb'ı artık biraz tanıyormuşum gibi hissetmemdi."

"Teşekkürler Cam. Burada olmana çok sevindim. Bu hafta biraz vaktin olursa, seninle inziva için aklımdaki bir fikir hakkında konuşmak istiyorum."

"Şimdi söyle bana."

Will, Colton'a gözlerini devirerek, "Çünkü bir yere gittiğimiz falan yoktu," dedi.

"Sessiz ol," dedi Cameron. "Beni yalnız yakalamak için beş dakika daha bekleyebilirsin."

"Ya yapamazsam?" Will sordu.

Cameron erkek arkadaşına şakacı bir şekilde baktı. "Her neyse, Hannah ..."

"İnzivayı ziyaret eden kadınlar için bir bileklik fikri aklıma geldi. Savaş dulları, kayıplarımızın anısına Kongre'den altın yıldız rozeti alıyor. Altın yıldız dulları ve dul eşleri için bir organizasyon var. Bu sembolü alıp, kocasını hatırlatan şeylere dayanarak her kadın için özelleştirilmiş bir bileziğe dahil etmenin güzel olacağını düşündüm. Spor ya da eğlence gibi ilgi alanlarına göre temalar sunabilirim. arabalar, avcılık ya da her neyle ilgileniyorlarsa. Ama altın yıldız her bileziğin ortasında olacaktı. Ne dersiniz?"

"Bunu sevdim ama neden sadece inzivaya gelen kadınlarla sınırlı kalsın ki? Özel yapım bileklikleri web sitesi üzerinden de sunabilirsiniz."

"Ancak geliri asker dullarını destekleyen bir kuruluşa bağışlayabilirsem."

"Bir başka harika fikir. Bu hafta bir gün bir araya gelip bunu ve inziva için atılacak sonraki adımları konuşalım."

Hannah Cameron'a tekrar sarıldı. "Her şey için teşekkürler."

"Benim için bir zevk. Burası için yaptığınız planlara bayıldım. Daha derine inmek için sabırsızlanıyorum."

Will ona veda öpücüğü verirken, "Bu gerçekten güzel bir fikir, Han," dedi. "Teşekkür ederim. Hey, yeni bir araba mı aldın Cameron?"

"Beni büyük, çirkin bir SUV almaya ikna etti," dedi suratını asarak.

"Nefret ediyorum." Will, "Güvenli," dedi.

"Çok çirkin."

"Umarım kırmızı değildir," dedi Hannah. "Fred kırmızıya bayılır." "Bu siyah. Fred'in de siyaha karşı bir ilgisi olmasa iyi olur."

"Görmek için sabırsızlanıyorum. Eminim düşündüğün kadar çirkin değildir." "Benim sevimli Mini'mden sonra her şey çirkindir."

Will, "Bu da Kuzey Vermont'taki yaşam için hiç pratik değil," dedi. Colton kardeşini yumruklayarak onayladı.

Cameron Colton'a, "Onun tarafını tuttuğunu unutmayacağım," dedi.

"Hey, beni bu işe bulaştırma."

"Çok geç," dedi Cameron. "Hannah, bu güzel ve unutulmaz gün için teşekkür ederim. William, hadi gidelim."

"Bunu asla söylemeyeceğini düşünmüştüm."

Cameron onu gevşemiş kravatından tutup mutfaktan çıkardı. "İyi eğitilmiş ev hayvanlarından bahsetmişken," dedi Colton.

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştı."

"Ben de gidiyorum. Dağa geri dönüp bazı işleri halletmem gerekiyor."

"Bugün burada olduğunuz için teşekkürler." "Bunu kaçırmazdım."

"Küçük aşkınız hakkında konuşmaya hazır olduğunuzda, nerede olduğumu biliyorsunuz."

"Nasıl unutabilirim ki?" Ona tek koluyla sarıldı ve yanağından öptü. "Bu arada, bunun *küçük* bir romantizm olacağını sanmıyorum."

Sonra görüşürüz."

Kız bu çirkin ve müstehcen yoruma cevap veremedi kaçtı.

Hannah, bekârlığı onaylanmış dağ adamı Colton'ın *aşık* olduğunu hayal etmeye çalıştı. Bu görülmeye değer bir şeydi - tabii eğer sevgilisini Abbott ailesine göstermeye karar verirse.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Caleb gideli altı yıl oldu. Bazı günler beş dakika gibi geliyor. Diğer zamanlarda sanki onu hiç görmemişim gibi. Sonsuza dek. Onu çok özlüyorum. Umutlu hissetmeyi özledim. Genç hissetmeyi özledim. Bir kadın gibi hissetmeyi özledim. Alyanslarımı çıkardım ve eve hırsız girdiğinde asla bulunamayacakları güvenli bir yere koydum. Dünyada nerede olduklarını bilen tek kişi olmayı seviyorum. Onları çıkarmanın zamanı gelmiş gibi görünüyordu, ama on üç yıldır oldukları yerde onlar olmadan ellerim çıplak hissediyor.

-Otuz dört yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

S Pazar öğleden sonra son misafirinin kapısını kapattıktan birkaç saniye sonra Hannah, Nolan'ın üzerine atılarak onu gafil avladı. Sırtına atlayıp kollarını ve bacaklarını ona doladı. Elinde bir çöp torbasıyla bahçede dolaşüyor, son kalan teneke kutuları ve şişeleri temizliyordu.

"Lanet olsun, kadın! Belimi kırmaya mı çalışıyorsun? O zaman sana ne faydam dokunacak?"

"Sürprizimi istiyorum."

"Ne sürprizi?"

"Nolan. . . Eğer benimle bir daha seks yapmak istersen, şu anda oyalanma."

"Senin yepyeni bir yönünü görüyorum ve bundan hoşlandığımdan emin değilim."

Kollarını onun boynuna doladı.

Dramatik öğürme ve boğulma sesleri çıkardı. "Sakin ol, katil. Attan in ve bir telefon görüşmesi yapmama izin ver."

"Sürprizim için arasan iyi edersin." "Noel'de çocukken nasıldın?"

"Her zaman hediyeleri bulur, açar ve yeniden paketlerdim. Kimsenin haberi olmazdı."

"Bu çok endişe verici bir karakter özelliği. Bazı şeyleri yeniden gözden geçirmem gerekebilir."

"Aramayı yap. Şimdi."

Gülerek uzaklaştı ve Hannah onun gidişini izlemekten büyük zevk aldı. Evi dağınıktı, bahçesi dağınıktı, bir ay boyunca yıkaması gereken çamaşırlar vardı ama ortada bir sürpriz varken bunların hiçbiri umurunda değildi.

Beş dakika sonra arka kapıdan çıktı. "Gidelim, seni meraklı kız."

Heyecanla bir çığlık attı, ondan aldığı çöp poşetini bıraktı ve ona doğru koştu.

"Bana tekrar atlamaya ne dersin, ama bu sefer ön taraftan."

"Bakalım sürprizin ne kadar iyiymiş.
dikkate alınmalıdır."

"Seni seviyorum."

"Şimdi beni sürprizime götür."

"Evet, hanımefendi. Kendime not: Bir daha asla ona bir sürprizin yaklaştığını önceden haber verme."

"Öğreniyorsun, dostum."

Onu kamyonetinin ön koltuğuna yatırdı ve uzun süren bir öpücük kondurdu.

"Oyalama taktikleri yok. Zaten sonsuza kadar beklemek zorunda kaldım." "Bir gün sonsuza kadar değil."

"Bir sürprizin yaklaştığını bildiğimde benim için öyle.

Kımıldı." "Sen çok fazlasın, bunu biliyor musun?"

"Uh-huh. Şimdi acele et."

Kamyona binip emniyet kemerini takarken, en azından Hannah'nın düşündüğü kadarıyla, hiç acele etmiyor gibiydi. Kaldırımı yanaştığında Hannah neredeyse koltuğunda zıplıyordu.

"Umarım sürpriz beklentilerimizi karşılar," dedi. "Ben de öyle umuyorum."

"Tanrım, fazla baskı yok." Nolan kasabanın içinden geçti, tek şeritli kapalı köprüden geçti ve ailesinin Hells Peak Yolu'ndaki ahırının önünden geçti.

"Ne kadar uzakta?"

"O kadar uzak değil, ama dinle Hannah. Bu sürprizden düşündüğüm kadar hoşlanmayacağından endişelenmeye başlıyorum. Ve eğer istemiyorsan, bunu söylemen sorun değil. İstemiyorsan duygularımı incitmeyeceğine söz veriyorum."

"Bungee jumping ya da dağda zip lining gibi bir şey değil, değil mi?"

"Hayır," dedi gülerek. "Öyle bir şey değil."

"Caleb bu tür şeylerin benim için sürpriz sayılmadığını zor yoldan öğrendi. Onlar kabus sayılır."

"Bildiğim iyi oldu."

"Yani isteyeceğimi düşündüğün bir şey, değil mi?"

"Bu isteyebileceğini *umduğum* bir şey. Ama dediğim gibi, zamanlama doğru değilse gücenmek yok."

Hannah bunu bir an düşündü. "Hoşuma gideceğini düşündüysen eminim gider. Her iki durumda da beni düşündüğünü bilmek güzel."

"Hannah," dedi gülerek, "her zaman seni düşünüyorum." "Öyle mi?"

Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

Ona gülümsedi, o anda hatırlayabildiğinden daha uzun süredir olmadığı kadar mutluydu.

"Beni biraz düşünüyor musun?" "Ara sıra."

Adamın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı ve kız histerik bir kahkaha attı. "Çok kolaysın."

"Bunun bedelini sonra ödeyeceksin. Hiç kışına şaplak atıldı mı?"

Hannah'nın tüm yüzü utanç ve tahrikle ısındı. "Bunu bir yanıtla onurlandırmayı reddediyorum."

"İstediğin kadar titiz ol, yüzünün ilgiyle aydınlandığını gördüm. Bunu daha sonra tartışırız."

"Hayır, yapmayacağız."

"Evet, gideceğiz." Nolan ana yoldan sert bir sağa saptı.

"Dude'un evinde ne işimiz var?"

"Kıpırdamadan otur, öğrenirsin."

"Kıpırdamadan oturmak istemiyorum." Emniyet kemerini çoktan çıkarmıştı ve yoldaki bir sonraki virajın ötesini görmek için kendini zorluyordu.

Nolan onun coşkusu karşısında kıkırdayarak, "Çocuklarının nasıl olacağını hayal bile edemiyorum, kadın," dedi.

Ona baktı, gelecekteki çocuklarından öylesine bahsetmesi tüm sürpriz düşüncelerini yok etti. "Çocuk mu? Ne çocuğu?"

"Benimle birlikte olacakların." Kamyonu park etti. "Gel de sürprizini gör."

Birlikte sahip olacakları çocuklarla ilgili sözlerinin etkisinden hâlâ kurtulamayan Hannah, kamyonetten güçlkle çıktı ve adamın kendisine uzattığı eli tuttu. "Böyle bir bombayı patlatıp hiç söylememiş gibi çekip gidemezsin."

"Uzaklaşıyor muyum? Bana öyle geliyor ki her geçen saniye daha da derine iniyorum." Kadın bir şey söyleyemeden, adam onu sertçe öptü. "Daha sonra konuşacağımız başka bir şey. Şimdi, sürprizini görmek istediğini sanıyordum."

"İstiyorum." Dedi, ama duyuları hâlâ onun açıklayıcı yorumunun etkisinden kurtulamamıştı ve çocuklarının -asla sahip olamayacağını uzun zaman önce kabul ettiği çocuklarının- olasılığından başka bir şey düşünmek zordu.

Hannah derin bir nefes aldı, zihnini boşaltmaya ve onun için ayarladığı şeyin tadını çıkarmaya kararlıydı.

Dude ikisini de kucaklayarak selamlamak için dışarı çıktı. Bugün yine tulumu ve hasır şapkasıyla, dünkü takım elbiseli ve kravatlı halinden çok daha fazla sevdikleri Dude'a benziyordu. Arkasında iki köpek, bir kedi, bir horoz, bir tavuk ve bir rakun vardı. Liderlerinin arkasında sıraya girerken hepsi son derece itaatkârdı. "Bu taraftan," dedi Dude.

"Nereye gidiyoruz?" Hannah sordu.

"Heyecandan altına işemek üzere," diye kuru bir yorum yapan Nolan iki kadını da güldürdü.

"O kadar da kötü değilim," dedi Hannah.

"Evet, öylesin." Bunu tüm ifadesini yumuşatan sıcak ve sevecen bir gülümsemeyle söyledi.

Adamın ona bakışı aynı anda hem başının dönmesine hem de nefesinin kesilmesine neden oldu.

Kolunu ona doladı, ona ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi görünüyordu.

Dude'u harap ahırına kadar takip ederek bir annenin uyuduğu ve birkaç yavrunun etrafındaki samanlarda oynadığı bir ahıra gittiler. "Oh," dedi Hannah. "Çok sevimliler!"

"Geçen hafta bu zamanlar olduklarından çok daha büyükler," dedi Nolan. "Şuna bak, hâlâ kenarda duruyor, kavgaya karışmak yerine kaosu izliyor. Sahip olmak isteyebileceğini düşündüğüm kişi o, Hannah. Bana seni ve kardeşlerine göz kulak olma şeklini hatırlatıyor. Sen sadece mecbur kaldığında kaosa dahil oluyorsun."

Onu doğru duyup duymadığını merak ederek ona baktı. "Onu benim için mi seçtin?"

"Evet. Homer'ın yeni öldüğünü biliyorum, bu yüzden başka bir köpeğe hazır değilsen seni anlarım."

"Ben de istiyorum," dedi Dude. "Sen hazır olana kadar onu senin için tutmaya bile razıyım."

Hannah'nın kalbi, onun kendisi için yaptıklarını anlamının getirdiği duygu yoğunluğuyla sert ve hızlı çarpıyordu. "Ben ... Onu tutabilir miyim?"

"Elbette, yapabilirsin." Dude ahırın kapısını açtı ve tek başına oturmuş, iri, temkinli gözlerle onları izleyen vakur çocuğu kucağına almaya gitti. Onu Hannah'ya uzattı.

"Merhaba dostum," diye fısıldadı Hannah, ona sokulup tanışmak için çılgınca koklarken. "Çok yakışıklı bir adamsın." Sol gözünün etrafındaki beyaz daire dışında yüzü neredeyse tamamen kahverengiydi. Vücudunun geri kalanı kahverengi, siyah ve beyaz tüylerden oluşan bir karmakarışıklı. Biri beyaz, biri siyah, biri kahverengi ve diğeri de kahverengi benekli beyaz olmak üzere büyük yuvarlak pençeleri olan kısa ve güdük bacakları vardı. Hiç şüphesiz, gördüğü en sevimli şeydi. "Cinsi ne?"

"En ufak bir fikrim yok," dedi Dude.

"Kimin umurunda, değil mi? Sen kendi cinsindensin. Türünün tek örneğisin." Hannah başını kaldırıp Dude'a ve onu dikkatle izleyen Nolan'a baktı. "Onu gerçekten alabilecek miyim?"

"Eğer onu istiyorsan, Dude tamamen senin olduğunu söylüyor."

"Bu doğru. Nolan geçen hafta onun üzerinde hak iddia etti ve bana sizin için olduğunu söylediğinde, ona iyi bir yuva vereceğinize yürekten inandım."

Yavru köpek onun saçlarını ağzına aldı ve şakacı bir şekilde çekiştirdi.

Hannah onun saçlarını jilet gibi keskin köpek dişlerinin arasından nazikçe çekip aldı ve yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. Gülerek ona sarıldı ve Nolan'a baktı. "Bu şimdiye kadarki en güzel sürpriz. Çok teşekkür ederim. İkinize de. O tam da ihtiyacım olan şeydi."

Nolan tuttuğu derin nefesi bırakır gibi oldu. "Ona ne isim vereceksin?"

Hannah yeni en iyi arkadaşının sevimli yüzüne daha yakından bakmak için onu havaya kaldırdı. "Ailemde işe yarayan bir isme bağlı kalmak bir gelenektir, Homer Junior için ne düşünüyorsun?"

Nolan, "Bence bu onun için mükemmel bir isim," dedi.

"Katılıyorum," dedi Dude. "Bu patiler uzun süre küçük kalmayacağının işareti olsa bile, onun gibi küçük bir adam için çok büyük bir isim değil."

"Sanırım aşık oldum," dedi Hannah, küçük Homer'ın yüzüne kondurduğu tatlı öpücükler karşısında iç geçirerek. Yavru köpek nefesinden daha tatlı bir şey var mıydı?

"Tekrar teşekkürler, ahbap," dedi Nolan ve Hannah'nın koluna girerek onu ahırdan çıkardı.

"Bekle," dedi Hannah. "Annesine ve ailesine veda etmesi gerekiyor."

"İsteddiği zaman annesini görmeye gelebilir," diye güvence verdi Dude, "kardeşleri de yakınlarda olacak. Aileleri parçalamaktan hoşlanmam."

"Güzel," dedi Hannah, annesini görmesi için onu yere bırakırken.

Yavru köpek annesinin yüzüne sokulmak için yanına gitti ve diğer yavrularla itişip kakıştıktan sonra dönüp annesine doğru yürüdü, ayaklarının dibine oturdu ve ona baktı.

Dude, "Senin onun kişisi olduğuna çoktan karar verdi," dedi, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bunun olmasına bayılıyorum."

Hannah eğilip yavru köpeği kucağına aldı ve ona sokuldu, onu seçtiği için heyecanlanmış ve onurlanmıştı.

"İlk aşılarını oldu ama yakında daha fazlasına ihtiyacı olacak," dedi Dude ve Nolan'a bir tomar kâğıt uzattı. "İşte kayıtları."

"Ona çok iyi bakacağım, Dude."

"Eğer bu konuda en ufak bir şüphem olsaydı, onu almana asla izin vermezdim." "Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için zevk, tatlım. Homer'a yaptığınız gibi bir cenaze töreni düzenleyen herkes bu küçük adamı hayatında hak ediyor. Bu, Homer'a

Homer Senior."

"Onun hayatının uygun bir uğurlamayı hak ettiğini düşündük."

"Gerçekten de öyle. Şimdi kendine iyi bak ve istediğin zaman onu ziyarete getir."

"Yapacağız."

Kamyona doğru yürürlerken Nolan kolunu Hannah'ya doladı. "Bu sürpriz, bir kafes, bir yatak, oyuncaklar, mama ve başlamak için ihtiyaç duyduğu diğer her şeyle birlikte geliyor. Bir sonraki durağımız evcil hayvan dükkânı."

"Onun için çok ama çok teşekkür ederim, Nolan. Onu ve seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum ve sürprizinden memnun olmana sevindim." Nolan

Kamyona binmesine yardım etti ve elleri köpek yavrusuyla dolu olduğu için emniyet kemerini bağladı. Taksiden inmeden önce onu öptü ve küçük Homer da olaya dahil olmaya çalışınca güldü. "Yeni arkadaşınla senin sevgini kazanmak için yarışacağımı görebiliyorum."

"Rekabet yok. Cameron'ın da dediği gibi, benden çok var." Önce yavru köpeğe, sonra da Nolan'a baktı. "Caleb hayatımda neşe olmasını istediğini söylerken bunu kastediyordu."

Nolan gülümseyerek işaret parmağını onun yanağında gezdirdi. "Homer öldükten sonra bunun çok erken olmamasını umuyordum."

"Dostum dün bana Homer'ın anısını onurlandırmanın en iyi yolunun başka bir hayvana iyi bir yuva vermek olduğunu söyledi. Bunun çok hoş olduğunu düşündüm. Vakit bulur bulmaz barınağı ziyaret edecektim."

"Belki bir gün Homer'a birlikte oynayabileceği bir arkadaş vermek için bunu yapabiliriz." Hannah ona doğru baktı. "Çok fazla plan yapıyorsun dostum." "Yapmamalı mıyım?"

"Bilmiyorum."

"Artık gençleşmiyoruz, Hannah. Ben bir aile istiyorum. Bir eşim, çocuklarım ve kendime ait bir evim olsun istiyorum. Tüm bunları seninle ve Homer Junior'la istiyorum. Bu konuşmayı yapmak için bile çok erken olabilir ama lütfen seninle ne istediğim konusunda hiçbir şüphen olmasın."

Hannah Homer'a sokuldu, Nolan'ın yoğun sözleri ve arkalarında duyduğu duygulardan bunalmıştı. Her ne kadar tüm bunları Onun yaptığı şeylerin aynısını yapsa da, kritik kısımlarını tırmanamayacağı kadar yüksek bir duvarın arkasında kilitli tuttuğu süreçte bunların nasıl mümkün olabileceğini merak etmekten kendini alamadı.

- - -

Pazar gecesi saat dokuzda Homer Junior Hannah'nın hayatını tamamen ele geçirmişti ve Hannah bunun her dakikasına bayılıyordu. Homer oturma odasındaki halının üzerine yığılıp derin bir uykuya dalana kadar onunla oynadılar. Küçük horlamaları bile çok tatlıydı.

Nolan yan yatmış, sırtı ateşe dönük bir şekilde onun yavru köpeğe bakışını izliyordu.

"Onun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum," dedi Hannah, elini yavru köpeğin ipeksi yumuşak sırtında gezdirerek. "Homer Senior'u kaybettikten sonra tam da ihtiyacım olan şeydi. Sanırım sevecek yeni bir tüylü arkadaş bulmamı onaylardı."

"Yapacağını biliyorum ve mutlu olduğun için mutluyum."

"Çok mutluyum." Odağını sevimli köpek yavrusundan seksi adama kaydırıldı.

Dizlerinin üzerinde Nolan'a doğru ilerledi ve onun üzerine uzandı. Nolan'ın kolları onu sardı ve eliyle yüzündeki saçları düzeltti. "Bunu bir daha yaşayacağımı hiç ummazdım."

"Neye sahip olmak için?"

"Bu. Sen, ben, biz, hepsi. Ve bu sadece arkadaşlık değil, ne kadar güzel olsa da. Aramızdaki bağ da öyle. Resmi olarak birlikte olmadan önce bile bu bağı hissediyordum. Ailem beni sorduğunu her söylediğinde bir şeyler hissettim. Aramızdaki bağı o zaman da hissettim, şimdi daha da fazla hissediyorum."

"Ben de hissediyorum bebeğim. Seni neden bu kadar uzun süre beklediğimi sanıyorsun?"

Hannah başını kaldırdı ve dudaklarını Hannah'nın kılere yaklaştırarak ona mümkün olabilecek en yumuşak, en tatlı öpücüğü verdi.

Adamın eli kadının saçlarında sıkılaştı ve adam kadının karnına doğru sertleşti ama ikisi de dudakların kaygan buluşmasının ötesinde bir hareket yapmadı.

Kapısına vurulan yumruğun sesi bu anı bozdu ve Homer'ı uyandırdı. "Muhtemelen aptal kardeşlerimden biridir," diye mırıldandı.

"Sen kapıya bak," dedi Nolan. "Homer'ı ben alırım."

Hannah isteksizce kendini onun sıcak, kaslı vücudundan kaldırdı.

"Bundan zevk alıyordum."

"Geldiği yerde daha fazlası var."

"Unutmayın."

"İstesem de yapamam."

Hannah, daha önce hiç görmediği bir adama kapıyı açtığında yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Yırtık pırtık bir palto giymişti, saçları yağlı görünüyordu ve yüzü şişmişti. Etrafını bayat bir koku sarmıştı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Oğlumu görmek istiyorum."

"Özür dilerim ama oğlunuz kim?"

"Orada olduğunu biliyorum çünkü kamyonetinin her yerinde adının yazılı olduğunu gördüm, o yüzden onu yakalarsanız ..."

"Bay Roberts. Lütfen içeri gelin."

"Hayır, Hannah." Nolan kucağında uyuyan köpek yavrusuyla arkasında belirdi. "İçeri girmesine izin verme."

Ondan daha önce böyle donuk, düz bir ses tonu duymamıştı. "Ama Nolan, o senin baban."

"İçeri girmesine izin verme." Ona bakmadan yavru köpeği ona uzattı ve etrafından dolaşarak dışarı çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Kapalı kapıdan, Nolan'ın öfkeyle ona evine gelerek ne halt ettiğini sorduğunu duydu.

"Artık hiç evde değilsin, evlat. Seni başka nerede arayabilirdim ki?"

"Sana işimin bittiğini söyledim ve bunda ciddi dim. Buraya gelip onun evini kirletmeye hakkın yok."

"Sırf bir parça kaliteli kış alıyorsunuz diye ne kadar kibirli ve güçlü olduğunuzu dinleyin."

Hannah gümbürtü ve diğer boğuşma seslerini duyunca irkildi. "Polisi aramadan önce defol git buradan. Bir daha buraya gelersen, ve ben arayacağım."

"Sende o cesaret yok."

"Eğer seni ondan uzak tutacaksa, taşaklarımın büyük ve pirinç olduğunu göreceksin. Şimdi git, yoksa seni ararım."

"Gideceğim ama bu iş daha bitmedi." "Evet, bitti."

"Onun gibi bir kızın senin gibi bir yağ maymunu ile tatmin olacağını düşünüyorsan kendini kandırıyorsun!"

Gözyaşları Hannah'nın yüzünden kontrolsüzce akıyordu. Fırtına kapısının sarsılarak açıldığını duyunca gözyaşlarını Homer'ın kürküne sildi. Nolan'ı hiç bu kadar öfkeli ya da yaralı görmemişti. Bu kombinasyon kalbini kırmıştı ama bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. Bu ondan gelmeliydi.

"Bunun için üzgünüm. Buraya, sizin evinize asla gelmemeliydi ..." Sesi son kelimede kesildi ve ondan uzaklaştı.

Elleri kalçalarında, başı aşağıda, omuzlarının gerilmesini izledi. taşıdığı yükün ağırlığını hissediyordu ve onun acı çektiğini görmeye dayanamıyordu.

Hannah onun yanına gitti, elini sırtına koydu ve başını omzuna yasladı. Bu koşullar altında kendini çok önemsiz hissediyordu ama adamın kendisinden daha fazlasını kabul etmeyeceğinden korkuyordu.

"Gitmeliyim."

"Lütfen gitme. Artık yalnız değilsin, Nolan. Tıpkı bana söylediğin gibi, bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

"Sana dokunmasını istemiyorum. Sen güzel, tatlı ve nazıksın. Bunu anlayacak yeteneğin yok."

"Anlamak *istiyorum*. Seni seviyorum, Nolan. Hepinizi seviyorum. Beni içeri alın.

Lütfen, yardım etmeme izin verin."

"Hannah . . ." Bu tek kelime bir dünya ıstırap içeriyordu.

Onun elini tuttu. "Gel benimle otur."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

Myles Johansen, Homer yaşlandıkça ve daha kırılgan hale geldikçe bir nimet oldu. Haftada en az bir kez Homie'yi kontrol etmek için eve geliyor ve nasıl olduğunu uzun uzun konuşuyoruz.

Homer'ın gitmesine izin vermenin doğru zaman olduğunu bileceğim. Onunla ilgili olması gerekirken kendimle ilgili bir karar vermek istemiyorum ama o gittiğinde gerçekten yalnız kalacağım gerçeğini göz ardı etmek zor. Bir zamanlar değer verdiğim küçük ailemden geriye kalan tek şey ben olacağım.

Myles onunla yemeğe çıkmamı istedi ama ben buna hazır değilim. Neredeyse yedi yıl olduğunu biliyorum ama sanırım hazır olduğumda bunu anlayacağım. En azından hazır olacağımı umuyorum.

-Otuz beş yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

Nolan onu kanepeye götürüp yanına oturttuğunda ona karşı koymadı. Uyuyan yavru köpeği büyük boy bir yastığın üzerine bıraktı ve Nolan'a döndü.

Doğrudan ateşe bakan yüzü düzdü ve duygudan yoksundu.

"İstemiyorsan tek kelime etmek zorunda değilsin." Elini tuttu ve parmaklarını onunkilerin etrafında doladı. "Bir keresinde bana sadece elimi tutmaktan memnun olacağını söylemiştin ve ben de böyle hissediyorum." Birleştirdikleri ellerini dudaklarına götürdü. "Yapabildiğin tek şey buysa, bu şimdilik fazlasıyla yeterli. ver."

Aralarındaki sessizlik uzarken boştaki elini saçlarında tekrar tekrar gezdirdi. "Hayatım boyunca ailemden utandım. Bu yanıımı seninle nasıl paylaşacağımı bilmiyorum, çünkü bunu hiç kimseyle paylaşmadım."

"Hiçbir şeyden utanmana gerek yok, Nolan. Bu kasabadaki herkes sana olduğun kişi, olduğun arkadaş, olduğun iş adamı olarak saygı duyuyor. Bana ailen hakkında söyleyeceğin hiçbir şey senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek."

Sert bir kahkaha attı. "Bunu şimdi mi söylüyorsun?" "Bunu kayıtsız şartsız söylüyorum."

Nolan öne doğru eğildi ve alnını diğer elinin üzerine koydu. "Sürekli içer. Her zaman içerdi ama son birkaç yıldır alışkanlığının bedelini bana ödetiyor. Son zamanlarda onunla ilişki kestim ve o da bunu pek iyi karşılamıyor." Başını çevirdi ve babası akşamlarını böldüğünden beri ilk kez ona baktı. "Sana gösterdiğim ev planlarını biliyor musun?"

Onun sözlerinden etkilenen Hannah başını salladı.

"Evi inşa etmedim çünkü eve yatıracığım tüm parayı ona veriyordum. Devam et ve söyle. Ben bir aptalım ve ona yardım ediyorum. en azından büyük bir aptal."

"Seni hak etmeyen bir adama iyi bir evlat oldun."

"Onun bir işi olduğunu hiç bilmiyordum. Hayatım boyunca onu hiç çalışırken görmedim. Sizin gibi, muhtemelen artık çalışmak zorunda olmamasına rağmen her gün işe giden bir babayla bunu hayal edebiliyor musunuz?"

"Hayır, yapamam, ama tekrar ediyorum, haftanın altı ya da yedi günü çalışan ve kendimi bildim bileli çalışan babanla senin aranda bir kıyaslama yok. Sen okuldan sonra, hafta sonları, yazları çalıştın."

"Neyse ki bana nasıl erkek olunacağını gösteren büyükbabam vardı, çünkü kendi babam kesinlikle bunu hiç yapmadı."

"Büyükbaban sana bu kasabadaki herkes tarafından saygı duyulan ve iyi bir adam olmayı öğretti. Büyükbabanı çok iyi hatırlıyorum. Okuldaki her şeye gelirdi. Hiçbir oyunu, oyunu ya da bando konserini kaçırmazdı."

Nolan elinin topuğunu gözlerine bastırdı. "Çocukluğumun tam bir felaket olmamasının tek nedeni o. O ve sizin gibi aileler beni yanlarına aldılar ve bana nasıl olması gerektiğini gösterdiler. Çocukluğumun ne kadar

Evinizde geçirdiğim geceler benim için çok önemliydi. Senin ve Caleb'in ailesi. Hepiniz beni kurtardınız."

Hannah, zapt etmek için elinden geleni yapmasına rağmen kaçan bir damla gözyaşını usulca sildi. "Annen neredeydi?"

"Bu da başka bir güzel hikâye. Seçtiği uyuşturucu eroin. Son duyduğumda alışkanlıklarını karşılamak için kendini internette satıyordu. Onu hiç görmedim.

yıl. Tanrıya şükür." Başını iki yana salladı. "Bugün erken saatlerde sahip olmak istediğim eş ve çocuklarla ilgili fantezilere kapıldım. Benim boktan genlerimle ne elde edeceklerini bile bile kim benimle evlenmek ve çocuk sahibi olmak ister ki?"

"Yapardım."

"Kendimi daha iyi hissetmem için böyle söyleme, Hannah. Senin acımanı istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok."

"Sana acımıyorum. Seni seviyorum, seninle evleneceğim ve çocuklarını doğuracağım ve bu iki şeyi de tereddüt etmeden yaparım."

"Neye bulaştığını bilmeden böyle konuşmamalısın." "Bana söylemediğin başka şeyler de var mı?"

"Bu yeterli değil miydi?"

"Fazlasıyla yeterliydi, ama başka bir şey var mı?"

"Yok."

"O zaman neye bulaştığımı biliyorum ve cevabım değişmedi. Bana inanmıyorsanız, bana sorun."

"Sana ne sorayım?"

"Bana evlenme teklif et."

"Bu şekilde değil. Onun buraya gelmesine bu kadar sinirlenmişken olmaz." "Yeri ve zamanı sen seç. Cevabımın ne olacağını zaten biliyorsun. olacak."

Kolunu uzattı ve Hannah ona doğru kıvrıldı, gitmediği, onu özel acısına dahil ettiği için rahatlamıştı. "Fikrini değiştirirsen seni buna mecbur tutmayacağım."

"Yapmayacağım."

"Hannah . . ."

"Nolan."

"*Hannah.*"

"*Nolan.*"

"Ne?"

"Kabaca sözümüz kesilmeden önce yaptığımız işe geri dönebilir miyiz?"

"Ne yapıyorduk?" dedi tatlı bir gülümsemeyle ve onu koşulsuz sevdiğini söylediğinde ona inanabileceği umudunu verdi. "Hatırlamıyorum."

Hannah Homer'ı rahatsız etmemek için yavaşça ve dikkatle hareket etti ve Nolan'ın kucağına oturarak kollarını boynuna doladı. Dudakları Nolan'ın kollarının bir santim kadar üzerinde gezinirken, "Şöyle bir şeydi Bu."

- - -

Cuma günü ikiyi biraz geçe Nolan aradı. "Hazır mısınız çocuklar?"

"Öyleyim," dedi Hannah, "ama Homer Junior sandığında seyahat etmekle ilgilenmiyor."

"Onu kucağınıza almanız için çok uzak ve ayrıca, eğer onu sandığa alıştıramazsak, çok şımaracak."

"Evet, bu konuda ..."

"Hannah . . ."

"Onun ağlamasını dinlemeye dayanamıyorum! Tek yaptığı kafeste ağlamak." "Çünkü bunu yeterince uzun süre devam ettirirse, senin ona Gelip onu kurtarın."

"O sadece bir bebek, Nolan. Benimle olması gerekiyor." "Bebeklerimize de böyle mi davranacaksın?"

Bütün hafta boyunca ilk kez Pazar gecesi yaptıkları konuşmaya atıfta bulunuyordu. "Belki ..."

"Anneleri siz olduğunuz için ne kadar şanslı olacaklar." "Ve sen de onların babası olacaksın."

"Seni ve şımarık veledi almak için birkaç dakika içinde orada olacağım. Kullanmaya niyetiniz olmasa bile sandığı getirin."

"Duydun mu Homer? Babam sandığı getirmemiz gerektiğini söylüyor." Yavru köpek acınası bir şekilde inledi.

"Bunu duydun mu?" diye sordu

Nolan'a. "Onu duydum. Sandığı getir."

"Acele edin. Gitmeye hazırız."

"On dakika içinde orada olun."

Nolan'a ihtiyacı olanı vermek için kalbini ve geleceğini tehlikeye attığından beri Hannah'nın duyguları bu hafta darmadağın olmuştu. Her gece onun yatağında uyumuş ve onunla tutkulu bir aşk yaşamıştı. Yavru köpeğe yardım etmiş ve hatta kendi payına düşen köpek çişini bile temizlemişti.

Yataktaki ve dışarıdaki yakınlığına rağmen, babasıyla karşılaşmasını yeniden yaşayarak ve söylediklerinin ne anlama gelebileceğini anlamaya çalışarak kendisinden milyonlarca kilometre uzakta olduğunu söyleyebilirdi.

Hannah tüm bu hafta sonunu ona ciddi olduğunu ve onunla bir hayat istediğini her şekilde kanıtlayarak geçirmeyi planlıyordu. Onun yarış tutkusu hakkında daha fazla şey öğrenmek ve takımdaki arkadaşlarıyla tanışmak için sabırsızlanıyordu.

On beş dakika sonra merdivenlerden çıktı ve ona söylediği gibi kapıyı çalmadan ön kapıdan içeri girdi. "Hazır mısın?"

"Evet." Hannah sandığı ona uzattı. "Bütün eşyaları içinde."

"Gördün mü, bir işe yarıyor."

"Homer sadece bunun için iyi olduğunu söylüyor. Değil mi dostum?" Homer onun çenesini yaladı ve onu güldürdü.

"Seni çoktan pençesine aldı bile. Bu durumun kontrolünü tamamen kaybettim."

"Senin hatan dostum," dedi yanından geçerken omzunun üzerinden, "en başta kontrolün sende olduğunu düşünmekti."

"Gerçek bu değil mi?"

- - -

Nolan gözlerini kızın mükemmel bir şekilde solmuş kot pantolonla kaplı kışının şımarık salınışına bıraktı. Kız ona sürtünmüş ve vücudundaki tüm sinir uçlarını ateşe vermişti. Ona yaptığı şey buydu.

Pazar gecesi ona söyledikleri hakkında durmadan düşünmüş ve aklını başına toplayıp fikrini değiştirmeden önce sözüne inanmak için duyduğu acı dolu özlem yüzünden neredeyse sakat kalmıştı.

Ön kapının kilitli olduğundan emin olduktan sonra onu kamyonete kadar takip etti ve sandığı ve spor çantasını kamyonetin arkasına yerleştirdi. Hannah'yı karısı ve çocuklarının annesi olarak düşünmek içini sık sık yaşamadığı türden bir özlemle dolduruyordu.

Öyle olsaydı onu suçlamazdı ama onun yozlaşmış ailesini ya da pek de parlak olmayan soyunu duyduğunda tiksintiyle kaçmamıştı. Aksine, tam tersini yapmış ve hayatındaki tüm çirkinlikleri görmezden gelme isteğiyle onu hayrete düşürmüştü. Babası bir konuda haklıydı, diye düşündü Nolan emniyet kemerini bağlarken. Kız onun için fazla iyiydi.

"Hayal kırıklığına uğramayın diye söylüyorum, kaldığımız yer çok lüks değil ama Junior'ın odaya girmesine izin veriyorlar."

"Nerede kaldığımız umurumda değil. Bebeğim Homer bizimle kalabildiği sürece sorun yok."

"Onu tam bir ana kuzusu yapacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki istiyorum. Amaç bu."

Nolan, sanki aptalca şeyler tarihinin en aptalca şeyini söylemiş gibi yüzünde beliren ifadeye güldü. O küçük tüy yumağını o kadar çok seviyordu ki komik bile değildi ama onun heyecan ve zevkle konuştuğunu görmek hoşuna gidiyordu. Günün sonunda, tutkuyla önemseydiği tek şey onun mutluluğuydu. Ve yavru köpekle onu çok mutlu ettiğini bilmek onu da mutlu ediyordu.

New Hampshire'a giden yaklaşık iki saatlik yolculuk boyunca, kullandığı araba, takım, yarış, pist, gerçekten ne kadar hızlı gittiği ve uyguladıkları güvenlik önlemleri hakkında sorular sordu. Özellikle son kısma takılmıştı, bu da onun gerçekten ne düşündüğünü merak etmesine neden oldu. Her neyse, bunu onunla paylaşmadı.

Takımla pizza yemek için tam zamanında geldiler. Baş kaportacıları Skeeter'ın yanı sıra Hannah, ekip şefi Dave, diğer mekaniker, pit ekibi ve her iki genç adamı da güldüren ve kızartan bir terim olan takımın "sürtükleri" olarak tanıtılan birkaç genç adamla tanıştı.

İkisinden daha genç olan Carl, "Temelde koşup getiriyoruz," dedi.

Pizza lezzetli ve bira soğuktu. Homer Junior, Hannah'nın kucağında kıvrılmış yatıyor, restoran çalışanlarının gözünden tamamen uzakta duruyordu. Gruptaki tek kadın olmasına rağmen Hannah, Nolan'ın arkadaşlarıyla başa çıkmaktan çok daha fazlasını yapıyor, sanki onları ezelden beri tanıyormuş gibi erkeklere sataşıyor ve onlarla tartışıyordu.

"İyi bir sporcusun," dedi pit ekibinden Deke, parti gece için dağılırken.

"Benim yedi kardeşim var Deke," diye cevap verdi. "Bana daha önce duymadığım hiçbir şey söyleyemezsin."

"O bir kaleci, Nolan," dedi Deke, zaten ona yarından fazla aşıktı.

Nolan kolunu ona doladı. "İnanın bana, biliyorum."

Aslında daha çok bir motel olan ve kapıları otoparka bakan otele doğru yöneldiler. Keşke rezervasyon yaptırmayı düşünseydi.

Riverside'da yarışırken normalde kaldıkları yerden daha iyi bir yer.

Hannah her şeyin en iyisini hak ediyordu.

"Üzgünüm, burası biraz döküntü."

"Temiz mi?"

"Evet."

"Önemli olan tek şey bu. Bunun için endişelenmeyin. Her hafta sonu Candlewick Inn olamaz."

"Keşke öyle olabilseydi."

"Burada birlikteyiz ve Homer'ımız var. Başka neye ihtiyacımız var ki?"

Nolan çantalarını kapının içine bıraktı. "Jakuzi ve şömine iyi olurdu."

"Yatağı var," dedi Hannah imalı bir şekilde. "Gerçekten büyük bir yatak." "Sahip olduğu tek şey bu."

"Dediğim gibi, başka neye ihtiyacımız var?"

Kadının sözleri doğrudan adamın fermuarında sertleşen sikine yöneldi. "Veledi işemesi için dışarı çıkaracağım."

"Ona öyle deme," dedi Hannah, mutlu Homer'ın yüzüne öpücükler serpiştirerek.

Nolan dokuz kiloluk bir köpek yavrusunu kıskanacağı bir senaryoyu hiç hayal etmemişti. "Onu bana ver."

"Babanla git ve işini hallet, sonra da yanımda uyuyabilirsin."

"Kafeste uyuyor." "Benimle uyuyor."

Nolan tasmayı Homer'ın minik tasmaına taktı. "*Kafes*." "Ya benimle gelirsin ya da seninle yatmam."

Eğer kızın bu kadar sevimli olduğunu düşünmeseydi, tartışmaya girebilirdi. Ama kaybettiği bir savaşı gördüğünde anlardı. "Hadi *Homer*. Dışarı çıkalım da ikimiz de annenin biraz ilgisini çekelim."

"Çok daha iyi," dedi Hannah onu daha da sertleştiren tatlı bir gülümsemeyle. Dudaklarının ince kıvrımıyla bunu nasıl yapmıştı?

Homer sonunda bacağını kaldırıp bir saat gibi gelen bir süre boyunca işemeden önce park yerindeki her çalıyı koklamakla vakit geçirdi. Yatakta onu bekleyen Hannah'yı düşünmek Nolan'ın kasıklarındaki zonklamayı şiddetlendirdi. "Kendine zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Biz erkeklerin birbirimize destek olmamız gerektiğini biliyorsun ve onun ilgisini bu kadar çok talep ederek bana yardımcı olmuyorsun. Onu sana getirenin ben olduğumu unutma. Belki de cırt cırtlı bebek rolünü hafifleterek bana teşekkür edebilirsin, ne dersin?"

Homer ona küçümseyerek baktı ve sadık Hannah'sının dönüşünü beklediği odaya doğru yoluna devam etti. Üzücü olan, Nolan'ın da onun odada kendisini beklediğini bildiği için aynı heyecanı hissetmesiydi.

Odaya girdiklerinde banyodaki gece lambasından sızan belli belirsiz bir parıltı dışında tüm ışıkların kapalı olduğunu gördüler. Nolan'ın Hannah'nın yastığın üzerine serpilmiş siyah saçlarını görmesine yetecek kadar ışık vardı.

Homer sızlandı, Hannah'yla birlikte yatağa kaldırılmak istiyordu. Nolan tasmayı çözdü ve ona istediğini verdi.

Homer kendi koca ayaklarına takılarak yatağın üzerinden ona doğru koştu ve yüzünü yaladığında Hannah'nın kıkırdamasına neden oldu. "İşte benim tatlı oğlum."

"Diğeri de burada," dedi Nolan gömleğinin düğmelerini açıp çıkarırken.

"Baban biraz kıskanç hissediyor Homie, sen uyusan da ben de ona biraz ilgi göstersem nasıl olur?"

Nolan banyoya girerken, "Seni duyabiliyorum," diye mırıldandı.

Dişlerini fırçalarken Hannah'nın yumuşak kahkahalarını ve Homer'ın küçük hırıltılarını dinlemek çok komikti.

O banyodan çıkıp yatağa girdiğinde, Hannah Homer'ı yastıklardan birinin üzerinde küçük bir topun içine yerleştirmişti.

"İşi bittiğinde yere yığılması çok sevimli," dedi. "Nefes alma şeklinin sevimli olduğunu düşünüyorsunuz."

"Evet, o da var."

Nolan ona doğru uzanarak, "Bence nefes alma şeklin çok tatlı," dedi.
"Vay anasını! Altında tamamen çıplak mısın?"

"Öyleyse ne olmuş?"

"Aman Tanrım. Buraya gel, olur mu?"

"Madem bu kadar nazıkçe sordun." Homer'ı rahatsız etmemek için dikkatlice hareket ederek büyük yatağın Nolan'ın tarafına geçti.

"Yani yatağın bir yarısını o, diğer yarısını biz mi alacağız?"

Ona doğru kıvrıldı, göğüsleri adamın yan tarafına yaslandı, kolu adamın göbeğindeydi ve pürüzsüz, ipeksi bacağı onunkinin arasından kayıyordu. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır, ben iyiyim."

Hannah'nın kahkahası onu heyecanlandırdı ve tahrik etti. "Bana ve Homer saplantıma katlandığınız için teşekkür ederim."

"Bu benim yarattığım bir karmaşa."

"Doğru, yani kendinden başka suçlayacak kimse yok."

Onu gıdıkladı ve ciyaklamasına neden oldu.

"Dur! Bebeği uyandıracaksın."

"O zaman seni sakinleştirmenin bir yolunu bulsam iyi olacak." Onu çekiştirerek üzerine yatırdı ve iki saniye içinde umutsuzluğa kapılıp zonklamasına neden olan derin, yakıcı bir öpücükle ağzını yakaladı.

"Ekibimin çoğu bir geceden sonra sana aşık oldu," diye fısıldadı, odağını göğüslerine kaydırmadan önce boynunu ve boğazını öpmek için oturdu. Onları iri, pürüzlü elleriyle kavrayarak kızın dipsiz kara gözlerine baktı.
"Onlar için çok kötü, sen tamamen benimsin."

"Evet, Nolan," diye fısıldadı, kollarını ona dolamıştı. "Tamamen seninim."

Tatlı meme ucunu ağzına aldı ve aynı anda diğerini parmaklarının arasında hafifçe sıkıştırarak onun nefesini kesmesini sağladı. "Şşş. Bebeğini uyandırma."

Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu ve adam onu hiç bu kadar sevmemişti. Kız kucağında kıpırdanıyor, adamın şehvetten kör olmasına neden oluyordu. "*Hannah ...*"

Elini sikinin etrafına sararak onu ıslak sıcaklığına doğru yönlendirdi. "İstedğin bu mu?"

"Hiçbir şeyi istemediğim kadar çok."

İşkence edercesine santim santim üzerine indi ve dar kanalının içine tamamen oturduğu anda onu kaybetmemek için toplayabileceği her şeyi aldı.

"Tanrım, bu çok ateşli," diye fısıldadı.

"Çok iyi hissettiriyor." Kalçalarını hareket ettirerek onları cennete doğru yavaş bir yolculuğa çıkardı.

Nolan onun kışının yanaklarını kavradı ve tekrar tekrar içine girerken sıkı.

Göğüsleri göğsüne sürtünüyor, meme uçlarının sert noktaları onu daha önce hiç yaşamadığı kadar ateşli bir ihtiyaç seviyesine çıkarıyordu.

Onunla sevişirken, hiç şüphesiz diğer tüm kadınlar için mahvolduğunu biliyordu. Onun için tek kadın oydu. "Seni seviyorum, Hannah. Seni çok seviyorum."

"Seni de seviyorum. Hem de çok." Bu, kulağına karşı nefes nefese bir sesle söylendi ve bu, taşaklarının ağrmasına ve kışını kavrayıp ona pompalarken aletin daha da sertleşmesine neden olan zincirleme bir reaksiyonu patlattı.

Önce bitiş çizgisine takıldı, iç kasları ondan patlayıcı bir salınım sağarken ağladı.

Homer, tutkunun sancıları içindeyken bile onları güldüren bir havlama sesi çıkardı.

Zor nefes alan Hannah ağlayana kadar güldü. "Onu ömür boyu yaralı bıraktık."

Nolan onun gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı. "Buna alışsa iyi olur."

Hannah'nın başı adamın omzuna düştü ve adam Hannah'nın içinde zonklamaya devam ederken ona daha sıkı sarıldı.

Adam yastıklara yaslanıp onu da yanına aldı ve kadın, adam hâlâ içindeyken uykuya daldı. Tam da olmak istediği yerdeydi. hayatının geri kalanı. Onun kollarındayken başka hiçbir şeyin önemi yoktu; ne beleşçi ailesinin ne de zor yetiştirilme tarzının. Belki onun için yeterince iyi değildi ama gitmesine izin verirse lanetlenirdi. Yakında onu sonsuza dek kendine ait kılacaktı.

BÖLÜM 28

Dün gece yine rüya gördüm. Her zaman gördüğüm rüyanın aynısıydı. Caleb, Homer'la birlikte oradaydı ve beni bekliyorlardı. Ama bu sefer Nolan da oradaydı. Bana elini uzattı. Caleb da aynısını yaptı. Ona ve Nolan'a baktım. Sonra ikisinin de elini tuttum ve beni yönlendirmelerine izin verdim. İleri. Rüyanın bu versiyonundan tam olarak ne çıkarmam gerektiğinden emin değilim, ama görünüşe göre kalbimde her ikisi için de yeterince yer var.

-Otuz beş yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

TErtesi gün, zaman denemeleri için piste gitmeden önce ekiple birlikte yapılan hızlı bir kahvaltıyla başlayan bir faaliyet çılgınlığıydı. Nolan'ın geçen sezon onları beş galibiyete taşımasının ardından gelen sponsor parası sayesinde araçta kısa süre önce yaptıkları yükseltmeleri test ettiler.

Hannah ve Homer'ı -Nolan'ın öğle yemeği için ara verilene kadar motel odasındaki sandığında kalmasını önermesine rağmen gelmişti- tüm aksiyonu görebileceği ama ekibe yakın kalabileceği tribünlere yerleştirdikten sonra koruyucu giysilerini giydi ve işe koyuldu. Kadının hâlâ orada olduğundan emin olmak için sürekli kontrol etmek isterken yaptığı işe odaklanmak büyük çaba gerektiriyordu.

Güvenlik kontrollerini yaparken ve pist koşullarını gözden geçirirken, onun kendisini izlediğini bilerek dikkatinin dağılmasına engel olamıyordu. Bu ona heyecan veriyordu.

hayatının bu önemli yönünün bir parçası olmak isteyecek kadar önemseydiğini bilmek

-Ve onun incinmesiyle ilgili korkularını bir kenara bırakıp buraya gelip neler olduğunu görmesini. Onu diğer pek çok şey için olduğu gibi bunun için de seviyordu.

"Nolan," dedi Skeeter nefesinin altından. "Hanımına bakmayı bırak ve dikkatini ver."

"Ona bakmıyorum."

"Evet, öylesin. Şimdi kes şunu ve kafanı oyuna ver."

Pisti, bir antrenman yarışına katılmayı kabul eden diğer beş ekiple paylaşıyorlardı.

Nolan kaskını takıp arabaya binmeden önce ona göz kırptı. Kaskını taktığı anda, elindeki işe tamamen konsantre olabilmek için diğer tüm düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Direksiyon başında yapacağı yanlış bir hareket takım için felaket anlamına gelebilirdi, kendisi için ne anlama geleceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Ve Hannah izlerken, tek istediği ona bu işin heyecanını göstermekti.

gereksiz drama olmadan kovalamaca.

Birkaç antrenman turu atıldılar, her araba pozisyon için yarıştı. Gaza basıp önündeki arabayı geçmek için hamle yaptığında, içinden bir adrenalin fişkırdı. Bu dünyada onu yarış kadar ateşleyebilecek başka bir şey daha vardı ve o da tribünde oturmuş onu izliyordu. Ona iyi bir gösteri sunmaya kararlı bir şekilde düzlükte pedala bastı.

- - -

Hannah, Nolan'ın beyaz arabasının, yan tarafında kırmızıya boyanmış büyük 18 rakamıyla, saatte bin mil gibi görünen bir hızla diğerlerinin arasından geçişini izlerken ağzı kurumuş, elleri ıslanmıştı. O kadar hızlı gidiyor olamazdı ama ne önemi vardı ki? Bu hızda, en ufak bir yanlış hesaplama kesin ölümle sonuçlanırdı.

O ölecekti. Bu his onu bir gelgit dalgası gibi sarmış, tarifsiz bir korkuya boğmuştu. Bunu tekrar yapamazdı. İkinci kez hayatta kalması mümkün değildi.

Homer kucağında kıpırdandı, arabanın tiz sesinden rahatsız oldu. arabalar kükreyerek yanlarından geçerken motorlar. Birisi yeşil bayrak salladığında arabalar kısa süreliğine gözden kaybolurken gaz dumanı ve toz havayı doldurdu. Ve sonra, inanılmaz bir şekilde daha önce olduklarından daha da hızlı hareket etmeye başladılar.

Nolan erken bir liderliğe yükseldi, arabası oval pistin virajlarında kelimenin tam anlamıyla uçtu ve bir hız, renk ve egzoz bulanıklığı içinde onu tekrar geçti.

Hannah nefes alamıyordu. Korku onu alüminyum tribün koltuğuna perçinledi.

Oradan hemen çıkmak istiyordu ama bunun için hareket etmesi gerekiyordu ve bunu yapacak gibi görünmüyordu.

Ölecekti ve o da bunu görecekti. En azından Caleb öldüğünde, onun önünde gerçekleşmesini izlemek için orada olmamıştı.

Elleri titriyordu ve ancak Homer bir rahatsızlık çığlığı attığında onu ne kadar sıkı sıkıya tuttuğunu fark etti.

Skeeter onun yanına indi. "O bir şey değil mi? Şunun gidişine bakın! Doğuştan yetenekli." Hannah'ya baktı ve bir an duraksadı. "Tatlım, ne var Yanlış mı? Ağartıldıktan sonra çarşaf gibi bembeyaz olmuşsun."

"Ben, um I" O daha kelimeleri söyleyemeden, Nolan'ın önündeki araba ağır çekimde kontrolden çıkıp havaya uçtu. Nolan'ın arabanın iki kez takla atıp kaputunun üzerine inmeden önce etrafından dolaşmasını izlerken boğazına bir çığlık takıldı.

İnsanlar, kurtarma araçları ve kamyonlar aksak arabaya doğru koşarken sarı bayrak sallandı.

"Lütfen," diye fısıldadı Hannah. "Buradan çıkmam gerek."

Skeeter büyük bir övgüyle tek kelime etmedi. Sadece ayağa kalktı ve kızın elini tutarak onu tribünden dışarı, eğer önden gitmeseydi asla fark edemeyeceği bir yan çıkışa doğru götürdü. Otoparka girdiklerinde durdu, hâlâ kızın elini tutuyordu. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Lütfen motele geri dönebilir miyim?"

"Nolan'ı beklemek istemiyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Burada olmaz. Burada olamam."

"Neye ihtiyacın varsa, tatlım. Seni kendim geri götüreceğim. Anahtarlarımı alayım ve çocuklara nereye gittiğimi söyleyeyim."

"Burada olmana gerek yok mu?"

Ona gülümsedi. "Hayır, bana sadece araba parçalandığında ihtiyaçları oluyor, o da direksiyonda Nolan varken neredeyse hiç olmuyor. O gerçekten iyidir. Bu benim kamyonetim. Hemen döneceğim."

Hannah, Nolan'ın gerçekten iyi bir sürücü olduğunu kendi gözleriyle görmüştü ama onu izlerken hissettiği mutlak kesinlik duygusu yarış onu panik içinde bırakmıştı. Bir şekilde, bir şekilde

Caleb'ı kaybetmekten kurtulamazdı. Kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da sevdiği adamı kaybetmeyi bir daha asla kaldıramayacağıydı.

Skeeter'ı beklerken Homer'ı çişini yapabilmesi için yere bıraktı ve sonra tatlı yüzünü okşamak için kucağına aldı. Nolan'la istediği geleceğin, düzenli olarak bu tür bir korkuyla yaşamak anlamına geliyorsa olmayacağını fark ettiğinde yüzünden serbestçe akan gözyaşlarını yaladı. Caleb'in görev süreleri boyunca bunu zaten yapmıştı ve bunun yaşanacak bir yol olmadığını keşfetmişti.

Skeeter başka bir kapıdan çıktı ve koşarak ona doğru geldi, kamyonetinin kilidini açtı ve kapıyı tuttu. "Daha temiz olmadığı için üzgünüm. Misafir beklemiyordum."

"Sorun değil," dedi Hannah. "Bıraktığın için minnettarım."

Motele kadar olan kısa mesafeyi sadece Homer'ın ara sıra çıkardığı havlamalarla bozulan bir sessizlik içinde gittiler.

Skeeter, Nolan'la paylaştığı odanın kapısına yanaştığında kamyoneti park etti. "Bu beni ilgilendirmez Hannah, eğer haddimi aşıyorsam söyle de unutayım, ama o çocuk Senin için çıldırıyor ve ondan yarışları bırakmasını istesen, bu seni elinde tutması anlamına gelecekse bunu bir saniyede yapar."

"Bunu asla yapmam, Skeeter. O bunu seviyor. Bunu konuşmalarından anlıyorum. Dün gece ve bugün pistte sizinle geçirdiğim vakitte de bunu görebiliyordum. Bu onun kanında var."

"Sen de öylesin."

"Yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama ondan olduğundan başka biri olmasını isteyemem. Bir gün bunun için benden nefret eder."

"Bence onu küçümsüyorsunuz ve onun sizin için ne kadar önemli olduğunu hafife alıyorsunuz."

"Bıraktığın için teşekkürler, Skeeter. Gerçekten minnettarım." "Anahtarın yanında mı?"

Hannah başıyla onayladı ve kapının koluna uzandı. Bir gece önce büyük bir mutluluk yaşadıkları odaya doğru attığı her adım bin millik bir yürüyüş gibi geliyordu. İçeri girince Homer'la birlikte yatağa kıvrıldı ve kalbinin hızla çarpmasını durdurmak için kendini zorladı.

Ne kadar yavaş nefes almaya çalışırsa çalışsın ya da başka bir şey düşünmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, beyni o anki kesinliğe sabitlenmişti.

onun yarışını izlerken aklına gelmişti. Onu da kaybedeceği düşüncesiyle hıçkırıklar bedenini sarstı ve gözyaşı kalmayana kadar ağladı.

Nolan'ın kapıyı çılgınca çaldığını duyunca uyuyakaldığını fark etti. "Hannah! Kapıyı aç. Anahtarım yanımda değil."

Homer öfkeyle uludu ve bağırdı.

"Şşş. Sorun yok." Onu okşadı ve ayağa kalktı, kapıya gidip çekerek açarken saçlarını düzeltti.

"Tanrım, Hannah." Hâlâ üzerinde yamalar olan tulumunu giyyordu ve saçları sanki kaskını çıkarıp ona doğru koşmuş gibi dağınıktı.

"Ağlıyordun. Çok özür dilerim. Skeeter bana üzgün olduğunu söyledi. Ben iyiyim. Bak. Önümdeki araba kaza yaptı ama ben tamamen iyiyim."

İyi olmasına rağmen -bu sefer- bir gün iyi olmayacağından emin olduğu için kendini ölü gibi hissediyordu. "Biliyorum. Bunu görebiliyorum."

Ellerini kızın yüzüne koyarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Ne düşünüyorsun? Lütfen söyle bana. Her neyse, üstesinden geleceğiz, ama benimle konuşmazsan hiçbir şey yapamam."

Gözlerinden yaşlar süzülürken boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Her ne kadar istemese de, onu kendisine tamamen aşık etmeyi başaran bu harika, güzel adamı kaybetme düşüncesiyle ağlamaktan kendini alamadı.

"Ağlama, tatlım. Buna dayanamam. Seni bu kadar üzüyorsa artık yarışmayacağım."

Hannah başını salladı. "Hayır. Öyle söyleme. Onu seviyorsun."

Gülümseyerek başını inançsızlıkla salladı. "Onu seni sevdiğim kadar bile sevmiyorum."

"Hayatının bu kadar büyük bir parçası olan bir şeyden vazgeçmeni isteyemem." "Hannah ..." Açık kalan kapıyı kapattı ve onu

onun kollarına. "Sensiz yaşayamayacağım tek şey sensin. Yapma. Bunu şimdiye kadar biliyor muydun? Takımın mekanikerlerinden biri olarak son derece mutluydum ve bir daha asla şu anki kadar harap görünmeyeceğin anlamına geliyorsa bu role geri dönmekten son derece mutlu olacağım."

"Berbat durumdayım. Biliyorum."

"Bebeğim, her zamanki gibi harikasın, ama beni öldüren gözlerindeki harap bakış."

"Orada öleceğine dair kesin bir his vardı içimde. Bu çok gerçek ve çok derindi."

Onu yatağa oturması için cesaretlendirdi ve önünde diz çökerek ellerini tuttu ve her birini öptü. "Ben ölmeyeceğim, Hannah. O kadar yaşlanacağım ki, sırf benden kurtulabilmek için ölmüş olmamı dileyeceksin."

"Asla."

"Sırf yanıldığını kanıtlamak için o kadar uzun yaşayacağım ama artık yarışmayacağım."

"Peki ya takım ne olacak? Onlar sana güveniyor-"

Onu öptü, dudaklarını onunkilere bastırdı, ta ki omurgasındaki nişastanın bir kısmı gidene kadar. "Deke benim yedek şoförüm. Biraz daha pratik yaparsa, o da en az benim kadar iyi olacak."

"Ve bir gün seni sevdiğin bir şeyden vazgeçmeye zorladığım için benden nefret etmeyecek misin?"

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlamıyorsun. Sadece seni mutlu etmek ve içini rahatlatmak için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını kanıtlamam için bana bir şans veriyorsun." Tekrar dudaklarına odaklanmadan önce yanaklarındaki gözyaşlarını öptü. "Tüm bunların nereden geldiğini anlıyorum tatlım. Anlıyorum ve beni çoğu insanın güzel bulduğu bir şeyi yaparken görmenin senin için ne kadar zor olacağını tahmin edemediğim için üzgünüm. tehlikeli."

"Çoğu akli başında insan."

Bu da onu güldürdü. "Bir dakika orada kal." Hâlâ dizlerinin üzerinde, spor çantasına uzandı ve bir yan bölmenin fermuarını açacak kadar yaklaştırdı. Küçük siyah bir kutu çıkardı ve ona döndü.

"Bu da ne?" "Bir dakika bekle."

"Bir dakika bile beklemek istemiyorum. Ne olduğunu bilmek istiyorum."

Gülerek başını onun göğsüne yasladı ve sonra kalbi gözlerinde ona baktı. "Seninle gerçekten bir iş yapacağıma inanamıyorum."

"Sürprizlerle başa çıkma konusundaki tam ve mutlak yetersizliğinizle hayat." Kutuyu açtı ve kızın dizine yerleştirdi. "Genelde soru önce, yüzük sonra gelir ama senin *sorunlarını* göz önünde bulundurarak yol."

Hannah, klasik bir dekor içinde zarif bir pırlanta görünce nefesi kesildi. Önce yüzüğe, sonra ona ve sonra tekrar yüzüğe baktı. "Bu nereden geldi?"

"Büyükanнемindi. Yıllardır doğru kadının gelmesini bekledim. Uzun zamandır, karşıma çıkabilecek tek doğru kişinin sen olduğunu biliyordum. Sana evlenme teklif etmek gibi bir planım yoktu. ama sanırım bu seninle işlerin planladığım gibi gitmediği son sefer olmayacak. Hannah, benimle evlenip bir aile kuracak ve benden bıkacak kadar yaşlanacak mısın?"

Ona bakarken bir kez daha nefes alamıyor gibiydi. "Cevabına güvenebileceğime dair bana söz vermiştin."

"Evet," dedi gözyaşlarının arasından gülerek. "Evet, seninle evleneceğim." Parmaklarıyla adamın saçlarını taradı ve miğferinden dolayı dağılmış olan saç tellerine bir düzen getirdi. "Buna bir daha sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Sen karşıma çıkıp önümde hâlâ koca bir hayat olduğunu gösterene kadar pek çok şeyden vazgeçmiştim." Ellerini adamın yüzüne koyarak dudaklarını onunkilere değdirdi.

"Aşkın bana kendimi dünya tarihindeki en şanslı adam gibi hissettirdi." Kollarını ona doladı ve ayağa kalkıp tekrar üzerine indiğinde onu yataktan kaldırdı. "Bekle! Yüzük." Yere düşen kutuyu almak için uzunca bir süre kızın üzerinden kalktı ve yüzüğü çıkarıp kızın sol eline taktı. "İşte oldu. Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Ben de tam seni bu lanet şeyden nasıl çıkaracağımızı soracaktım." Sabırsızca tulumu çekiştirdi, bu da Homer'ı uyandıracak kadar yüksek sesle gülmesine neden oldu, Homer öfkeli bir ulumayla kendine geldi.

Hannah ve Nolan kahkahalara boğuldular ve o anda hissettiği ezici sevinç az önceki korkuyu unutturdu. İkinci şansını elde etmişti ve bunun her dakikasının tadını çıkarmayı planlıyordu.

EPILOG

Yine nişanlandık. Nolan beni yaşlı bir adam olarak delirtecek kadar uzun yaşayacağına söz verdi. Bunu ve birlikte yaşayacağımız diğer her şeyi dört gözle bekliyorum. Bu neşeli günde Caleb'a da beni yeniden sevmekte özgür bıraktığı için minnettarım.

Ben de onu her zaman seveceğim ve birlikte geçirdiğimiz o değerli zamanı asla unutmayacağım.

-Otuz beş yaşındaki Hannah Abbott Guthrie'nin günlüğünden

Lincoln Abbott bilgisayarını yeni kapatmış ve çıkmak için ayağa kalkmıştı ki kayınpederi topallayarak ofise geldi. Bir şişe şampanya taşıyor ve kocaman gülümsüyordu.

Şişe büyük bir gürültüyle Lincoln'ün masasına düştü. "Nişanlandık, dostum! Elmaları nasıl buldun? Bitmiş bir pil ve kızımızın parmağında bir yüzük!"

"Koltuk değneklerin nerede?"

"Canları cehenneme! Buraya kutlamaya geldim!"

Ringo ve George köşedeki yataklarından başlarını kaldırıp tüm bu gürültünün ne olduğunu görmek istediler. Elmer'ı görünce, en sevdikleri arkadaşlarından birini selamlamak için ayağa kalktılar. Her zamanki gibi ceplerinde ikisi için de bisküvi vardı.

Elmer'ın coşkusu karşısında eğlenen Lincoln gülümsedi ve başını salladı. "Ben de hâlâ inanamıyorum. Sanırım muhabbet kuşları seni görmeye gelmişler."

"Gerçekten de öyle ve müthiş bir kutlama yaptık." Elmer, Lincoln'ün masasının önüne oturdu. "Benim için ne anlama geldiğini anlatamam.

küçük kızım yine kulaktan kulağa gülümsüyor. Bunu görece kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Molly ve ben dün gece bunun hakkında konuşuyorduk.

Bu kadar çabuk nişanlanmalarına şaşırdınız mı?"

"Biraz, ama dedikleri gibi, çocuk istiyorlar ve daha da gençleşmiyorlar. İkimiz de mükemmel uyumu bulmanın ve birlikte bir hayata başlamak için beklemek istememenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz."

"Evet, var." Lincoln Molly Stillman'a bir kez bakmış ve onun tüm planlarını değiştireceğini hemen anlamıştı.

Elmer öne eğilerek şampanyanın mantarını patlattı ve köpüren şampanyayı Lincoln'ün masasındaki iki kahve fincanına boşalttı. "Umarım temiz."

"Daha bu öğleden sonra duruladım."

Elmer içkilerden birini Lincoln'e uzattı. "İkiye iki," dedi kupasını kaldırarak.

Lincoln kupasını Elmer'inkiyle tokuşturdu. "Yuvarlanıp gidiyoruz." "Sırada kim var?" Elmer şampanyanın tadını çıkarmak için arkasına yaslanırken sordu.

"Ben de bunu düşünüyordum. Aralarından seçim yapabileceğimiz epey bir olasılık listemiz var. Çok ciddi ve odaklanmış Hunter'ımızın gözünün lokantadaki Megan'da olduğunu fark ettim."

Elmer'ın beyaz kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Huysuz Megan mı?" "Tek ve biricik."

"Hmm, bu eşleşmeyi onayladığımdan emin değilim. Avcımıza layık olduğuna karar vermeden önce ona daha yakından bakmam gerekecek. Elinde başka ne var?"

"Max ve Chloe'nin bebek doğmadan önce kendilerini toparlamaları için biraz *yardıma* ihtiyaçları olabilir."

"Oraya gitmeden önce onu üniversiteden çıkaralım." "İyi noktaya değindin. Bir de Ella var."

Elmer sandalyesinde biraz daha dik oturdu. "Ne olmuş ona?"

"Homer'ın evinde Gavin Guthrie'ye nasıl baktığını gördün mü?"

Cenaze mi? Eğer bu ciddi bir aşk yaşayan bir kız değilse, o zaman benim on çocuğum yok demektir." "Vay, vay, vay... Bu oldukça ilgi çekici.

Gavin iyi bir adam.

Her şeyiyle kardeşi gibi bir adamdı ve ailede bir Guthrie daha olmasını çok isterim."

"Henüz o *nokta*ya geldiğinden emin değilim. Zavallı adam cehennemi

yaşadı ve bu biraz incelik gerektirecek. Biraz pratik yapmak isteyebiliriz.

Onlara geçmeden önce biraz daha teknik çalışalım."

"İyi bir noktaya değindin. Will ve Hannah ile acemilik şansımız yaver gitti ve boyumuzdan büyük işlere kalkışmak istemeyiz."

"Allah korusun."

Elmer seçeneklerini düşünürken şampanyasından bir yudum aldı. "Bu bizi nereye götürüyor?"

Lincoln büyük deri koltuğunda arkasına yaslandı ve ayaklarını masaüstüne dayadı. "Colton."

İlgisini çektiği belli olan Elmer, "Anlat," dedi.

"Cameron ve arkadaşı Lucy'nin web sitesini bize sundukları günü hatırlıyor musunuz?"

"O gün Will'le tekrar bir araya gelip gün batımına doğru kaçtıkları gündü."

"Doğru. Molly ve ben Lucy'yi yemeğe davet ettik ve Colton da bize katıldı. İkisi hemen kaynaştı ve Colton yemekten sonra onu otele kadar geçirmeyi teklif etti. Böyle bir kıvılcıma müdahale etmek bana düşmezdi, bu yüzden doğal olarak teklifini kabul ettik. O zamandan beri liseden beri bıraktığı sakallarını kesti, saçlarını kesti ve birkaç hafta sonunu geçirmek için köpeklerini bize *bıraktı*. O gecedan beri Lucy hakkında tek kelime etmedi, ama hesaplırsanız-"

"Bunu bana şimdi söylediğine inanamıyorum! Yapacak işlerimiz var! Cameron'ın her arkadaşı-" "-

bizim de arkadaşımızdır."

"Sen söyledin! Peki planımız ne?"

Lincoln masaüstünden bir broşür aldı ve Elmer'a uzattı. Elmer kağıdı aldı ve taradı, yüzü kıpkırmızı oldu.

Lincoln tamamen bekliyordu. "Bu da ne böyle?"

"New York'ta yaklaşan bir konferans."

"Bunu görebiliyorum. Ben *şeylerden* bahsediyorum."

"Bunlar her yaştan insan için ' zevk yardımcıları'."

"Tanrı aşkına..."

Lincoln kendini beğenmiş bir gülümsemeye, "Denemeden eleştirme," dedi.

"Kendine dikkat etsen iyi olur evlat. Kızımı senden almak için henüz çok geç değil."

Elmer'ın telaşlı tepkisi Lincoln'ü güldürdü. "Sanırım bunun için on çocuk geç kalmış olabilir."

"Hala nefes aldığım sürece çok geç kalmış sayılmam." Kâğıdı tekrar masanın üzerine fırlattı. "Bütün bunların Colton'la ne ilgisi var?"

"Kendisinden konferansa katılmasını ve bu ürün grubunu mağazada sunup sunmamamız gerektiğine karar vermemde bana yardımcı olmasını isteyeceğim."

"O şeyleri mağazama getirmek mi istiyorsun?"

"Bunun için felç geçirmeyin. Bu mal çok satıyor ve en azından bunu araştırmamak için deli olmamız gerekir."

"Colton'ı gönderme fikrini sevdim ama ürün hattına ikna olmadım."

"Bunu yarım bir zafer olarak kabul edeceğim."

"Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi?"

"Patrick'in kızını web sitesi yapması için işe almak kimin fikriydi? mağaza mı? Ve nasıl sonuçlandığına bir bak. Will'i hiç daha mutlu gördün mü?" "Hannah'nın piliyle oynamak benim fikrimdi," diye homurdandı Elmer.

"Birer birer berabere kaldık. Eğer Colton ve Lucy arasında bu iş olursa, bu benim haneme yazılır çünkü o Cameron'ı geçti."

Elmer, Lincoln'ün mantığı karşısında gözlerini devirdi. "Colton'ın New York'ta bir zevk yardımı konferansına gitmek isteyeceğini nereden çıkardın? Bunun akçaagaç şurubuyla ne ilgisi var?"

"Hiçbir şey. Bu konferansla ilgili olmayacak, Elmer. Eğer o fırsatı kaçırmazsa, her fırsatta görmek için kaçtığı kişinin Lucy olduğunu teyit etmiş olacağız."

"Bu ürünleri mağazamızda hayal edemesem de iyi bir noktaya değindiniz."

"O kısmı bana bırak."

"Memnuniyetle."

"Yani bir planımız var?"

Elmer kupasını kaldırdı. "Bu bir plan. Hadi üçe çıkalım."

- - -

*Elini Tutmak İstiyorum'u okuduğunuz için teşekkürler! Colton ve Lucy'nin hikâyesini anlatan üçüncü kitap *I Saw Her Standing There* için Kasım 2014'ü bekleyin.*

I Saw Her Standing There şimdi tüm büyük perakendecilerden ve marieforce.com/books/the-green-mountain-series adresinden ön sipariş

verilebilir. Sakla

I Saw Her Standing There kitabının 1. bölümünü okuyun.

Elini Tutmak İstiyorum'u bitirdiðinize göre, Hannah ve Nolan'ın hikâyesini tartışmak için facebook.com/groups/IWantToHoldYourHand adresindeki Okuyucu Grubuna katılın. Bireysel kitap gruplarında spoiler'a izin verildiğini ve teşvik edildiğini unutmayın, bu nedenle kitabı okumadan katılmayın. Ayrıca şu adresteki Green Mountain Okur Grubuna da katılın Dizi haberleri ve diğer güncellemeler için facebook.com/groups/GreenMountainSeries! Seri grubunda spoiler vermeyin lütfen. Ayrıca yeni kitaplardan haberdar olmak için marieforce.com adresindeki posta listeme katılabilir ve marie@marieforce.com adresinden benimle iletişime geçmekten çekinmeyin.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bir savaş dulu hakkında kitap yazmaya hazırlanırken, 20 Eylül 2006'da Bağdat, Irak'ta eşi ABD Ordusu Yedek Kuvvetlerinden (Aktif) Başçavuş Robb G. Needham'ı kaybeden Cait Needham ile bağlantı kurdum. Cait beni kocası Uzman Çavuş William L. Bailey'i 20 Mayıs 2006'da Bağdat'ta kaybeden Dee Baily ile tanıştırdı. William L. Bailey'i 26 Mayıs 2007'de Irak'ta ve eşi Yüzbaşı Daniel W. Eggers'ı 29 Mayıs 2004'te Afganistan'da kaybeden Yarbay Rebecca Eggers'ı da. Bu cesur kadınların her biri kayıplarına ve hayatlarını yeniden inşa etme yolculuklarına ilişkin samimi ayrıntıları cömertçe paylaştılar. Onlara minnettarım ve hizmetleri ile kendilerinin, eşlerinin ve ailelerinin ülkemiz adına yaptıkları muazzam fedakârlıklar için müteşekkirim. Rebecca aynı zamanda Caleb'in ordu kariyerinin ayrıntılarıyla ilgili büyük yardım ve doğru anladığımdan emin olmak için kitabı okudum. Teşekkürler, Rebecca!

Mektup'u okudum ve inanılmaz derecede etkilendim: Karlı profesyonel futbol kariyerini bırakarak 11 Eylül sonrasında orduda komando olarak görev yapan Uzman Erbaş Pat Tillman'ın eşi Marie Tillman'ın kaleme aldığı *The Letter: My Journey Through Love, Loss and Life* adlı kitabı okudum ve *inanılmaz* derecede etkilendim. Tillman 22 Nisan 2004 tarihinde Afganistan'da öldürüldü ve ölümünden sonra onbaşılığa terfi ettirildi.

Ayrıca *Maddy için İki Öpücük'ü* de tavsiye ederim: Matthew Logelin'den *Bir Kayıp ve Aşk Anısı*; Jennifer Gardner Trulson'dan *Beni Bıraktığın Yer*; Jackie Hance ve Janice Kaplan'dan *Seni Tekrar Göreceğim*; ve *Boots on the Ground by Dusk: Mary Tillman'dan Pat Tillman'a Övgü*.

Bob Cupp'a araba yarışı detaylarındaki yardımları ve Skeeter karakteri için gerçek hayattan yem sağladığı için teşekkür ederim.

Kitaplarıma odaklanabilmem için evde ve işte işlerin sorunsuz yürümesine yardımcı olmak üzere benimle birlikte çalışan harika bir ekibe sahip olduğum için çok şanslıyım. HTJB Ekibine, özellikle de asistanım ve sağ kolum Julie Cupp'ın yanı sıra Holly Sullivan, Isabel Sullivan, Lisa Cafferty, Nikki Calquhoun ve Cheryl Serra'ya teşekkür ederim.

Sevgili editörüm Kate Seaver'ın yanı sıra Leslie Gelbman, Susan Allison, Erica Martirano, Erin Galloway, Courtney Landi ve Katherine Pelz de dahil olmak üzere Berkley'deki muhteşem ekibe. Abbott ailesini hayata geçirirken hepinizle çalışmak çok eğlenceliydi.

Tüm desteği ve yardımları için menajerim Kevan Lyon'a çok özel bir teşekkür.

Sevgili beta okuyucularım Ronlyn Howe, Kara Conrad ve Anne Woodall'a, size ihtiyacım olduğunda bana zaman ayırdığınız için minnettarım! Siz en iyisisiniz!

Her zaman olduğu gibi, aileme, Dan, Emily ve Jake'e ve işle ilgili her ayrıntıyı dinleyen ve bilgece tavsiyelerde bulunan babama özel teşekkürlerimi sunarım. Bu kitabı, en büyük çocuğumu üniversiteye, en küçük çocuğumu da liseye uğurladığım muazzam bir kişisel değişim döneminde yazdım. Bir dönemin sona ermesi ve başka bir dönemin başlamasıyla ilgili biraz keder var. Hannah ve Nolan'ın hikâyesini yazmak bana

tüm bu duygular için verimli bir çıkış noktası oldu ve beni inanılmaz bir yolculuğa çıkardı. Birçoğunuz evlilik hayatımın ilk on yılında donanmada eş olarak görev yaptığımı biliyorsunuz ve hizmet mensupları ile eşlerinin her gün yaptıkları fedakârlıklara büyük saygı duyuyorum.

Bana arkadaşlık eden kürk arkadaşlarım Brandy ve Louie'ye kocaman sarılıyorum ve hanginizin doldurulmuş Fred the Moose'umu çaldığını biliyorum. Şimdi tek yapmam gereken sizi iş üstünde yakalamak!

Son olarak, kitaplarımı seven ve karakterlerimi benimseyen okuyucularıma en içten şükranlarımı sunuyorum. Her günü çok eğlenceli kılıyorsunuz ve her birinize minnettarım.

xoxo,
Marie

OceanofPDF.com

*Green Mountain serisinin bir sonraki
kitabının önizlemesi için sayfayı çevirin*

ONU ORADA DURURKEN GÖRDÜM.

*Kasım 2014'te Berkley Sensation'dan
çıkacak ve şimdi tüm büyük
perakendecilerde ön sipariş için mevcut ve
[marieforce.com/books/the-green-
mountain-series](http://marieforce.com/books/the-green-mountain-series).*

OceanofPDF.com

Colton Abbott kendisini hiçbir zaman özel biri olarak görmemişti - ta ki sevdiği ama sevmediği insanlardan saklayacak büyük bir şeyi olana kadar.

aşırı ilgili bir aileydi. Altı erkek kardeşi, üç kız kardeşi, iki anne babası ve bir büyükbabası son zamanlarda hafta sonlarını nasıl geçirdiğini öğrenmek için *can* atıyordu ve Colton onların hiçbir fikri olmamasına *bayılıyordu*. En ufak bir ipucu bile yoktu.

Kuzeydoğu Krallık'taki Butler kasabasındaki evinden ailesinin bir göl evine sahip olduğu ve "gizli" kız arkadaşının olacağı Burlington'a doğru Kuzey Vermont boyunca araba sürerken yüzünde bir gülümseme belirdi

birkaç saat içinde onunla buluşacaktı. Oraya erken varmak ve malzemeleri almak için dükkâna uğramak istiyordu, böylece rahatlayabilecekler ve birlikte geçirdikleri her dakikanın tadını çıkarabileceklerdi.

Colton'ın bu hafta sonu için büyük planları vardı, onunla tamamen yalnız geçirdiği altıncı hafta sonuydu. Bu süre zarfında, insanoğlunun bildiği her konu hakkında konuşmuşlar, bol bol öpüşmüşler, biraz şakalaşmışlar ve hatta geçen hafta sonu birbirlerini mutlu bir şekilde tatmin edecek kadar ileri gitmişlerdi. Ama henüz seks yapmamışlardı.

Onu daha fazla istemekten aklını kaçırmadan önce bu hafta sonu bunu düzeltmeye niyetliydi. Birbirlerinden bu kadar uzakta yaşarken ve birlikte geçirecek çok az zamanları varken "boylarından büyük işlere kalkışmamaları" için onun "işleri ağırdan alma" isteğine saygı göstermeye çalışmıştı. Elbette insanların yıllardır uzun mesafeli ilişkilerin berbat olduğunu söylediklerini duymuştu ama bu berbatlığı bizzat deneyimleyene kadar durumun ne kadar berbat olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Birlikte geçirdikleri her hafta sonu daha da kötüleşiyor, daha fazlasını istiyor ve onu tekrar görebilmek için tam bir hafta beklemek zorunda kalıyordu. Şimdiye kadar şanslıydılar. Kız kardeşi Hannah'nın köpeği Homer'ın cenazesi için evde kaldığı hafta sonu dışında, planlarının önüne geçecek başka bir taahhütleri olmadan altı hafta sonu geçirmişlerdi ama gerçeklerin eninde sonunda araya gireceğini biliyordu. İkisinin de yoğun hayatları ve aileleri vardı.

ve son bir buçuk aydır içine girdikleri pastoral rutini bozacak diğer yükümlülükler.

Diğer seferlerde yarı yolda buluşmuşlardı ve bu ilk kez olacaktı. tanıştıklarından beri Vermont'a gelmişti. Onu dağda sürdürdüğü sade hayata maruz bırakmaya tam olarak hazır olmadığından, babasından göl evinin anahtarlarını istemişti.

Ve ne tuhaf bir konuşmaydı bu. Eyalet boyunca iki saat süren yolculuk boyunca düşünecek zamanı olan Colton Gizli aşkıyla kandıramadığı tek kişinin sevgili yaşlı babası olduğu şüphesi onu rahatsız ediyordu.

Colton saldırısını gizlice planlamış, babasını ofiste görmek için nadir bir Perşembe günü dağdan inmişti. Arkadaşlarının çoğu kardeşler öğle yemeği için ayrılmıştı - yangın alarmı dışında hiçbir nedenle ofisten ayrılmayan Hunter hariç - Colton kamyonetinde oturmuş ve babasının lokantadan çıkıp caddenin karşısındaki aile işletmesi Green Mountain Country Store'un üst katındaki ofise gidişini izlemişti. "Şehir merkezi" Butler, tabii Ana Cadde'ye şehir merkezi denebilirse.

Colton kamyonetinden çıkmış ve Lincoln'ü takip ederek arka merdivenlerden yukarı çıkmış, babasının ve Colton'ın beş kardeşinin dükkânı işlettiği ofislere ulaşmıştı. Colton, Hunter'ın ofisinin önünden geçip babasının kapısını çalarken başını öne eğmişti.

"Selam," dedi Lincoln bariz bir memnuniyetle. Babası onu görmekten her zaman mutlu olurdu, bu da Colton'ın hayatta güvенеbileceği pek çok şeyden biriydi. "Bu ne güzel bir sürpriz. İçeri gelin."

Colton babasının uzattığı eli sıktı ve ziyaretçi koltuklarından birine oturdu.

"Dağ adamının hafta ortasında yaptığı bu nadir ziyaretin onurunu neye borçluyum?"

"Kasabada birkaç şeye ihtiyacım vardı, ben de uğrayayım dedim." "Tepede her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Yılın bu zamanı her zamanki gibi sessiz ve dinlendirici." Colton yaz başlarını, dükkânda satılan akçaağaç şurubunun beş bin galondan fazlasını ürettiği kaynama mevsiminin fırtınasını takip eden sakinlik olarak düşünüyordu. Ailenin şekerleme tesisini on bir yıl boyunca işlettikten sonra, hayatı yirmi beş bin şurup üreten ağaç tarafından yönetilen öngörülebilir bir düzene girmişti.

"Uğradığına sevindim. Bugün ya da yarın seni görmeye gelecektim."

"Nasıl olur?"

Lincoln masasını karıştırıyor, kâğıt yığınları ve dosya klasörleri arasında bir şey arıyordu. "Ah, işte burada." Açık mavi bir sayfa çıkardı ve Colton'a uzattı.

New York'taki bir ticaret fuarının duyurusunu tararken, ne okuduğunu fark edene kadar ayrıntıları gözden geçirdi. "Bu da ne baba? *Zevk yardımcıları ve şehvetli cihazlar mı?* Bunun benimle ne ilgisi var?" Babasının, bilmemesi gereken ilişkisini ilerletmek için böyle şeylere ihtiyacı olduğunu düşünmesi neredeyse kalp krizi geçirmesine neden oluyordu.

"Mağazanın çizgisini düşünüyorum ve fuara gönderecek birini arıyorum. Sezon dışı olduğunuz için, bizim için bu geziyi yapabileceğinizi düşündüm."

Ev yapımı kır dükkânlarında satılan "zevk yardımcıları ve şehvetli cihazlar" fikrini aklına yerleştirmeye çalışırken ifadesi nötrdü. Görevin nedeni onu biraz dehşete düşürmüştü olsa da, konum onu çok ilgilendiriyordu.

Büyük sırrını gizli tutmak adına tepkisini sıradan ve ilgisiz tuttu. "Diğerleri bu ürün grubu hakkında ne diyor?"

"Henüz onlara bundan tam olarak bahsetmedim. Onlara söylemeden önce senin kontrol etmene ve ne düşündüğünü görmene izin vermeyi düşündüm."

"Neden ben?"

"Neden sen değilsin? Diğer herkes boğazına kadar iş ve hayat meselelerine batmış durumda, bu yüzden yoğun sezonun şimdilik sona erdiğine göre sana sormak mantıklı geldi." Lincoln omuz silkti. "Ama eğer gitmeye hazır değilsen
-"

"Asla öyle bir şey demedim." Onunla bir hafta geçirme fırsatını kaçırmak aptallık olurdu. "Bunu yapacağım, ancak bu ürün grubunun mağazamızda işi olmadığını düşündüğüm uyarısıyla."

"Not edildi."

"Ve sanırım çocuklarınızla bir başka kraliyet savaşına gireceksiniz.
o."

Lincoln mavi gözlerini neşeyle parlatan bir sırıtışla, "Çocuklarımla iyi bir kavga için yaşıyorum," dedi.

"Bunu bilmiyor muyum?" diye mırıldandı Colton. En son kavga, bir çiftçinin

Lincoln, mağazalarını internete taşımakla ilgilenmediklerini açıkça belirten çocuklarının arkasından web sitesi tasarımcısı tutmuştu. Sonra Cameron Murphy şehre gelmiş ve tüm Abbott ailesinin, özellikle de Colton'ın ağabeyi Will'in kalbini kazanmıştı; Will artık Cam'e deliler gibi aşıktı ve mağazanın web sitesini tasarlarken onunla birlikte yaşıyordu. Lincoln Abbott'ın istediğini elde etmenin bir yolu vardı ve Colton ile kardeşleri babalarının motivasyonlarına karşı temkinli olmayı öğrenmişlerdi.

Ancak bu durumda Colton babasının motivasyonlarını daha az önemseyemezdi. Hele de sevgiliyle dolu dolu bir hafta geçirecekken.

"Seni kaydettirmesi için Hunter'la konuş," dedi Lincoln, Colton'ın teslimiyetinden açıkça memnun olmuştu.

"Yapacağım." Colton el ilanını, içindeki resimlerle birlikte kare şeklinde katladı ve cebine koydu. "Madem bana bir iyilik borçlusun, bu hafta sonu göl evini kullanabilir miyim diye merak ediyordum." Colton'ın babası Colton ona tuhaf bir şekilde sezgisel bir bakış attıktan sonra, "Canım balık tutmak istiyor," diye ekledi.

Lincoln uzun ve rahatsız edici bir an boyunca hareket etmedi ya da cevap vermedi.

Colton babasının kendisine yönelttiği sert bakışlar altında terlemeye başlamıştı.

"Elbette evlat," dedi Lincoln sonunda ve masasının üst çekmecesinden bir dizi anahtar çıkarıp uzattı. "Şifreyi hatırlıyorsun değil mi?"

Kod anne babasının evlilik yıldönümü olduğu ve ev onların olduğu sürece de böyle olduğu için Colton başını sallayıp ayağa kalktı.

"Teşekkürler."

"İyi vakit geçir."

"Eğleneceğim."

"Köpekleri de yanında mı götürüyorsun?" "Sorun olmazsa götürebilirim diye düşündüm."

Lincoln Abbott Colton'ın tanıdığı en büyük "köpek insanı" olduğu için, babası "Tabii ki öyle" dediğinde şaşırmadı.

Colton köpekleri Elmer ve Sarah arka koltukta uyurken arabayla göle doğru giderken, göl evini kullanmak istediğinde babasının ona attığı tuhaf

bakışı düşündü ve bunun ne anlama geldiğini merak etti. Düşündü ki

Colton'ı iki hafta sonra New York'ta gerçekleşecek olan fuar için istemeye istemeye kaydettirmeden önce, babalarının mağazadaki zevk yardımcıları ve şehvetli cihazlarla ne işi olduğunu sorgulayan ağabeyi Hunter'la aralarında geçen tuhaf konuşmayı anlattı.

Colton sadece omuz silkmiş ve CEO olan babası ile CFO olan ağabeyi arasında geçeceğine şüphe olmayan söz savaşına girmeyi reddetmişti. Bırakın kapışsınlar. Colton hiçbir şekilde babasıyla anlaşmazlıklarının ortasında New York'ta bir hafta geçirmesi için bedava izin verildiğinde.

Ona iyi haberi vermek için sabırsızlanıyordu.

Bir saat sonra, dünyada en sevdiği yerlerden biri olan göl evine yanaştı. Ahşap, kiriş, cam ve taştan yapılmış olan Ev, Burlington'ın hemen dışında, Champlain Gölü kıyısında yer alıyordu. Ailesi yaklaşık on yıl önce, önceki sahibinin ipoteği ödeyememesi üzerine açık artırmayla satılan bu evi iyi bir fiyata almıştı. Abbott'lar sonraki yıllarda orada çok güzel vakit geçirmişlerdi.

Aslında ablası Hannah birkaç hafta sonra nişanlısı Nolan ile göl evinde evlenecekti.

Ev kapalı olduğu için havasız ve sıcaktı, bu yüzden gölden gelen esintiyi içeri almak için sürgülü kapıyı açmak üzere büyük oturma odasına doğru yürüdü. Göl manzarasından hiç bıkmamıştı. Uzaktaki dağlarla birlikte. Bu Cuma öğleden sonra geç saatlerde, bir avuç jet ve su kayağı sporcusu sıcak güneşin ve çok kısa süren Vermont yazının tadını çıkarıyordu.

Uzun bir yolculuktan sonra kamyonetten inmiş olmanın rahatlığıyla Elmer ve Sarah doğruca özel plaj alanına koştular ve burada suda oynastılar.

Colton burada olmaktan, Butler ve Abbott ailesinin pençesinden bir kez daha kurtulmuş olmaktan ve hızla en sevdiği insan haline gelen kadınla en sevdiği yerde geçireceği dört tam günü olduğunu bilmekten duyduğu zevk ve rahatlamayla gülümsedi.

- - -

Üç saat sonra Colton gerekli malzemeleri stoklamak için bakkal ve içki dükkanlarına gitmişti ve endişelenmeye başlamıştı.

Beklerken, akşam yemeğini hazırladı - ızgara sebzeli makarna, salata ve ekmek, şimdi ocakta sıcak tutuyordu, o ise büyük evin bir ucundan diğerine sinir dolu bir enerjiyle volta atıyordu.

Volta atmaktan yorulduğunda, iki katlı taş şömineye bakan büyük kanepeye uzandı.

Sarah onu yalamak için yanına geldi, o da bunu yumuşak sarışın başını okşayarak ödüllendirdi.

"Sağ ol kızım. Yakında burada olacağını biliyorum ve sen ve kardeşin onu çok seveceksiniz." Köpekleriyle ne kadar sık konuştuğunu bilen biri olsaydı, kendini adanmış olurdu. Ama onlar dağdaki tek yoldaşlarıydı ve onlarla tamamen yalnız geçirdiği uzun günler ve geceler boyunca onlarla sürekli diyalog halindeydi.

Yetişkinlik hayatının büyük bölümünde o dağda tek başına yaşamış, gösterişsiz yaşam tarzından mutlu bir şekilde memnun olmuştu. Akan suyu, elektriği, televizyonu, internet bağlantısı ya da çoğu insanın kanıksadığı modern kolaylıklardan herhangi biri olmadan yaşayan tanıdığı tek kişiydi.

On yedi yaşından beri bu şekilde yaşıyordu, liseden yeni mezun olmuştu ve büyükannesi ve büyükbabası - asıl Sarah ve Elmer - burayı yeni evli çiftler olarak satın aldıklarından beri ailelerine ait olan şekerleme tesisini devralmak için sabırsızlanıyordu. Annesi onun bu kadar gençken orada tek başına yaşaması fikrinden nefret etmişti ama babası ona izin vermesi için onu cesaretlendirmişti ve o zamandan beri oradaydı.

Colton sahip olmadıklarına üzölmek yerine sahip olduklarına odaklanmayı tercih etmişti: görkemli Yeşil Dağlar'ın ortasında güzel bir ev, ona bağlılıkları sınırsız olan iki köpek, sevdiği ve iyi yaptığı bir iş, haftada en az bir kez görebileceği kadar yakın olduğu, taptığı bir aile ve ona anlamlı gelen bir hayat.

Son zamanlara kadar.

Dağlarda geçirdiği on bir yıl boyunca ilk kez, sahip olmadığı şeyler onu rahatsız etmeye başlamıştı. Bir kere, keşke bir telefonu olsaydı da onunla her gün konuşabilseydim diyordu. Bir diğeri, internet bağlantısı olan bir bilgisayar, uzun mesafeli bir ilişkiyi yürütürken çok işine yarayacaktı.

Yirmi altı yaşındaydı ve kendi telefonu olmadığı için onu aramak için ailesinin telefonunu kullanmak zorundaydı. Bu konuda yakında bir şeyler yapmayı planlıyordu. Dağın etrafındaki birkaç yerden biriydi.

Johnsbury yakınlarındaki baz istasyonlarına olan açık yakınlığı sayesinde güvenilir hücre hizmetine sahip olan Butler.

Ama geri kalanı, elektrik, akan su, internet bağlantısı ... Bunlar düşünmesi gereken şeylerdi. Onu henüz dağdaki evine getirmemişti, çünkü onun bu konuda ne düşüneceğinden korkuyordu. İsteddiği ya da ihtiyaç duyduğu her şeyin parmaklarının ucunda olduğu şehre alışkındı.

Bu kadar çok şeye alışmış birine ne sunabilirdi ki? daha elektriği ve suyu bile yokken? Hangi modern kadın onun yaşam tarzını çekici bulurdu? Ve sadece birkaç aydır tanıdığı bir kadın için kim ve ne olduğuna dair her şeyi değiştirmeye istekli miydi?

Ne yazık ki, bu soruların hiçbirine iyi bir cevabı yoktu ve onunla ne kadar çok zaman geçirirse, düşünceleri de o kadar bulanıklaşıyordu.

Bir de hayatında mutlu olduğu, işine ve evine yerleştiği, kendi ailesine yakın yaşadığı ve varlığını değiştirmekle hiç ilgilenmediği gerçeği vardı. Bunu biliyordu çünkü ona böyle söylemişti. Ama bunu bilmek onu son altı haftadır neredeyse her hafta sonu onu görmekten alıkoymamıştı. Ondan her ayrılmak zorunda kaldığında daha fazlasını istemesine engel olmamıştı. Geceleri uyanık yatıp ne yaptığını ve ziyaretleri arasında onu özlediği gibi özleyip özlemediğini merak etmesine engel olmamıştı.

Ya yapmadıysa? Ya bir hafta sonundan diğerine kadar onu hiç düşünmediyse? Düşünüp düşünmediğini bilmesinin hiçbir yolu yoktu çünkü ziyaretleri arasında onunla çok sık konuşmuyordu. Bu değişmeliydi ve bu hafta sonundan sonra yapacağı ilk şey bir cep telefonu almak olacaktı.

Belki o zamana kadar onun hakkında gerçekten neler hissettiğini ve aralarında neler olduğunu daha iyi anlayabilirdi. Onun için bunun normalde çıktığı erkeklerden farklı biriyle sadece eğlenceli bir kaçamak olmasından, kendisi içinse her seferinde daha karmaşık bir hal almasından korkuyordu. onunla birlikte olduğu zaman.

Bu hafta sonu bazı cevaplar almaya, bunun ne olduğunu ve nereye gittiğini anlamaya kararlıydı. Derken kapı çalındı ve onun nihayet gelmesiyle ilgili olmayan her düşünce beyninden uçup gitti. Kapıya.

Evet, durumu kötüydü ve daha da kötüye gideceğini hissediyordu.

THE
Vermont
COUNTRY STORE®

N"E E Ğ Ğ İJEE Ä\ÜIJÖ
IJ'NJ Ä\Ü"Ö\NJÖY STÖİB;Ü

1946 yılında Weston, Vermont'ta açtığımız mağazamız o gün
nasılsa bugün de aynı... Binlerce pratik ve bulunması zor ürünle
tık basa doluyuz.

TEREEWAYSTO Să0P-45E GREAT DENEYİMİ

— **RETAIL LOCATIONS** —

WESTON | ROCKİNGHAM
657 Main St - Route 100 | 1292 Rockingham Rd - Route 103
HAFTANIN 7 GÜNÜ AÇIK - 802.824.3J 84

— **SHOP OUR CATALOG** —

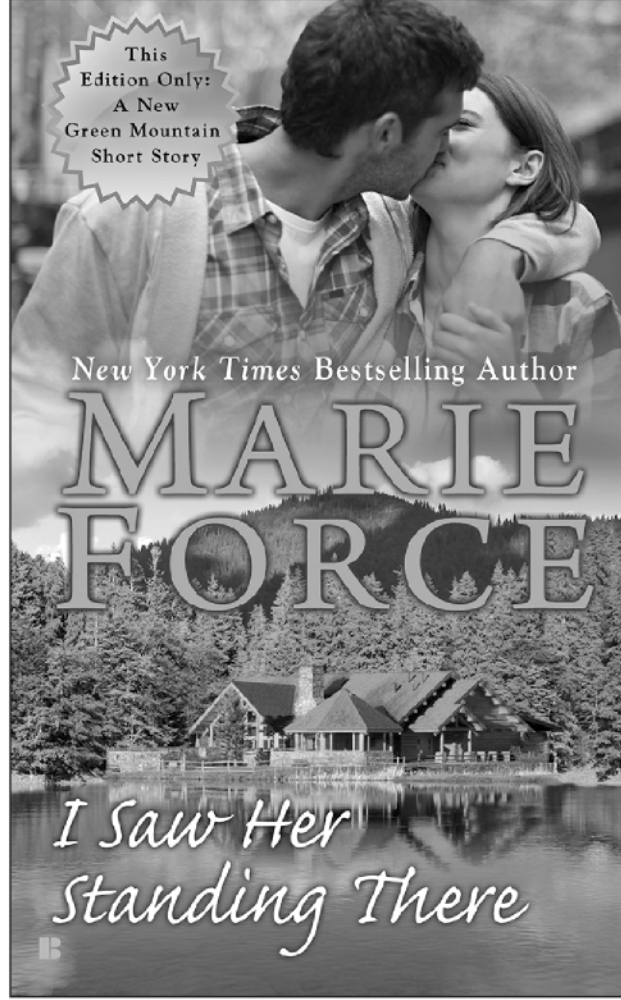
800.564.4623

— **SHOP ONLINE** —

WWW. VERMONTCOUNTRYSTORE.COM

The Orton Family Business Since 1946

NEW YORK NMES'DEN
ÇOK SATAN YAZAR

**"Marie Force, sizi gerçeklerin gücüne inandırıyor.
aşk ve sonsuza dek mutluluk.
-Carly Phillips, New York Times çok satan yazarı**

**marieforce. com
facebook. com/MarieForceAuthor
penguin. com**

*Aile tarafından işletilen Green Mountain Country Store,
yerel halk tarafından daha eski zamanları hatırlattığı için el
üstünde tutuluyor. Abbott'un çocukları bunu böyle
sürdürmeye kararlı.
Ama babalarının farklı planları var.*

NEW YORK TIMES BESTSELLING YAZARINDAN

Marie Force

ALL SEN
YOKSUN.'
AŞK

A Green Mountain Romance

Web geliştiricisi Cameron Murphy yeni bir müşteriyle buluşmak için Vermont'a gittiğinde, kendini kasabanın geyiğine çarparken bulur... ve o güne kadar gördüğü en yakışıklı adamla tanışır. Ne yazık ki kurtarıcısı Will Abbott, müşterisinin oğludur ve yeni web sitesiyle ya da onu yaratan şehirli kızla hiçbir ilgisi olmasını istememektedir.

Ailenin web sitesi üzerindeki anlaşmazlığı kızıştıktça, Cameron ve Will arasındaki kimya da ısınır ve onları, özellikle de kalp meseleleri söz konusu olduğunda, basitini daha iyi olup olmadığını düşünmeye iter.

"İnsanı gerçek aşkın ve sonsuza dek mutlu
olmanın gücüne inandırıyor."

- Carly Phillips, New York Times çok satan yazarı

marieforce.com
facebook.com/MarieForceAuthor
penguin.com

M1417T0114

LOVE ROMANCE NOVELS ?

En sevdiğiniz romantik yazarlar hakkında
haberler, en yeni çıkan kitaplara ön bakışlar,
kitap çekilişleri ve çok daha fazlası için-

Facebook'ta Love Always'i "Beğen"!

LoveAlwaysKitapları

M1063G0212

OceanofPDF.com

PENGUEN'İ ZİYARET EDİN. COM

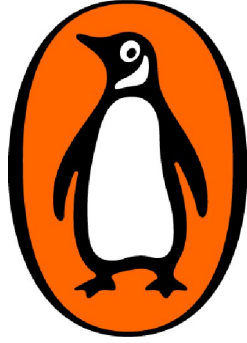
Okuduğunuz kitap
hakkında daha fazla
bilgi mi arıyorsunuz?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

Ziyaret etmek

[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)

kitap önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

[PENGU IN. COM/WELCOM E](https://penguin.com/welcome)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.